JOJO MOYES
Toţi am fost aici
Traducere din limba engleză
LAURA BERTEANU
EDITURA LITERA

We All Live Here
Jojo Moyes

Toţi am fost aici
Jojo Moyes

Pentru Saskia, care deja înţelege mai mult despre natura umană decât voi fi eu vreodată în stare să o fac.

CAPITOLUL 1

Lila

Pe noptiera Lilei este o fotografie înrămată, pe care nu a avut încă energia – sau poate dorinţa – să o ia de acolo. Patru chipuri înghesuite unul în celălalt în faţa unui acvariu imens din cine ştie ce atracţie turistică din străinătate – acum nu-şi mai aminteşte unde erau – cu un banc de peşti dungaţi, irizaţi, care privesc în gol din spatele lor. Violet îşi împinge nasul în sus cu un deget şi-şi trage în jos pleoapele inferioare, ceea ce o face să arate ca o figură de ceară grotescă; Celie, într-o bluză în dungi, ca de marinar, se strâmbă şi ea, deşi, ţinând cont de faptul că împlinise deja 13 ani, e ceva mai reţinută; Lila zâmbeşte încrezătoare, ca şi cum ar spera că va fi o fotografie frumoasă de familie, în ciuda tuturor dovezilor, iar Dan zâmbeşte şi el, însă fără ca zâmbetul să-i atingă ochii, şi are o expresie enigmatică în timp ce mâna i se odihneşte pe umărul lui Violet.

Această ultimă fotografie de familie este primul lucru pe care-l vede dimineaţa şi ultimul pe care-l vede seara şi, deşi ştie că ar trebui să o pună undeva ca să nu-i afecteze ziua, din cine ştie ce motiv pe care nu şi-l poate explica, nu se îndură să o bage în sertar.

Uneori, noaptea, când nu poate să doarmă, priveşte lumina lunii alunecând în dâre pe tavanul dormitorului ei, se uită la fotografia asta şi se gândeşte cu jind la familia pe care ar fi putut să o aibă, la toate fotografiile de vacanţă care nu vor exista niciodată: weekenduri ploioase în Cornwall, plaje exotice şi ei toţi îmbrăcaţi în alb, o absolvire plină de veselie în faţa unei universităţi din cărămidă roşie, poate nunta lui Celie, cu părinţii mândri alături de ea. Toate astea sunt imagini fantomatice, efemere ale unei vieţi care s-a evaporat pur şi simplu sub ochii ei.

Şi uneori se gândeşte să ia un strat gros de lipici şi să-l întindă pe toată faţa lui Dan.

Lila încearcă să desfunde o instalaţie foarte încăpăţânată din baia de la etaj, când sună Anoushka. Cu doi ani în urmă, când ea şi Dan cumpăraseră casa asta – o locuinţă mare şi „excentrică11 (ceea ce, în limbajul unui agent imobiliar, însemna că „nimeni altcineva nu vrea să o cumpere”) şi care necesita renovare, aflată într-o zonă verde din nordul Londrei –, Lila fusese încântată de băile vechi de zeci de ani, în nuanţe de verde mentă şi zmeură, găsindu-le – împreună cu tapetul floral – fermecătoare şi originale. Ea şi Dan se plimbaseră prin fiecare încăpere, imaginându-şi felul în care avea să arate casa după ce avea să fie gata. Deşi, dacă acum stătea să se gândească mai bine, ea fusese cea care se plimbase şi îşi imaginase, în timp ce Dan spusese doar „Hm, hm”, deloc implicat, trăgând mereu cu ochiul la telefon. Chiar a doua zi după ce luaseră cheia, aceeaşi instalaţie fermecătoare şi originală hotărâse să-şi arate adevărata faţă într-o serie nesuferită de înfundări şi revărsări. În baia roz – cea pe care o foloseau fetele –, un desfundător de toaletă şi un umeraş răsucit stau acum lângă closet, aşteptând-o pe Lila (pentru că se pare că e întotdeauna treaba Lilei) să atace obiectul misterios care se hotărâse de data asta să se înfigă cu stoicism în adâncul vasului.

— Lila, scumpo, ce mai faci?

Vocea Anoushkăi se aude mai înfundat şi Lila poate

să audă:

— *Nu, Grade, nu vreau garoafe în el. Sunt nişte flori atât de vulgare*! *Nu, nu, în niciun caz gerbere. Le urăşte*!

Lila se apleacă şi atinge cu nasul butonul de difuzor de pe ecranul telefonului. Îşi înăbuşă greaţa în clipa în care un val de apă se ridică peste marginea mănuşii ei de cauciuc.

— Minunat! Nemaipomenit! spune ea. Tu ce faci?

— Ca întotdeauna, lupt din toate puterile pentru autorii mei. Apropo, un nou cec pentru drepturi de autor e în drum spre tine. L-ai fi primit de săptămâna trecută, dar Gracie e însărcinată şi biata de ea vomită întruna. Sincer, a trebuit să arunc trei coşuri de gunoi din birou. Erau un pericol pentru sănătate.

La parter, Truant, câinele, latră agitat. Latră la orice – la veveriţele din grădină, la porumbei, la oamenii care vin să ia gunoiul, la musafirii ocazionali, la aer.

— Oh, minunat! spune Lila, în timp ce închide ochii şi împinge şi mai adânc umeraşul. Că e însărcinată vreau să spun. Nu că vomită.

— Ba nu prea e, scumpo. E înfiorător de inconvenabil. Nu pot să pricep de ce fetele astea fac întruna copii. Asistentele mele vin şi pleacă. Încep să mă întreb dacă n-o fi ceva în aerul condiţionat. Şi ia spune, ce mai fac fetele tale încântătoare?

— Bine. Sunt foarte bine, zice Lila.

Ele nu sunt deloc foarte bine. Celie izbucnise în lacrimi la micul-dejun după ce văzuse, se pare, ceva pe Instagram şi, când Lila o întrebase ce se întâmpla, fata ei cea mare îi spusese că oricum nu putea să înţeleagă şi plecase glonţ la şcoală. Violet o străpunsese cu o privire de furie rece când îi spusese că trebuia să se ducă joi la tata – era seara lui –, se lăsase să alunece de pe scaunul înalt fără niciun cuvânt şi nu vorbise cu ea tot drumul spre şcoală.

— Bun, bun, spune Anoushka pe tonul distrat al cuiva care n-ar fi auzit nici dacă i-ar fi spus că ambele fete fuseseră decapitate în acea dimineaţă. Acum, în legătură

cu manuscrisul ăsta…

Lila trage umeraşul din toaletă. Apa încă se ridică până la buza vasului. Îşi scoate mănuşile de cauciuc şi se sprijină de dulap. îl aude pe Truant lătrând în continuare şi se întreabă dacă o să fie nevoie să le ducă iar o sticlă de vin vecinilor. Le-a dat şapte sticle în ultimele trei luni, în speranţa că n-o să ajungă să o urască din tot sufletul.

— Când o să-mi poţi trimite ceva? Păreai foarte sigură luna trecută.

Lila îşi umflă obrajii.

— Hm, lucrez la el.

Urmează câteva momente de tăcere.

— Ascultă-mă, scumpo, nu vreau să par severă, spune Anoushka pe un ton sever. Te-ai descurcat extraordinar de bine cu prima carte, *Reconstruieşte*! Şi ţi-au crescut vânzările după faptele deplorabile ale lui Dan. Presupun că ar trebui să-i fim recunoscătoare măcar pentru asta. Dar nu vrem să fim uitate, nu? Nu vrem să lansăm ceva nou atât de târziu încât să fie aproape ca şi cum am luat-o de la capăt.

— O să… O să-l ai în curând.

— Cât de curând?

Lila priveşte în jur.

— În şase săptămâni?

— Hai să zicem trei! Nu trebuie să fie perfect, scumpo. Îmi trebuie doar o idee despre ceea ce faci. A rămas tot ghidul ăla, *Cum să fii fericit singur*?

— Hm, da.

— Multe sfaturi ca să trăieşti bine în mod independent? Povestiri haioase despre întâlniri? Câteva anecdote fierbinţi despre escapadele sexuale ale unei femei singure?

— Oh, da. Toate astea.

— De-abia aştept. Ard de nerăbdare. O să trăiesc în mod indirect prin aventurile tale. *Oh, pentru Dumnezeu, Grade*! *Nu în coşul cel nou*! Trebuie să închid. Aştept e-mailul tău! Pupă pe toată lumea!

Lila închide telefonul şi rămâne privind vasul de

toaletă, încercând să determine apa să se scurgă prin puterea voinţei. Când se aşază, îl aude pe Bill urcând scările. Se opreşte şi îl poate auzi cum se pregăteşte să urce următoarea treaptă. El şi mama au trăit într-o căsuţă de prin anii ’50 la zece minute distanţă – cu puţină mobilă, spaţioasă şi foarte luminoasă, iar pentru el etajele şi înghesuiala din casa asta sunt o provocare zilnică.

— Scumpo?

— Da?

Lila afişează o expresie luminoasă şi veselă.

— Nu-mi place să-ţi aduc veşti proaste, dar iar au venit vecinii să se plângă de câine. Şi ceva foarte dezgustător se prelinge prin tavanul de la bucătărie.

Instalatorul pe care-l chemase de urgenţă îşi supsese dinţii, scosese patru scânduri din podea şi descoperise, se pare, gaura în ţeava din pământ. Golise întregul rezervor, o informase că avea nevoie de un sistem complet nou – *Ascultaţi ce vă spun, nu cred că vreţi să mai staţi mult timp cu baia aşa, până şi bunicul meu e mai tânăr* băuse două ceşti de ceai cu mult zahăr şi îi ceruse 380 de lire. Lila începuse să-i spună *taxa pe Mercedes*. Orice meseriaş care vedea maşina sport vintage şi foarte scumpă de la intrare adăuga numaidecât douăzeci şi cinci la sută la preţul pe care îl stabilise.

— Deci aici e înfundată? întrebase ea, mâzgălind cecul şi încercând să nu calculeze în minte cum afecta această cheltuială bugetul lunar.

— Nu, problema trebuie să fie în altă parte, spusese omul. Totuşi, nu poţi s-o foloseşti, evident. Şi toată instalaţia din baie trebuie schimbată. Şi, dacă tot te ocupi de asta, poate că vrei să schimbi şi parchetul. Îmi intră degetul mare printre scânduri.

Bill îi pusese mâna bătătorită pe umăr după ce închisese uşa după instalator.

— O să fie bine, spusese el, strângând-o uşor. Pentru Bill, acesta era un gest de susţinere emoţională foarte profundă. Pot să te ajut, să ştii.

— Nu e nevoie să mă ajuţi, Bill, spusese ea,

întorcându-se spre el cu un zâmbet vesel. Sunt bine. Totul e bine.

Bill oftase încet, apoi se întorsese cu mersul lui ţeapăn în camera lui.

Bill locuia cu ele de trei luni, se mutase la scurt timp după ce murise mama ei. Fiindcă era vorba despre Bill, nu o făcuse din cauză că fusese găsit plângând în hohote, că uitase să mai mănânce sau că lăsase casa să cadă pe el. Se retrăsese pur şi simplu în el însuşi, transformându-se într-o versiune din ce în ce mai mică a fostului fabricant de mobilă, înalt şi cu spatele drept, pe care-l cunoştea de treizeci de ani. Până când nu mai rămăsese din el decât o umbră.

— Mi-e dor de ea, spunea când Lila se ducea în vizită, plină de viaţă, încercând să insufle puţină energie în încăperile mult prea tăcute.

— Ştiu, Bill, răspundea. Şi mie.

Adevărul era că nici pentru Lila nu era foarte uşor. Fusese un şoc pentru ea când Dan o anunţase că le părăsea. Când în cele din urmă aflase despre Marja, îşi dăduse seama că plecarea lui Dan fusese doar o adiere de vânt, ceva ce abia dacă o atinsese. Abia reuşise să doarmă în primele şase luni, mintea îi fusese ca un vârtej toxic de fire care în sfârşit se legau, de reproşuri, de teamă şi de furie rece, de milioane de certuri mute rămase în mintea ei – certuri pe care Dan reuşea întotdeauna cumva să le evite: *Nu în faţa copiilor*. *Lila*, *da*?

Apoi, câteva luni mai târziu, toate astea păliseră în faţa morţii subite a Francescăi. Când îi sugerase lui Bill să se mute o vreme la ele, făcuseră amândoi eforturi să se asigure unul pe celălalt că făceau acest lucru doar ca ei să-i fie mai uşor cu fetele, iar el să-i ofere puţin ajutor până ce se obişnuia cu noul rol de mamă singură. Bill păstrase căsuţa şi se ducea aproape în fiecare zi să lucreze în şopronul lui ordonat din fundul grădinii, unde repara scaunele vecinilor şi unde făcuse balustrade noi pentru scări, pentru ca fetele Lilei să nu cadă prin găurile largi ale celor de dinainte. Niciunul din ei nu vorbea despre

momentul în care avea să se întoarcă la casa lui. Nu era ca şi cum i-ar fi încurcat cu ceva viaţa Lilei (care viaţă?), iar prezenţa blândă a lui Bill oferea familiei care rămăsese un sentiment de stabilitate şi continuitate de care aveau mare nevoie. Era ca un fel de ancoră pentru bărcuţa lor care sălta zadarnic pe valuri, care aproape în fiecare zi părea că lua apă şi că era instabilă, ca şi cum, brusc, fără niciun avertisment, s-ar fi trezit plutind în largul mării.

Lila merge pe jos la şcoală. E prima zi înapoi după vacanţă. S-a oferit să se ducă Bill, dar Lila are nevoie să-şi facă numărul de paşi (este zilnic bântuită de picioarele lungi ale Marjei, de talia ei încă definită), în plus, dacă îşi spune că trebuie să iasă ca să o ia pe Violet, poate să diminueze sentimentul de culpabilitate care o încearcă pentru că nici astăzi nu a scris nimic.

Amândoi ştiu motivul pentru care se oferă Bill: Lila detestă să se ducă la şcoală după-amiaza. Dimineaţa e în regulă: toată lumea se grăbeşte, poate să lase fata şi să plece repede. Dar momentul în care vine să o ia e prea dureros; îşi dă seama cât este de vizibilă, în asemenea măsură încât i se chircesc degetele de la picioare când se strânge împreună cu celelalte mame la porţile şcolii. După ce s-a întâmplat, o lună întreagă a avut de îndurat clătinări din cap: *Nu pot să cred*! *Doamne, ce groaznic, îmi pare atât de rău*! Sau poate vorbe pe la spate: *Totuşi, nu poţi să-l învinovăţeşti, nu*? Şi, fireşte, a mai fost momentul în care s-a întâmplat totul, ca o glumă proastă, la doar două săptămâni după ce-i fusese publicată cartea, când era în mijlocul unei serii de interviuri promoţionale în care vorbea despre cum să repari o căsnicie care şi-a pierdut scânteia sub asaltul cerinţelor slujbei şi al copiilor. La două zile după ce Dan o părăsise, intrase posacă în locul de joacă şi văzuse trei alte mămici, cu capetele aplecate ciorchine, citind un articol din revista *Elle*, intitulat cum altfel decât *Cum mi-am consolidat căsnicia*. Phillipa Graham – afurisita aia botoxată – se grăbise să ascundă revista la spate când o văzuse pe Lila şi clipise exagerat, ca într-o pantomimă de nevinovăţie. Iar cele două acolite

ale ei, ale cărei nume nu şi le putea aminti niciodată, abia reuşiseră să-şi stăpânească râsul. „Sper că bărbaţii voştri se molipsesc chiar în clipa asta de o boală venerică rezistentă la antibiotic, luată de la o cocotă masculină”, îşi spusese Lila şi afişase un zâmbet, pregătindu-se să o întâmpine pe Violet când ieşea târând ghiozdanul după ea.

Săptămâni la rând simţise murmurul de fascinaţie îngrozită urmărind-o pe terenul de joacă, simţise capetele întorcându-se şi bârfele şoptite în colţul gurii, îşi ţinuse capul sus, simţind cum i se făcea pielea de găină şi cum începea să o doară maxilarul din cauza efortului de a menţine zâmbetul rigid pe care şi-l lipise pe faţă ca o mască de ghips. Mama ei îşi asumase sarcina de a duce fetele la întâlniri cu alţi copii, explicându-le lui Celie şi lui Violet şi mamelor prietenelor acestora, când venea cu Citroënul ei mic să le ia, că Lila avea mult de lucru şi că aveau să se vadă la următoarea ocazie. Însă mama ei nu mai era.

Simţind nodul familiar în stomac, Lila îşi ridică gulerul pe lângă urechi şi se opreşte la marginea grupului înşirat pe lângă gard – mame, bone, câte un tată răzleţ –, studiind intens telefonul şi pretinzând că e captivată de un e-mail extrem de important. Este procedura-standard zilele acestea. Asta sau să ia cu ea câinele, care latră isteric la oricine se apropie la mai mult de douăzeci de metri.

„Mâine”, se gândeşte ea. „Mâine n-o să mai fie întreruperi. O să mă aşez la birou la nouă şi un sfert, când mă întorc după ce o duc pe Violet la şcoală, şi nu o să mă ridic până ce nu o să scriu 2000 de cuvinte”. Încearcă să nu se gândească la faptul că şi-a făcut deja exact aceeaşi promisiune cel puţin de trei ori pe săptămână în ultimele şase luni.

— Ştiam eu!

Ridică privirea. Aude un strigăt de încântare dinspre grupul de mame care aşteaptă pe banca vopsită în culorile curcubeului de lângă leagăne. O vede pe Marja printre ele, aplecată în faţă în timp ce Philippa îi strânge braţul, radiind pur şi simplu. Marja poartă un palton lung din

caşmir şi pantofi sport. Părul blond îi este prins lejer – şi artistic – cu o clamă uriaşă.

— Nu ai băut nimic la Nina, nu-i aşa? Am al şaselea simţ când vine vorba de asta.

Philippa râde. Tocmai îşi pune mâna pe stomacul Marjei când o observă pe Lila şi se întoarce cu un gest teatral şi murmură: Oh, Doamne! îmi pare rău.

Marja se întoarce, urmărind privirea Philippei. Se înroşește.

Lila simte până în măduva oaselor ce se întâmplase, înainte ca mintea ei să apuce să proceseze. Priveşte ecranul telefonului fără să-l vadă. Inima începe să îi bată nebuneşte. „Nu. Nu. Nu se poate. Nu după tot ce a spus Dan. Nu le poate face aşa ceva”. Dar orice urmă de îndoială a fost risipită de culoarea din obrajii Marjei.

Lila simte că i se face rău. E ameţită. Nu ştie ce să facă. Simte o nevoie copleşitoare de a se trânti la baza copacului aflat la doar câţiva paşi distanţă, dar nu vrea să o vadă aşa celelalte mame. Simte presiunea încinsă a privirilor, aşa că îşi lipeşte telefonul de ureche şi se grăbeşte să pretindă că este prinsă într-o conversaţie.

— Da! Da, eu sunt. Ce plăcere să te aud! Minunat! Tu ce mai faci?

Vorbeşte şi vorbeşte, fără să ştie ce-i iese pe gură, întorcându-se cu spatele ca să nu mai vadă pe nimeni, cu un bâzâit strident în urechi. Apoi sare ca arsă în clipa în care Violet o trage de mână.

— Draga mea! Coboară telefonul de la ureche şi o observă pe doamna Tugendhat lângă fiica ei. E totul în regulă? spune ea veselă, cu vocea prea ridicată, prea stridentă.

— De ce vorbeai dacă nu e nimeni la telefon? întreabă Violet, privind încruntată ecranul.

— A închis, se grăbeşte Lila să clarifice.

E convinsă că o să explodeze. Presiunea care se acumulează în ea este prea puternică şi corpul n-o să-i reziste.

Doamna Tugendhat poartă un cardigan miţos cu

mâneci liliac şi o insignă galbenă din carton prinsă pe rever, pe care e scris la *mulţi ani* cu un marker verde.

— Discutam cu Violet despre spectacolul de la sfârşitul anului. V-a spus că este povestitorul?

— Minunat! Minunat! spune Lila, întinzându-şi faţa într-un zâmbet forţat.

— Nu ne place să punem în scenă naşterea lui Iisus – încercăm să fim polivalenţi zilele acestea. Ştiu că mai e mult până atunci – ei, poate că nu chiar atât de mult, doar patru luni –, dar ştiţi cât de mult durează lucrurile astea.

— Ştiu, zice Lila.

— Te porţi ciudat, spune Violet.

— Şi *sunteţi* reprezentanta părinţilor pentru departamentul de divertisment de când a plecat Frances de la Emmerdale. Nu că ea ar fi participat în mod regulat, în orice caz. Aşa că Violet s-a gândit că v-aţi putea ocupa dumneavoastră.

— Să mă ocup?

— De costumele pentru piesă.

— Costume, repetă Lila pe un ton liniar.

— Este o adaptare după *Peter Pan*.

Marja se îndepărtează de celelalte mame. Îşi strânge haina la mijloc şi aruncă o privire rapidă şi jenată înspre Lila. Hugo, fiul ei, o trage de mână când ajunge la poartă.

— Desigur, spune Lila.

I se declanşează un bâzâit puternic undeva în partea din spate a capului. Aproape că nu mai aude nimic altceva. Crede că e posibil ca ochii să i se fi umplut de lacrimi, pentru că totul în jur pare ciudat de sticlos.

— Acceptaţi? Oh, e fantastic! Violet nu era sigură că o să vreţi.

— Nu îi place să vină la şcoală, zice Violet.

Lila îşi îndreaptă din nou atenţia spre fiica ei.

— Cum? Nu spune prostii, Violet! îmi place foarte mult să vin aici. E cea mai frumoasă parte din zi.

— L-ai dat patru lire lui Celle săptămâna trecută ca să vină ea să mă ia.

— Nu, nu. I-am dat surorii tale patru lire pentru că

avea nevoie de patru lire. Fără legătură cu faptul că trebuia să te ia de la şcoală.

— Nu e adevărat. Ai zis că mai degrabă ţi-ai roade singură degetele de la picioare, iar Celie a zis că vine ea dacă-i dai bani ca să-şi ia o cafea din aia cu bezele de la Costa, apoi tu ai zis bine, fie şi…

Zâmbetul d-nei Tugendhat începe să pălească.

— Ajunge, Violet! Sigur, doamnă Tugendhat. Facem ce aţi zis. Sigur că da.

Ceva se întâmplă cu mâna ei dreaptă. Se tot învârte în aer, în gesturi emfatice. Pare complet detaşată de restul corpului ei.

Doamna Tugendhat zâmbeşte încântată.

— Ei bine, probabil o să începem la jumătatea modulului de după vacanţa din octombrie, dar aveţi destul timp să vă ocupaţi de costume până atunci, nu?

— Da! spune Lila. Da! Trebuie să plecăm. Ne grăbim puţin. Dar… mai vorbim. Cu siguranţă o să vorbim. Şi… la mulţi ani! adaugă, arătând spre insigna din pieptul doamnei Tugendhat, apoi se îndreptă spre stradă.

— De ce o luăm pe aici? întreabă Violet, alergând ca să ţină pasul. Întotdeauna mergem pe Frobisher Street.

Marja o luase pe Frobisher Street. Lila e convinsă că o să se prăbuşească şi o să moară dacă o să fie nevoită să se mai uite o singură dată la părul ăla blond, strălucitor şi ciufulit.

— Aveam chef de o schimbare, spune ea.

— Chiar te porţi foarte ciudat, zice Violet.

Se opreşte şi scoate din ghiozdan pachetul de chipsuri de rădăcinoase pe care probabil i l-a pus Bill în loc de pufuleţi. Încearcă să le îmbunătăţească dieta. Violet încetineşte ca să mănânce, aşa că trebuie să încetinească şi Lila.

— Mamă?

— Da?

— Ştiai că Felix are viermi în fund? Şi-a băgat degetul acolo în pauză ca să scoată unul şi să ni-l arate. L-am văzut cum i se zbătea pe unghie.

Lila se opreşte ca să digere informaţia. În mod normal, aşa ceva ar fi făcut-o să urle. În clipa de faţă însă i se pare, sincer, cel mai puţin rău lucru care i s-a întâmplat pe parcursul acelei zile.

Se uită la fiica ei.

— L-ai atins?

— Bleah, nu! spune Violet şi-şi aruncă încă un chips în gură, i-am spus că o să stau la exact zece kilometri distanţă de el pentru totdeauna. Şi de ceilalţi băieţi. Toţi sunt atât de scârboşi!

Lila îşi trece încet palma peste faţă şi scoate un oftat lung şi tremurat.

— Să nu te schimbi niciodată, Violet, zice ea când poate vorbi din nou. Deja eşti mult mai înţeleaptă decât am fost eu vreodată.

CAPITOLUL 2

De când a plecat Dan şi mama ei a murit, Lila şi-a stabilit o serie de etape ca să poată face faţă fiecărei zile. Când se trezeşte, de obicei între cinci şi şase dimineaţa, înghite un Citalopram, un antidepresiv, cu un pahar cu apă, se îmbracă înainte să aibă timp să se gândească şi iese să-l plimbe pe Truant preţ de o oră. Se duce în parcul Heath, unde cei care-şi plimbă câinele la primele ore ale dimineţii se intersectează pe potecile noroioase cu cei care-şi beau singuri cafeaua şi cu cei care aleargă încruntaţi, cu căştile în urechi. Ea merge în timp ce ascultă cărţi audio sau podcasturi în care se vorbeşte mult şi care au darul să o calmeze; orice numai să nu rămână singură cu gândurile ei.

Se întoarce şi trezeşte fetele, cu promisiuni şi cu amăgiri, până ce reuşește să le aducă din pat în curtea şcolii, încercând să nu ia personal bombănelile şi strigătele disperate legate de şosetele şi telefoanele care nu pot fi găsite nicăieri. De când s-a mutat cu ele, Bill face micul-dejun, la care insistă ca fetele să mănânce terci cu fructe de pădure şi tot felul de seminţe în loc de biscuiţii pe care-i servea Lila, alături de covrigii vechi de trei zile, peste care întindea nişte gem. Bill e foarte riguros când vine vorba de

dietă şi vorbeşte la nesfârşit despre uleiul de peşte şi despre proprietăţile de detoxificare ale lintei, ignorând ochii daţi peste cap ai fetelor şi privirile cu jind pe care le aruncă cutiei de biscuiţi cu ciocolată. Seara, pregăteşte mese nutritive din legume necunoscute şi încearcă să nu arate cât de mult îl doare când fetele mormăie că ar prefera un sandviş la grill cu şuncă şi caşcaval.

Când se întoarce după ce lasă fetele la şcoală, Lila intră în camera pe care o numeşte, în mod ironic, biroul ei – o încăpere în partea de sus a casei, încă plină de cutii de carton pe care n-a apucat să le despacheteze – şi atacă problemele administrative cele mai urgente ale zilei. Acest lucru – împreună cu calculele financiare pe care le implică – o epuizează, aşa că trage adeseori un pui de somn pe canapea sau, uneori, se întinde pe covor şi ascultă un podcast relaxant de meditaţii, încercând să ignore lătratul care se aude de jos. Încearcă să mănânce în mod regulat ca să nu-i scadă nivelul de zahăr din sânge – ceea ce îi afectează în mod negativ şi starea de spirit apoi, când se trezeşte şi-şi alungă somnul cu o cană de ceai şi se duce la magazin ca să cumpere ce le mai trebuie prin casă, e de obicei ora la care trebuie să se ducă după Violet, moment în care devine iar *mama* care nu mai are timp pentru gânduri invazive; este în schimb prinsă într-un război fără sfârşit cu dezordinea, rufele, temele şi problemele minore ale fiecărei fete în parte, până ce se face ora de culcare, la apoi două pilule de antihistaminice (medicul nu mai vrea să-i prescrie somniferele ei preferate, se pare că acum sunt considerate *droguri murdare*) sau uneori, dacă trece printr-o fază de insomnie pronunţată, fumează o jumătate de ţigară de marijuana la fereastră şi în sfârşit, când se simte cât de cât încrezătoare că somnul se apropie încetişor, asemenea unui cal speriat, pune un podcast pentru dormit – în care actori cu voci calde citesc monoton poveşti plictisitoare – şi se roagă să nu se trezească peste vreo două ore.

Nu vrea să se gândească la fostul ei soţ şi la partenera lui care arată superb, aparent fără să facă vreun

efort pentru asta. Nu vrea să se gândească la casa imaculată în care Dan locuieşte împreună cu Marja ceva mai sus pe stradă, cu o selecţie strictă de obiecte stilate şi o măsuţă de cafea Noguchi. Nu vrea să se gândească la mama ei absentă, care reuşea cumva să facă tot dezastrul din viaţa ei mult mai tolerabil.

Sunt zile în care Lila are impresia că este în război cu tot şi cu toate; cu mintea ei furioasă, care pare în mod constant să-i scape de sub control, cu hormonii instabili, pe care nu se poate baza, cu greutatea, cu fostul soţ, cu încercările casei de a se prăbuşi, bucată cu bucată, în jurul ei, cu lumea în general.

Când fetele se ridică de la masă în acea seară, lăsându-l pe Bill să privească cu reproş bolurile neterminate cu tocană de vânat şi orz (*Este o masă foarte bună – bogată în proteine şi săracă în grăsimi*), Lila îşi dă seama cu o puternică strângere de inimă că tocmai s-a deschis încă un câmp de luptă: *noul bebeluş al lui Dan*. Acest copil va fi frate pe jumătate cu fiicele ei, va fi o prezenţă constantă în viaţa lor, va avea drept egal la tot ce are de dat tatăl lor – bani, timp, dragoste. Acest copil, mai mult decât orice, face ca totul să fie real – Dan nu se mai întoarce niciodată, oricât de puţin probabil a ştiut întotdeauna că este acest lucru. Acest copil va fi un nou aspect pe care Lila va trebui să-l gestioneze – probabil zilnic – în următorii optsprezece ani. Iar gândul o face să vrea să-şi îndese pumnii în orbite.

El sună la opt şi un sfert. Fără îndoială, după ce Hugo, băieţelul de şase ani foarte bine crescut al Marjei, este în pat – îmbăiat, ascultător, în pijama curată şi cu dinţii atent periaţi – de cel puţin o oră. Între timp, Violet stă spânzurată cu picioarele de balustradă, urlând versurile unui cântec rap care conţine, la ultima numărătoare făcută de Lila, unsprezece cuvinte diferite pentru părţile genitale.

— Lila.

Simte cum stomacul i se strânge când îi aude vocea. Trage aer în piept înainte să vorbească.

— Chiar mă întrebam când o să suni.

— Marja e foarte supărată. El oftează. Ascultă, niciunul dintre noi n-a vrut să afli în felul ăsta.

— L-auzi, e supărată Marja. Vai! Cuvintele ies înainte să le poată opri. Cât de neplăcut pentru ea!

Urmează o tăcere scurtă, înainte ca Dan să continue:

— Ascultă, e în optsprezece săptămâni. Ne-am gândit că ar fi mai bine să trecem peste vacanţa de vară şi apoi…

— Dar mamele de la grădiniţă pot să ştie.

— Nu le-a spus ea. Femeia aia afurisită, nu ştiu cum o cheamă, a ghicit. Şi Marja nu putea să mintă, aşa că…

— Nu. Doamne fereşte să apară vreo minciună în toată povestea asta. Şi când ai de gând să le spui fetelor?

Dan ezită. Şi-l imaginează trecându-şi mâna peste creştetul capului, gestul lui obişnuit când se confruntă cu o situaţie dificilă.

— Hm… păi… Ne gândeam, *eu* mă gândeam că poate ar fi mai bine să afle de la tine.

— Oh, nu! Lila se ridică de la masă şi se duce la chiuvetă. Oh, nu, Dan! Asta e treaba ta. Vrei să le spui fetelor că o să fie înlocuite, atunci o faci tu.

— Ce vrei să spui prin *o să fie înlocuite*?

— Păi, deja te-ai mutat în altă casă şi joci rolul de tătic pentru copilul altuia. Cum altfel ar putea să vadă fetele tale situaţia?

— Ştii că nu e aşa.

— Ştiu? Erai tatăl lor. Acum aduci copilul altcuiva dimineaţa la şcoală, lei cina cu el în fiecare seară.

— La naiba, încă sunt tatăl lor! Aş lua cina cu ele în fiecare seară dacă aş putea.

— Totuşi, nu o faci dacă pentru asta ar trebui să locuieşti cu noi, nu?

— Lila, de ce faci asta?

— Eu? Eu? Eu nu fac nimic. Tu eşti cel care a fugit. Tu eşti cel care a început să se culce cu *o vecină*! Tu eşti cel care creşte acum copilul altuia în timp ce ai tăi te văd două zile pe săptămână. Detestă să audă cum îi sună vocea, cuvintele care se varsă din ea, dar nu se poate opri:

Şi *tu* eşti cel care a hotărât să lase gravidă o femeie cu doisprezece ani mai tânără decât el, tu eşti, pe toţi dracii, cel care o să mai aibă un copil! Un copil pe care, dacă-mi amintesc bine, ai insistat cu încăpăţânare că nu-l vrei, oricât de mult mi l-am dorit eu. Pentru că abia le puteai face faţă celor doi pe care-i aveam deja!

În acest moment, ceva o face să privească în spate. Celie e lângă frigider. Ţine în mână un suc de portocale şi se uită fix la mama ei.

— Celie?”

Celie păleşte. Lasă sucul pe masă şi iese valvârtej din cameră.

— Ce e? întreabă Dan. Ce se întâmplă?

— Celie?! strigă Lila. Apoi se întoarce la telefon: Te sun eu.

Camera lui Celie e încuiată şi dinăuntru se aude muzica dată tare. Lila încearcă uşa de două ori, apoi bate cu pumnii în ea, dar nu i se răspunde decât cu un *Pleacă*! înfundat. Rămâne o clipă pe loc, neştiind ce să facă, apoi, în cele din urmă, se lasă să alunece pe lângă uşă şi se aşază cu spatele lipit de lemn, ascultând basul puternic care pulsează neîncetat de cealaltă parte.

În timp ce stă aşa, e asaltată de mesaje din partea lui Dan. Nu are putere să le citească în clipa asta, dar vede fragmente:

…*insişti să faci lucrurile mai dificile decât*…

…*cum am spus, niciunul dintre noi nu vrea să le provoace fetelor*…

…*şi o să ajungă să iubească be*…

Îşi dă telefonul pe mut. Şi rămâne pe jos, încercând să-şi regleze respiraţia. În cele din urmă, volumul muzicii scade.

— O să stau aici până ce o să vorbeşti cu mine, scumpo, spune ea suficient de tare ca să o audă Celie. Vocea ei răsună cu ecou în tăcere. Nu plec nicăieri. Şi ştii că pot fi foarte enervantă din punctul ăsta de vedere. Altă tăcere lungă. Am un termos, un sac de dormit şi o bucată de prăjitură cu mentă. Pot să stau aici până joi, dacă e

cazul.

În sfârşit, se aud paşi traversând încăperea. O aude pe Celie răsucind cheia în broască, apoi depărtându-se iar. Lila se ridică cu greu şi deschide uşa ezitând. Fiica ei adolescentă este întinsă pe pat, cu părul lung şi negru răsfirat dramatic în jurul capului, cu picioarele în şosete ridicate pe perete.

— Îl urăsc.

— Nu-l urăşti. E tatăl tău, spune Lila.

„Dar îl urăsc eu”, adaugă în gând.

— E pur şi simplu patetic! Ştii că i-a postat rezultatul testului de sarcină pe Instagram?

— Ce?

Celie ridică telefonul. Şi iat-o, o fotografie cu o casetă albă de plastic cu o liniuţă albastră. Dedesubt, cu litere ondulate, e scris OMG!

— Şi mai zicea că nu au spus nimănui! Lila îi dă telefonul înapoi, se aşază pe pat şi-şi pune mâna pe piciorul lui Celie. Îmi pare rău, draga mea. Îmi pare atât de rău că trebuie să treci prin aşa ceva.

Îşi înghite nodul din gât. Şi-mi pare rău… că nici eu nu gestionez întotdeauna prea bine situaţia.

Celie îşi şterge furioasă o lacrimă de sub un ochi şi se şterge iar când vede urma de rimel rămasă pe deget.

— Nu e vina ta.

— Ei bine, cu siguranţă nu e a ta.

Celie o priveşte cu coada ochiului.

— Tu când ai aflat?

Lila clatină din cap.

— Am auzit-o pe una dintre mămici vorbind azi cu Marja la şcoală. De-asta a sunat tatăl tău. Îmi pare rău că a trebuit să ne auzi şi să afli aşa.

Celie clatină din cap.

— Ştiam deja.

— Cum adică ştiai?

— Are vitamine pentru gravide în baie. Le are de luni bune. De ce le lua dacă nu era însărcinată?

Lila simte o nouă strângere dureroasă de inimă.

Aşadar, fusese planificat.

Închide ochii o clipă, strânge din dinţi, îşi relaxează maxilarul, apoi spune:

— Ei bine, poate că o să iubeşti copilul după ce vine pe lume. Poate că o să fie ceva minunat şi o să descoperi că e extraordinar să ai o familie mai mare. O să fie bine, Celie. De fapt, pun pariu că o să-ţi placă la nebunie să ai un frăţior sau o surioară. Încă cineva care să te adore. Aşa, ca noi toţi.

Urmează o tăcere scurtă.

— Dumnezeule, mamă, eşti o actriţă atât de proastă!

Lila se uită la ea.

— Serios?

— Nu eşti în stare să-ţi ascunzi emoţiile *deloc*!

Stau o vreme împreună. Lila oftează.

— Bine, fie. Poate că să o fie ciudat o vreme. Pentru noi toţi. Dar ştiu că tatăl tău te iubeşte cu adevărat. Şi că totul o să se rezolve până la urmă.

Celie se trage spre ea, se întinde şi-i ia mâna. După care şi-o retrage repede, dar e suficient.

— Tu eşti bine, mamă? întreabă ea după un minut.

— Sunt cât se poate de bine, răspunde ferm Lila. Vă am pe voi două, nu? Singura familie pe care mi-am dorit-o vreodată.

— Şi pe Bill.

— Şi pe Bill. Ce ne-am face fără Bill?

— Chiar dacă ne obligă să mâncăm mâncare scârboasă. Mamă, poţi să discuţi tu cu el să nu mai gătească atât de multă linte? Din cauza asta am tras un vânt foarte zgomotos în ora de geografie şi-ţi jur că toată lumea a ştiut că eu am fost.

— O să vorbesc cu el.

Lila intră în dormitorul ei şi mai ia un Citalopram înainte să coboare iar. Doctoriţa a insistat să se limiteze la doza recomandată. Pe de altă parte, fostul soţ al doamnei doctor nu este ocupat să le lase gravide pe jumătate din femeile din nordul Londrei.

Lila ia pastila.

— E totul bine?

Bill spală vasele şi sunetul muzicii clasice de pe Radio 3 se revarsă în bucătăria tăcută. Chiar dacă-i zice că o să le spele ea mai târziu, Bill începe să se agite în timp ce ea se uită la televizor, după care se retrage tăcut cu o cârpă udă şi o expresie de uşurare tăcută. Lui Bill îi place ordinea. Iar în ultimele luni, Lila a ajuns să înţeleagă că Bill are nevoie să se simtă util, chiar dacă ea se teme că, la 78 de ani, ar trebui să se odihnească mai mult.

Se întoarce spre ea, cu cârpa de vase pe umăr.

— Bine, îi răspunde. După care adaugă: Dan o să aibă un copil. Cu tânăra lui soţie.

Bill tace o clipă ca să digere vestea.

— Îmi pare foarte rău, spune el cu vocea lui seacă, de aristocrat. Urmează o scurtă tăcere. Apoi Bill adaugă: Nu prea ştiu ce să spun. Mama ta ar fi ştiut. Se apropie de ea şi, preţ de-o clipă, Lila crede că o s-o îmbrăţişeze. Dar Bill ezită, apoi îi pune o mână pe braţ şi o strânge uşor. Este un prost, Lila, zice el, blând.

— Ştiu.

Lila înghite în sec.

— Şi o să regrete când o să piardă nopţile printre plânsete şi scutece, adaugă Bill. Când o să-i dea dinţii. Când o să mai crească şi o să aibă crize de plâns. O să fie un haos îngrozitor.

„Eu am iubit haosul ăla, îşi spune Lila, tristă. Mi-a plăcut să fiu în mijlocul întregii poveşti, mi-au plăcut bebeluşii mei murdari, mi-a plăcut casa ticsită de jucării de plastic şi de coşuri de gunoi pline. Voiam să am cinci. Un mic trib. Şi o casă la ţară cu câini, cizme pline de noroi şi coşuri cu surcele pe care să le fi strâns din pădure”.

Înghite nodul care i s-a ridicat în gât.

— Da, zice ea.

Când ridică ochii, Bill o priveşte. Îşi coboară privirea spre pantofii foarte bine lustruiţi. Pantofii lui Bill sunt mereu lustruiţi. Nu e sigură că l-a văzut vreodată fără cămaşă călcată sau pantofi lustruiţi.

— De fapt, cred că mama ta ar fi spus că e un

labagiu.

Ochii Lilei se măresc.

Rămâne câteva clipe pe gânduri, apoi spune:

— Probabil că da.

— Un labagiu idiot. Probabil.

Bill nu vorbeşte niciodată urât, iar acest cuvânt ieşit din gura lui este atât de neobişnuit, încât rămân uitându-se unul la celălalt şi scot amândoi un râset scurt, şocat. Urmează încă unul, ca un sughiţ.

Râsul Lilei se transformă pe jumătate în suspin. Îşi dă seama că are ambele mâini pe faţă.

— Nu se mai opreşte, Bill, spune ea, plângând. Pe toţi dracii, pur şi simplu nu se opreşte!

Bill îi strânge umărul.

— O să se oprească. Asta a fost. Astea au fost cele trei lucruri.

Lila îşi trage nasul şi clatină din cap.

— De când ai devenit atât de superstiţios?

— De când nu am mai salutat o vrăbiuţă solitară, iar mama ta a fost lovită de un autobuz a doua zi.

— Serios?

— Trebuie să dau vina pe ceva.

O aşteaptă să se oprească din plâns.

— O să fii bine, fată dragă, spune el încet.

— O să fim bine, repetă ea şi-şi dă la o parte părul din ochi. Îşi trage nasul şi îşi şterge lacrimile. Arăt în regulă?

— Arăţi bine.

Ea îi studiază expresia şi se strâmbă.

— Zău aşa, Bill! Eşti mai rău decât mine când vrei să ascunzi ce simţi.

CAPITOLUL 3

Iată ce am învăţat în cincisprezece ani de căsnicie: *este în regulă să nu te simţi plin de adoraţie în fiecare zi. O să ne enervăm cu toţii că nu găsim o şosetă, că am ratat ITP-ul, că nu am făcut sex de şase săptămâni. Aşa cum spune marea Esther Perei, dragostea e un proces. E un verb. Toate căsniciile au urcuşuri şi coborâşuri şi, de-a*

lungul anilor, capeţi o perspectivă mai largă şi-ţi dai seama că este doar parte din fluxul şi refluxul propriei vieţi romantice, speciale şi unice. Căsnicia poate cuprinde o multitudine de emoţii într-o singură zi. Poţi să te trezeşti lângă bărbatul care sforăie lângă tine gândindu-te că ai vrea să-i pui o pernă pe faţă ca apoi, pe la unsprezece în aceeaşi dimineaţă, să-ţi doreşti ca femeia care face curat să plece mai repede ca să-l înhaţi şi să pierdeţi împreună o delicioasă oră în pat. Poţi simţi ataşament, iritare, dorinţă, recunoştinţă… toate în aceeaşi jumătate de oră. Secretul este să înţelegi acest proces, acest flux şi reflux şi să nu te laşi cuprinsă de panică în faţa propriilor emoţii. Pentru că, atât timp cât sunteţi amândoi în povestea asta împreună, ca o echipă, atunci ştii, în adâncul tău, că totul e doar o parte din gloriosul proces de a fi om. Dan este echipa mea, suntem împreună în poveste şi nu trece o zi în care să nu fiu recunoscătoare că am această certitudine.

Uneori, Lila îşi aminteşte acest fragment, publicat într-un ziar naţional cu exact paisprezece zile înainte ca Dan să o părăsească, şi simte nevoia să se facă mică, să se preschimbe într-o bilă dură, ca un gândac prins într-o chiuvetă de baie.

Fusese atât de sigură când scrisese aceste cuvinte. Îşi aminteşte cum stătea în casă, gândind fraza finală, simţindu-se brusc copleşită de dragostea pentru soţul ei, pentru viaţa ei. (Se simţise adeseori copleşită când scrisese despre acel Dan fictiv; era mult mai puţin complicat decât Dan din viaţa reală.) Dan avea obiceiul să clatine drăgăstos din cap când începea să vorbească despre tatăl ei şi-i interzisese să mai folosească expresia ei atât de uzată: *toată lumea pleacă în cele din urmă*.

Când i-o spusese prima oară, timidă în faţa avansurilor lui, temându-se de angajament în primele luni ale relaţiei lor, îi luase mâna, o prinsese într-ale lui şi-i spusese:

— Trebuie să rescrii povestea asta. Doar pentru că tatăl tău s-a purtat ca un măgar nu înseamnă că toţi bărbaţii o s-o facă.

O simţise ca pe o revelaţie, apoi ca pe o piatră de încercare. Acum se gândeşte că probabil au fost fericiţi în cea mai mare parte în primii zece ani, exceptând jonglatul cu programul copiilor şi episoadele de surmenare din perioada în care fetele fuseseră bebeluşi. Cu siguranţă îşi aminteşte o vacanţă de familie în timp ce-şi scria cartea, când stătuse pe plajă privindu-şi fetele jucându-se în apă cu mama ei (Francesca era foarte entuziastă când venea vorba de mare) şi se gândise, strângându-şi genunchii plini de nisip, cât de incredibil de norocoasă era. Avea senzaţia că era cuibărită fix în inima a ceva bun, puternic şi solid; mama ei bălăcindu-se în valuri, Bill strigând încurajări de sub pălăria de soare, fetele ei frumoase râzând, soţul ei. Siguranţă financiară, o casă nouă, soarele şi marea sclipitoare. Părea că avea totul.

Şi apoi – răsturnare de situaţie!

— Dan plecase. Şi, în mai puţin de un an, la fel mama ei.

Stă cufundată în gânduri de douăzeci de minute, cu căştile antifonice pe urechi, cu privirea pierdută pe fereastră, când observă un bărbat la marginea grădinii uitându-se în sus. îl priveşte încruntată o vreme, aşteptând să plece. Dar nu pleacă. Face doar doi paşi la dreapta, îşi pune mâna pe trunchiul copacului şi rămâne acolo, aparent căzut pe gânduri. Poartă o geacă umflată, o pereche de blugi cam uzaţi şi un fes; nu-i poate vedea faţa. Simte un fior vag de anxietate: cu două săptămâni în urmă, maşina vecinilor a fost furată din faţa casei. îl priveşte fix, încercând să-l determine cu puterea voinţei să răspundă la telefon, să plece mai departe, să facă orice gest care să-i confirme că nu e un hoţ, nu e un om care pune la cale ceva sinistru. Dar el rămâne acolo, privind speculativ în sus. Lila mai rămâne câteva clipe la birou, apoi îşi scoate căştile şi coboară în grabă la parter, prinde lesa câinelui ca să nu fie singură şi deschide uşa din faţă.

Bărbatul întoarce capul spre ea.

— Aceasta este o alee privată, zice ea suficient de tare cât să o poată auzi.

Bărbatul nu spune nimic, doar o priveşte fix în timp ce Truant începe să latre asurzitor. Îşi dă seama că încă este în pijama şi halat la ora unsprezece dimineaţa. Îşi spusese că nu avea voie să se îmbrace până ce nu scria o mie de cuvinte, în încercarea de a se forţa să rămână la birou. Brusc, i se pare o gravă eroare.

— Ce? strigă el.

— E o alee privată! Pleacă de-aici!

Bărbatul se încruntă uşor.

— Doar mă uitam la copacul tău.

Ce scuză ridicolă!

— Nu te mai uita!

— Să nu mă uit la copacul tău?

— Nu.

Truant trage de lesă, mârâind şi muşcând aerul. Iar Lila îl iubeşte pentru acest spectacol de agresiune.

Bărbatul nu pare tulburat. Ridică din sprâncene.

— Pot să mă uit la copac dacă stau pe trotuar?

Face doi paşi în spate, părând uşor amuzat. Această încredere nepăsătoare şi faptul că el pare să ştie că nu este câtuşi de puţin stăpână pe situaţie o fac să se simtă furioasă şi neputincioasă în acelaşi timp.

— Nu te uita la copacul meu! Nu te uita la casa mea! Pleacă de-aici!

— Eşti… foarte prietenoasă.

— Nu am de ce să fiu prietenoasă. Doar pentru că sunt femeie nu înseamnă că trebuie să fiu prietenoasă. Eşti în grădina mea fără ca eu să te fi invitat aici. Aşa că nu, nu sunt prietenoasă.

Detectează o notă ascuţită care i s-a strecurat în voce, iar lătratul lui Truant e asurzitor. Cu coada ochiului, vede perdelele de la fereastra vecinilor dându-se uşor la o parte. Fără îndoială, povestea asta va fi adăugată pe lista de neplăceri cu vecinii. Ridică o mână în semn de scuze şi perdeaua cade la loc.

— Frumoasă maşină, spune bărbatul, uitându-se la Mercedes.

Cumpărase maşina sport pentru că i se păruse un

gest pe care l-ar fi făcut mama ei. O cumpărase pentru că primul agent pe care-l sunase nu-i răspunsese la telefon. Şi cumpărase modelul cel mai scump şi cu cele mai multe dotări pe care şi-l permisese cu banii moşteniţi de la mama ei – un Mercedes Benz 380SL 1985 – pentru că reprezentantul de vânzări în costum elegant de la compania la care ajunsese în mod clar nu crezuse că şi-l permitea (*Mda*, spusese sec Eleanor, cea mai veche prietenă a ei, *i-ai arătat tu lui*!).

— Are sistem de urmărire! strigă ea. Are sistem de urmărire încorporat şi sistem de alarmă!

Bărbatul se încruntă.

— Crezi că vreau să-ţi fur maşina?

— Nu, nu cred că vrei să-mi furi maşina. Pentru că atunci poliţia ar găsi-o şi ai ajunge la închisoare. Aşa că nu. Te informez doar că asta nu e o opţiune. Şi, apropo, nu există bani în casă. În caz că te întrebai.

Bărbatul îşi priveşte adidaşii preţ de câteva clipe, apoi ridică ochii spre ea.

— Aşadar, ai ieşit doar ca să-mi spui că nu pot să mă uit la copacul tău, că nu pot să-ţi fur Mercedesul fără să ajung la închisoare şi că nu ai bani.

Sună ridicol aşa cum o zice el şi asta o enervează şi mai tare.

— Da, cam aşa. Poate că, dacă n-ai mai intra neinvitat în grădinile caselor, oamenii n-ar mai simţi nevoia să-ţi spună nimic.

— De fapt, am intrat în grădină pentru că am o întâlnire cu Bill.

— Ce?

— Aveam o întâlnire cu Bill. Ca să discutăm despre amenajarea grădinii. Dar nu a răspuns nimeni la uşă, deci presupun că nu-i acasă.

Lila se dezumflă.

— Oh, spune ea şi chiar atunci Truant, acum evident înnebunit de această nesfârşită încălcare a teritoriului, începe să tragă de lesă, nehotărât dacă să atace sau să fugă. Lila se luptă cu el preţ de un moment, încercând să-l

calmeze, dar tonul ei pare să-l agite şi mai tare şi nu se mai linişteșțe. Bill e la el acasă. Trebuie să strige de două ori, fiindcă prima oară cuvintele sunt înghiţite de zgomot: *La el acasă*! în josul străzii. Hei, îmi pare rău. Intră şi o să-l sun! E clar că a uitat.

Dar bărbatul face doi paşi în spate, până ce ajunge pe trotuar.

— E în regulă, o să-l sun eu.

Se întoarce şi o ia în josul străzii, scoţându-şi telefonul din buzunar în timp ce pleacă.

— Nu mă mir că a fugit. Eşti foarte… irascibilă de când a plecat Dan.

— Irascibilă?

— În sensul că… de cele mai multe ori arăţi de parcă ţi-ar fi foarte uşor să omori pe cineva.

Lila priveşte furculiţa pe care a agitat-o în aer în timp ce i-a povestit lui Eleanor despre *intrusul din grădină* care nu era intrus şi o pune cu grijă jos.

— Ba nu. Nu arăt precum cineva care ar putea să bage un cuţit într-un om.

Eleanor e între proiecte, ceea ce înseamnă că are un machiaj foarte atent realizat. Când e la lucru – face machiaje şi coafuri pentru televiziune –, spune că nu mai are niciun chef să se ocupe şi de faţa ei. Lila o priveşte şi se întreabă brusc dacă nu cumva Eleanor îmbătrâneşte mult mai frumos decât ea. Arată… radiant.

— Păi…

— Spui că arăt ca o nebună.

— Nu. Eleanor împunge o bucată de sushi şi o ridică la gură cu un singur beţişor. Spun doar – fiindcă sunt prietena ta cea mai veche – că îţi ieşi cam prea uşor din pepeni în ultima vreme. Când vede expresia pleoştită a Lilei, adaugă: Dar, fireşte, este de înţeles, ţinând cont de toate prin câte ai trecut. Dar în locul tău eu mi-aş păstra furia pentru Dan. Poate că n-ar strica să fii puţin atentă la impresia pe care le-o faci străinilor.

— Impresie?

— Păi, ar fi o idee bună să mai reduci din *asta*.

Mijeşte brusc ochii şi o fixează pe Lila cu o expresie de piatră.

Lila împinge farfuria.

— Asta ar trebui să fiu eu?

— Păi, nu chiar tu. Tu mai faci şi o chestie cu bărbia, o împingi în faţă. Dar mie nu cred că îmi iese.

— Uau, mulţumesc!

— Ţi-o spun cu dragoste, Lils. Şi sunt o mulţime de oameni cărora poţi să le laşi fără probleme impresia asta. Dan e în capul listei. Dar un biet grădinar care se uită la un copac în timp ce-l aşteaptă pe bătrânul tău tată vitreg? Nu prea. Încearcă asta!

Cu gesturi încete şi exagerate, îşi întinde un zâmbet pe faţă.

— Amuzant!

— Nu vreau să fiu amuzantă. Încearcă!

— Ştiu cum să zâmbesc, El.

— Poate. Dar nu o mai faci prea des. N-aş vrea să ajungi, ştii tu, una dintre femeile alea divorţate şi acre. E greu să mai faci rujul să-ţi stea bine pe buze dacă le ţii mereu ţuguiate. Îşi strânge buzele şi-i arată liniile care se formează. Chiar aşa, ce mai face Bill?

Lila oftează şi ia o gură de apă.

— Greu de spus. Ar putea să fie şi cu un picior în groapă şi tot ar insista că e bine.

Îl vede învârtindu-se tăcut prin casă, cu căştile pe urechi ca să poată asculta Radio 3. Pare să aibă constant nevoie de muzică clasică, e ca un fel de barieră faţă de restul lumii.

— E bine. Cred. Le pune pe fete să mănânce mult mai sănătos.

— Şi sunt sigură că ele sunt încântate.

— Îţi imaginezi. Nu ştiu. El şi mama aveau o viaţă foarte controlată. Program, mâncare sănătoasă, curăţenie şi... ordine. Aşa că poate fi uşor delicat să locuieşti cu el. Nu mă înţelege greşit, mă bucur că e aici. Cred că e bine pentru noi să avem... continuitate. Dar tare aş vrea să se mai relaxeze puţin. O vede pe Eleanor uitându-se la ceas.

Te duci undeva? Apropo, arăţi foarte bine.

— Serios? rosteşte Eleanor, cu nepăsarea cuiva care ştie că e adevărat.

Are părul tapat, ondulat, castaniu cu o şuviţă albă în faţă, care reuşeşte să fie în acelaşi timp naturală şi ridicol de şic şi poartă o cămaşă de mătase de un roşu aprins şi o duzină de brăţări din argint.

— Mă întâlnesc cu Jamie şi Nicoletta în seara asta.

— Cu cine?

— Cuplul de care ţi-am povestit. Mergem la un hotel din Notting Hill. Sunt foarte entuziasmată.

— Oh, *triunghiul*.

Lila se strâmbă.

— Preferăm termenul *ménage à trois*. *Triunghi amoros* sună vulgar.

De trei ani, de când e singură, Eleanor e într-un fel de odisee sexuală şi pare fericită să plece săptămânal în ceea ce ea numeşte *aventuri*. Este foarte distractiv, îi zice Lilei. Nu te trage înapoi nicio relaţie, nu ai complexe legate de corpul tău, nu stai să te gândeşti dacă aveţi vreun viitor împreună. Nimic din toate astea. E vorba doar de distracţie şi de partide grozave de sex. Îi pare rău că n-a făcut-o cu ani în urmă, în loc să stea după Eddie. De fiecare dată când o vede, Lila are impresia că prietena ei se transformă într-o persoană de nerecunoscut.

— Nu e ciudat? Vreau să zic, trebuie să aranjaţi totul dinainte? Cine ce o să bage unde? Sau faceţi cu rândul?

Lila simte cum o trece un fior de gheaţă. Abia dacă se mai poate vedea arătându-şi corpul cuiva zilele astea, darămite să sară în pat cu o pereche de necunoscuţi.

— Nu chiar. Eu îi plac pe ei, ei mă plac pe mine. Petrecem timp împreună, bem nişte vin, râdem… ne simţim bine.

— După cum povesteşti, ai zice că e un club de carte… cu organe genitale.

— Nu-i departe.

Eleanor îşi aruncă o bucăţică de ghimbir în gură.

— Dar cu mai puţine teme. Ar trebui să încerci şi tu.

— Mai degrabă mi-aş roade propriul picior, răspunde Lila. În plus, nu-mi imaginez că aş putea fi cu altcineva în afară de Dan. Am fost fericită cu el.

— Îmi spuneai că nu făceaţi sex şase luni la rând.

— Nu pot să sufăr ţinerea ta de minte. În orice caz, asta era spre sfârşit.

Eleanor ridică din sprâncene, dar, în mod evident, se hotărăşte să nu insiste.

— Cred că ai nevoie de puţină bucurie în viaţa ta, Lils. Trebuie să râzi, să faci sex, să scapi de încordarea asta dintre umeri. Eşti încă drăguţă, ai tot ce-ţi trebuie.

— Nu vin la o petrecere sexuală cu tine, Eleanor.

— Atunci intră pe aplicaţii! întâlneşte-te cu cineva! Şi experimentează!

Lila scutură din cap.

— Nu prea cred. Totuşi, o să încerc să nu mai fiu atât de irascibilă. Oh, zău aşa! De câte ori i-am cerut chelnerului să ne aducă nota? Trebuie să mă ridic şi să i-o smulg cu forţa?

Bill a pregătit peşte gătit în abur pentru cină. Mirosul umed o întâmpină de îndată ce deschide uşa de la intrare. Lila rămâne câteva clipe în prag şi închide ochii, amintindu-şi că face un gest amabil când găteşte pentru ele, iar faptul că toată casa ei va mirosi îngrozitor preţ de 48 de ore este doar o consecinţă nefericită.

„Numai să nu fie cu linte”, îşi spune, oprindu-se să îl salute pe Truant, care o întâmpină ca şi cum ar fi singura fiinţă nepericuloasă din univers.

— Bună, scumpo. Am pregătit peşte şi linte la cină, strigă Bill, întorcându-se spre ea în şorţul mamei ei. Am adăugat ghimbir şi usturoi. Ştiu că fetele spun că nu le place, dar e foarte bun pentru sistemul lor imunitar.

— Bine! spune ea, întrebându-se dacă există o cale de a comanda ceva de mâncare fără să afle Bill.

— Cum ţi-a mers azi, Lila?

Prepară un dressing pentru o salată verde şi Radio 3 se aude zumzăind în fundal. Pantofii lui strălucesc ca nişte castane proaspăt scoase din coajă şi poartă cămaşă cu

guler apretat şi cravată, deşi a ieşit la pensie de treisprezece ani.

— Oh, bine. Am luat prânzul cu Eleanor. După care a trebuit să mă întâlnesc cu contabilul.

Nu vrea să vorbească despre întâlnirea cu contabilul. În mintea ei începuse un bâzâit continuu din momentul în care acesta luase la mână coloanele cu venitul preconizat şi taxele aferente.

— Ziua ta cum a fost? Dumnezeule, ce e asta?

Rămâne cu gura căscată în faţa imaginii de pe blatul din bucătărie. Este un tablou semiabstract, care înfăţişează o femeie goală. O femeie care are aceleaşi bucle cărunte şi ochelari rotunzi ca mama ei.

— Te rog, spune-mi că nu e…

— …mama ta. Îmi lipseşte s-o am în preajmă. M-am gândit că ar fi drăguţ să-l punem în living.

— Dar, Bill, e goală.

— Oh, asta nu a deranjat-o niciodată pe mama ta. Ştii că era foarte relaxată când venea vorba de corpul ei.

— Îţi spun de pe acum că fetele n-o să fie relaxate când o să-şi vadă bunica dezbrăcată deasupra televizorului.

Bill se opreşte o clipă şi-şi ridică ochelarii de pe nas, ca şi cum abia acum s-ar fi gândit la asta.

— Nu ştiu de ce trebuie să te concentrezi asupra faptului că e goală. Realitatea ţine mai mult de caracterul interior.

— Bill, cred că văd absolut tot ce e în interior. Hei, ştiu că ţi-e dor de mama. De ce nu duci tabloul în camera ta? în felul ăsta, o să fie primul lucru pe care o să-l vezi când te trezeşti şi ultimul înainte să te culci.

Bill rămâne privind tabloul.

— Mă gândeam doar că ar fi plăcut să fie parte din familie. Să ne supravegheze.

— Poate cu nişte pantaloni pe ea? Un membru al familiei cu pantaloni?

Bill oftează şi privirea îi alunecă într-o parte.

— Dacă aşa vrei…

Lila se simte brusc vinovată şi-l cuprinde în braţe, de parcă şi-ar cere scuze. Bill se încordează uşor, ca şi cum orice contact fizic ar fi un fel de atac. Lila crede că e posibil ca mama ei să fi fost singurul om în prezenţa căruia Bill s-a simţit vreodată complet relaxat.

— Poate o fotografie frumoasă? Cu siguranţă n-ar strica să avem mai multe poze cu mama pe aici, spune ea.

— E ca şi cum n-ar fi existat, zice Bill încet. Uneori, privesc în jur şi mă întreb dacă a existat vreodată cu adevărat.

Lila ridică privirea spre el, îi vede durerea întipărită pe chip, pierderea suferită şi are senzaţia că a ei păleşte în comparaţie cu a lui. Ea şi-a pierdut mama, e drept, dar Bill şi-a pierdut sufletul-pereche.

— Am o cutie cu alte poze de-ale ei în cealaltă casă, spune el, trăgând aer în piept. Fotografii şi altele. Dacă într-adevăr nu vrei tabloul acolo.

Lila observă, cu o strângere de inimă pe care nu o poate identifica, faptul că nu-i mai spune *acasă*.

— Uite cum facem, zice ea. Lasă-l acolo deocamdată! Ţinând cont de faptul că fetele sunt tot timpul cu ochii în telefoane, probabil nici n-o să-l observe.

CAPITOLUL 4

Telefonul sună la zece şi un sfert, la exact unsprezece minute după ce a scris primul paragraf după luni întregi şi la nouă minute după ce s-a gândit că poate o să reuşească să scrie, până la urmă. Răspunde în timp ce încă priveşte absentă ecranul laptopului, aşa că nu ştie de la cine este apelul.

— Stau de vorbă cu doamna Brewer?

— Kennedy. Şi… domnişoara. Nu mai sunt măritată.

Domnişoara. Detestă cuvântul. Mult mai bine ar suna *Mademoiselle* sau *Lady Kennedy*, ceva elegant şi stilat. Nu e ca şi cum nu ar avea deja o stimă de sine destul de redusă.

— Hm, oh, da. Îmi cer scuze, aşa e, am trecut în registre. Vă sunăm de la şcoală. Ne întrebam dacă Celie are cumva în dimineaţa asta o programare despre care aţi

uitat să ne spuneţi.

— Poftim?

— Celie. A lipsit la primele ore. Ne întrebam dacă poate are o programare la dentist.

Preţ de câteva clipe, mintea îi este goală. A uitat ea de programare? Ia telefonul şi accesează calendarul. Nimic.

— Îmi cer scuze, cum adică a *lipsit*?

— Nu e la şcoală.

— Dar am lăsat-o chiar eu azi-dimineaţă. Ei bine, nu tocmai, dar am văzut-o când a urcat în autobuz.

Urmează câteva clipe de tăcere. Genul de tăcere încărcată care-ţi spune, ca părinte, că persoana cu care stai de vorbă ştie că eşti complet pe dinafară.

— Colegii de clasă spun că nu a ajuns la şcoală. A avut atâtea programări la dentist în ultima vreme încât ne întrebam dacă face vreun tratament despre care nu ne-aţi spus.

— Programări la dentist?

Altă tăcere.

— A adus scutiri pentru orele de după-amiază… Hm, de trei ori luna asta.

— Nu… nu face niciun fel de tratament. O sun. O sun acum. Revin cu un telefon.

Lila simte panica ridicându-i-se în piept. Mintea îi e asaltată de titluri de ziar: *Adolescentă dispărută găsită moartă în Canal. Părinţii spun că nu aveau nici cea mai mică idee.*

Îl sună pe Dan, împungând tastele cu degetele.

— Lila, sunt într-o şed…

— Ştii unde e Celie?

— Ce?

— Nu e la şcoală, m-au sunat de acolo.

— Dar era cu tine.

— Ştiu, Dan. Mă întrebam doar dacă ţi-a spus ceva. Dacă aţi aranjat ceva împreună şi nu mi-aţi zis şi mie.

— Nu, Lila, îţi spun totul.

„Nu chiar totul”, ar vrea să i-o întoarcă, dar nu e

momentul.

— Bine. Încerc să o sun.

O sună pe Celie, dar fata nu răspunde. După patru încercări, îi trimite un mesaj:

Celie, unde eşti? *Te rog, spune-mi că eşti bine*!

Trec patru minute lungi până ce primeşte un răspuns. Patru minute în care piciorul Lilei se bălăngăneşte agitat sub birou, patru minute în care îi trec prin minte toate scenariile posibile, făcându-i inima să-i bată nebuneşte şi întinzându-i toţi nervii la maximum.

Am nevoie de nişte timp pentru mine. *Sunt bine*.

Urmează o fracţiune de secundă de uşurare în timp ce Lila citeşte într-o clipită mesajul. Apoi însă panica este brusc înlocuită de furie oarbă. Timp pentru mine? *Timp pentru mine*? De când are o adolescentă nevoie de *timp pentru mine*?

Trage adânc aer în piept, apoi scrie iar:

Ar trebui să fii la şcoală. *M-au sunat să mă întrebe unde eşti*.

Nu poţi să le spui că sunt la dentist sau ceva?

Unde eşti? *Trebuie să vii acasă*. *Acum*!

Priveşte cele trei puncte de pe ecran, care apoi dispar. Rămâne uitându-se la telefon.

ACUM, Celie!

Vede punctele pâlpâind din nou, apoi iar nimic.

Întreaga ei copilărie, Lila nu a ameninţat că dispare decât o singură dată. Avea vreo opt sau nouă ani şi avusese loc o ceartă – nu-şi mai aminteşte în legătură cu ce anume. Mama ei nu fusese niciodată genul care să se enerveze pentru o cameră dezordonată (*Totul e creaţie*! *Chiar şi dezordinea*!) şi nu fusese deosebit de strictă nici cu regulile, aşa că Lila nu-şi poate aminti sub nicio formă motivul. Dar îşi aminteşte cum luase un ghiozdan şi o anunţase pe un ton deosebit de important că pleca. Mama ei se afla în grădină în acel moment, cu genunchii pe o pernuţă pe care i-o brodase chiar mama ei, bunica Lilei. Se întorsese spre ea, ferindu-şi ochii de soare cu mâna acoperită de mănuşa de cauciuc.

— Pleci? Adică definitiv?

Lila, furioasă, încuviinţase din cap.

Francesca privise câteva clipe pământul, gândindu-se.

— Bine, spusese. Înseamnă că o să ai nevoie de nişte mâncare. Îşi scosese mănuşile şi se ridicase, apoi o dusese pe Lila în bucătărie, unde începuse să cotrobăie prin dulapuri: Nişte biscuiţi, cred… Poate nişte fructe?

Lila ţinuse ghiozdanul deschis în timp ce mama ei se învârtise prin bucătărie.

— Cred că ai nevoie şi de o farfurie. Pentru că e greu să mănânci când nu ai o farfurie. Ce zici de alea de carton, pe care le-am avut la picnic? Ca să nu fie prea grele.

Lila îşi aminteşte senzaţia vagă de dezorientare pe care o simţise pe parcursul acestui proces, felul în care i se domolise furia, entuziasmul practic al mamei lăsând mai degrabă impresia că Lila ar fi sugerat (că o) să plece într-o aventură perfect rezonabilă.

— Ştiu! anunţase Francesca în timp ce trăgea fermoarul ghiozdanului şi Lila începea să nu fie deloc sigură pe ce avea să facă în continuare. Pufuleţi! Nu cântăresc mai nimic şi ţi-au plăcut întotdeauna. Nu vrei ca ghiozdanul să fie prea greu.

Pufuleţii cu ceapă erau, ce-i drept, mâncarea preferată a Lilei. Încuviinţase din cap în timp ce mama ei căutase prin dulapuri, deschizând şi închizând uşi.

— Of, fir-ar să fie! Se pare că nu mai avem. Să mergem să cumpărăm de la magazinul din colţ?

Lila nu-şi mai aminteşte ce se întâmplase cu restul planului ei. Îşi aminteşte cum Francesca se dusese cu ea la magazin în timp ce căldura se ridica din asfalt, apoi cum îi dăduse voie să aleagă câteva pachete de pufuleţi, după care anunţase că avea să-şi ia şi ea unul. Se întorseseră încet spre casă, mâncând pufuleţi, vorbind despre pisica grasă cu un singur ochi de la nr. 81, despre episodul preferat al Francescăi din *Dr. Who* şi despre ideea de a vopsi uşa de la intrare în roşu. Lila îşi dă seama că mama ei nu numai că îi distrăsese atenţia de la planurile de

plecare, dar o făcuse în aşa fel încât să-i ofere o cale simplă de a da înapoi. Cum ştia mama întotdeauna exact ce să facă?

Apoi se întreabă: oare se mai găsesc pufuleţi cu ceapă?

O vede pe Celie înainte ca Celie să o vadă pe ea. Se află în triunghiul pietonal al zonei comerciale, unde cutiile goale de mâncare la pachet sunt luate de vânt, iar câteva mese şi scaune de plastic, aşezate fără entuziasm, încearcă să imite un fel de cafenea. Celie stă aşezată pe zidul unui răsad de flori şi capul îi este aplecat spre telefonul din mână. Nu mai are multe motive pentru care să-i fie recunoscătoare lui Dan, dar mesajul prin care i-a amintit că au instalat *Fiind my phone* pe telefonul Lilei i-a câştigat un *Slavă Domnului*! *spus* din tot sufletul.

— Celie?

Se aşază lângă ea şi-i atinge braţul.

Fata sare şi roşeşte uşor când o vede. Urmează un moment de confuzie vagă, apoi o vede pe Celie amintindu-şi de *Fiind my phone* şi Lila se întreabă cât timp o să treacă până când fata ei o să şteargă aplicaţia.

— Ce se întâmplă?

Nu mai e furioasă. Doar disperat de îngrijorată.

— Nu vreau să vorbesc.

Lila se uită la fiica ei, la părul negru şi lung, atât de diferit de al ei. l-ar plăcea să o vadă zâmbind la fel de des ca înainte – acele raze uriaşe care-i luminau cândva toată faţa. Zilele acestea, Celie tace mai tot timpul, stă în camera ei şi e mereu cu ochii în telefon, într-un spaţiu inaccesibil părinţilor ei neadecvaţi, pe care acum nu se mai poate baza.

— Bine.

Stă la un metru distanţă de Celie, pe zid, şi încearcă să găsească o cale de a gestiona situaţia. Ce ar fi făcut mama ei? în mintea ei se scurge un timp infinit, până când pune singura întrebare la care se poate gândi:

— Eşti bine?

Vocea lui Celie se aude de undeva din piept, înghiţită

de perdeaua de păr.

— Sunt bine.

— Vrei să-mi spui de ce ai chiulit?

Celie nu răspunde. După o pauză, ridică din umeri. Examinează un punct de pe deget, apoi priveşte în depărtare.

— Ştii că m-au sunat de la şcoală ca să-mi spună. O vede pe Celie oftând încet, probabil gândindu-se că de acum înainte cei de la şcoală o s-o monitorizeze mai îndeaproape. Coboară vocea: Nu e un moment bun să chiuleşti, scumpo. Vin examenele.

Aproape că o aude pe Celie dându-şi ochii peste cap. Rămân în tăcere câteva clipe. A început iar să-şi roadă unghiile. Lila vede cuticulele rupte şi însângerate. Celie ridică privirea spre ea şi deschide uşor gura.

Apoi îi sună telefonul.

— Lila, ştii unde este soluţia pentru lustruit argintul?

— Ce?

Vocea lui Bill se aude înfundat o clipă, apoi spune:

— Soluţia de lustruit argintul. Am adus setul mamei tale ca să putem să bem un ceai aşa cum trebuie. Dar e cam pătat şi nu găsesc nicio soluţie sub chiuveta ta. Nici în debara.

— Nu cred că avem. Ascultă, sunt în mijlocul…

— Nu ai soluţie? Şi cu ce lustruieşti argintul?

— Nu cred că avem ceva din argint. Bill, chiar trebuie să închid.

Bill scoate un oftat dezamăgit.

— Presupun că putem să cumpărăm de la magazinul din colţ. Au aşa ceva?

Celie întoarce capul.

— Nu ştiu, Bill. O să mă uit la întoarcere. Apoi închide telefonul şi pune uşor o mână pe braţul lui Celie: Are legătură cu mine şi cu tata?

— Dumnezeule, mamă! Pe lumea asta nu are totul legătură cu tine şi tata.

E ceva ciudat în vocea ei, e o idee mai groasă, mai lentă decât ar trebui. Se întreabă o clipă dacă Celie face

eforturi să-şi oprească lacrimile. Apoi îl simte – un miros abia detectabil, dulce şi înţepător.

— Celie… ai *fumat iarbă*?

Celie îi aruncă o privire furioasă cu coada ochiului, dar e suficient ca să-i spună Lilei tot ce trebuie să ştie.

Mai mult simte decât aude înjurătura înfundată a lui Celie.

— Ce… De unde ai făcut rost? Ţi-o vinde cineva la şcoală?

— De ce, vrei şi tu?

— Ce?

— Eşti atât de ipocrită, mamă! Ştiu că fumezi marijuana noaptea. Te porţi de parcă aş fi un monstru, dar o faci şi tu.

— Ba nu!

— Nu pot să cred! Nu minţi! Intră mirosul pe fereastra dormitorului meu.

— E… e… E diferit în cazul meu. Fumez doar când nu pot să dorm.

— Şi eu fumez când nu pot să mă relaxez. Care e diferenţa?

— Tu ai 16 ani! Eu 42!

Sună iar telefonul. Bill.

— Bill, nu pot să vorbesc acum.

— Ştiu, scumpo. O să fiu scurt. Mă gândeam doar că, dacă tot treci pe la magazin, poate că îmi iei şi *Prietenul barmanului*.

— Ce?

— E un lac foarte bun. N-am putut să nu observ că sunt câteva locuri în bucătărie puţin mai… soioase. Ştiu că eşti foarte ocupată, aşa că, dacă mi-ai cumpăra soluţia asta, aş putea să mă ocup de ele şi sincer…

— Bine. Bine, Bill. O să cumpăr.

Lasă telefonul apoi, cu un gest impulsiv, înhaţă ghiozdanul lui Celie.

Celie îl trage înapoi.

— Ce *faci*?

— Unde e?

— Dă-i drumul!

— Iarba. Unde este?

Lila trage de ghiozdanul lui Celie, dar fata trage şi ea şi, preţ de câteva clipe aproape comice, stau amândouă pe zid, trăgând fiecare de sacul de pânză.

— Nu pot să cred. Încetează!

Celie reuşește să tragă ghiozdanul înapoi şi sare de pe zid, cu o expresie încărcată de furie.

— Nu poţi să fumezi marijuana, Celie!

— Dumnezeule, mă faci de râs! De ce nu poţi să mă laşi în pace?

— Pentru că… sunt mama ta.

Încă stă pe trotuar strigând după Celie în timp ce fiica ei îşi bagă ghiozdanul sub braţ şi, pe jumătate mergând, pe jumătate alergând, se îndreaptă spre staţia de autobuz.

— E treaba mea! strigă Lila şi vocea îi e luată de vânt împreună cu ambalajele de mâncare şi se pierde.

În acest moment, Bill sună iar.

— Ştii, mă gândeam să aduc suporturile mele de pahare din casa cealaltă. Am observat că sunt nişte pete foarte urâte pe masa de lemn, acolo unde fetele îşi pun cănile şi paharele. Poţi să iei şi lac de mobilă când treci pe la magazin – cu ceară de albine, nu din ăla cu chimicale – şi o să mă ocup eu.

CAPITOLUL 5

Lila nu e sigură cum a început – probabil din cauza incapacităţii ei de a combina multiplele telecomenzi şi opţiuni de setare a televizorului de când a plecat Dan, sau *tehnicianul casei*, cum îi spuneau fetele –, dar, de câteva luni, se uită la un serial în spaniolă, la o telenovelă. În cele mai multe seri, dacă poate să strecoare o oră între momentul în care le trimite pe fete la culcare şi cel în care e prea obosită ca să mai facă altceva, se ghemuieşte pe canapea şi se uită la un episod subtitrat din *La Familia Esperanza*, o povestioară animată care nu se mai termină, cu răsturnări spectaculoase de situaţie, cu femei enervant de frumoase şi de strălucitoare, care vorbesc spaniolă şi

sunt prinse într-un război intens unele cu celelalte şi cu bărbaţii pe care îi iubesc. Toată lumea e îmbrăcată în culori vibrante, vremea e mereu caldă şi personajele îşi aruncă insulte şi piese de mobilier în cap, în timp ce-şi abandonează fără nicio problemă copiii într-o piscină cu bile. Preferata Lilei este Estella Esperanza, o soţie micuţă, dar aprigă, de aceeaşi vârstă cu ea, care seamănă puţin cu Salma Hayek. A fost o femeie timidă şi umilă în primele şase episoade, dar apoi a descoperit că soţul ei, Rodrigo, o înşela cu secretara adolescentă şi, după numeroase episoade în care şi-a deplâns îndurerată soarta, a fost consolată de surorile ei şi s-a rugat în biserica din cartier, s-a transformat treptat într-un înger răzbunător care îi urmăreşte acum pe fostul soţ şi pe noua lui iubită şi găseşte tot felul de căi inventive de a le sabota viaţa împreună.

Săptămâna asta, după ce a aflat că Rodrigo şi Isabella urmează să plece într-o excursie romantică într-o staţiune la malul mării, a reuşit cumva să se angajeze ca menajeră temporară la hotelul de lux la care stau cei doi şi le-a umplut capsulele de Nespresso din cameră cu laxative. În episodul anterior, a angajat o escortă masculină extrem de sexy ca să flirteze cu Isabella la bar, asigurându-se apoi că Rodrigo dă peste cei doi. Între timp, Estella a început să ia lecţii de tragere la poligonul local, ajutată, desigur, de un profesor sexy care o înţelege şi, în mod evident, nu e decât o chestiune de timp până când o să-şi scoată pistolul mic şi elegant din poşeta de firmă şi o să-i dea soţului ei ceea ce merită. Momentan însă, Rodrigo nu bănuieşte nimic, pentru că e convins că fosta lui soţie e o femeie umilă şi neinteresantă şi uneori Lila se imaginează în locul ei, îmbrăcată în negru, arătând elegantă şi rănită, străbătând locul de joacă cu pas apăsat, împrăştiind fotografii incriminatoare cu fostul ei soţ şi strigând insulte care, cumva, sună mult mai bine în spaniolă sau, în zilele cele mai rele, scoţând pistolul din geanta de firmă (de fapt, ea nu are geantă de firmă) şi... speriindu-l doar puţin. Nu zice nimănui despre aceste mici fantezii; după ce i-a

povestit ceva lui Eleanor într-o dimineaţă, prietena ei a făcut o faţă lungă şi a întrebat-o îngrijorată: *Eşti bine*? Dar continuă să se uite, dorindu-şi ca Estella să facă lucruri şi mai îndrăzneţe, şi mai teribile, chiar dacă ea stă pe canapea, îmbrăcată cu pantalonii de trening plini de păr de câine şi cu părul prins la spate într-un nod neglijent.

Celie nu vorbeşte cu Lila în următoarele trei zile. Se întoarce de la şcoală aproape pe furiş și intră fără zgomot, în aşa fel încât, uneori, Lila nu-şi dă seama că e acasă decât abia când Bill strigă să o întrebe dacă vrea ceva de băut şi-şi aminteşte că ar trebui să bea mai multă apă. O dată nu a venit la cină sub pretextul că are prea mult de lucru pentru şcoală, iar în celelalte două seri a stat la masă cu ochii tot timpul în jos, ca şi cum şi-ar fi dorit să fie oriunde în altă parte. Lila i-a căutat de două ori prin cameră, dar nu a găsit nicio urmă de droguri şi s-a simţit ciudat de vinovată în tot acest timp, aşa că acum se teme să discute cu Celie despre asta, ca nu cumva să se dea de gol.

— Şi tu ai fost la fel, scumpo, spune Bill, când Celie se ridică de la masă ca să se ducă la baie.

— Ba n-am fost.

— Oh, ba da. Nu ai vorbit timp de aproape doi ani. Aproape că ai scos-o din minţi pe maică-ta. După care ai făcut 17 ani şi, brusc, ai început iar să vorbeşti. O să-şi revină ea. E doar foarte complicat să ai 16 ani.

Nu-i spune lui Bill despre marijuana. El abia tolerează ideea că fetele beau cola. În plus, e preocupat. S-a hotărât, le anunţă la cină, să amenajeze grădina.

— M-am gândit să facem o grădină memorială. Sau măcar un colţ din ea. Ar fi plăcut să avem un loc în care să putem să stăm, să comunicăm cu natura şi să ne amintim de bunica voastră.

— Pisica vecinilor face caca în grădina noastră, zice Violet, care a ascuns discret bucăţile de morcov sub puiul preparat la aburi. E foarte multă natură în colţul ăla.

— O să dăm cu citronella. Asta de obicei le alungă.

— Dar tot o să rămână mult caca în pământ. Foarte

mult. Probabil ai putea să faci un bebeluş întreg cu cât caca e în grădina noastră. Un bebeluş de caca uriaş.

Bill rămâne o clipă fără cuvinte, uluit de direcţia în care a luat-o conversaţia, şi Lila e recunoscătoare. Pentru grădină e nevoie de bani şi a ajuns într-un punct în care nu se poate gândi la bani fără ca un nod uriaş de anxietate să nu i se ridice greu în stomac. Instalatorul chemat de urgenţă în fiecare lună o costă câteva sute de lire de fiecare dată doar ca să menţină veceurile funcţionale. Sumele de care are nevoie doar ca să existe de la o lună la alta par să se ridice la niveluri ameţitoare. Şi tot nu e mai aproape de a crea un plan pentru noua ei carte, despre aparenta bucurie neîncetată de a fi mamă singură.

— Tu ce părere ai despre o grădină memorială, Celie? o întreabă Bill blând.

Celie se întoarce şi, fără niciun cuvânt, îşi pune cuţitul şi furculiţa în mijlocul farfuriei.

— Sigur.

— N-ar fi frumos să ai un loc în care să stai şi să-ţi aminteşti de bunica ta?

— Am putea să facem o bancă din caca uscat, zice Violet şi se pune pe râs. Şi am putea să stăm pe ea.

— Vi, eşti dezgustătoare!

Celie îşi ia farfuria şi se îndreaptă spre coşul de gunoi, ascunzând-o cu mâna ca nimeni să nu poată vedea câtă mâncare a rămas neatinsă.

— Am eu o bancă de lemn foarte frumoasă, continuă Bill fără să se supere. Am făcut-o la trei luni după ce a murit Francesca. E o bancă Lutyens. E din stejar, aşa că începe să se usuce frumos. Aş putea să o aduc aici şi să o pun în colţ, lângă liliac.

— Avem liliac? întreabă Lila.

— Ar fi frumos să o delimităm. E o grădină destul de mare, putem pune şi nişte straturi de legume în spate.

— Fără dovlecei, spune Violet, care-i dă pe furiş bucăţele de pui lui Truant. Urăsc dovlecelul.

— Am avut o discuţie cu Jensen. Locuieşte în capul străzii, la cealaltă casă. Am dat o tură prin grădină cât ai

fost tu la contabil, Lila. Are tot felul de idei despre felul cum am putea aranja locul ăsta.

— Jensen?

— Peisagistul. L-ai cunoscut săptămâna trecută. Se pare că nu ţi-a plăcut că se uita la copacul tău. I s-a părut foarte amuzant.

— Nu ştiam cine era.

— Este foarte solicitat, dar a ţinut foarte mult la mama ta, aşa că zice că o să-şi facă timp imediat ce o să poată.

— Drăguţ din partea lui, spune Lila, care deja se gândeşte la costurile pe oră.

— Şi are o viziune foarte ecologică. Multe plante prietenoase cu albinele, care să nu dăuneze climei, fără pesticide şi, unde se poate, numai materiale reciclate.

— Dar ce părere are despre băncile din caca? întreabă Violet, ridicând vocea.

Bill alege să nu audă.

— În orice caz, se întoarce vineri ca să stăm de vorbă. E bine să-i dăm drumul cât mai repede, nu?

Lila nu vrea să se gândească spre ce anume se îndreaptă toate astea. În ultimele săptămâni, a observat că Bill, deşi nu discută niciodată clar despre intenţiile lui, pare să se fi hotărât să rămână definitiv aici. Obiecte nefamiliare apar mereu în casa ei deja ticsită de cutiile pe care n-a apucat să le despacheteze de când s-a mutat şi de grămezi de lucruri pentru care fetele nu găsesc niciun loc, dar care nici nu pot fi aruncate, aşa că zac prin colţuri, adunând praf, în hol, o bicicletă de copil stă sprijinită de perete. E prea mică pentru Violet, dar, când a sugerat să fie dusă la un magazin caritabil, ambele fete au urlat că e parte din copilăria lor, iar Lila se simte prea vinovată pentru felul în care li s-a destrămat familia ca să facă vreun gest împotriva dorinţei lor.

Şi, în casa asta deja prea aglomerată, apar obiecte noi, o colecţie de muzică de pian, o masă din lemn de cedru pe care e încrustată o hartă a Americii de Sud, combina veche a lui Bill, însoţită de o colecţie de discuri cu

hituri clasice din anii ’70. Cu o săptămână în urmă, când Bill era plecat, iar ea a băgat capul în camera pentru musafiri, a observat că el a reuşit să-şi aducă un întreg şifonier din mahon, cu tot conţinutul. Intră în firida din dreapta şemineului, este foarte frumos lustruit şi străluceşte, reflectând lumina pe patul geometric al lui Bill. Înăuntru, mai multe cămăşi perfect călcate se înşiră la fix doi centimetri şi jumătate distanţă. Dulapul din baia ei are acum un şir întreg de sticle frumos aliniate şi pachete ce conţin medicamentele lui Bill, anticoagulante, pastile pentru colesterol şi pentru inimă, precum şi nenumărate vitamine şi suplimente.

Lila nu ştie exact ce părere are în legătură cu toate astea. Are nevoie de Bill aici, ştie asta. Fetele au nevoie de prezenţa unui adult când nu e ea acasă şi, cu toată curăţenia şi gătitul lui, ştie că menţine măcar o idee de ordine într-un moment în care ea pare incapabilă să o facă. Dar, de când locuieşte cu Bill, are constant senzaţia că este mustrată într-un mod tacit. O simte când se întoarce acasă şi găseşte vasele de la micul-dejun nu în chiuvetă, unde le-a lăsat, ci spălate şi aşezate frumos la scurs, sau geamul cuptorului, care era plin de grăsime, strălucind de curăţenie. Gătitul, curăţenia, insistenţa lui Bill de a păstra ordinea şi liniştea îi amintesc în mod constant că ea nu este în stare, se pare, să facă toate aceste lucruri. Şi, deşi ştie, în mod raţional, că Bill de fapt o ajută, o parte întunecată din ea percepe gesturile lui ca pe un memento dureros al faptului că a greşit.

Trebuie să fi greşit, altfel Dan ar fi rămas cu ea.

— În orice caz, zice Bill, în timp ce începe să încarce maşina de spălat cu vasele pe care le-a clătit deja, vine mâine să gândească planul. Aşa-i că e drăguţ, nu crezi?

Celie a refuzat să se ducă săptămâna asta acasă la Dan, aşa că, atunci când o sună, Lila se aşteaptă să-i reproşeze că întoarce fetele împotriva lui. Dar vocea lui este ciudat de ezitantă, aproape împăciuitoare.

— Nu pot să o oblig să vină, Dan, începe ea, dar el o întrerupe.

— De fapt, nu despre *asta* voiam să vorbesc cu tine. Deşi, evident, aş prefera să vină. E fiica mea.

— Nu le place că nu au camera lor. Celie e la o vârstă delicată…

— Casa asta nu e foarte mare, Lils.

„Nu-mi spune Lils”, ar vrea să-i zică, dar îşi muşcă limba.

— Ei bine, e important pentru Celie. Chestia asta. Doar zic.

Se întreabă ce o să se întâmple când o să se nască bebeluşul. O să mai fie loc pentru fete? Când le duce la Dan, de două ori pe săptămână, o încearcă un sentiment dulce-amar: da, vrea să aibă o relaţie cu tatăl lor, dar uneori e o uşurare să ia o pauză de la toanele lui Celie şi de la pretenţiile nesfârşite ale lui Violet. Dar sunt *copilaşii* ei şi nu există zi în care să se simtă pregătită să înceapă o dimineaţă fără ele.

— Ştiu. Şi încerc să găsesc o soluţie ca să fie suficient spaţiu pentru toată lumea.

Nu se referă în mod special la copil, observă Lila. Ca întotdeauna, sunt doar aluzii. Se întreabă dacă nu cumva regretă că o să fie din nou tată. Este readusă la conversaţia în desfăşurare de următoarea lui frază:

— Şi de-asta am sunat.

— Ce e?

Dan oftează adânc, ca şi cum simpla discuţie i-ar provoca durere.

— Probabil va trebui să ne mutăm la un moment dat. Într-o casă ceva mai mare. Şi în momentul de faţă lucrurile nu merg prea grozav cu revista. Se zvoneşte că vor să facă reduceri de personal. Vreau să spun că sunt destul de încrezător că n-o să-mi pierd slujba, dar angajamentele lunare sunt extrem de mari.

„Acum am ajuns *angajamente lunare*?”, se întreabă Lila.

— Vreau să spun că, după ce o să se nască bebeluşul, probabil n-o să mai pot plăti atât de mult ca până acum.

Urmează o scurtă tăcere.

— Poftim?
— Vreau să spun că oricum plătesc mai mult decât sunt obligat de lege.
— Dan, sunt copiii tăi.
— Ştiu. Şi ştiu că ai avut dificultăţi cu scrisul şi de asta am încercat să vă dau cât am putut. Dar am discutat cu un avocat care mi-a spus că am obligaţia legală de a mă asigura că toţi copiii sunt trataţi în mod egal…
— *Toţi* copiii?
— Eu şi Marja suntem împreună acum. Aşa că trebuie să-l includ pe Hugo. Nu e ca şi cum tatăl lui ar fi implicat în vreun fel. Iar asta înseamnă patru copii de întreţinut, ceea ce e foarte mult. Iar eu şi Marja categoric avem nevoie de alt dormitor. Casa asta are trei, după cum ştii, iar a ta are cinci…
— Dan, nu vând casa asta.
— Nu-ţi cer să vinzi casa.
— Am plătit pentru ea cu banii pe care i-am câştigat din carte. E casa copiilor noştri.
— Ştiu. Nu zic nimic de casa ta. Doar că nu o să vă mai pot susţine financiar la fel de mult.
Lila clipeşte.
— Ei bine, cât mai exact?
— Probabil cu cinci sute mai puţin în fiecare lună.
Suma o reduce la tăcere.
— Va trebui să mai fac o ipotecă. Şi ştii şi tu, după cum stau lucrurile, probabil n-o să fac o afacere prea bună. Îmi pare sincer rău, Lils, dar situaţia este aşa cum este. Tu ai câştigat întotdeauna mai bine decât mine şi n-am avut nimic împotrivă să vă las pe tine şi pe fete să păstraţi casa.
— Casa mea. Casa noastră. Şi abia dacă mai câştig ceva.
— În orice caz, am vrut doar să te anunţ din timp. O să mă interesez cât sunt obligat legal să plătesc şi sper să vă pot da ceva mai mult.
Lila îi închide telefonul. Simte că nu are aer. E copleşită de cheltuieli pe care abia dacă şi le permite cu banii pe care-i ia de la Dan, iar acum… „E cinstit?” Ar vrea

să urle. „E cinstit ca tu să pleci, să-ţi faci o familie nouă şi noi să suferim?”

Îşi lasă capul să-i cadă în mâini şi rămâne aşa o vreme.

Apoi capul lui Bill apare de după uşă.

— Îmi pare rău că te întrerup, Lila dragă, dar a venit Jensen.

Ridică privirea şi clipeşte.

— Peisagistul.

Un chip de bărbat apare de după colţ, în spatele lui Bill. Are trăsături mai blânde decât îşi aminteşte, păr ciufulit, de culoarea nisipului şi faţa uşor murdară de pământ.

— Bună... Mă întrebam dacă ai cinci minute să ieşi puţin ca să vorbim despre ce ar trebui făcut. Apropo, copacul tău începe să se încline. Va trebui să faci ceva în legătură cu el.

— Ştiu. Trebuie să fac ceva în legătură cu toată casa asta.

A vorbit răstit şi-l vede pe Bill ridicând sprâncenele.

Jensen nu pare să observe.

— Cred că e posibil să moară. În orice caz, îţi recomand să chemi un specialist să se uite la el. Ştiu un băiat care n-o să-ţi ia chiar o avere.

Abia aude ce spune Jensen despre grădina ei. Este o seară neobişnuit de caldă şi soarele pătrunde cu raze aurii prin golurile dintre ramurile copacului în timp ce el se învârteşte şi desenează în aer răzoare înălţate şi poteci pietruite. În timp ce Jensen vorbeşte, gândul ei este tot la ce i-a spus Dan şi la implicaţiile veştii primite. Nu e vorba doar de nesiguranţa financiară, ci şi de nedreptatea în sine. Dan pleacă, Dan hotărăşte să îşi facă altă familie cu femeia asta, a cărei simplă existenţă este pentru ea o umilinţă zilnică. Şi acum ele sunt cele care suferă. Îi vine să urle din rărunchi: „E drept?”

— Apoi mă gândeam că ai putea pune o fântână aici. Ştiu un loc cu marfă la mâna a doua în Kent, unde se vând structuri foarte frumoase, care ar arăta grozav. Nu mai

sunt la fel de ieftine ca altă dată – toată lumea şi-a dat seama că este mai bine să cumperi de la second-hand dar ar crea un punct central încântător.

— Am putea pune banca alături, zice Bill.

— Banca de caca? întreabă Violet, cu speranţă în glas.

— Nu întreba, îl sfătuieşte Bill. Putem pune chiar două fântâni arteziene. Câte una de fiecare parte a arţarului. Sunt sigur că, dacă am curăţa plantele astea căţărătoare, am descoperi o formă frumoasă sub ele.

Oh, Doamne! Dacă Dan ajunge la concluzia că nu mai poate locui în apropiere? Fiul Marjei e suficient de mic ca să fie transferat la altă şcoală. Dacă vor o proprietate mai mare şi banii sunt o problemă, poate că o să se mute în alt cartier. Şi atunci Celie şi Violet vor trebui să ia autobuzul ca să ajungă acasă la tatăl lor. N-o să mai fie doar la câteva case distanţă, ci în cu totul altă zonă. Şi dacă se mută tocmai la ţară? Dacă Marja ajunge să aibă casa pe care Lila şi-a dorit-o întotdeauna, în mijlocul pustietăţii, cu pajişte de măcriş, foc pe lemne şi podea de cărămidă în bucătărie?

— Lila?

Mâna lui Bill este pe braţul ei. Tresare, se uită la el şi îl vede privind-o intens, în mod evident aşteptând un răspuns.

— Hm, da, spune ea, fără să fie sigură ce anume fusese întrebată – *da* este de obicei răspunsul potrivit.

Şi atunci, cu colada ochiului, o vede pe Celie în bucătărie. Poartă o jachetă scurtă gen aviator şi are ochii conturaţi cu creion negru fumuriu.

— De fapt, nu.

— Nu?

— Celie? strigă ea din capătul grădinii.

Celie se uită la ea, dar îi întoarce spatele, în mod clar sperând că poate să iasă din casă fără tam-tam.

— Celie, unde te duci?

Celie se opreşte.

— Ies.

— Ieşi unde?

— Nu-ţi plac fântânile arteziene? întreabă Bill. Întotdeauna ţi-a plăcut cea de la noi de acasă.

Lila o ia înspre ferestrele franţuzeşti.

— Celie! Să nu îndrăzneşti să pleci până ce nu vorbim!

Celie îşi împinge bărbia în faţă, aşa cum fac cei mereu contrariaţi.

— Nu pot să cred! Eşti gardianul meu acum?

— Vreau doar să ştiu unde te duci.

— De ce?

— Nu trebuie să fie fântâni arteziene, zice Bill, ridicând vocea. Dar mă gândeam că o statuie a mamei tale ar fi prea mult.

— Iar fumezi marijuana?

— Marijuana? repetă Bill.

Jensen face câţiva paşi spre Lila.

— Ştii, pot să vin altă dată dacă nu e momentul potrivit.

— Niciodată nu e momentul potrivit, spune Lila, clătinând din cap. Chiar nu e niciodată momentul potrivit. Niciodată nu mai e momentul potrivit pentru nimic în clipa asta. Nu e momentul să-mi cadă copacul, nu e momentul să mi se înfunde veceurile, nu e momentul ca propria carte să mă facă de râsul tuturor zi după zi şi cu siguranţă nu e momentul ca soţul meu să-şi lase gravidă iubita mult mai tânără pe masa de cafea Noguchi!

— Bine… zice Jensen.

Celie se apropie nervoasă de Lila şi se opreşte în faţa ei.

— Mă duc să mă fac mangă în parc, bine? Mă duc să fumez iarba aia despre care tu, ca o ipocrită, spui că-mi face rău, deşi nu ai nicio problemă să o foloseşti personal. Mă duc să beau o tonă de alcool, să fumez o tonă de iarbă şi să mă las pipăită de bărbaţi străini după ce o să fiu ameţită bine. E bine aşa? Sau vrei mai multe detalii?

— Pare o noapte pe cinste, se aude o voce.

Şi Lila se răsuceşte pe călcâie. Se uită fix la bărbatul

care a intrat neinvitat pe poarta din spate, trăgând după el un troler uzat şi al cărui zâmbet larg dezvăluie un şir de dinţi incredibil de albi.

Urmează câteva clipe de tăcere.

Celie se uită la el, apoi la Lila, care nu poate să vorbească şi a cărei gură a rămas uşor deschisă.

— Mamă? întreabă ea, întorcându-se nesigură spre Lila.

— Gene? spune Lila.

Şi apoi Truant ţâşnește pe uşa dublă ca un glonţ mare şi păros şi, fără nicio clipă de ezitare, îşi înfige hotărât colţii în piciorul bărbatului.

CAPITOLUL 6

Celie

Celie stă într-un colţ al bucătăriei în timp ce grădinarul îi pansează rana bărbatului, chircit la picioarele lui asemenea unui servitor medieval. Are un bandaj între dinţi şi-i pulverizează suficientă soluţie antiseptică.

— Muşcătura de câine poate fi plină de bacterii, zice el. Am spălat rana cu soluţie salină, dar ar fi bine să o ţii sub supraveghere şi să te duci direct la Urgenţe dacă nu pare să se vindece.

Bătrânul stă lăsat pe spătarul scaunului din bucătărie şi pare ciudat de bine dispus. Celie presupune că e genul de om căruia îi place să fie în centrul atenţiei, chiar dacă pentru asta a trebuit să fie muşcat de un câine.

— Cu pisicile e şi mai rău, spune el cu un pronunţat accent american. O dată am lucrat în Tennessee cu un băiat care a fost zgâriat de o pisică sălbatică pe platou, între două filmări. I s-a umflat tot braţul şi n-a mai putut să lucreze la producţie timp de câteva săptămâni. Regizorul i-a dat replicile lui unui figurant. Oricum era un jegos. Dacă aş fi ştiut, i-aş fi umplut chiar eu rulota cu pisici. M-ar fi scăpat de multă bătaie de cap.

În timp ce bărbatul continuă să vorbească, mama stă lângă ceainic, cu faţa împietrită. Dar faţa ei este ca un covoraş cu *Bun-venit* în comparaţie cu a lui Bill. Celie nu crede că l-a văzut vreodată pe Bill arătând aşa. Stă în

picioare, cu braţele strânse la piept, cu picioarele înfipte în pământ şi uşor depărtate, ca un politician de mâna a doua. Nu şi-a luat ochii de la american din clipa în care a apărut, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-l vadă sărind de pe scaun şi luând-o la fugă cu ce a mai rămas din bijuteriile familiei.

Meena îi tot trimite mesaje şi o întreabă când ajunge, dar Celie ignoră bâzâitul din buzunarul blugilor. Meena e când prietenoasă, când distantă şi nu ştie dacă poate să aibă încredere în ea.

— Cred că asta e tot, spune grădinarul, ridicându-se în picioare.

În afară de bătrân, el e singurul care zâmbeşte. Până şi Violet este neobişnuit de tăcută.

— Cum spuneam, poate că n-ar strica să te duci totuşi la spital. Rana e destul de adâncă.

— Straşnic câine de pază ai, Lila, zice bătrânul, examinând bandajul.

— Nu a mai muşcat pe nimeni până acum, se grăbeşte Violet să lămurească.

— Câinele are gusturi impecabile, mormăie Bill, iar Violet întoarce capul spre el.

Bill nu spune niciodată nimic rău despre nimeni.

— Mă bucur să te văd, Bill, spune bătrânul.

— Aş vrea să pot zice acelaşi lucru, Gene, răspunde Bill’.

Gene nu pare să audă. Se întoarce spre grădinar şi-i întinde o mână mare şi bronzată. Venele îi sunt umflate sub piele ca nişte viermi.

— Îţi rămân îndatorat, tinere. Mulţumesc pentru îngrijire.

— Cu plăcere.

Celie se uită la mama ei, care încă e albă ca varul.

— Faci parte din familie? întreabă Celie în cele din urmă.

— Da! Şi tu trebuie să fii Celia. Când te-am văzut ultima oară îmi ajungeai până la genunchi şi…

— Era bebeluş, îl întrerupe Lila. Era bebeluş când ai văzut-o ultima oară. Şi o cheamă Celie. Dintotdeauna.

Bill este singurul bătrân care a mai rămas în familia lui Celie. Mai are un bunic, tatăl tatălui ei, dar bunica şi bunicul Brewer locuiesc tocmai în Derby, într-o casă mică şi înfricoşător de ordonată, unde se duc rareori, pentru că bunicii Brewer nu-i plac dezordinea şi agitaţia, iar casa lor este prea mică pentru musafiri, mai ales musafiri copii, care murdăresc perdelele şi aduc noroi pe covoare – ultima oară când au fost acolo, Violet era micuţă şi a făcut pipi în patul de oaspeţi, care nu avea protecţie pentru saltea, apoi li s-a spus că data viitoare trebuia să se cazeze la un hotel. Nu au pe nimeni în familie ca bărbatul acesta masiv şi vibrant, cu părul des şi negru, cu riduri de vedetă de cinema în colţul ochilor şi… Ăla e un tricou cu *Nirvāṇa*?

— Aşadar, tu eşti micuţa Violet. Vino aici, scumpo! spune el, desfăcând larg braţele şi Violet, de parcă ar fi pe pilot automat, se duce direct spre braţele lui. Mă bucur atât de mult să te cunosc în sfârşit!

Celie priveşte chipul mamei ei, care rămâne complet imobil pe parcursul întregii scene. Bill se foieşte pe picioare şi scoate un mârâit, ca şi cum abia se stăpâneşte să nu intervină.

— Eu… Atunci eu plec, spune grădinarul, întinzându-se după haină.

— Nu, zice Bill. Rămâi să bei un ceai, Jensen.

— E în regulă, Bill. O să…

— Rămâi, spune Bill pe un ton ferm.

După o clipă, Jensen se uită în spate după un scaun de bucătărie şi se aşază, părând că se simte foarte inconfortabil. Bill se întoarce şi umple ceainicul, spatele lui bătrân şi anchilozat emanând antipatie.

— Vai, ce frumoasă eşti! îi spune Gene lui Violet. Semeni leit cu bunica ta. Tot aşa de albaştri erau şi ochii ei când era tânără. Se întoarce spre Celie: Şi tu la fel. Eşti o gură de aer proaspăt. Nişte frumuseţi amândouă.

— Ce cauţi aici, Gene? întreabă mama cu voce rece.

— Scumpo! Am câteva spectacole la unul din teatrele din Londra, aşa că m-am gândit să trec să-mi văd familia. Nu pot să cred cât de mult au crescut!

— Da, zice mama. Copiii cresc mult în 16 ani.

— Vreau să spun că mi-ar fi plăcut să vin mai devreme, dar situaţia e complicată la muncă şi…

— Barb? întreabă mama.

— Barb? Se încruntă. Oh, nu. N-a fost cine ştie ce între mine şi Barb. S-a întors în Ohio în… Cât? 2007?

— Brianna? Nu a fost asta următoarea?

— Nu. Eu şi Brianna… S-a terminat prost.

— Nu-mi spune! S-a întors în clubul de striptease în care ai găsit-o. Jane?

— Cu Jane încă ţin legătura, spune el aproape uşurat. S-a întors aici, aşa cum ştiţi. Cred că nu i-a priit Coasta de Vest.

— Coasta de Vest, repetă mama.

— Stilul de viaţă.

Mama încuviinţează din cap, fără niciun cuvânt.

— *Club de striptease*! spune Violet încântată, apoi repetă de două ori, privindu-i pe rând pe adulţii din jur, aşteptându-se parcă la o reacţie.

— În orice caz, iată-mă! Fericit să vă revăd pe toţi şi cu speranţa că o să ajung să le cunosc cât de cât pe frumuseţile astea mici cât sunt aici.

— Cât eşti unde? întreabă Bill, întinzându-i o cană lui Jensen, care se grăbeşte să o ia, aparent recunoscător că are ceva la care să-şi concentreze atenţia.

— Aici, zice Gene. În Marea Britanie.

— Mai exact unde în Marea Britanie? insistă Bill, care se poartă foarte ciudat.

— Păi, în Londra. Hei, îmi faci şi mie o cafea dacă tot te ocupi de asta?

— O fac eu, spune repede mama, scăpându-l pe Bill, care arată ca şi cum ar prefera să fie oriunde în altă parte, dar care totodată insistă să rămână. Apoi adaugă: Va trebui să-mi aminteşti cum o bei.

— Oh, neagră, te rog, scumpo. Am renunţat la frişcă de când mi-au spus doctorii că trebuie să am grijă de cesuleţ. Ţi-aş putea cere şi nişte chipsuri sau ceva de genul ăsta? N-am mai mâncat de când am coborât din avion.

Mama se încordează o idee, apoi întinde mâna în dulapul de sus, după cutia cu biscuiţi. O pune pe masă, în faţa lui, fără să o deschidă.

— Nu avem chipsuri.

Stau toţi în tăcere. Jensen, grădinarul, îşi bea ceaiul cât poate de repede, deşi este în mod evident fierbinte. Celie îl priveşte cum soarbe, se strâmbă şi soarbe din nou. La etaj, Truant continuă să latre furios şi înfundat din camera mamei, în care a fost încuiat. Celie se întreabă o clipă dacă americanul va cere să fie eutanasiat.

— Truant e un câine bun, se surprinde spunând. Vreau să spun că în mod normal nu muşcă. Probabil a fost din cauză că nimeni nu intră niciodată pe poarta din spate.

— Oh, n-a vrut să facă rău. Nu port niciodată pică unui câine bătrân. Ridică o clipă privirea spre Bill: Ei bine, de cele mai multe ori.

— Ar fi totuşi înţelept să-l vadă un specialist, spune Bill. Din cauza riscului de bacterii.

— Oh, nu, nu-ţi face griji! Sunt sigur că Jensen, aici de faţă, a făcut treabă bună.

Se bate peste picior.

— Mă refeream la câine, zice Bill şi în sfârşit iese din cameră.

Celie îi trimite un mesaj Meenei din baie şi îi zice că nu poate să vină. Urgenţă de familie. Nu e chiar o urgenţă, dar atmosfera e tare ciudată în casă, iar Celie e curioasă să afle ce se întâmplă.

Mama nu vorbeşte niciodată despre restul familiei, în rarele ocazii în care vine vorba despre alţi membri, faţa ei capătă expresia aia închisă pe care o are acum, când vine tata la uşă ca să le ia. Ca şi cum un milion de gânduri i-ar trece prin minte, dar refuză să lase să se vadă chiar şi unul din ele.

Nu, acum e mai mult decât felul în care se poartă mama cu tata în ultima vreme. Aici e ceva ciudat, ca şi cum mama şi-ar zgâria absentă o zgaibă veche, fără să observe până ce nu dă sângele.

Trebuie să vii! *Spence e aici şi a adus chestii tari*.

Îmi pare rău, scrie Celie şi trimite o serie de emoticoane care ridică din umeri.

În plus, nu e sigură că azi vrea să fumeze iarbă în parc. Nu e sigură că vrea să se vadă cu fetele. Acum o apucă durerea de burtă când se apropie de ele, când vede privirile tăcute, când aude complimentele care nu sună a complimente, când simte zeci de conversaţii purtate pe la spatele ei. Nimeni nu mai scrie acum pe grupul lor de Whatsăpp, iar Celie are cumplita senzaţie că au făcut unul nou, fără ea. Aceasta e dilema ei zilnică: să se ducă să stea cu ele şi să simtă tot timpul că e ţinta unei glume pe care nimeni nu i-o explică ori să stea singură, ştiind că exact asta o să se întâmple. Celie îşi bagă telefonul în buzunar.

Când ea se întoarce la parter, Bill găteşte cu spatele la toată lumea. De obicei, găteşte pe insula din mijlocul bucătăriei, pe blatul de lemn uzat, ca să poată sta de vorbă cu ele, însă astăzi şi-a mutat tocătoarele în spaţiul îngust de lângă chiuvetă şi stă cu capul aplecat şi cu spatele la toată lumea, tocând hotărât, fără să-şi asculte măcar muzica clasică. Mama e aşezată în fotoliul cu spătar rigid al lui Bill (De ce vor toţi bătrânii să stea ca nişte statui seara? Celie şi mama stau de obicei întinse pe două canapele, fie cu picioarele ridicate pe vechiul taburet din piele uzată, fie întinse de-a lungul canapelelor, cu un bol de pop-corn făcut la microunde între ele.) Dar acum Gene a ocupat canapeaua, cu piciorul rănit ridicat pe taburet, şi poartă o conversaţie gen monolog despre casă, despre cât e de pitorească şi de plină de personalitate şi cât de mult trebuie să-i placă mamei ei să trăiască aici.

— E nevoie de multă muncă, spune mama când, în mod evident, trebuie să spună ceva.

Gene ridică privirea când Celie vine spre ei.

— Bună, scumpo! Mă bucur că ai venit să stai cu noi. Mama ta m-a invitat să rămân la cină. Jensen crede că e mai bine să ţin piciorul ridicat, înţelegi?

Privirea lui Celie se îndreaptă spre mama, a cărei expresie sugerează că Gene s-a invitat singur.

— Ce avem la cină? îl întreabă Celie pe Bill.

— Risoto de mazăre şi sparanghel, zice el şi fata scoate un mic oftat de uşurare – fără peşte sau linte, seara deja pare mai frumoasă. Cu salată de păpădie şi fenicul, completează Bill.

Celie se bosumflă.

— Cum se face că găteşti tu, Bill? întreabă Gene. Bill nu se întoarce. Toacă nervos mai departe.

— Gătesc în fiecare seară, spune el sec şi iar toacă.

— Vii aici în fiecare seară?

— Nu, locuiesc aici.

Celie se uită la mama ei. Nimeni nu a rostit cu glas tare cuvintele astea până acum. Dar chipul mamei nu trădează nimic.

— O ajut pe Lila cu fetele. Are multe de dus în momentul ăsta.

Expresia plăcută de pe chipul lui Gene pare să pălească o idee la aceste cuvinte.

— Hm, face el. Apoi continuă: Ha! Drăguţ!

— Vă cunoaşteţi de mult timp? întreabă Celie, uitându-se de la un bătrân la celălalt.

— De destul timp, rosteşte scurt Bill.

— Chiar aşa, zice şi Gene, apoi în cameră se aşterne iar tăcerea.

Truant stă întins pe podea, lângă mama, cu ochii fixaţi asupra lui Gene, ca şi cum ar aştepta cea mai mică scuză ca să se lanseze iar asupra lui. Celie se duce şi se aşază turceşte lângă câine şi-l mângâie pe gât, pregătită în caz că-i vine vreo idee. Nu vrea ca din cauza acestui bărbat câinele lor să fie eutanasiat, orice-ar fi spus el mai devreme. Gene se foieşte şi Truant scoate un mârâit înfundat de avertisment.

— Spuneai că eşti actor? întreabă Celie.

Zâmbetul lui Gene revine numaidecât. O priveşte ca pe o rază de soare.

— Sunt. Ai văzut *Escadronul Stelar Zero*?

Celie clatină din cap şi vede dezamăgirea aşternându-se pe faţa bătrânului.

— Ani întregi am jucat rolul căpitanului Troy Strâng,

liderul Forţelor Stelare Unite. Ar trebui să-l cauţi pe YouTube sau pe unde vă mai uitaţi voi, copiii de azi, la filme. A fost un mare succes, să ştii. *Căpitanul Troy Strâng, prezent la datoria intergalactică*! Asta era replica mea celebră. Încă mi-o spun oamenii, oriunde mă duc.

Ridică mâna în semn de salut şi Truant scoate un scâncet de protest.

— *Escadronul Stelar Zero*?

— De-asta a trebuit să rămân în LA, Celie. Am avut norocul să dau peste o mină de aur, înţelegi? Asta nu se întâmplă de prea multe ori în viaţa unui actor. Chiar niciodată pentru cei mai mulţi. Opt ani l-am jucat pe căpitanul ăsta afurisit. Am avut şi o nominalizare la Emmy. Ratingurile Nielson au explodat pur şi simplu.

A venit şi Violet în living şi s-a aşezat lângă Gene. Bătrânul o cuprinde cu braţul.

— Vrei să-l vezi, Violet?

Violet încuviinţează din cap. În mod clar, îl place.

— Ai telefon mobil?

— Mama nu-mi dă voie.

— Pentru că are opt ani, se grăbeşte Celie să-i ia apărarea mamei.

— Tu ai, Celia?

— O cheamă *Celie*, zice mama printre dinţi.

— Sigur că da.

Celie nu vrea să-i dea telefonul ei. Nu ştie ce mesaje ar putea să intre cât timp e în mâna bătrânului. Aşa că scutură din cap şi-l împinge mai adânc în buzunarul din faţă al hanoracului.

Urmează un moment de tăcere. Mama oftează.

— Violet, du-te şi adu iPadul.

Când Gene găseşte filmul, mijind ochii pentru că în mod evident nu vede bine, dar nici nu poartă ochelari, Celie se duce pe canapea, de cealaltă parte a lui, ca să se poată uita. Se simte ca o trădătoare, deşi nu-i este prea clar din ce motiv. Mama, care în mod evident a mai văzut filmul, se duce să-l ajute pe Bill în bucătărie. Nu poate să audă ce-şi spun în şoaptă, dar, la un moment dat, Bill

întinde o mână şi o pune pe spatele mamei.

Apoi o muzică de generic se aude pe iPad şi Gene exclamă încântat:

— Ăsta e! Audienţă de douăzeci şi patru de milioane de americani în fiecare săptămână în perioada de glorie. Nu-i grozavă tema din generic? Da-dadadadada-da-daaa… da-daaa.

Dă din mâna dreaptă asemenea unui dirijor.

Şi apoi apare el, cu faţa mai slabă şi fără riduri, cu părul grizonant întins şi dat pe spate. Poartă o geacă de nailon albastră cu epoleţi galbeni şi o insignă în formă de planetă pe piept.

— *Nu credeam că o să te mai văd după dezastrul de pe Saturn*, spune el cu accent american, cu voce joasă şi tandră.

O tânără negresă frumoasă, cu părul argintiu făcut cu sprayul, îl priveşte cu ochi imenşi.

— *Mi-au spus… că ai fost ucis în luptă, căpitane*. *De ce au făcut asta*?

— Nu-i o păpuşă de fată? E Marni Di Michaels. Am fost… foarte apropiaţi o vreme. Până la urmă, s-a măritat cu un jucător de fotbal american. Aţi auzit de Chicago Bulls? Sau era de la Braves? Cum îl chema…

Celie se uită la femeia care-l priveşte pe tânărul Gene de parcă ar vrea să-l mănânce. Oh, Doamne, nici nu vrea să se gândească la ce făcuseră împreună! Se uită cu coada ochiului la Gene cel bătrân, care mimează cuvintele scenariului, pierdut din nou în lumea lui fictivă.

— Episoadele în care căpitanul Strâng şi Vuleva au fost împreună au fost cel mai bine cotate din tot serialul. Au omorât-o în sezonul trei, deşi i-am spus regizorului că era o greşeală. Şi ştiţi ceva? Am avut dreptate, pentru că…

— Cina! strigă Bill şi începe să înşire cu zgomot vasele pe masă.

Sunt la jumătatea unei cine luate aproape în totală tăcere, când mama în sfârşit vorbeşte:

— Şi? De ce n-ai venit când a murit mama?

Urmează o pauză scurtă, apoi Gene oftează şi spune:

— Îmi pare atât de rău, scumpo. Aveam atât de mult de lucru şi n-am găsit avion, aşa că…

— A fost soţia ta.

— Nu pentru mult timp.

— Stai, ce? zice Celie, cu furculiţa oprită la jumătatea drumului spre gură.

— Dar a fost. Timp de zece ani. Eu sunt dovada. Ar fi fost o dovadă de respect să fii acolo. Măcar o dată în viaţa ta.

Fetele se uită la Gene, apoi una la cealaltă.

— Tu eşti *tatăl* mamei? întreabă Celie. E pe cale să spună „Te credeam mort”, dar îşi dă seama că poate nu ar fi cel mai nimerit lucru. În schimb, spune: Dar… cum de nu eşti în pozele de la nunta mamei cu tata?

Gene îşi freacă o ureche.

— Da. Eram plecat la filmări. A fost… complicat. Aşa e industria, înţelegeţi? Nu te iartă. N-am avut ce face.

Faţa mamei pare sculptată în marmură. Niciun muşchi nu tresare. Violet închide gura ca şi cum abia atunci şi-ar fi amintit că are aşa ceva, apoi zice încet:

— Nu arăţi ca un bunic.

— Ah, nu mi-a plăcut niciodată prea mult termenul. Poţi să-mi spui Gene.

— Nici termenul *tată* nu ţi-a plăcut vreodată prea mult, din câte-mi amintesc.

Mama nu ridică ochii din farfurie.

Celie e în stare de şoc. Singurele lucruri pe care le ştie despre bunicul ei sunt următoarele: că mama nu bea niciodată pentru că el bea; că a plecat când mama era copil; că nu te puteai baza pe el şi că bunica a trebuit să se descurce singură, dar nu trebuie să vorbim despre asta. Că Bill este exact opusul lui şi tocmai de aceea el şi bunica au fost atât de fericiţi. Acum nu e sigură de ce a crezut că Gene era mort, dar nu i-a auzit niciodată numele până azi.

Zâmbetul lui Gene e conciliant, iar vocea e blândă.

— Haide, scumpo! A trecut mult timp de atunci. Nu pot să mă bucur pur şi simplu de o cină cu fetele mele?

Bill vorbeşte pe un ton pe care Celie nu l-a mai auzit

niciodată până atunci:

— Nu sunt fetele tale.

Vocea lui Gene devine o idee mai dură.

— Nici ale tale nu sunt, prietene.

Cei doi bătrâni se străpung cu privirile peste masă, iar Celie e copleşită de senzaţia bruscă şi ciudat de incitantă că o să se lovească.

Apoi mama se întinde peste masă, între ei, după un bol.

— Cine mai vrea salată de păpădie?

Şi momentul a trecut.

Celie nu a mai participat niciodată la o cină ca aceasta. Nu a mai văzut niciodată vena pulsând pe gâtul lui Bill, nici n-a mai auzit tenta ciudat de tăioasă din vocea mamei. Omul ăsta e bunicul ei! Chiar bunicul ei! îi tot aruncă priviri pe furiş, încercând să găsească vreo asemănare, dar, cu părul nefiresc de închis şi dinţii atât de albi şi bronzul intens, pare să nu aibă nicio legătură cu ea. Vorbeşte întruna, cu vocea lui adâncă şi ritmică, vorbeşte despre filmele în care a jucat (doar roluri mici, probabil ele nu le-au văzut), îi aminteşte mamei de nişte oameni pe nume Hank şi Betsy de care ea nu-şi aduce aminte, le întreabă pe Celie şi pe Violet despre şcoală, despre prietenii lor, ce le place să facă. Este fascinant şi pare că nu se mai opreşte.

În sfârşit, mama se ridică şi strânge farfuriile, iar Celie, care nu ajută niciodată, decât dacă e bătută la cap, se ridică şi strânge şi ea doar pentru că atmosfera este atât de ciudată, încât simte nevoia să facă ceva. Nu e sigură nici măcar că mama observă, în spatele lor, Violet se plictiseşte şi porneşte televizorul, căutând un canal pentru copii la care nu are voie, de obicei, să se uite.

În sfârşit, mama termină cu vasele, întinde cârpa frumos pe blatul de bucătărie şi se întoarce la masă. Face o pauză, apoi îşi pune mâinile pe masă, ca şi cum ar vrea să le transmită tuturor că s-a terminat cina şi că nu o să se mai aşeze.

— Deci, Gene, unde stai? Putem să-ţi chemăm un

Über dacă nu vrei să mergi cu piciorul rănit.

Gene se uită la ea. Zâmbetul îi tremură o clipă.

— Ah, da. Despre asta voiam să vorbesc cu tine, scumpo. Se pare că e o încurcătură la hotel şi mă întrebam…

— Oh, nu! zice Bill, clătinând din cap. Oh, nu!

— Hei, ia te uită! spune brusc Gene, uitându-se la tabloul îngrozitor cu bătrâna goală, pe care Bill l-a pus pe perete. Pe legea mea, asta-i Francesca!

Acela a fost momentul, şi-a spus Celie mai târziu, când lucrurile au luat-o cu adevărat razna. Bill a sărit ca ars, fluturând agitat din braţe în faţa tabloului, parcă pentru a-l opri pe Gene să îl vadă. Parcă pentru a-i interzice.

— Glumeşti? spusese Gene. E un tablou.

— Francesca nu ar vrea să o vezi goală! Vocea lui Bill era ciudat de răguşită. Să nu îndrăzneşti să te uiţi! Ai renunţat la dreptul ăsta cu mulţi ani în urmă.

— Dar e în regulă să o agăţi cu păsărică goală într-un hol unde poate s-o vadă toată lumea? Zău aşa, Bill, scoate-ţi băţul ăla din fund până ce nu se calcifiază.

La un moment dat, Violet a plecat de la televizor. Se uita la perete ca şi cum nu ar fi observat tabloul până atunci.

— Aia e *bunica*? spusese, arătând ca şi cum n-ar fi ştiut dacă să râdă sau să plângă. Dar… i se vede *buzunăraşul*!

Asta se pare că fusese ultima picătură pentru Bill. Se dusese ţintă la tablou, smulsese violent rama de pe perete şi ieşise cu el din living. îl auziseră urcând scările, icnind din cauza efortului. După o pauză ceva mai lungă decât ar fi fost confortabil, auziseră uşa de la dormitorul lui trântindu-se.

Lila se trânteşte pe scaun.

— Dumnezeule, Gene!

— Ce? Ce-am făcut? El atârnă pe perete un tablou nud cu mama ta şi brusc eu sunt băiatul rău?

— Cred că ar trebui să pleci, zice mama şi închide

ochii parcă pentru o eternitate.

Gene face un pas spre ea, se lasă pe vine – ambii genunchi îi trosnesc ca nişte pistoane – şi o priveşte direct în faţă.

— Scumpo. Draga mea. Am mare nevoie de un pat în noaptea asta. Hotelul la care trebuia să stau a făcut rezervare dublă pe cameră, iar alte locaţii din centrul Londrei cam ard la portofel. Şi mi-e greu să mă învârt ca să caut un hotel acum, când piciorul...

— Nu am loc.

— Nu-mi trebuie o cameră. Pot să dorm aici, pe canapea.

Mama se uită la el cu expresia pe care o are cineva când ştie că o să facă un gest pe care nu vrea deloc să-l facă. Ce-i drept, parcă ţi se face milă de Gene.

— Te rog, spune el, poate simţindu-i slăbiciunea de-o clipă. Mă doare foarte tare. M-ai ajuta atât de mult. Şi chiar aş aprecia şansa de a petrece măcar câteva ore în plus cu fetele mele.

Mama se uită la Celie, apoi la Violet.

— Este bunicul nostru, zice Violet în cele din urmă.

Celie nu e la fel de sigură, dar ridică din umeri. Poate că n-o să strice să fie şi altcineva în centrul atenţiei preţ de-o seară.

— Bine, zice mama în cele din urmă, ridicând mâinile în aer. Bine. Dar trebuie să pleci la prima oră, înainte să se trezească fetele. Nu vreau să te împungi iar cu Bill.

— Două nopţi? zice el cu speranţă în glas.

— Nu întinde coarda, spune mama şi se duce în capătul grădinii.

CAPITOLUL?

Lila

Lila Kennedy avusese şapte ani când Bill McKenzie apăruse în viaţa ei. Se întorsese într-o după-amiază după ce fusese să se joace la Jennifer Barratt şi o găsise pe mama ei stând pe canapeaua din living lângă un bărbat ciudat, cu tunsoare militărească şi pulover de lână, cu două ceşti de cafea goale, aşezate pe tava de pe măsuţă,

iar când intrase, cei doi se depărtaseră câţiva centimetri într-un fel care o făcuse pe Lila să se oprească în uşă.

— Bună, scumpo! spusese veselă mama. Vino să îl saluţi pe Bill! Tocmai ne-a montat o bibliotecă absolut superbă în birou.

Lila nu-şi putea imagina cum ceva atât de plictisitor precum o bibliotecă ar fi putut fi *superb*. Pe de altă parte, mamei ei îi plăceau exclamările dramatice, aşa că presupusese că şi aceasta făcea parte din aceeaşi categorie. Francesca Kennedy era, îi spusese Bill la un moment dat mai târziu, una dintre acele persoane pe care viaţa le entuziasma. Cerul nu era niciodată albastru, avea *o culoare azurie absolut splendidă, ca pe o insulă grecească*. Motanul vecinilor era *cel mai adorabil morocănos de pe faţa pământului*. *Pur şi simplu îl iubesc*! Lila simţea cum se chircea când mama ei mânca, în special brânză moale, pentru că închidea ochii, zâmbea şi spunea chestii de genul: *Dumnezeule, ce cremoasă*! *Simt cum îmi provoacă un orgasm*! După care scotea mici gemete de plăcere. După mai multe săptămâni în care Bill apăruse în mod repetat la ele acasă ca să repare dulapuri, să recalibreze uşi şi să repare robinetul din baie care curgea întruna, Francesca anunţase că Bill era *cel mai bun şi mai încântător om*. *Am senzaţia că lumea se fixează mai bine pe axa ei când este el aici*. Treptat, Lila îşi dăduse seama că tâmplarul uşor crispat şi care vorbea întotdeauna foarte frumos probabil avea să fie o prezenţă regulată în viaţa lor.

Nu o deranja. Lila abia dacă şi-l mai putea aminti pe tatăl ei, care se întorsese în America să lucreze când ea avea doar patru ani şi pur şi simplu nu mai venise acasă. Îşi amintea câteva telefoane exagerat de vesele, mereu întrerupte de: *Oh, scumpo, mă cheamă regizorul*. *Trebuie să închid*. *Te iubesc*! Revenea ca vijelia în viaţa ei pentru vizite scurte cam o dată la şase luni, aducându-i jucării extravagante din America, bezele şi ciocolată Hershey's, iar Lila stătea cu el în camera din faţă în timp ce mama ei îi privea din uşă cu o expresie ciudată, care părea să spună *îi las în pace*, după care se ducea la cumpărături. Dar

vizitele începuseră să fie din ce în ce mai rare, iar ultima fusese marcată de o ceartă şuierată şi lacrimogenă pe hol. Până în momentul în care apăruse Bill, încetaseră complet, iar Gene nu-i mai trimitea decât din când în când câte o felicitare la o săptămână după ziua ei sau poate o jucărie nepotrivită vârstei.

Chiar şi aşa, la început Lila nu ştiuse ce să creadă despre faptul că legătura strânsă pe care o avea cu mama ei fusese întreruptă de acest bărbat, cu cămăşile lui apretate şi muzica lui clasică (până atunci, lor le plăcuse să danseze în bucătărie pe piesele celor de la Beatles sau ale lui Marianne Faithfull), cu exerciţiile lui fizice regulate şi turele de alergare de dimineaţă, de la care se întorcea fleaşcă de transpiraţie şi euforic. Cumpăra muşii, care arăta ca fundul cuştii papagalului de la şcoală, şi ingrediente străine, ca tahini sau frunze de curry, şi pregătea mereu mese care o făceau pe mama să afişeze o mutră ruşinată şi să declare: *A fost o adevărată operă de artă*. *Eşti un geniu culinar*! Urechile lui Bill se înroşeau de plăcere, iar când se uita la ea, aveai senzaţia că se topea. Era uşor jenant să-i priveşti.

Dar până şi Lila a trebuit să admită că viaţa a devenit ceva mai bună după ce s-a mutat Bill la ele. Lucrurile care se stricau prin casă erau reparate numaidecât, mama ei nu mai plângea niciodată, Bill era atent cu Lila, îi cerea părerea şi nu se amesteca niciodată de parcă ar fi fost tatăl ei. Iar în ziua în care împlinise opt ani, când Gene uitase din nou să-i trimită măcar o felicitare (îşi spusese că nu-i mai păsa), se întorsese de la şcoală şi descoperise că Bill îi făcuse o întreagă casă de păpuşi, cu instalaţie electrică funcţională şi cu ferestre care se coborau şi se ridicau. Lila fusese absolut fascinată de căsuţa pe care o găsise în colţul dormitorului ei, ca un portal spre altă lume. Îşi lăsase ghiozdanul să cadă, îngenunchease în faţa ei şi începuse să potrivească uşor mobila şi să dea la o parte păturile micuţe de pe paturi, apoi să descopere ce părţi se puteau mişca precum într-o casă adevărată (Un dulăpior de baie cu oglindă şi un tub de pastă de dinţi făcut din

lemn! O bandă de alergare în miniatură într-un pod!) Aproape că nu-şi schimbase poziţia preţ de zece minute, iar tot restul lumii păruse să dispară. Şi, când în sfârşit se întorsese spre cei doi care o priveau din uşă –, aşteptându-se să o audă pe mama exclamând *Desăvârşită*! *Un vis*! Bill îi trecuse un braţ pe după umeri, iar mama îşi tampona ochii, uşor tristă, spunând: *Ştiu, ştiu, mă port prosteşte. Doar că asta e ce mi-am dorit întotdeauna pentru ea*.

Era drăguţ ce spunea mama. Doar că până atunci, îşi dăduse Lila seama mai târziu, nu îşi dăduse seama că lipsea ceva.

Până la urmă, Gene nu doarme pe canapea. Lila nu crede că poate să îndure să-l audă sforăind în mijlocul casei, în timp ce Bill pufneşte nervos toată dimineaţa.

Lila desface canapeaua extensibilă din biroul ei din partea de sus a casei, împingând cu efort biroul într-o parte ca să o poată deschide complet, şi găseşte pilota de rezervă într-una din cutiile la care încă nu a ajuns. Face patul în timp ce Gene stă în uşă, exclamând că e minunat să fie aici, că e atât de drăguţ din partea ei, că, sincer, îi este foarte recunoscător, dar până şi sunetul vocii lui o enervează. Crede, în timp ce furia îi bâzâie vibrant undeva în ceafă, acoperind conversaţia, că i-ar putea ierta absenţa, faptul că nu a contactat-o după ce i s-au născut copiii, că nu a fost în niciun fel un bunic pentru fete. Dar când nu a venit la înmormântarea Francescăi, Lila a simţit ca un fel de glonţ înfigându-se în adâncul ei, ştergând orice urmă de generozitate sau bunătate. Francesca, femeia care nu-i greşise cu nimic, care-i crescuse singură copilul pentru ca el să poată duce viaţa aia hedonistă nenorocită pe care alesese să o aibă în Los Angeles. Care se chinuise singură cu un salariu de profesor asistent timp de trei ani, până când părinţii ei muriseră şi-i lăsaseră suficienţi bani cât să cumpere o căsuţă pentru ele. Lila stătuse la mormântul Francescăi, cu fetele de-o parte şi de cealaltă, în timp ce mama ei fusese coborâtă încet în pământ, cu un singur bujor pe sicriul de răchită, privindu-l pe Bill de cealaltă parte, distrus, încercând să stea drept sub

greutatea durerii, şi ştiuse că orice urmă de sentimente ar mai fi avut pentru tatăl ei biologic se transformase în gheaţă.

— La ce oră pleci mâine? întreabă ea, încercând să nu-şi lase vocea să-i trădeze gândurile.

Gene s-a aşezat cu greu pe canapea şi-şi scoate geaca veche de piele.

— La un moment dat în cursul dimineţii.

— Fetele se trezesc la şapte şi jumătate. S-ar putea să te trezească, pentru că singura baie funcţională e la etajul ăsta.

— Nu pe mine, scumpo. Este în regulă. Dorm buştean până la unsprezece.

— Sigur că da, spune ea scurt. După o pauză, adaugă: Ai repetiţii?

— Da, dar încep abia în jur de prânz. Aşa că purtaţi-vă ca şi cum n-aş fi aici şi o să mă descurc singur.

Lila îi dă două prosoape, întinzând cât mai mult mâinile, ca şi cum n-ar vrea să facă nici măcar un pas spre el.

— Găseşti o periuţă de dinţi nouă în dulapul din baie, dacă ai nevoie.

Îl priveşte preţ de un minut după ce ia prosoapele, observând pielea lăsată în jurul maxilarului, ridurile ca o pânză de păianjen de la coada ochilor, chiar dacă tricoul cu Nirvāṇa sugerează că nu vrea să recunoască semnele bătrâneţii. Se uită şi el la ea şi brusc expresia i se înmoaie.

— Mă bucur tare mult că am văzut fetele.

— Da, zice Lila, strângând braţele la piept. Sunt minunate.

— E meritul tău. Îmi pare foarte rău pentru căsnicia ta.

Lila înghite în sec.

— Da, zice ea pe un ton rece. Şi mie.

Ochii lui îi cercetează chipul, ca şi cum ar căuta o fisură în armura pe care o poartă. Dar, pe toţi dracii, nu şi-a câştigat acest drept!

— Apreciez ce faci pentru mine, Lila. Face o pauză.

Vreau să spun… ştiu că nu prea am…

Lila îşi freacă palmele una de cealaltă.

— Trebuie să mă duc la culcare. Încep ziua devreme.

— Oh! Sigur.

Face eforturi să-şi alunge un sentiment instinctiv de vinovăţie când îi vede chipul lui Gene cuprins de stânjeneală şi de o vagă melancolie. Abia după ce închide uşa îşi dă seama că el a urcat patru rânduri de scări fără să şchiopăteze nici măcar puţin.

CAPITOLUL 8

— Dar nu te bucuri măcar puţin? Să-l vezi din nou?

— Nu.

Lila păşește pe marginea potecii ca să lase o femeie să treacă. Truant scoate un mârâit jos spre labradorul femeii, iar Lila zâmbeşte pentru a se scuza când aceasta îi depăşește în grabă, cu o expresie îngrijorată. E o plimbare pe care ea şi Eleanor o fac de două ori pe săptămână; Lila în dimineţile în care nu are fetele, iar Eleanor pentru că nu doarme niciodată mai târziu de cinci dimineaţa, după douăzeci de ani în care a machiat actorii din industria filmului.

— Nu s-a schimbat deloc. A apărut de parcă ultimii cincisprezece ani n-ar fi existat. De parcă întreaga noastră relaţie adultă nu s-ar rezuma la câteva felicitări pe care mi le-a trimis de ziua mea, dintre care majoritatea nu au ajuns la data corectă. Sincer, El, m-am tot uitat la el în timpul cinei şi n-am putut să văd decât scaunul liber pe care i-l păstrasem la înmormântarea mamei. Chiar îl urăsc.

Lila se uitase la două episoade din *La Familia Esperanza* când se dusese la culcare. Era posibil ca Estella să se fi culcat cu instructorul cel sexy de la poligon, dar Lila nu-şi aminteşte nimic din ce s-a întâmplat.

— Fetele ce au zis?

— Pe una cred că a fermecat-o. Ca de obicei. A scos la înaintare videoclipurile de pe YouTube. Ea imită accentul lui Gene: *Căpitanul Troy Strâng, prezent la datoria intergalactică*! Şi Violet i-a căzut în plasă. Pe de altă parte, Violet îndrăgeşte pe oricine crede că poate fi

manipulat. Celie ezită, dar cred că lucrează la asta chiar în timp ce vorbim. Nu suportă să nu fie iubit. E patologic. Dacă simte un crâmpei de împotrivire, insistă până ce îţi găseşte punctul slab.

— Ei, măcar îl suporţi doar câteva zile.

Au ajuns într-o zonă pustie a parcului. Lila îi scoate lesa lui Truant şi-l priveşte cum o zbugheşte pe sub frunzele care abia încep să se îngălbenească, întorcând capul din când în când ca să se asigure că ea încă e acolo – mereu vigilent.

— Da. După care n-o să-l mai văd încă zece ani. Când e posibil să primesc o invitaţie la înmormântarea lui. La care nu o să mă obosesc să mă duc.

— Doamne, aminteşte-mi să nu te supăr vreodată!

Eleanor îşi termină cafeaua şi bagă paharul gol în rucsac. Bea şi Lila ultima gură. Eleanor întinde mâna şi-i bagă paharul într-al ei.

— Nicio şansă, zice Lila. O să rămân lipită de tine pentru totdeauna. Ca rahatul de vulpe. O să mă ţin după tine la nesfârşit.

— Sună atât de încântător când o spui aşa!

Lila îşi trece braţul pe după gâtul prietenei ei şi o trage într-o îmbrăţişare.

— Trebuie să te am în viaţa mea pentru totdeauna, El. Cred sincer că aş muri dacă aş fi asaltată de toate astea şi nu te-aş avea pe tine ca să nu-mi pierd minţile.

— Nu sunt sigură că superputerile mele merg atât de departe.

— E mult, nu-i aşa? Pe toţi dracii!

— Am ajuns la vârsta aia. Totul e prea mult. Eleanor se întoarce spre ea cu un zâmbet vesel. Şi tocmai de-aia trebuie să te distrezi. Ca să mai echilibrezi lucrurile.

— Oh, Doamne! Te rog, nu-mi spune să încerc o partidă în trei. Nu cred că mai rezist la multe dintre escapadele tale sexuale.

— Dar a fost *atât* de tare! Am fost la o petrecere de fetişuri. Nu mi-a plăcut costumul de piele pentru că m-am încins înfiorător în el şi a trebuit să mă dau cu o tonă de

talc doar ca să-l îmbrac, dar oamenii au fost senzaţionali! După aceea am mers toţi la un restaurant vietnamez. Băieţii ar fi vrut curry, dar noi am spus că ne temem că n-o să ne mai încapă costumele de piele. Ştii că mă umflu ca un balon de la mâncarea indiană.

— Tot ce-mi povesteşti seamănă cu un vis urât indus de o febră foarte ridicată. Nu vreau să mă gândesc la curry şi la costum de piele în aceeaşi frază.

Lila îşi dă seama că pur şi simplu a ajuns să deteste discuţiile astea. Nu ştie dacă are impresia că prietena ei se îndepărtează de ea sau dacă viaţa pur şi simplu trece şi o lasă în urmă. Poate că ambele.

— Chiar nu te face să te simţi deloc ciudat, El? Chiar eşti tu asta?

— Dacă sunt eu? Eleanor stă câteva clipe pe gânduri. Nu ştiu. Nu sunt sigură că mai ştiu cine sunt în ultima vreme. Credeam că am totul planificat pentru tot restul vieţii: eu şi Eddie, vreo doi copii, o casă drăguţă cu un gărduleţ. Sau cel puţin un apartament foarte frumos în Congestion Zone. Şi uite ce s-a întâmplat! Acum doar încerc să trăiesc fiecare zi cu inima deschisă şi să văd ce urmează.

— Chiar dacă asta înseamnă curry şi străini în costume de piele?

— Ştiu că nu-i pe gustul tău, Lils, dar nu te mişti din loc până ce nu începi să priveşti înainte. Serios. Dan a făcut nişte chestii oribile, dar, dacă nu faci un efort ca să ieşi din asta, o să fii îngrozitor de nefericită. Ţi-o spun cu dragoste.

— Aşa că ar trebui să uit tot ce au făcut el şi tatăl meu şi să fiu drăguţă cu ei, indiferent cum mă rănesc?

— Merită să iei şi asta în considerare.

— Oh, Doamne! Cred că nu mai ai mult şi o să-ţi faci un podcast despre *cum să te ajuţi singur*.

Eleanor îi zâmbeşte din nou.

— Hei, asta e o idee… Cum să te eliberezi de energia negativă prin orgasme tantrice.

— Cum să-ţi tratezi rănile cauzate de frecare când nu

poţi să-ţi scoţi costumul de latex.

Eleanor o fixează cu privirea şi continuă:

— De ce o să fii mai fericită dacă eşti deschisă spre experienţe noi.

— De ce o să te alegi cu o boală cu transmitere sexuală dacă te deschizi spre o experienţă nouă cu un vânzător de asigurări dubios, pe nume Sean.

— Eşti o adevărată încântare, Lils, spune Eleanor şi o ia înainte.

— De-asta mă iubeşti, zice Lila şi grăbeşte pasul ca s-o ajungă din urmă.

Uneori, dacă e într-o stare în care ţine musai să se pedepsească, Lila se gândeşte că relaţia soţului ei cu Marja trebuie să fi început într-un moment în care el îi păruse cel mai atent la nevoile ei. Îşi luase trei luni de pauză de la muncă, un bonus pe care revista *Get Ripped*! îl oferea tuturor angajaţilor vechi de peste zece ani şi care coincisese cu deadline-ul cărţii ei. Aşadar, în aceste trei luni pe care Lila le considerase mană cerească, în fiecare după-amiază, în loc să fie nevoită să se ridice din faţa laptopului şi să dea fuga la şcoală, putuse să stea acasă şi să scrie – un lux de care nu mai avusese parte –, în timp ce soţul ei stătea de vorbă cu mămicile care-şi aşteptau odrasla să apară pe uşa cea roşie. Uneori, stătea puţin cu ele în parc după şcoală – *ca să ai mai mult timp să lucrezi*, îi spunea, iar Lila se simţise copleşită de recunoştinţă şi dragoste. Până când, desigur, devenise evident că şi Marja rămăsese în parc în toate acele ocazii. Şi că, pe parcursul acelor trei luni, se întâmplase ceva mai mult decât obişnuita evitare a plictiselii parentale, decât camaraderia obişnuită de pe banca din parc, cu şerveţele şi cutii de suc împărţite, cu plângerile copilăreşti şi genunchii juliţi. Poate că Marja făcuse eforturi în plus ca să arate bine, poate că venise în echipamentul de yoga ca să-şi etaleze silueta, poate că se dăduse cu parfumuri scumpe înainte să se ducă să-l ia pe Hugo. Poate că şi Dan făcuse un efort – ea nu observase la vremea respectivă, nu prea observa nimic în afară de numărul de cuvinte pe care le scria zilnic

în panica de a termina totul la timp. Trebuie să fi existat o zi în care, în timp ce stăteau pe banca din parc şi o priveau pe Violet dându-se în leagăn, Dan îi mărturisise Marjei că se simţea nefericit, sau ignorat, sau că pur şi simplu nu o mai iubea. Poate că discutaseră despre sex – sau lipsa de sex. Marja îşi întorsese privirea limpede spre el, îi pusese cu compasiune pe braţ mâna cu manichiura perfectă. Poate că i se înfăţişa ca o femeie curajoasă, mama singură al cărei partener se întorsese în Olanda şi nu o mai ajuta cu nimic. Îi zâmbise. Se aplecase spre el. Cât de admirabilă trebuie să i se fi părut, în comparaţie cu nevasta morocănoasă în pantaloni de trening, care se plângea pentru că iar uitase să cumpere capsule de detergent pentru maşina de spălat vase pe drumul de întoarcere.

Apoi, într-o zi, fusese încălcată o limită. Lila încă nu ştie exact când se întâmplase asta; poate după ce Dan se întorsese la muncă, într-o pauză de prânz, sau într-una din multele seri în care prelinsese că trebuia să rămână la birou peste program. Nu ştie când începuse să se culce cu Marja sau când anume îşi mărturisiseră dragostea. Ştie doar consecinţele: ziua în care o informase, pe un ton oficial, aproape comic, că totul se terminase între ei. Când – ceva mai târziu – înţelesese, după ce-i văzuse stând cu frunţile atingându-li-se într-o maşină parcată pe Garwood Street, motivul pentru care căsnicia ei se sfârşise.

Uneori îşi doreşte să-i fie recunoscută tăria morală de care dă dovadă în fiecare zi în care nu apare la porţile şcolii cu un aruncător de flăcări şi cu o mică armată de mercenari. Crede că a făcut o treabă bună doar pentru că a rămas în picioare. E de părere că s-ar putea să merite o medalie pentru că îşi convinge picioarele să se îndrepte spre şcoală în fiecare zi, pentru că aşteaptă zâmbind lângă gard şi se poartă ca şi cum întreaga poveste nu ar fi omorât-o pe jumătate. Nu, din exterior crede că e posibil ca nimeni să nu mai observe ceva.

Deşi încă nu a reuşit să se întoarcă la locul de joacă. Nici măcar o dată.

Lila ajunge la şcoală la ora trei şi nouăsprezece minute, cel mai târziu cu putinţă, înainte să iasă copiii. Violet a implorat-o să-i cumpere o chiflă cu scorţişoară de la patiseria aia scandinavă bună, iar Lila se simte uşor vinovată că nu a rezistat tentaţiei şi a mai cumpărat una pentru ea, pe care a mâncat-o în faţa patiseriei. De când a venit Bill, ea şi fetele mănâncă dulciuri pe fugă şi pe ascuns, în maşină sau în faţa magazinelor, ca dependenţii de droguri care fac rost de o doză.

Marja e împreună cu celelalte mame. Are o caserolă cu brioşe, fără îndoială pentru cine ştie ce târg de prăjituri anunţat printr-un e-mail pe care Lila l-a ratat. Cineva discută despre întâlniri de joacă pe care să le aranjeze pentru copii, iar Lila se mută numaidecât în celălalt capăt al zonei de aşteptare şi-şi fixează privirea în telefon.

S-a gândit mult la ce i-a spus Eleanor, a încercat să-şi privească viaţa dintr-o perspectivă pozitivă.

„În fiecare zi în care fac asta, îşi spune, mă apropii pas cu pas de o viaţă mai bună. Fiecare zi în care fac asta mă aduce mai aproape de ziua în care drama dintre mine, Dan şi Marja va fi de domeniul trecutului”.

Şi-a repetat aceste cuvinte tot timpul pe parcursul celor câteva ore în care ar fi trebuit să scrie. Doar că, odată ce se va naşte copilul, şi el va fi o prezenţă în fiecare zi. În fiecare zi Marja o să împingă căruciorul cu copilul lui Dan pe lângă ea şi toate femeile o să gângurească şi o să se minuneze cât e de drăgălaş. Poate că Dan o să vină cu ea în prima zi, aşa cum fac adeseori soţii, plin de mândrie şi protectori cu uimitoarea lor parteneră care *a fost atât de curajoasă şi atât de puternică. Sincer, sunt plin de admiraţie*!

— Scuză-mă!

Ridică privirea şi vede un bărbat în faţa ei. Este înalt şi slab, cu păr şaten-roşcat, care-i cade peste ochii trişti din spatele ochelarilor. Are acel sex-appeal uşor neîngrijit pe care Lila îl găsea irezistibil înainte să-l cunoască pe Dan. Clipeşte. Îşi dă seama că a spus ceva, dar nu ştie ce.

— Poftim?

— Mă întrebam de unde ai luat asta. Arată spre chifla cu scorţişoară. Fetei mele îi plac la nebunie. Suntem noi în cartier, aşa că… Nu ştiu unde sunt locurile bune.

— Oh! Ea îşi coboară privirea spre punga pe care o ţine în mână. Când se uită în sus, se gândeşte, stânjenită, că probabil s-a înroşit pentru că el o priveşte fix. Annika.

— Aşa o cheamă pe fata ta?

— Nu. Nu. Patiseria. Se numeşte Annika. Deşi nu cred că lucrează vreo Annika acolo. Doar că e un nume suedez. Ca să ne dăm seama că sunt suedezi. Şi fac chifle cu scorţişoară. E chiar în capătul străzii principale. Sunt foarte sigură că mai au una în Finchley, tot Annika… Apoi se opreşte. În ce clasă e fata ta?

Bărbatul spune ceva, dar nu e clasa lui Violet, apoi totul în jur se transformă într-un fel de bâzâit, iar Lila îşi dă seama aproape imediat că nu l-a ascultat cu adevărat, aşa că doar zâmbeşte şi încuviinţează din cap. Apoi mai încuviinţează o dată din cap, pentru orice eventualitate.

— Când a început?

— Săptămâna trecută. Îi e destul de greu şi mă gândeam să fac ceva ca s-o înveselesc.

— Oh, îmi pare rău.

Bărbatul ridică din umeri.

— Este… Hm, a avut parte de multe schimbări în ultimul an şi jumătate.

Nu zice mai mult. Îşi priveşte picioarele preţ de câteva clipe.

Lila nu ştie ce să spună, aşa că îi întinde chifla.

— Ia-o!

— Poftim?

— Pentru fata ta. Eu pot să cumpăr alta în drum spre casă.

Patiseria e la un kilometru în cealaltă direcţie.

— Nu… nu. Nu pot s-o iau. Zâmbeşte, un gest atât de neaşteptat, încât trece brusc de la sexy neîngrijit la absolut superb. Totuşi, este extraordinar de drăguţ din partea ta!

— Insist.

Împinge chifla spre el, punându-i-o în mână.

— Te rog. Oricum n-ar trebui să-i dau aşa ceva lui Violet. Hm, în mod normal mâncăm doar peşte şi linte.

— Noi mâncăm de atâta vreme de la Deliveroo încât cred că am ajuns cei mai fideli clienţi ai lor.

„De ce apelează la servicii de livrare? Să însemne asta că nu există o femeie în casă?”, se întreabă Lila, apoi se înjură în minte pentru misandria ei interiorizată. Bărbatul ăsta arată mult prea cool. Încearcă să găsească ceva de spus în legătură cu Deliveroo, dar o vede pe Violet ieşind.

— Violet! Oh, n-o lăsa s-o vadă. N-o să mă ierte niciodată. Ar trebui să… Pa! Mi-a părut bine…

— Gabriel.

— Gabriel. Eu sunt… Face un efort ca să-şi amintească propriul nume: Lila. Ha! Şi se zice că peştele e bun pentru memorie. Am uitat cum mă cheamă!

Scoate un fel de râset încordat şi ascuţit pe care nu l-a mai auzit niciodată ieşind din gura ei şi se îndreaptă cu pas grăbit spre Violet, blestemându-se în gând. „Cum e posibil să mă port ca o puştoaică de 15 ani când a început să mi se lase guşa sub gât?”

— Mi-ai luat chiflă cu scorţişoară? întreabă Violet, aruncându-i ghiozdanul.

Le simte pe mămicile din jurul Marjei aruncându-i priviri pe furiş. „Da, eu am vorbit cu bărbatul cel nou şi sexy, le răspunde în gând. Să vă stea-n gât, căţelelor!”

— Mă gândeam să luăm una pe drumul spre casă.

— Aoleu, mamă, ce enervantă eşti! Violet îşi dă capul pe spate şi scoate un oftat de disperare. E la *kilometri* depărtare de casă. Şi sunt atât de *obosită*!

Lila le zâmbeşte mămicilor. Marja e cu spatele la ea. Stă cu spatele la ea în ultima vreme.

— Uite cum facem, îi spune lui Violet. Ne oprim la un magazin şi luăm o gogoaşă cu gem.

E probabil o dovadă că nu a mai avut parte de niciun fel de atenţie masculină în ultimele optsprezece luni faptul că, tot drumul până la magazin şi apoi până acasă, Lila simte mici impulsuri electrice când îşi aminteşte schimbul

de cuvinte pe care l-a avut cu Gabriel. Privirea lui directă. Zâmbetul aproape timid în clipa în care i-a îndesat în mâini punga cu chifla cu scorţişoară. Se gândeşte la toate astea în momentele în care pălăvrăgeala aproape constantă a lui Violet este potolită preţ de câteva clipe de gogoaşa pe care o înfulecă cu atâta plăcere, sugându-şi din mers degetele de zahăr. Cu siguranţă fusese o încărcătură electrică între ei, nu? Ar fi intrat în vorbă cu Lila dacă nu s-ar fi simţit măcar puţin atras de ea? S-ar fi putut duce la celelalte mămici. Nu fusese nevoie să-i zâmbească atât de mult sau să-i dea detalii despre viaţa lui. Apoi îşi dă seama ce face şi se simte ridicolă. Este o femeie de 42 de ani pe punctul de a face o fixaţie de şcolăriţă. Şi asta după toate prin câte a trecut! Nu e decât un bărbat care voia o chiflă cu scorţişoară. Îşi păstrează această atitudine timp de douăzeci de paşi. Apoi cedează iar şi se gândeşte la felul în care i se încreţeau ochii în spatele ochelarilor, la părul lui ciufulit, la plăcerea pe care o simte pe neaşteptate, anticipând următorul drum la şcoală.

Cercul de plăcere şi admonestare severă se opreşte brusc în momentul în care ajunge la uşa casei şi-şi aminteşte: Gene e aici. Gene, care are neîncetat nevoie de atenţie şi admiraţie, care s-a întors cu forţa în viaţa ei, fără să-şi ceară măcar scuze pentru toate felurile în care a eşuat în rolul de tată.

Închide ochii în faţa uşii preţ de câteva clipe, trage adânc aer în piept, apoi bagă cheia în broască şi intră.

— Instalatorul de urgenţă e aici, o anunţă Bill imediat ce păşește în bucătărie.

Violet trece pe lângă amândoi şi se prăbuşește în faţa televizorului, ia telecomanda parcă din zbor şi din acel moment conversaţia se desfăşoară peste zarva entuziasmată a unor adolescenţi americani, care ţipă unul la altul pe holurile aglomerate ale liceului.

— Ce? De ce?

Bill curăţă o grămadă pestriţă de napi murdari, probabil organici. Lila se întreabă, cu o uşoară nelinişte care pare lipsită de generozitate, dar pe deplin justificată,

ce pregăteşte pentru cină.

— Individul ăla a înfundat toaleta cu hârtie igienică. Nu-mi pot imagina de ce a avut nevoie de jumătate de sul doar pentru treburile de dimineaţă. Dar n-am mai putut s-o desfund.

Expresia lui Bill trădează dubla insultă de a fi nevoit să cureţe rahatul propriu-zis al lui Gene, pe lângă cel metaforic.

— Dumnezeule! Şi cât o să ne coste? Lila scoate un geamăt şi se prăbuşește lângă Violet, care este total neafectată. El unde e acum?

— Habar nu am. În drum spre Los Angeles, sper!

Lila ridică brusc capul.

— A spus că se întoarce după *repetiţii*.

Bill pronunţă cuvântul *repetiţii* cu o notă de dezgust, de parcă Gene ar fi spus că se duce la o execuţie publică.

— Presupun că va trebui să-l includ în planurile pentru cină.

— Mai stă doar o singură noapte, Bill, spune ea.

Tăcerea lui Bill şi atitudinea lui iritată trădează exact ce părere are despre acest plan.

— Ţi-aş fi recunoscător dacă ai putea să vorbeşti cu el despre... instalaţia sanitară. N-aş vrea să fie nevoie să chem instalatorul şi mâine.

Lila spune că o să lucreze două ore înainte de cină. Dar, când intră în birou, vede canapeaua desfăcută, pilota de rezervă mototolită pe salteaua subţire şi-şi dă seama, cu ciudă, că nu mai are loc în casă şi pentru ea de când s-au mutat acolo atât Bill, cât şi Gene. Aşa că se îndreaptă spre dormitor şi, brusc ridicol de obosită, ocoleşte patul şi se întinde pe covor. Îşi fixează privirea în tavan, ascultând murmurul discuţiei pe care Bill o poartă cu instalatorul. „Mi-ar plăcea o viaţă în care în clipa asta să flirtez cu cineva la o masă, afară. Poate cu o sticlă rece de roze. Nu să ascult un bătrân morocănos negociind cu un instalator preţul pentru desfundatul unei toalete, fără nimic altceva care să mă aştepte în viitor, în afară de cine ştie ce reţetă cu napi”. Oftează adânc. Se gândeşte că Marja nu stă

probabil niciodată întinsă pe podea, simţind că nu vrea să mai vadă pe nimeni, niciodată. Probabil în clipa aceea Marja este întinsă pe canapea şi Dan îi masează picioarele. Întotdeauna s-a priceput să maseze picioare de gravidă. Sau poate că e una dintre acele femei ai căror hormoni o iau razna în primele luni de sarcină şi chiar în momentul ăsta sunt în pat şi…

Lila închide ochii şi numără până la zece. Apoi îşi ia telefonul. Verifică e-mailurile de la şcoală – lucru pe care rareori îl face – şi vede anunţul despre o nouă elevă în clasa a cincea: Elena Mallory. Se gândeşte o clipă, apoi introduce numele *Gabriel Mallory* într-un motor de căutare şi aşteaptă să vadă ce apare.

Arhitectul Gabriel Mallory câştigă un premiu pentru casa de tranziţie „revoluţionară”. Juriul laudă „designul său uman şi progresist din punct de vedere social”.

Priveşte lung fotografia în care apare cu premiul în mână. Normal că este un arhitect premiat. Normal.

Se răsuceşte pe burtă şi caută pe Google *Gabriel Mallory soţie*. Nu găseşte nimic, cel puţin nu cu numele ăsta. Mai sunt mulţi alţi Gabriel Mallory – bărbaţi cu ochelari de soare Oakley cu rame închise şi plăci de surf, dezvoltatori IT bărboşi, băieţei în braţele mămicilor mândre şi blonde. Tastează *Gabriel Mallory divorţ* şi, când nici atunci nu găseşte nimic, *Gabriel Mallory moartea tragică a soţiei…*

— Ce faci?

Violet stă în faţa ei. privind fix în telefonul Lilei. Lila sare.

— Dumnezeule, Violet! Nu poţi să se furişezi în felul ăsta!

— Sânii tăi sunt foarte turtiţi când stai pe burtă.

— Mulţumesc.

Lila se ridică greu în şezut. Îşi priveşte sânii, întrebându-se dacă sunt vizibil mai turtiţi decât ai altora.

— Oh! Şi Bill zice că e gata cina. S-a întors Gene, iar Bill zice că miroase a băutură. Eu nu mănânc cina fiindcă are napi, aşa că pot să comand o pizza?

Preţ de câţiva ani, când fetele erau mici, Lila şi mama ei aveau obiceiul să se ducă la supermarket împreună o dată pe săptămână. Francesca o însoţea aparent ca să-i ofere o mână de ajutor, să calmeze copiii când ţipau sau să adune de pe jos obiectele aruncate din cărucior de mânuţele dolofane. Uneori beau o cafea după aceea, dacă rezistau alimentele congelate. Obiceiul continuase mult după ce fetele începuseră şcoala, deşi nu exista niciun motiv logic pentru care să-şi facă în acelaşi timp cumpărăturile. Francesca era întotdeauna veselă şi vedea drumul săptămânal la supermarket ca pe o şansă uimitoare de a descoperi lucruri exotice. Lila îşi împingea căruciorul pe lângă rafturile cu cereale, gândindu-se care marcă avea mai puţine şanse să provoace discordie între fete, punând în balanţă cantităţile înfricoşătoare de zahăr şi posibilitatea ca fetele să le mănânce măcar, când o auzea pe Francesca exclamând, la douăzeci de metri distanţă: *Lils*! *Vino să vezi*! *Cum crezi că se pronunţă*nduja? *Oh, lychees*! *N-am mai mâncat de când eram mică*. *Trebuie să iau un bol întreg pentru Bill*.

O dată, când Lila era foarte morocănoasă fiindcă nu dormise noaptea sau se certase cu Dan, Francesca îi repetase întruna să nu mai stea supărată, să vadă partea pozitivă a lucrurilor, să se uite la toate lucrurile uimitoare din faţa ei şi să se gândească la cât erau de norocoase – până când Lila răbufnise şi îi ceruse să o lase în pace. *Eu nu sunt ca tine, mamă*! *Pe toţi dracii, nu sunt veselă tot timpul*!

Francesca se uitase la ea preţ de câteva clipe cu o expresie uşor întrebătoare, cu părul cărunt şi creţ săltându-i pe umeri, apoi spusese vesel: *Bine, o să te las*. Şi, sub privirile Lilei, o luase la fugă cu căruciorul de cumpărături, apoi îşi ridicase ambele picioare pe partea din spate, înaintând în viteză pe roţi spre capătul culoarului, printre clienţii magazinului care se dădeau la o parte grăbiţi şi bombănind. În timp ce aluneca pe roţi, se întorsese spre Lila şi ridicase teatral un braţ: *Mă duc*! *Te las în pace*!

Lila rămăsese înţepenită preţ de un minut după ce mama ei dispăruse după colţ, neştiind dacă să se simtă ruşinată sau impresionată de faptul că Francescăi nu-i păsa de părerea nici unuia dintre oamenii aflaţi în magazin. Se întorsese la gama de cereale cu ciocolată, apoi, câteva minute mai târziu, se auzise un chiuit şi reapăruse Francesca, îndreptându-se spre ea cocoţată pe cărucior. *Yum Yum*! exclamase ea, sărind jos în ultima clipă, înainte să se izbească de cutiile de paste uscate. *Este pur şi simplu IMPOSIBIL din punct de vedere biologic să mai fi morocănos după ce mănânci Yum Yum*. *Poftim*!

Lila mâncase în picioare degetul de cocă cu zahăr în timp ce mama ei o urmărise cu expresia încordată de anticipare a unui savant care ştia că experimentul putea dovedi că avea dreptate. *Vezi*? spusese când, la final, Lila îşi linsese degetele cu un zâmbet patetic pe buze. *Vezi*? *Nu sunt nişte minunaţi aducători de bucurie*? *Ştiam că degeaba o să te împotriveşti*.

Lila îi priveşte acum pe cei doi bărbaţi aşezaţi în câte un capăt al mesei, care se ignoră ostentativ în timp ce ciugulesc din farfuria cu chiftele picante de nap şi se întreabă cum a fost posibil ca o femeie capabilă să stoarcă atât de multă fericire din orice situaţie să ajungă cu oricare din aceste două specimene. Gura lui Bill s-a strâns într-o linie subţire şi iritată şi nu vorbeşte decât ca să ofere carafa de apă sau ca s-o întrebe pe Lila dacă, după părerea ei, a pus destulă sare în chiftelele de napi. Nu i se adresează lui Gene, ca şi cum, ignorându-l, speră că acesta va face combustie spontană şi va dispărea.

Gene, între timp, este evident ameţit de băutură. Mişcările îi sunt deliberate şi dă din când în când din cap şi ridică din sprâncene de parcă ar fi prins într-o conversaţie tăcută cu cineva pe care nimeni nu-l poate vedea. Violet, căreia i s-a spus că nu poate să comande pizza, învârte napii în farfurie cu un aer îmbufnat, aruncându-i din când în când priviri furioase Lilei, ca şi cum ea ar fi responsabilă pentru trădarea culinară.

— Şi? Cum merg repetiţiile, Gene? întreabă Lila.

Observă că vocea ei are o notă rece când i se adresează, că îi vorbeşte pe tonul pe care-l foloseşti când te simţi obligat să faci conversaţie cu un vecin când vă întâlniţi pe peronul din gară.

— Oh, bine. Foarte bine. Regizorul e foarte mulţumit.

— Ce anume repetaţi?

Gene clipeşte şi mestecă preţ de câteva clipe, căzut pe gânduri.

— Ceva… un regizor suedez. Nu cred că e cineva de care să fi auzit.

— Regizor? Sau scriitor?

— Ce?

— Ai spus că e un regizor suedez.

— Nu. E englez.

Lila îşi priveşte mâncarea preţ de câteva clipe.

— Şi… ce piesă e?

— Hei, ai nişte ketchup? N-ar strica un sos.

Bill ridică privirea din farfurie.

— Sunt chiftele picante. Cu sos de iaurt natural. Nu le trebuie ketchup.

Gene se uită la el şi clipeşte încet.

— Ei, mie-mi place ketchupul.

— Nu se potriveşte cu roşii. În niciun caz cu roşii procesate şi cu o tonă de zahăr.

Lila se uită la cei doi. Nimeni nu mişcă. Apoi, oftând, se ridică şi se duce la cămară. Găseşte ketchupul în fundul unui raft, printre nişte cutii de lapte de cocos vechi de trei ani, îl aduce la masă şi i-l întinde lui Gene. Bill o priveşte de parcă ar fi comis un act de trădare.

— Dacă vrea ketchup, poate să ia ketchup, Bill.

— Nu mă lua în seamă! Eu sunt doar prostul care a stat o oră combinând cu grijă ingredientele în aşa fel încât să atingă un anumit echilibru de arome. De ce mi-ar păsa că vrea să înece totul într-o mâzgă industrială?

— Pot să iau şi eu mâzgă industrială? întreabă Violet, luând entuziasmată sticla şi storcând ketchup în farfurie.

Bill rămâne nemişcat.

Lila se apleacă spre el.

— Sunt delicioase, Bill, spune ea. Mulţumesc.

Soneria sună la opt şi un sfert, în timp ce Lila strânge farfuriile de pe masă şi Bill s-a postat deja la chiuvetă, cu spatele rigid, în semn de reproş pentru cele petrecute în ora care a trecut. Gene se ridică, fiindcă este cel mai aproape de hol, şi Lila aude murmurul unei conversaţii, urmat de voci ridicate. Lasă deoparte farfuriile şi se duce să vadă ce se întâmplă.

— Am spus că o să vin eu la *tine*. Mai târziu.

O femeie trage în sus pe scările de la intrare un geamantan, urmat de două cutii de carton pe care le trânteşte cu satisfacţie pe gresie.

— Ei bine, aveam maşina, aşa că m-am gândit că, în felul ăsta, pot să fiu sigură că o să se întâmple. Ridică privirea spre Lila, care a rămas în uşă. Oh, bună Lila. Ce mai faci?

Lila mijeşte ochii, încercând să-şi dea seama de unde o cunoaşte.

— *Jane*?

Prima iubită din Anglia a tatălui ei – cel puţin prima de care a ştiut Lila – după mama ei. Jane, specialistă în terapie prin masaj, cu păr blond, lung şi ondulat, care a fost cu Gene, cu întreruperi, în Marea Britanie şi în State, pe parcursul a poate cincisprezece ani, care se oferise să trateze genunchii învineţiţi ai Lilei cu arnică şi a cărei casă mirosea a paciuli. Acceptase comportamentul lui Gene ca pe ceva complet firesc pentru un bărbat cu talentul lui şi avusese întotdeauna un zâmbet senin. Era cea mai echilibrată persoană pe care o cunoscuse Lila vreodată. Părul femeii pe care o vede acum în faţa ei este lung şi cărunt, dar tot des, iar mâinile i-au rămas puternice şi capabile. Nici acum nu are niciun fel de machiaj, braţele îi sunt vânjoase, iar picioarele ei late sunt încălţate într-o pereche de sandale roşii confortabile, precum cele pe care le poartă de obicei copiii. împinge o cutie spre Gene şi se îndreaptă, dându-şi părul lung pe spate şi frecându-şi mâinile, ca şi cum ar fi încântată că a scăpat de o greutate.

— Nici nu mai ştiu de cât timp zac în podul meu. M-

am uitat în geamantan înainte să vin şi, în mod uimitor, nimic nu a fost atins de mucegai sau de molii. Cred că datorită lavandei pe care am pus-o acolo.

— Ce… ce se petrece?

— M-a sunat Gene şi mi-a spus că acum locuieşte aici. Aşa că m-am gândit că e un moment bun să-l conving, în sfârşit, să-şi ia lucrurile pe care le-a lăsat la mine acasă timp de… oh… douăzeci şi trei de ani? Ar fi o minune dacă ţi-ar mai veni vreuna din hainele astea, Gene. Deşi îmi imaginez că ai putea să vinzi tricourile cu *Grateful Dead* la Camden Market dacă eşti la strâmtoare.

— Poftim? spune Lila, care face eforturi să înţeleagă. Locuieşte aici?

— Nu am spus că locuiesc, zice Gene, care pare să se fi trezit brusc din beţie.

— Ba aşa ai spus, zice Jane. Mi-ai spus că locuieşti la fiica ta. Aşa mi-ai spus ieri, când m-ai sunat. A fost primul lucru pe care l-ai zis. Şi ai mai zis: *Cred că s-ar putea să mai fie două cutii acolo sus. N-am putut să ajung la ele în seara asta*.

— Nu… nu… stai puţin… zice Lila. Doar stă aici pentru încă o noapte.

Jane se uită fix la Gene. În privirea ei e ceva care nu prea îi place Lilei.

— Înţeleg, spune Jane. Stă.

Gene se întoarce spre Lila cu zâmbetul lui strălucitor şi-i pune o mână pe umăr.

— Aveam de gând să te rog, scumpo. Dacă am putea s-o mai lungim câteva zile. E o problemă la hotel şi…

Se aude un *Oh, nu*! înfundat din bucătărie, înainte ca Gene să termine de vorbit.

— Doar cât ţin repetiţiile, spune Gene, cu zâmbetul încă întins pe toată faţa.

Lila se uită de la unul la celălalt, simţindu-se cumva scoasă din joc. Jane este cea care rupe tăcerea.

— Cred… cred că asta e o chestiune pe care probabil trebuie să o lămuriţi între voi, zice ea veselă. Şi eu am un client la opt şi jumătate, aşa că trebuie să plec. Lila, a fost

o adevărată plăcere să te revăd! M-am întrebat adeseori ce mai faci. Ai o casă foarte frumoasă. Gene, a fost… Ei bine, mult noroc!

Îl bate pe braţ, flutură degetele spre Lila şi pleacă.

Lila şi Gene stau în hol.

— Am… am ajuns într-un punct sensibil, începe Gene. În zona financiară.

Lila ridică ochii spre cer.

— E ceva de scurtă durată, fireşte. De foarte scurtă durată. Doar până ce îmi iau banii. Dar e cam greu să găsesc o cameră la un hotel în clipa asta, fiindcă mi-am pierdut cardul de credit şi se pare că nu am suficienţi bani gheaţă ca să plătesc un avans.

Maxilarul Lilei pare să se fi încleştat. Îşi simte fiecare dinte în parte.

— Aşa că, scumpo, dacă m-ai putea lăsa să stau la tine până ce îmi primesc banii, ţi-aş fi recunoscător. Doar puţin. Ca să pot petrece ceva timp cu tine şi cu fetele. Când Lila nu răspunde, continuă: N-o să te încurc. Pot să dorm acolo sus şi să mă învârtesc printre voi. Poate să te ajut să ai grijă de Celia şi…

— Celie! O chemă Celie! Ca în romanul *Culoarea purpurie*. Şi Violet!

— *Nu avem nevoie de ajutor*! se aude din bucătărie.

Lila nu se mişcă.

— Dacă nu mă primeşti, o să dorm în stradă, spune el, aruncându-şi atuul cu încrederea – sau disperarea – cuiva care ştie că, pentru a arunca în stradă un bărbat de 70 şi ceva de ani, e nevoie de o detaşare şi o forţă de caracter pe care Lila cel mai probabil nu le are.

— Nu poţi să stai la Jane?

— Partenerul ei nu mă place.

— *Ce minune*! *se* aude iar din bucătărie.

— Şi nu ai niciun alt prieten?

— Prefer să stau cu familia mea.

— *Oh, acum sunt familia ta*! răsună vocea.

— Vrei să încetezi, Bill? strigă Gene. Chestia asta e între mine şi fiica mea.

— *Ai pierdut dreptul să o mai numeşti fiica ta cu ani în urmă*.

— Ei bine, tu nu l-ai avut niciodată!

Lila aude paşi. Bill apare în uşa bucătăriei, cu un prosop pe umăr.

— Nu ai niciun drept să-i ceri ceva Lilei. Absolut niciun drept!

— Hei, amice, fă paşi! Dacă fata mea vrea să-mi dea un pat peste noapte, pe toţi dracii, nu e treaba ta! Din câte-mi dau seama, şi tu eşti în plus aici.

— Eu sunt în plus? Eu fac parte din familia asta de treizeci şi cinci de ani! Am fost cu ele de trei ori mai mult decât tine.

— Nu ştii nimic despre mine!

Gene îl împunge pe Bill în piept cu un deget lung şi gros. Bill, şocat, face un pas în spate.

— Oh, ştiu multe despre tine!

Bill ia prosopul de pe umăr şi-l azvârle spre Gene, îi loveşte cu zgomot bărbia. Gene cască gura şi-şi duce mâna la faţă. Din bucătărie, Truant, în mod evident simţind conflictul, ţâşnește în hol şi începe să latre furios, încercând să capseze călcâiele celor doi.

— M-ai lovit cu prosopul în gură, amice? Vai de tine! O să-ţi învineţesc posteriorul ăla bătrân!

Cei doi încep să se împingă şi Bill tot aruncă prosopul spre faţa lui Gene, în timp ce Lila prinde câinele, încercând să-l potolească.

— O să mă învineţeşti? Eşti prea beat ca să poţi sta în picioare mai mult de cincisprezece minute.

— Oh, o s-o păţeşti!

Pumnii sunt ridicaţi, trupurile li se leagănă dintr-o parte în alta. Lila, simţind cum îi vâjâie capul, se aruncă între ei şi-i împinge departe unul de celălalt.

— Potoliţi-vă odată! strigă ea. Pentru Dumnezeu!

— El a început!

Lila blochează un pumn, ce-i drept slab, din partea lui Gene, care se apleacă şi încearcă să vină prin spatele ei, ca un boxer pe puntea unei corăbii care se leagănă.

— Da. Şi la fel ca în ultimii treizeci şi cinci de ani, tot eu o să termin!

— Bill!

Lila îl împinge în spate.

— Mamă! Câteva secunde de linişte. Apoi o voce spune: Mamă?

Violet stă în uşa livingului, cu o expresie necaracteristic de nesigură. Lila îi împinge pentru ultimă oară pe cei doi, îi priveşte chiorâş ca să-i asigure că nu-i de glumă, apoi se lasă pe vine şi o trage pe Violet spre ea, cu un zâmbet larg pe faţă.

Privirea lui Violet alunecă de la un bărbat la celălalt.

— E în regulă, scumpo. Doar se joacă.

Vocea lui Violet tremură.

— Nu par să se joace.

Tăcerea se lasă doar o fracţiune de secundă mai mult decât ar trebui.

Apoi Gene afişează zâmbetul lui obişnuit.

— Ba sigur că da, scumpo! Eu şi Bill ne cunoaştem de mult timp, nu-i aşa, Bill? Mereu glumim.

Bill are nevoie de câteva clipe în plus ca să se controleze. Îşi îndreaptă cravata, care i-a ieşit de sub guler în timpul altercaţiei.

— Glumim mereu, spune el cu un zâmbet care nu reuşește să-i atingă ochii. Nu ai de ce să-ţi faci griji, Violet! Era doar o joacă între mine şi Gene.

— Da. O joacă, zice şi Gene.

— Pentru că lui Gene chiar îi place când fac asta.

Brusc, Bill ridică iar prosopul. îl loveşte pe Gene peste nas. Lila vede cum expresia lui Gene se întunecă o idee. Apoi îi reapare zâmbetul.

— Sigur. Suntem doi clovni. Şi lui Bill îi place când fac asta.

Întinde mâna, îi scoate cravata de sub pulover şi o flutură atât de tare încât gulerul se ridică spre capul lui Bill, care clipeşte de câteva ori.

— Ha-ha-ha! face Bill.

— Ha-ha-ha! face Gene.

— Oh, e mare circar! spune Bill.

— Şi acum o să înceteze orice fel de joacă. Am râs suficient pentru o singură seară, spune Lila. Nu sunteţi de acord? încetaţi cu joaca asta?

Gene vorbeşte primul. Zâmbeşte larg şi face un pas spre nepoata lui.

— Sigur. Vezi, Violet? Suntem toţi prieteni aici. Hei, ce-ai zice să ne uităm împreună la un episod din *Escadronul Stelar Zero*? *O* să-ţi placă mult cel cu revolta marţiană.

Violet cercetează feţele celor trei adulţi şi pare să se relaxeze puţin. Ridică privirea spre Lila, ca şi cum ar vrea să verifice că totul e în regulă, şi Lila îi zâmbeşte încurajator, amintindu-şi brusc că Violet, cu toată bravada ei, nu e decât o fetiţă a cărei lume a fost dată peste cap.

— Desigur. Luaţi loc pe canapea şi uitaţi-vă la *Escadronul Stelar Zero*! Eu o să-l ajut pe Bill în bucătărie. Doar o singură noapte, îi şoptește lui Gene când trece pe lângă el şi încearcă să nu-i observe expresia uluită şi îngrozită.

— Ar trebui să-i spui să plece numaidecât, mormăie Bill după ce Lila îi lasă pe Violet şi pe Gene cu iPadul pe care se aude melodia de generic a serialului, Gene fredonând pe un ton fals.

— Încă o noapte, zice Lila şi încearcă să nu se simtă descurajată când Bill împătureşte încet şi meticulos prosopul pe blatul de bucătărie, apoi se duce cu pas apăsat în camera lui.

CAPITOLUL 9

Deşi se presupune că sunt vizibil diferite, există o uniformitate ciudată în toate zonele de recepţie ale editurilor şi agenţiilor literare: duşumelele din lemn de culoare deschisă, etajera cu cele mai recente bestsellere, dar şi cu acele cărţi care nu s-au vândut tocmai bine, rearanjată în fiecare zi în aşa fel încât să flateze şi să inspire siguranţă autorilor programaţi în ziua respectivă. O canapea viu colorată, posibil de la Ikea. Şi, în cazul Anoushkăi Mellors, agent de film şi literatură, un carusel

nesfârşit de recepţionere identice: fete amabile de vreo 20 şi ceva de ani, cu părul frumos şi mereu zâmbitoare, ale căror nume Lila nu reuşește niciodată să le ţină minte. Stă aşezată pe canapeaua de un turcoaz aprins, admirându-şi exemplarul din *Reconstruieşte*! de pe raftul de bestsellere, şi refuză cafeaua care i se oferă. E trează de la cinci, a băut deja trei cafele înainte să plece de acasă şi se teme că una în plus ar putea să o facă să depăşească limita de *uşor agitată* şi să treacă la *nevroză*.

— Mai durează un minut, spune recepţionera cea dulce pentru a treia oară. A trebuit să accepte un telefon de la o editură foarte importantă.

— Nicio problemă, spune Lila.

Bill a fost furios la culme în dimineaţa de după bătaie. A arătat-o, după cum îi e felul, printr-o tăcere uşor morocănoasă şi un terci atât de gros, încât fetele şi-au ţinut lingurile înfipte în el minute întregi, ca un experiment, să vadă dacă până la urmă o să alunece în bol. Nu alunecaseră. Violet îi pusese zeci de întrebări despre bătaia în joacă de seara trecută după ce Bill ieşise din bucătărie: dacă mai era joacă atunci când cineva te lovea tare de tot peste nas cu un prosop (da!), dacă Bill şi Gene chiar erau prieteni (sigur că da!) şi ce ar fi spus bunica dacă ar mai fi fost aici (de data asta, Lila nu ştiuse să răspundă).

Apoi trecuse pe lângă biroul ei în drum spre baie, unde voia să se spele pe dinţi, şi se oprise, încremenită în loc. Gene şi geamantanul lui nu mai erau.

Rămăsese acolo preţ de câteva clipe, privind încăperea goală, patul – fireşte, nefăcut – şi întrebându-se cum era cu putinţă să simtă atât de multă uşurare şi în acelaşi timp o stare conflictuală nedefinită. Tatăl ei dispăruse din nou. Ca întotdeauna. Întotdeauna pleca înainte de conversaţiile complicate, înainte să i se ceară să-şi asume rezolvarea unei situaţii dificile. Lila se întrebase dacă găsise vreun coleg la care să stea; poate vreo femeie divorţată în ai cărei ochi mai avea puţină strălucire. Simţise o melancolie bruscă, aproape

copleşitoare. Apoi fetele începuseră să ţipe una la cealaltă, fiecare pretinzându-se proprietara unei anumite periuţe de dinţi, şi dispariţia lui Gene îi ieşise din minte. Se împiedicase totuşi de cutiile lui de carton, în hol, la plecare, ceea ce i se părea cumva potrivit situaţiei.

Gabriel Mallory nu apăruse la poarta şcolii de două zile.

— Sper că nu vă supăraţi că vă spun, dar mi-a plăcut foarte mult cartea dumneavoastră.

Capul Lilei se ridică împins parcă de un resort. Fata e aplecată în faţă, peste birou, şi buzele frumos conturate îi sunt întinse într-un zâmbet drăgălaş.

— Sper că nu e lipsă de profesionalism din partea mea să spun asta.

— Câtuşi de puţin. Mulţumesc, zice Lila. Eşti… eşti foarte amabilă.

— Eu şi iubitul meu aveam nişte probleme la vremea respectivă – avem tendinţa să ne provocăm reciproc. El are un comportament dominat de un ataşament anxios, eu sunt genul ezitant. Am citit ce aţi scris, că discutaţi cu soţul dumneavoastră, şi asta ne-a ajutat foarte mult.

Lila simte o strângere de inimă.

— Mă bucur să aud, spune ea, apoi coboară privirea în telefon.

— Sper să fim la fel ca dumneavoastră după douăzeci de ani. Acum fata zâmbeşte larg, nu mai e un zâmbet conspirativ. Ideea aia, să numeri până la cincisprezece înainte să faci sau să zici ceva… Acum fac asta mereu. Şi diferenţa este imensă! Şi noţiunea de acceptare radicală şi de a nu încerca să-ţi schimbi partenerul… Amândoi sunteţi atât de *înţelepţi*!

Lila deschide gura şi o închide la loc.

Fata o priveşte expectativ.

Se scurg câteva momente de tăcere.

— De fapt, nu mai suntem împreună, spune Lila în cele din urmă.

Zâmbetul fetei dispare.

— Cum adică, deloc? Adică v-aţi despărţit?

— Nu. Adică da.
— Dar de ce?
Lila zâmbeşte.
— El… el a plecat cu altcineva.
Ochii fetei se măresc.
— Glumiţi!
— Nu. Acum noua lui iubită e însărcinată cu copilul lui.
Fata o priveşte ca şi cum totul ar fi doar o glumă oribilă şi încă aşteaptă poanta.
— Oh, zice ea în cele din urmă. Oh!
— Îmi pare rău, spune Lila.
Nu e complet sigură pentru ce anume îi pare rău, dar are cumva senzaţia că a dezamăgit-o pe fată.
— E în regulă. Buza de jos începe să-i tremure. Dar e atât de trist. Dumnezeule, nu aveţi copii?
Lila înghite în sec.
— E în regulă. Sincer. Sunt bine. Suntem toţi bine. Când fata nu pare convinsă, adaugă: De fapt, scriu altă carte. Despre cât de distractiv este să fii singură. Pentru asta am venit azi să discut cu Anoushka.
Urmează o tăcere scurtă. Fata priveşte lung o hârtie de pe birou.
— Nu mi-a plăcut să fiu singură. Am fost foarte tristă. Se uită preţ de câteva clipe una la cealaltă, apoi sună telefonul. Fata tresare şi-şi pune casca înapoi. Agenţia Literară Anoushka Mellors, spune ea tărăgănat. Aşteptaţi, vă fac legătura la Drepturi Străine!
— Draga mea, ce mai faci? Arăţi *fantastic*!
Lila nu arată fantastic. După cinci ore de somn, arată ca o femeie care bea Ennents Extra în faţa staţiei de metrou Camden Town şi poartă pungi de plastic în picioare, dar zâmbeşte şi încuviinţează din cap, ca şi cum ar putea fi adevărat.
— Ce mai fac fetele tale superbe?
— Bine, răspunde Lila automat, l-am avut pe ambii taţi la mine. Aşa că a fost o adevărată distracţie.
— *Ambii* tăi taţi?

Anoushka o priveşte clipind, cu atenţia momentan distrasă de la ecranul computerului. Poartă o bluză de un turcoaz aprins şi cercei asortaţi – e genul de femeie pentru care felul în care se îmbracă este întotdeauna o atitudine.

— Tatăl meu vitreg, Bill, pe care l-ai cunoscut. Şi tatăl biologic, Gene, pe care nu-l ştii.

— Vai de mine, cât de modern! Doi bunici! Pun pariu că fetele sunt încântate.

Lila zâmbeşte tern, amintindu-şi-i pe cei doi împingându-se şi lovindu-se cu prosopul în holul îngust.

— A fost... interesant. În orice caz, tatăl meu *adevărata* plecat. Aşa că suntem iar doar noi trei şi Bill.

Bill, a cărui atitudine s-a înseninat numaidecât, care acum fluieră dimineaţa, care a atacat aşa-numita grădină memorială cu o nouă ardoare.

— Ce frumos! Bun, acum înapoi la treabă! Am veşti grozave.

— Serios?

— Cei de la Regent House sunt disperaţi să-ţi citească manuscrisul cel nou. Se pare că menopauza sexy e în mare vogă acum.

— Menopauza? Lila o priveşte peste birou. Dar eu nu sunt la menopauză.

— Să nu căutăm calul de dar la dinţi, draga mea. Până ce se publică, probabil o să fii. Şi sunt *ahtiaţi* după poveşti cu femei mature şi sexy care se distrează după ce au scăpat de partenerii lor plictisitori. Le-am spus că a ta este pur şi simplu ticsită de aventuri romantice, iar după succesul pe care l-am avut cu *Reconstruieşte*! se gândesc să facem un precontract.

Lila se foieşte în scaunul colorat.

— Chiar dacă încă nu au văzut nimic?

— Ai scos un bestseller conform *Sunday Times*, draga mea. Ştiu că poţi să scrii. Şi eşti pe cale să le dai exact ceea ce vor. Acum, evident, o să vrea să vadă primele trei capitole. Până unde ai ajuns?

Lila are o faţă gânditoare, ca şi cum ar fi scris atât de mult încât nu-şi poate aminti exact.

— Hm, n-am scris chiar trei capitole.

— Ei bine, îţi sugerez să termini capitolul trei cât mai repede cu putinţă. Este o temă fierbinte în clipa asta şi vrem să batem fierul cât e cald. Aşa că, dacă mi-ai putea trimite ceva până la sfârşitul săptămânii, ar fi fantastic. Am putea încheia afacerea până la jumătatea lui octombrie.

— Despre ce sumă vorbim? întreabă Lila.

— Oh, cu siguranţă şase cifre, zice Anoushka.

— Şase cifre?

Anoushka zâmbeşte călduros.

— Cum spuneam, este exact ceea ce caută toată lumea. Poate că reuşim chiar să-ţi găsim o deschidere în State. De fapt, dacă ai putea adăuga ceva despre cum îţi organizezi întâlnirile având grijă şi de părinţii tăi în vârstă, ar fi cireaşa de pe tort. În ziua de azi, atât de multe femei trebuie să aibă grijă şi de copii, şi de bunici! Iar tu vei fi un exemplu strălucit, arătând cum le poţi face pe toate. Ridică o mână: *între scări rulante, copii duşi la şcoală şi întâlniri sexy*: *cum am devenit o seducătoare la mijlocul vieţii*. Parcă o văd! Dacă avem noroc, o s-o putem scoate în serie. Chestiile astea se plătesc foarte bine.

— Dar nu sunt la mijlocul vieţii…

— S-ar putea să fie nevoie să porţi una dintre rochiile alea oribile bleumarin şi sandale cu platformă, dar merită preţul.

— Da, răspunde Lila, care se gândeşte la ultima factură lăsată de instalatorul chemat de urgenţă. Şase cifre.

— Bărbaţi ca afurisitul tău Dan o să-şi smulgă părul din cap pentru că au renunţat la nevestele lor. O să faci un serviciu public. Minunat! Să zicem… vineri?

Anoushka se apleacă în faţă, conspirativ.

— Acum spune-mi sincer: se simte miros de vomă în biroul meu? în dimineaţa asta, Gracie iar a dat la boboci micul-dejun. De data asta, n-a mai ajuns până la coş. Jur că, în ritmul ăsta, va trebui să ne mutăm.

Şase cifre. Şase cifre ar salva-o. Cu şase cifre, diminuarea sumei de bani primiţi de la Dan ar părea mai

puţin catastrofală; cu şase cifre ar putea plăti renovarea băilor şi ar avea o rezervă financiară, chiar dacă plata s-ar face în rate. Şase cifre ar însemna că încă e în liga întâi. Lila se gândeşte la cele şase cifre tot drumul înapoi spre casă şi este atât de pierdută în calculele ei, gândindu-se cum o să împartă banii, încât aproape că se izbeşte de Jensen, care stă pe aleea care duce de la grădina din faţă în spatele casei cu o roabă plină, după ce a toaletat tufişurile cu rămurele care-şi întind tentaculele legănându-se uşor peste laturile de metal asemenea braţelor unei caracatiţe. Se opreşte când o vede şi-şi duce mâna la ochi, ca să se ferească de soare. Are părul ciufulit, de un blond murdar, ca un băietan de şcoală, şi sub fiecare unghie se distinge câte o semilună de pământ.

— Bill s-a dus la el acasă. A zic că pot să mă apuc de treabă. Sper că e în regulă.

— Da, e în regulă, spune ea.

Încearcă să pară mai prietenoasă decât se simte, încă nu ştie clar cum îi pică treaba cu grădina memorial sau faptul că Bill ia acum hotărâri legate de casa ei.

— Oh, şi avem o mică problemă în magazie.

— Ce?”

Face genul ăla de mutră pe care o afişează meseriaşii când te anunţă că o să ai de dat foarte mulţi bani. Magazia va trebui dărâmată şi în locul ei i se va recomanda să facă alta, mult mai scumpă. Pragul de beton este crăpat şi periculos şi va trebui înlocuit. Adăposteşte o familie numeroasă de şobolani pentru care va trebui chemată deratizarea. Lila ia o hotărâre pe loc. Nu acum, nu când perspectiva salvării financiare i-a fost fluturată în faţa ochilor. Nu acum.

— Nu vreau să ştiu.

Jensen îşi îndreaptă spatele.

— Nu vrei să ştii?

— Nu, spune ea scurt.

A avut două zile liniştite şi o întâlnire de succes. Ea ştie mai mult decât oricine că trebuie să protejezi micile victorii când apar.

— Mulţumesc oricum.

Sub privirea uluită a lui Jensen, intră în casă.

Oh, cât de minunată este o casă tăcută! Lila rămâne câteva clipe în hol, absorbind încremenirea totală a aerului, tulburată doar de mişcarea blândă a cozii lui Truant, care vine încântat să o întâmpine. Se lasă pe vine şi-i scarpină gâtul, simţindu-se neaşteptat de fericită. Nu e nimeni în casa ei şi are patru ore în care să scrie capitolele care o s-o lanseze în următoarea etapă a vieţii ei. Totul poate fi făcut.

Cincisprezece minute mai târziu, e aşezată la biroul ei şi pritoceşte primul capitol. Să scrie despre *Reconstruieşte*? Să menţioneze tot ce i s-a întâmplat? Lila ştie prea bine că vieţile amoroase dezastruoase ale femeilor sunt ca iarba-mâţei pentru cititoare; niciuna nu vrea să citească despre o femeie care le are pe toate – asta nu le creează decât senzaţia că ele nu au încercat suficient. Vor să citească de fapt că relaţia perfectă este imposibilă, despre inimi frânte şi catastrofe romantice, vor să se uite avid din exterior, aşa cum se uită la un accident pe lângă care trec în drum spre destinaţiile lor, mai fericite. Succesul este enervant; o viaţă plină de căderi în fund şi dezastre este mai uşor de acceptat, mai asemănătoare cu a lor.

Acum doi ani, începe ea, *am scris o carte despre căsnicia mea, pe care, la vremea respectivă, o credeam fericită. La două săptămâni după ce a fost publicată cartea, soţul meu m-a părăsit*.

Priveşte cuvintele, cu degetele oprite pe taste. Dacă face asta, îşi spune, Dan va fi foarte furios. O s-o urască pentru că-i târăşte viaţa personală în spaţiul public. Poate că şi fetele vor fi furioase. Este atât de personal, atât de profund. Nu poate să scrie despre căsnicia ei fără să facă referire la copii. „Dar ce altceva am?” îşi aminteşte nişte cuvinte pe care le-a citit cândva pe internet: *Dacă nu voiai să scriu lucruri urâte despre tine, ar fi trebuit să te porţi mai frumos*. Trage aer în piept.

Nu există nimic mai umilitor decât să inviţi oamenii

în căsnicia ta pentru a le da lecţiile pe care le-ai învăţat despre menţinerea fericirii doar pentru a descoperi că tot ce ai scris acolo a fost o minciună.

Lila scrie şi dintr-odată cuvintele curg, îi ies din cap prin vârfurile degetelor, într-un şuvoi nepotolit, de neoprit, viu. Alege metafore şi le abandonează, face referiri seci şi amuzante la propriul orgoliu. Dispare într-o lume în care nu există decât ecranul şi tastatura ei, este pierdută în timp. Asta, îşi dă brusc seama, este ce avea nevoie să scrie: o eliberare emoţională. Cuvintele au fost întotdeauna modul ei de a înţelege lumea, iar acum îşi dă seama că are nevoie de ele pentru a înţelege ce i s-a întâmplat. Scrie o mie, două mii, trei mii de cuvinte, la o pauză scurtă ca să-şi facă o cană de ceai, apoi o lasă să se răcească pe birou, pierdută în propriile gânduri. Când se ridică iar, a scris deja 3 758 de cuvinte şi are primul capitol.

Se uită la numărul de cuvinte şi o încearcă un sentiment nefamiliar de triumf.

— Pot să fac asta! zice cu voce tare. Pe toţi dracii, chiar pot!

Lila se simte uşor vinovată că a fost cam dură cu Jensen mai devreme, aşa că îi face o cană de ceai şi iese în grădina din spate. Jensen e în fundul grădinii, cocoţat pe o scară, de pe care tunde cu grijă o tufă de liliac. Poartă un tricou decolorat şi o pereche de bermude de camuflaj, care-i vin până la genunchi. Are bronz de fermier pe gât şi mai jos de mânecile tricoului, de culoarea caramelului închis, aşa cum au cei care-şi petrec cea mai mare parte a vieţii afară. Lila se duce în fundul grădinii, urmată de Truant, şi aşteaptă lângă scară până ce Jensen o observă acolo.

Bărbatul se opreşte, coboară şi acceptă recunoscător ceaiul.

— Arată bine, spune ea veselă, deşi, sincer, nu are habar dacă tufişul arată bine sau nu.

Jensen se uită la liliac.

— Da, n-o să iau prea mult din el, deşi acaparează totul în jur. Cred că aş putea să tai şi un metru din tufa

asta şi la anul ar fi la fel de mare.

Lila încuviinţează din cap, ca şi cum totul ar avea sens.

— Îmi pare rău pentru mai devreme. În ultima vreme, mi se întâmplă rar să am casa doar pentru mine şi aveam nevoie să intru şi să… ştii cum e, termene…

Nu termină fraza.

Jensen clatină din cap ca şi cum nu contează şi ia o gură de ceai. Lila are un moment de linişte, genul de linişte pe care nu-şi aminteşte să o mai fi simţit de mult. Ca atunci când întâlneşti un miros din copilărie; o amintire că a existat cândva o cu totul altă Lila, demult de tot, o versiune a ei pe care aproape că a uitat-o.

— Ţi-am citit cartea.

Îi ia o clipă ca să înţeleagă ce i-a spus.

— Mi-ai citit cartea?

— Adică nu chiar pe toată. Nu citesc prea repede. Dar am citit mult din ea. Am mai sărit pasaje.

— Probabil e mai bine să nu o citeşti pe toată. S-a dovedit a fi mai mult ficţiune.

Zâmbeşte. Astăzi poate să zâmbească atunci când vorbeşte despre asta. Cu noile cuvinte, *Reconstruieşte*! deja pare să se piardă în depărtare.

— Da. Mi-a spus Bill. Îmi pare rău. Oh, uite! O veveriţă!

Aşteaptă ca el să-i pună întrebări, dar Jensen se uită la veveriţă preţ de câteva clipe, apoi pare să fi uitat complet de conversaţia lor. Abia atunci Lila observă că poartă verighetă. Se întreabă dacă de aici înainte o să verifice întreaga ei viaţă ce bărbaţi poartă verighetă. Încă îi lipseşte a ei; a fost singura bijuterie pe care nu a pierdut-o.

— Şi de cât timp te ocupi de grădini?

— De vreo patru ani.

— Asta ţi-ai dorit?

— Nu. Mi-am dorit să fiu model. Dar David Gandy1 m-a alungat din oraş. Nu i-a plăcut concurenţa.

— Da, am auzit şi eu asta despre el, spune Lila. E

foarte complexat.

— Ceva de groază. Ştii că îl îngrozeşte gândul că ar putea să facă burtă?

Lila începe să râdă.

— Ce, nu crezi?

Se uită la propriul stomac. Nu e mare, dar şi-l umflă puţin ca să continue gluma.

Lila îşi lasă capul într-o parte.

— Îmi cer scuze şi pentru scena pe care am făcut-o când te uitai la copac. Au avut loc nişte jafuri în zonă şi…

— Şi eu am mutră de infractor. Înţeleg. Dar eşti în regulă. îl ai pe Bill.

Lila îl priveşte chiorâş.

Jensen îşi termină ceaiul.

— Vorbesc serios. Are faţă de profesor. Nu vrei să-l superi.

— Poate să fie foarte sever.

— Mi-a ţinut o prelegere întreagă înainte să încep. Mi-a spus că treci printr-o perioadă grea. Şi că trebuie să te înţelegem şi să te lăsăm în pace.

— A spus el asta?

— Te iubeşte, zice el simplu.

Lila îşi dă seama cât de rar aude un bărbat discutând despre iubire deschis, în termeni simpli. După perioada de început a relaţiei lor, Dan foarte rar i-a mai spus că o iubea. Dacă îl întreba ea, o privea cu o expresie pe jumătate uluită şi marcată de o uşoară iritare, ca şi cum ar fi spus: *De ce mă întrebi asta*? Se gândeşte uneori că mereu a simţit că ea era puţin prea mult pentru el – prea dependentă, prea furioasă, prea tristă, prea isterică.

Se simte copleşită de un sentiment de iubire pentru Bill şi pentru afecţiunea lui simplă şi sinceră.

— Sunt norocoasă că îl am, spune ea când nu mai găseşte altceva de zis.

Jensen îi întinde cana goală.

— Da. Dar tot o să-ţi fur maşina.

Lila râde. Se întoarce cu spatele şi se pregăteşte să se întoarcă în casă, când el strigă:

— Hei, mai devreme am vrut să-ţi spun că magazia…

Şi atunci o simte – gheara care o cuprinde brusc, senzaţia că nu are voie să aibă nici măcar câteva ore de bucurie lipsită de complicaţii. Şi cuvântul îi iese din gură înainte să apuce măcar să-l gândească:

— Nu!

— Nu?

Se opreşte şi se întoarce.

— Nu vreau să vorbesc despre magazie. Nu vreau să fac nimic cu magazia. Poate să aştepte. Vocea îi sună ceva mai aspru decât a intenţionat, dar sentimentul a pătruns adânc în ea. Nu vrea să audă ce o să mai aibă de făcut, de plătit. Vrea doar o zi liniştită. Chiar cere prea mult? Ascultă, înţeleg că asta e meseria ta. E un proiect pentru tine. Şi probabil sunt mai multe lucruri pe care crezi că ar trebui să cheltuiesc bani ca să fac grădina mai bună, mai funcţională sau mai frumoasă, dar nu pot face asta acum. Bine? Nici măcar partea asta nu sunt sigură că pot s-o fac. Nu am o marjă şi categoric nu am bani.

— Nu voiam… începe el, dar Lila îl întrerupe.

— Afurisita aia de magazie e acolo de douăzeci şi ceva de ani, după cum arată. Orice ar avea, poate să aştepte.

De data asta, căldura dispare din expresia lui. Îi priveşte chipul preţ de câteva momente, o studiază, apoi îşi ţuguie buzele, ridică din sprâncene, încuviinţează din cap ca pentru sine, se întoarce şi se îndreaptă spre roaba lui, scuturându-şi mâinile.

— Trebuie să mă duc după Violet, spune ea, simţindu-se stânjenită.

Apoi e furioasă pe sine însăşi pentru că se simte stânjenită. Este casa ei. Are dreptul să pună limite legate de ceea ce este dispusă să facă.

— Mulţumesc pentru ceai, zice el ridicând o mână.

Nu întoarce capul.

Este, desigur, o totală coincidenţă că Lila se duce să o ia pe Violet de la şcoală cu un machiaj complet aplicat pe faţă. Şi cu părul aranjat cu peria, nu prins în elasticul cel

vechi. Şi poate tot din întâmplare a rămas în hainele cu care a fost la biroul Anoushkăi şi nu poartă blugii sau pantalonii de trening cu care este îmbrăcată de obicei (uniforma de scriitoare, cum îi spunea Dan). Şi poate că nu e coincidenţă nici faptul că, atunci când o ia la stânga, înspre leagănele şi toboganele lângă care Gabriel Mallory aşteaptă singur, şi face dreapta spre clădirea şcolii, unde sunt adunate celelalte mămici, acesta ridică uşor din sprâncene şi spune:

— Arăţi foarte bine.

— Serios? răspunde ea, părând surprinsă.

A uitat de discuţia stânjenitoare din grădina ei. Gabriel Mallory poartă o cămaşă de un albastru-deschis şi adidaşi scumpi, de la o firmă ecologică despre care ea a citit într-o revistă. Poartă ochelari cu rame subţiri de sârmă, genul care bănuieşte că fac o faţă să pară şi mai atrăgătoare, şi mai demnă de un arhitect.

— Oh, da! spune ea, o idee cam târziu. Am avut o întâlnire în oraş de dimineaţă. Nu m-am mai obosit să mă schimb după aceea.

— Ar trebui să ai întâlniri în fiecare zi, spune el. Ţi se potriveşte stilul. *Luminoasa*. Apoi îi întinde o pungă. Oh, da. Pentru tine.

Lila îşi coboară privirea. Este o pungă de hârtie de la Annika. După greutate, presupune că sunt două chifle cu scorţişoară.

— Hm, zice el cu un zâmbet strâmb, pentru tine şi fata ta. Scuze, am uitat cum o cheamă.

— Violet, spune Lila, încercând să nu roşească de plăcere.

— Ai fost foarte amabilă. Chiar a înveselit-o pe Lennie.

— Lennie?

— O cheamă Elena, de fapt. Dar vrea să fie băiat în momentul de faţă, aşa că cere să i se spună Lennie.

— O să… o să am grijă să-mi amintesc.

Învârte câteva clipe în mână punga de hârtie, încercând să nu se uite la el. Bărbatul ăsta are ceva ce pur

şi simplu o copleşeşte, ca şi cum întregul ei trup ar vrea să se sprijine de el, să-şi strivească gura de cămaşa lui moale. Este o senzaţie foarte neliniştitoare.

— Cum se descurcă? întreabă ea, încercând să-şi ascundă frământarea interioară.

Gabriel lasă uşor capul într-o parte şi se uită către intrarea în şcoală.

— E… bine. Îi e dor de mama ei. Lila deschide gura ca să întrebe, dar el o priveşte stânjenit cu coada ochiului şi spune: Ea… nu mai este cu noi.

— Vrei să spui…

Gabriel încuviinţează din cap şi Lila simte preţ de-o clipă că i se taie respiraţia.

— Oh, Doamne! îmi pare atât de rău!

— E în regulă. Râde fără umor. De fapt, nu e. A fost îngrozitor. Dar… asta este.

— Dacă te face să te simţi mai bine, iubita fostului meu soţ e chiar acolo. Însărcinată cu copilul lui.

Gabriel ridică din sprâncene.

— Înţeleg.

Urmează o clipă de tăcere.

— Se pare că amândoi trecem printr-o perioadă complicată, zice el.

— Oh, da.

— Ei bine, tu în mod evident faci faţă cu graţie.

Lila deschide gura ca să răspundă, dar se deschide uşa şcolii şi copiii încep să dea năvală afară, făcându-şi loc împingându-se pe lângă profesor într-o aglomeraţie de ghiozdane viu colorate şi desene deja şifonate din ziua respectivă, lipindu-se imediat de părinţii corespunzători, ca pinguinii care se întorc peste întinderile îngheţate.

Orice fel de proiect terapeutic de tâmplărie căruia Bill i s-a dedicat acasă în ultimele zile pare să-i fi consolidat starea de spirit veselă, pentru că zâmbeşte de îndată ce Lila şi Violet se întorc acasă şi nu menţionează decât de trei ori că ar fi fost drăguţ dacă Gene s-ar fi obosit să-şi scoată aşternuturile sau chiar să-şi facă patul înainte să plece. Lila, care şi-a lins vinovată de pe buze urmele de

zahăr rămase de la chifla cu scorţişoară în timp ce urca treptele spre intrarea din faţă, zâmbeşte la rândul ei. Fusese, se gândeşte cu o neaşteptată plăcere, o zi chiar foarte bună. Celie este într-o stare de spirit rezonabilă – cel puţin catadicseşte să vorbească de două ori în timpul cinei –, au pui fript şi salată în loc de peşte şi linte, iar Violet, încă entuziasmată de secretul vinovat al chiflelor de contrabandă, reuşește să nu facă decât o singură aluzie vagă pe parcursul întregii mese. Nici măcar Dan, care sună la jumătatea cinei ca să o roage să schimbe zilele de vizită săptămâna asta pentru că mama Marjei vine din Olanda, nu reuşește să o indispună. Fetele mănâncă fără să comenteze, Bill povesteşte despre un prieten cu un singur picior din perioada cursurilor lui de formare ca profesor care l-a contactat recent pe Facebook şi Lila îşi petrece cea mai mare parte a timpului pe parcursul mesei pierdută în braţele imaginare ale unui bărbat care zâmbeşte strâmb şi îi dă două chifle lipicioase.

Este atât de cufundată în gândurile ei, încât îi ia ceva până să observe că Truant latră din nou. Uşa din spate este deschisă, iar ea observă că, de fapt, câinele începe să latre agitat şi sacadat, cum face doar când vede poştași şi curieri nevinovaţi. De două zile, este iar rău, ca şi cum s-ar afla în alertă maximă, mereu gata să-i avertizeze că cerul e pe cale să le cadă în cap.

— Zău, chiar trebuie să dresezi câinele ăla, Lila, murmură Bill.

— În curând, spune ea. Apoi mormăie: O să mă ocup în aceleaşi ore libere în care îmi fac pedichiura, mă epilez şi meditez.

Se ridică de la masă când nu mai poate să ignore sunetul şi se duce în grădina care încă arată ca o zonă de război, cu pământul proaspăt săpat şi dalele de piatră York cărate acolo ceva mai devreme de Jensen. Truant e în faţa uşii magaziei, încordat tot arătându-şi dinţii. „Oh, Dumnezeule! Chiar sunt şobolani!” Jensen a încercat să-i spună şi ea i-a retezat-o. Şi acum o să plătească pentru asta. Priveşte în jur şi vede în iarbă bâta de baseball de un

albastru aprins a lui Violet şi o ridică, în caz că sunt genul ăla de şobolani care-ţi sar la gât. Nu e sigură că există şobolani care să sară la gât, dar pare genul de lucru pe care să-l facă şobolanii.

Lătratul lui Truant a devenit şi mai agitat, iar ea încearcă să-l calmeze, temându-se ca nu cumva, în clipa în care o să deschidă uşa, să fie martoră la un masacru între animale. îl trage de zgardă şi, când nu reuşește să-l oprească, se apropie cu un pas de uşă. îl aude pe Bill strigând din bucătărie:

— Ce se întâmplă, Lila? La ce latră?

Ridică o mână, ca şi cum ar vrea să spună că totul e în ordine şi că nu trebuie să-şi facă griji. împinge uşa cu piciorul şi o deschide vreo doi centimetri, apoi aude un zdrăngănit asurzitor dinăuntru. Cu inima bătându-i cu putere, deschide larg uşa şi îl vede pe Gene, pe jumătate prăbuşit pe pernele canapelei de grădină care zac întinse pe jos, clipind în secunda în care înregistrează prezenţa Lilei.

— Gene?

Este complet gol, cu excepţia unui maiou şi a unor chiloţi care par foarte vechi. Se împinge în mâini şi-şi îndreaptă spatele. Din nefericire, schimbarea poziţiei mişcă pernele de pe canapea şi o cutie goală de vopsea cade de pe un raft pe umărul lui.

— Au! Hei… Hei, scumpo, spune el cu un zâmbet sticlos, aşezând cu grijă cutia de aluminiu lângă el.

— Ce, Doamne, iartă-mă, cauţi în magazie?

O priveşte ca şi cum s-ar gândi foarte bine cum să-i răspundă. Apoi pare să uite complet întrebarea. Pe burta lui este un pachet gol de chipsuri. Gene îl priveşte clipind, ca şi cum abia atunci l-ar fi observat, apoi încearcă să-şi arunce resturile în gură. Ratează.

— Ştii, spune el, prăbuşindu-se încet cu spatele înapoi pe perne, iarba pe care o vând în ţara asta este mult prea puternică. Ar trebui să aibă reguli în privinţa asta.

Dacă vecinii au fost deranjaţi de lătratul lui Truant, cu siguranţă asta nu e nimic pe lângă imaginea bărbatului

de 75 de ani condus prin grădină în chiloţi, în timp ce cântă *Go Tell It On The Mountain*. Draperiile de la nr. 47 zvâcnesc atât de furios de parcă întreaga casă ar fi fost cuprinsă de o criză de epilepsie. Lila reuşește cu greu să-l convingă să urce la etaj şi să intre în birou, unde desface iar canapeaua pe care a strâns-o cu mai puţin de două ore în urmă şi întinde din nou cearşafurile pe ea. Şi, în sfârşit, cu promisiunea că o să-i mai aducă chipsuri, îl convinge să se culce.

— Nu e minunat că suntem iar împreună? zice el şi mâinile lui bătrâne, cu vene pronunţate, le strâng pe ale ei ca într-un sandviş. Echipa s-a reunit.

Lila îl asigură că este într-adevăr minunat, că, da, sunt o echipă pe cinste şi că acum trebuie să se culce.

Bill le mai duce o sticlă de vin vecinilor ca să-şi ceară scuze pentru scandal şi lipseşte suspect de mult timp. Şi, în timp ce-l aşteaptă să se întoarcă, Lila şi Celie stau în camera din faţă şi o privesc pe Violet imitându-l neliniştitor de bine pe bunicul ei traversând încăperea împleticindu-se şi repetând cu entuziasm versurile cântecului.

După ce-l calmează pe Bill şi îl asigură că nu, nu ştia şi că da, o să se asigure că Gene pleacă de îndată ce se trezeşte, Lila dispare în dormitorul ei.

Gene era problema din magazie?

Răspunsul lui Jensen vine numaidecât:

Da. Dormea ca un prunc. Am încercat să-ţi spun.

Urmează o scurtă pauză, apoi Jensen scrie iar. Lila priveşte punctele care pâlpâie.

Cred că e acolo de două zile.

Lila priveşte mesajul, apoi închide ochii şi se întinde pe podea.

CAPITOLUL 10

Penelope Stockbridge poartă agrafe cu fluturaşi din sticlă turcoaz. Sunt genul de agrafe pe care le vezi de obicei la fetiţe, dar Penelope Stockbridge nu pare să urmeze codul vestimentar standard pentru femeile trecute de 60 de ani şi, de câte ori le aduce o caserolă de paste cu ton – iar asta trebuie să fie a treisprezecea pe care a adus-

o în decursul acestui an există un element uşor excentric în ţinuta ei, pe care Lila îl găseşte mereu ciudat de captivant. Acum două săptămâni au fost cizmele de cauciuc înflorate, o dată a fost un fular de mohair în dungi roz şi mov care-i ajungea până la genunchi şi, din când în când – spre încântarea lui Violet –, are o poşetă trecută peste piept în forma unui cap de pisică.

— E pentru Bill, spune ea cu vocea blândă şi clară cu care vorbeşte întotdeauna. Îmi fac griji că poate nu mănâncă aşa cum trebuie. Ştii, de când nu mai este *Francesca*.

Întotdeauna rosteşte numele Francescăi în şoaptă, ca şi cum simplul sunet ar putea fi prea supărător.

— Eşti foarte amabilă, Penelope, zice Lila în timp ce acceptă vasul mare şi dreptunghiular, acoperit cu grijă cu folie de aluminiu şi care încă e cald pe fund. Sunt sigură că va fi încântat. Să-l chem?

— Oh, nu! Nu vreau să deranjez, spune ea, apoi rămâne aşteptând în prag, zâmbind plină de speranţă.

Lila îl strigă pe Bill, care se chinuieşte să atârne altă fotografie deasupra televizorului, în locul în care se afla *nudul Francescăi*. Străbate holul încă strângând ciocanul în pumnul lui mare şi, în faţa acestei manifestări evidente de masculinitate brută, Penelope începe să tremure uşor.

— Penelope, spune el politicos. E o plăcere să te văd!

Penelope îşi lasă capul într-o parte şi lumina se reflectă în fluturii de sticlă. Lila simte un iz de parfum, ceva floral şi dulce.

— Eu doar… Oh, nu e nimic. M-am gândit să trec să-ţi aduc ceva. În caz că îţi era foame.

— Eşti foarte drăguţă, zice el. Sunt onorat. Dar, sincer, Lila are foarte mare grijă de mine aici, nu vreau să te deranjezi.

Îi zâmbeşte Lilei, ca şi cum ar face ceva în gospodărie ca să aibă grijă de el.

— Nu e niciun deranj. Câtuşi de puţin. Văd că eşti ocupat, adaugă, arătând cu capul spre ciocan. Faci ceva interesant?

— Oh, una, alta.

Lila stă între ei, întrebându-se dacă ar trebui să plece. Dar lui Bill încă îi este greu să facă pur şi simplu conversaţie, mai ales cu vecine care-i aduc daruri, aşa că se simte obligată să rămână.

— Şi ce-ţi mai fac elevii? întreabă Bill când tăcerea se întinde prea mult.

Penelope Stockbridge este profesoara de pian din cartier. Lila a încercat mai demult să o înscrie pe Celie, dar văicărelile şi protestele zilnice au dovedit-o şi s-a dat bătută după şase lecţii.

— Oh, ştii cum e. De cele mai multe ori, caută pretexte ca să se justifice că nu şi-au făcut exerciţiile. Uneori, scuzele lor sunt chiar distractive. O fată mi-a spus săptămâna trecută că nu a avut timp pentru că peştele din acvariu avea nevoie de tratament zilnic pentru piele. Îţi imaginezi?

— Tratament de piele pentru peşte, spune Bill. Asta chiar e inventiv.

Penelope se uită de la Lila la Bill, apoi îşi coboară privirea, cu gestul caracteristic cuiva care-şi face întotdeauna griji să nu rămână mai mult decât este binevenit. Are o faţă îngustă şi gravă, cu ochi mari, expresivi. A fost măritată cândva, i-a spus Lilei. Soţul i-a murit înainte să aibă copii. De leucemie. Încă îşi aminteşte durerea devastatoare din lunile de după moartea lui ca şi cum ar fi fost ieri. Zâmbeşte încet, tremurat.

— În orice caz, nu vreau să vă reţin. Am vrut doar… în fine. Sper că vă foloseşte. Să-mi spuneţi dacă vreţi să nu mai vin.

— Sigur că nu! spune Bill blând. Este foarte drăguţ din partea ta! Şi e măgulitor să ştiu că te gândeşti la mine cu atâta generozitate.

La aceste cuvinte, Penelope Stockbridge roşește până în vârful urechilor.

— Îţi aduc vasul după ce terminăm de mâncat, zice Lila. Mulţumesc.

— Nu e nicio grabă, spune ea, fluturând din mâna

subţire. Puteţi să-l păstraţi până data viitoare, dacă vreţi.

Până data viitoare. Uneori, Lila se gândeşte la expresia plină de speranţă de pe chipul lui Penelope de câte ori apare la uşa lor, la adoraţia timidă pe care o sugerează pastele cu ton – care lui Bill nici măcar nu-i plac – şi simte o strângere de inimă. Aşa o să fie şi ea peste douăzeci de ani? Atât de disperată după interacţiune umană, după afecţiune, încât să ajungă să lase daruri culinare la uşile străinilor?

— Atunci, la revedere, spune Penelope.

Îşi duce un deget la bentiţă, poate ca să verifice că e încă acolo. Lila se întreabă dacă aceste excentricităţi nu trădează doar o femeie care se îmbracă aşa cum vrea, ci sunt o încercare de a atrage atenţia, iar inima i se strânge şi mai tare.

— Mi-a părut foarte bine să te văd, zice Bill politicos.

Apoi, imediat ce Penelope o ia înapoi pe alee, se răsuceşte pe călcâie şi duce resemnat vasul cu paste în bucătărie. Se va simţi obligat să le servească în seara aceea. Fetele vor fi încântate. Le salvează încă o zi de la peşte şi linte.

La unsprezece şi jumătate, când Gene iese din baie, Lila îl aşteaptă. S-a aşezat în biroul ei, pe marginea canapelei desfăcute, pe care cearşafurile mototolite şi firimiturile de chipsuri trădează o noapte de somn agitat după prea multă iarbă şi alcool. Tresare când o vede. Are un prosop la mijloc, prea mic pentru trunchiul lui voluminos, iar Lila îi remarcă trupul tatuat, cu muşchii uşor lăsaţi şi felul în care îşi suge brusc burta, ca şi cum nu ar suporta să fie văzut aşa nici măcar de propria fiică.

— Deci, zice ea.

Gene scoate un oftat vag, ca şi cum s-ar pregăti să i se ţină un discurs, apoi intră în cameră şi trece pe lângă ea. îl vede privind în jur, căutând haine curate şi, fără niciun cuvânt, arată cu degetul spre un tricou cu The Grateful Dead, pe care i l-a spălat, l-a călcat şi l-a atârnat pe uşă.

— Am spălat tot ce am găsit în geanta ta, spune ea.

Au intrat cari. Şi sunt *multe* firimituri de chipsuri.

— Mulţumesc, mormăie el. Apoi se întoarce cu spatele ca să-şi pună hainele. Ascultă, spune el, odată îmbrăcat, după ce se aşază pe cealaltă margine a patului. Ştiu… ştiu că a fost o prostie să mă ascund în magazie, dar, cum ţi-am spus, sunt ceva probleme la hotel şi nu-mi găsesc cardul de credit, aşa că mi s-a părut o soluţie bună pentru câteva zile. Doar până ce o să fiu plătit de producători, dar ştii cum merg chestiile astea. Întotdeauna le ia o veşnicie să facă plăţile…

— Ce spectacol este?

— Cum?

— Spectacolul în care joci. Aş vrea să vin să-l văd.

Ezitarea nu durează decât o fracţiune de secundă, dar îi zice tot ce are nevoie să ştie. Îşi pune mâinile pe genunchi şi oftează adânc.

— Nu este niciun spectacol, nu-i aşa, Gene?

— Ba sigur… sigur că este…

— Te rog, nu minţi! Nu ştiu dacă ai spus un cuvânt adevărat de când ai venit. Cred că îmi datorezi cel puţin o explicaţie. De ce eşti aici?

Gene înghite în sec. Când ridică privirea, încearcă să zâmbească. Dar zâmbetul i se topeşte când vede expresia Lilei.

— N-aş spune că nu există niciun spectacol, ci mai degrabă…

— Gene!

— Bine. Bine.

Ridică mâinile, cu palmele înspre ea, ca şi cum ar vrea să o oprească.

— Situaţia s-a complicat un pic acasă. Nadira m-a dat afară, le datorez nişte bani unor băieţi care au început să se enerveze şi m-am gândit că poate ar fi mai bine să vin să lucrez o vreme aici, înţelegi, dacă tot am dublă cetăţenie. Până se potolesc lucrurile, aşa că nu-mi trebuie decât…

— Câţi bani?

— Ce?

— Câţi bani datorezi? Şi cui?

— Nu e mare lucru.

— Câţi?

Lasă privirea în jos.

— Vreo 50.000. Se uită la ea. Dar sunt dolari, nu lire. Deci nu-i chiar atât de rău.

— *50.000 de dolari*?

— Nu sunt nişte băieţi prea drăguţi. Sunt din Florida. Am făcut o excursie la un cazino în mai. Cred că mi-au băgat ceva în băutură. Şi în ultima vreme nici n-am avut prea mult de lucru. Nu prea mai e nimic. Am avut un rol într-o producţie cu buget redus, dar regizorul era un dobitoc, ne-am certat şi m-a dat afară. Iar după acel accident a trebuit să plătesc spitalizarea tipului şi toate tratamentele, deşi jur că nu avea absolut nimic. Am uitat să reînnoiesc asigurarea la maşină şi, deşi a fost doar o zgârietură, tipul a ameninţat că mă dă în judecată. Nadira avea nevoie de bani pentru şcoala copilului şi…

— Nadira. De asta n-am mai auzit. Nu-mi spune! Sub 30?

— Nu!

— 35?

Gene clatină din cap.

— Bine, avea 34 de ani. Dar era un suflet bătrân. Eram o pereche fantastică!

Lila îşi lasă capul în palme.

— Ce vrei, Gene?

— Doar un loc în care să pot sta o săptămână. Poate două.

— O să repet întrebarea.

— Bine. O lună. Dă-mi o lună! Până atunci merg la nişte audiţii, le amintesc băieţilor de aici de ce sunt în stare, după care pot să-mi găsesc alt loc şi…

Lila îşi ţine în continuare capul în palme, suficient de mult ca Gene să nu termine ce începuse să spună.

— O să te ajut cu fetele. N-o să te încurc. Am nevoie doar de o şansă.

Îi simte privirea aţintită asupra ei. Ridică obosită

capul.

— Chiar crezi că poţi găsi de lucru aici?

— Ştiu că pot. Vineri am o întâlnire cu un impresar. Spune că sunt multe oportunităţi pentru cineva ca mine. Şi, ştii, după ce am avut rolul principal în *Escadronul Stelar*...

Fiecare celulă din trup o îndeamnă să spună nu. Bill o să fie furios. N-o să fie doar o lună. Nu e sigură că zice adevărul despre oportunităţile pe care pretinde că le are. Dar este un bătrân de 75 de ani, suficient de disperat cât să doarmă într-o magazie. Şi e tatăl ei. Pe toţi dracii!

Trage adânc aer în piept, apoi îl suflă cu zgomot.

— Deocamdată poţi să rămâi, spune ea. Şi o să vedem cum merge.

— Serios? Scumpo, eşti cea mai tare! Nici n-o să ştii că sunt aici...

Lila ridică o palmă, întrerupându-l:

— În casa mea nu se bea, nu se fumează iarbă. Dacă bănuiesc că faci vreunul din aceste două lucruri, te arunc în stradă pe loc, fără să-mi pese ce se alege de tine, pentru că am două fiice vulnerabile. Îşi aminteşte brusc cum a trebuit să o oprească pe Violet, care cânta veselă *Smack My Bitch Up* în drumul spre şcoală, şi nu spune mai multe. Trebuie să te comporţi impecabil în preajma lor. Şi trebuie să fii drăguţ cu Bill, care încă e îndurerat.

— Hei, nu e singurul care...

Lila ridică mâna.

— Cu adevărat drăguţ. Au fost căsătoriţi mult timp şi e un om bun. Şi va trebui să strângi canapeaua în fiecare dimineaţă ca să-mi pot folosi biroul şi să ajuţi la treburile casnice când nu-ţi cauţi de lucru. Astea sunt regulile mele.

— Le accept, zice el radiind.

Şi o strânge într-o îmbrăţişare puternică, înainte ca Lila să apuce să se ferească. Lila o acceptă cu rigiditate.

— Lila, spune el, eşti un mare om!

„Sunt o mare idioată”, îşi zice ea. Apoi coboară la parter cu inima grea, ca să-i spună lui Bill.

CAPITOLUL 11

Căsnicia, după cum am învăţat în cincisprezece ani, este un şir nesfârşit de compromisuri, care se schimbă constant. Partenerul tău n-o să se poarte întotdeauna aşa cum îţi doreşti. Secretul este să priveşti imaginea de ansamblu şi să te întrebi: *cum mergem mai departe*?*” Noi”*, *şi nu „eu”*. *Pentru că, atât timp cât vă vedeţi ca un întreg, veţi avea acelaşi scop*: *să fiţi împreună şi să fiţi fericiţi împreună*. *Asta este, în esenţă, cel mai important*. *Aşa că mai contează dacă tu vrei să vă uitaţi la* Nopţi albe în Seattle *şi el vrea să se uite la rugby*? *Contează că el vrea să încarce maşina de spălat vase într-un mod care pe tine te enervează*? *Va conta chiar atât de mult dacă unul din părinţii lui o să vină să stea la voi o săptămână şi o să fii nevoită să-ţi muşti limba şi să faci pe plac unei persoane care nu ţi-e tocmai simpatică*? *E uşor să te pomeneşti privind toate aceste lucruri ca pe o pantă alunecoasă*: *dacă cedez acum, o să cedez întotdeauna*? *Dacă eşti într-o relaţie bazată pe respect reciproc, răspunsul este nu*. *Eu, una, am descoperit că elementul-cheie pentru a merge înainte este să mă întreb în astfel de momente*: *vreau să am dreptate*? *Sau vreau să fiu fericită*?

— Cred că îţi baţi joc de mine! spune ea.

— Vreau să fiu aproape de fete. Vreau să poată veni să mă vadă după şcoală, aşa cum fac acum. Şi singurul mod în care-mi pot permite o casă mai mare în zona asta este cu o ipotecă mai mare. Cum am spus, avocatul mi-a zis că în momentul de faţă vă dau mai mult decât am obligaţia legală să o fac.

— Cât eşti de generos, Dan!

— Îmi pare rău, dar nu am încotro. Să sperăm că o să obţii cât de curând un contract pentru o carte nouă şi atunci o să-ţi fie mai uşor. Între timp însă şi eu trebuie să iau în calcul faptul că Marja va trebui să-şi ia liber de la muncă după ce apare copilul.

— Super! Aşadar, trebuie să sperăm că eu o să am mai mult de lucru, fiindcă Marja nu mai are chef să muncească!

— E gravidă, Lila. Nu stă degeaba. Haide, îţi aduci

aminte cât de greu a fost imediat după ce s-au născut fetele.

— Eu am lucrat, Dan. Eu am continuat să scriu, în caz că ai uitat. Am continuat să scriu când nu dormeam decât două ore pe noapte şi aveam sutienul plin de frunze de varză. Am ales varianta de liber-profesionist ca să le pot face pe amândouă. Şi acum, pentru că iubita ta nu vrea să muncească, mă aşteaptă o scădere catastrofală a veniturilor? E mai mult decât ai spus prima oară, iar atunci a fost destul de rău.

— Îţi dau atât cât îmi permit.

— Nu ne putem descurca dacă tai atât de mult din sumă.

— Atunci va trebui să vă luaţi o casă mai mică.

A spus-o. Chiar a spus-o. Urmează câteva clipe de tăcere în care amândoi asimilează faptul că da, a încălcat această linie.

Când vorbeşte din nou, vocea Lilei este de gheaţă:

— Bun, să văd dacă am înţeles clar: vrei ca eu şi fiicele tale să vindem casa în care stăm şi să cumpărăm o casă mai mică, pentru ca tu să-ţi poţi lua o casă mai mare pentru familia cea nouă.

— Oh, haide! Nu-mi răstălmăci cuvintele… începe el.

Dar Lila a închis deja telefonul.

Lila scrie încă 3.000 de cuvinte în acea după-amiază. Vin surprinzător de uşor.

Trebuie să spunem că primele două săptămâni cu Gene în casă nu sunt tocmai un succes răsunător. Doarme până târziu, se trezeşte ca un urs din hibernare, se izbeşte de mobilă şi lasă prosoape ude şi pete de cafea în urma lui. Pare incapabil să-şi poarte singur de grijă dincolo de igiena de bază – până şi asta e o variabilă. Trăieşte cu cafea, ţigări, fursecuri şi chipsuri. l-a explicat de trei ori cum funcţionează maşina de spălat şi de fiecare dată spune: *Da, da, scumpo, am înţeles*, apoi îşi fierbe tricourile până ce ajung la dimensiuni pentru copii sau reuşește să rateze complet ciclul de stoarcere. O asigură în fiecare zi că îşi caută de lucru, dar atenţia îi este uşor distrasă – un

bufon bătrân în permanentă căutare de public. Se duce în grădină să-l distreze pe Jensen cu poveşti de la Hollywoodul de altă dată sau aşteaptă cu nerăbdare să se întoarcă fetele ca să se uite la *Escadronul Stelar Zero* cu Violet cuibărită sub braţul lui. La începutul serii e agitat, se duce în fundul curţii ca să fumeze – ţigări doar din tutun, speră Lila – sau dispare la *Coroana şi Răţoiul* de la colţul străzii principale, unde-şi îneacă amarul cu câteva beri şi se întoarce, de obicei târziu, la cină, gălăgios şi cu o bună dispoziţie exagerată, care-l face pe Bill, deja încordat, să strângă atât de tare din dinţi, încât Lila se teme să nu-i prefacă în pulbere.

Lila e nervoasă că pleacă, nervoasă că reuşește să găsească bani pentru bere când ei nu i-a oferit nimic pentru mâncare sau casă. Dar uşurarea că scapă de el preţ de câteva ore este mai mare, aşa că nu zice nimic şi-i mai explică o dată că trebuie să recicleze cutiile de aluminiu, să strângă canapeaua ca să poată ajunge la birou şi se roagă să-şi pună cât mai repede viaţa în ordine.

Pentru că, şi când canapeaua e strânsă, ceva din prezenţa lui tot rămâne în biroul Lilei – mirosul de after-shave, hainele aruncate peste tot – şi o face să se simtă agitată. E ca şi cum ar fi vizitată de o fantomă din trecut. Aşa că de multe ori lucrează într-una din camerele fetelor când ele nu sunt acasă.

— Bill cum face faţă? întreabă Eleanor.

Plouă torenţial şi s-au adăpostit sub un pâlc de copaci. Truant are o mutră pleoştită.

— Hm, nu prea bine.

Lila se gândeşte la gura lui Bill, mereu strânsă într-o linie dezaprobatoare, la felul în care iese dintr-o cameră în clipa în care intră Gene. La felul în care adeseori i se adresează ca unui intermediar, deşi Gene îl poate auzi fără probleme: *Crezi că o să ia cina cu noi în seara asta*? *Dacă îi dau voie de la cârciumă*?

— Bill a avut-o pe mama ta doar pentru el timp de treizeci de ani. De ce e atât de furios pe Gene?

— Niciunul din ei nu poate să cedeze. Gene îl urăşte

pe Bill fiindcă îşi închipuie că, fără el, s-ar fi putut întoarce oricând la mama, la fel ca la toate celelalte iubite ale lui. Iar Bill i-a stricat ploile. Bill îl urăşte pe Gene pentru că a rănit-o atât de mult, pentru că, presupun, el a fost cel care a trebuit să o ridice de jos. Şi cu siguranţă mama i-a spus cât de îngrozitor a fost Gene iar şi iar de-a lungul anilor. Ea chiar a văzut cine era cu adevărat. Aşa că presupun că Bill îl vede doar din această perspectivă.

Lila îşi dă jos gluga de pe cap şi scutură excesul de apă.

— Uau! spune Eleanor. O să fie nişte săptămâni lungi.

— Violet îl place. Măcar asta e… drăguţ.

— Probabil o învaţă cum să ruleze un joint. Hei, ce s-a întâmplat cu arhitectul sexy? Ceva nou?

Au fost frustrant de puţine mişcări în ceea ce-l priveşte pe arhitectul sexy. Gabriel Mallory trimite deseori o bonă să o ia pe fiica lui de la şcoală, o fată cu trăsături mediteraneene, de vreo 18, 19 ani, care pare să o cunoască bine pe Lennie, pentru că se iau imediat de mână şi pleacă pălăvrăgind. Alteori vine o femeie care, presupune Lila, trebuie să fie mama lui: o femeie iute, cu părul cărunt, îmbrăcată elegant, cu aerul hotărât şi capabil al unei asistente-şefe. În cele două ocazii în care a venit el să ia fata de la şcoală, a salutat-o pe Lila, dar a ajuns prea aproape de momentul ieşirii ca să aibă timp să lege o conversaţie adevărată. Lila a început să se simtă caraghioasă că şi-a imaginat vreodată că a simţit vreun interes din partea lui.

În orice caz, momentul luatului de la şcoală devine din ce în ce mai dificil pe măsură ce burta Marjei creşte. Nu există decât un singur subiect de conversaţie între mămici când una dintre ele este vizibil gravidă şi, de la locul ei din celălalt capăt al terenului de joacă, Lila le vede în fiecare zi atingându-i burta, aude conversaţiile despre ecografii, le vede cum vin şi-i dau hăinuţele de bebeluşi rămase de la copiii lor, iar de fiecare dată simte ceva rece şi mort înăuntrul ei.

În ultimele zile, Lila l-a rugat pe Bill, scuzându-se, să se ducă el după Violet. În schimb, se ascunde în partea casei situată cel mai departe de bătrâni furioşi sau adolescente instabile emoţional şi scrie, şi scrie, dând încet contur celor trei capitole care o s-o scape de cel puţin una din multiplele probleme care au pus stăpânire pe viaţa ei.

Mesajul vine la 9.45 seara, în timp ce Lila stă în baie, cu căştile antifonice pe urechi, încercând să uite de cina la care Bill şi Gene s-au certat din cauză că Bill i-a mutat cutiile lui Gene din hol în magazie. După spusele lui Gene, în cutii sunt costume din *Escadronul Stelar Zero* şi alte obiecte de colecţie extrem de valoroase, care, pentru Dumnezeu, n-ar trebui să fie lăsate într-un şopron de afară, plin de umezeală şi de gândaci! După părerea lui Bill, probabil lui Gene i s-au uscat mâinile, fiindcă nu vede alt motiv pentru care un bărbat în toată firea nu poate să se ducă în grădină şi să-şi ia lucrurile ca să le ducă în camera lui.

După spusele Lilei, toate astea sunt absolut epuizante şi nu înţelege cum s-a pricopsit cu doi copii în plus faţă de cei pe care-i avea deja. După spusele lui Celie, ea nu mai este un copil afurisit, iar faptul că este tratată în mod constant ca şi cum ar fi o face să urască simplul fapt că trebuie să trăiască în casa asta. După spusele lui Violet, nu mai este îngheţată Ben & Jerry’s. Dar sunt o cutie goală şi o lingură în camera lui Gene. E posibil să fi fost primul moment în care sentimentele calde ale lui Violet faţă de noul ei bunic să se fi răcit o idee.

Hei, sper că nu te superi că ţi-am luat numărul de pe grupul de Whatsăpp al şcolii. Dar nu te-am mai văzut pe la şcoală în ultima vreme şi sper că e totul bine. Gabriel

Lila priveşte câteva clipe lungi mesajul, apoi se ridică în şezut în cadă şi-l citeşte din nou.

Sunt bine, mulţumesc. Doar haosul obişnuit.

Am avut foarte mult de lucru.

Parcă nu mai ai pauză când eşti părinte singur, nu? Mă bucur să cunosc un camarad în tranşee.

Ha! Eu sunt sub foc constant. Sper că tu eşti mai

bine.

Mai bine când vorbesc cu tine, răspunde el şi Lila simte cum i se înfioară pielea de plăcere.

Ei bine, idem.

Rezistă! vine răspunsul. *Poate că ne vedem mâine*.

Lila răspunde cu două emoticoane cu săruturi, apoi le şterge. Tot restul serii, se întreabă dacă ar fi trebuit să le lase.

CAPITOLUL 12

Celie

Celie se uită la ceafa Meenei de patruzeci şi două de minute. Este înclinat permanent spre stânga; părul ei lung şi castaniu abia se vede printre cele două rânduri de scaune din faţa ei, unde se pare că se uită în telefonul Chinei. Din când în când, cele două chicotesc conspirativ şi se întorc una spre cealaltă sau izbucnesc în râs. Fiecare răbufnire îi face stomacul lui Celie să se încordeze la gândul că fie râd la o glumă înţeleasă doar de ele două, fie, mai rău, că râd pe seama ei. Uneori, Ella şi Suraya se ridică de pe scaunele lor şi vin să vadă ce e aşa de amuzant şi încep să râdă şi ele, până când domnul Hincheliffe, ajuns la capătul răbdării după o zi întreagă de excursie, le strigă să se întoarcă la locurile lor şi să nu se mai ridice în timp ce autocarul e în mişcare. A fost cel mai lung drum cu autocarul din viaţa lui Celie.

Vremea s-a răcit considerabil în ultimele săptămâni, dar, de când a rămas acasă în loc să vină să fumeze în parc în seara în care a sosit bunicul ei, atmosfera a devenit de-a dreptul glaciară. Nu mai e niciun semn pe grupul lor de prietene de pe Whats-App. Ultimul comentariu a fost pe 3 martie: *Unde ne întâlnim*? De la Celie. Nu a primit niciodată răspuns.

Fetele au format un grup impenetrabil şi nici nu o bagă în seamă, nici nu-i dau de înţeles că ceva ar fi în neregulă. Celelalte îi zâmbesc tern, o salută, dar ochii lor sunt reci şi goi. Celie habar nu are ce a făcut sau de ce se poartă aşa cu ea. Se îmbracă aşa cum trebuie, ascultă muzica la modă. Cu două luni în urmă, a încercat de două

ori să-i trimită un mesaj în privat Meenei şi să o întrebe dacă s-a întâmplat ceva, dacă gaşca mai vorbea cu ea. Răspunsul a fost doar *Totul e cool*. Acum nu mai îndrăzneşte, presupune că şi acesta va fi subiectul unor hohote de râs răutăcioase. În ochii grupului ei de prietene de aproape cinci ani, Celie a încetat pur şi simplu să mai existe.

Stă cu ochii în telefon, prefăcându-se că se uită la ceva, dar fără să vadă nimic. Uneori, ochii i se umplu de lacrimi, dar se teme că o să le vadă cineva din autobuz, aşa că le alungă clipind furioasă sau şi le şterge pe furiş cu mâneca. În tot autocarul, numai ea stă singură. S-a plimbat singură prin toată grădina zoologică, la câţiva paşi în spatele Meenei, Ellei şi Surayei şi al celorlalte, cu gulerul ridicat peste gură fiindcă nu voia să pară complet abandonată, deşi era conştientă că toţi colegii de clasă îi puteau vedea izolarea ruşinoasă. Îi e greaţă când se trezeşte, la fel când se duce la culcare, ştiind că a fost respinsă, dar fără să-şi dea seama ce anume a dus la această înstrăinare. De vreo două ori, pur şi simplu a chiulit – pare mai uşor să nu se ducă la şcoală –, dar, de când a găsit-o mama fumând, profesorii au fost mai vigilenţi, aşa că nu mai are de ales şi trebuie să-şi facă apariţia la fiecare oră, să stea singură în spatele clasei, temându-se să răspundă la vreo întrebare ca nu cumva să pară o tocilară, încercând să nu spună nimic ca să nu fie evident că tace de ruşine.

— Doar că aşa este, nu?

Alte hohote de râs dinspre locurile din faţa ei. Se uită în telefon, deschide contul de Instagram şi încearcă să se concentreze la cuvinte. A mâncat prânzul singură la zoo şi s-a ascuns în toaletă în jumătate din timp ca să nu observe nimeni că nu are cu cine să stea, până când doamna Baker a venit după ea şi a întrebat-o dacă e vreo problemă.

Nu, Miss. Nicio problemă.

La urma urmei, ce-ar fi putut să spună? Celelalte fete nu vorbesc cu mine? Sau, de fapt, vorbesc, dar e diferit. Ce şcoală ar adopta o regulă pentru asta? Au vorbit la şcoală

despre *bullyingul online*, li s-a spus cât de crud, cât de oribil este. Dar aici nu e vorba despre aşa ceva, nu? Aproape că îşi doreşte ca una dintre ele să o lovească pentru a înţelege ce se petrece, să aibă o noţiune solidă cu care să lupte.

Şi-o aminteşte pe Charlotte Gooding, o fată drăguţă şi de treabă, care fusese în grupul lor până în clasa a şaptea. Îşi aminteşte cum cineva observase că Charlotte scotea un sunet ciudat în timp ce mânca; un fel de *mmm-mmm* de care nu părea să fie conştientă. După ce au observat sunetul, nimeni nu a mai observat altceva la Charlotte. Celie îşi aminteşte privirile tăcute pe care le schimbau, râsul abia reţinut ori de câte ori Charlotte se aşeza cu ele la prânz. Felul în care acest sunet minor atrăsese atenţia asupra altor lucruri îngrozitoare la Charlotte: îşi făcea întotdeauna fundă dublă la adidaşi, uneori avea urme la ochi, ca după somn (se *spăla măcar*?), culoarea stupidă de ojă cu care-şi dădea pe unghii în zilele în care puteau veni îmbrăcate la şcoală aşa cum voiau. În atmosfera încinsă a şcolii, crimele lui Charlotte împotriva umanităţii fuseseră marcate una câte una, până când nu mai existase loc pentru ea la masa de prânz. Celie îşi aminteşte cum fusese împinsă la marginea grupului, cum niciunul dintre cei care poate ar fi plăcut-o pe Charlotte nu-i mai spusese nimic, de teamă că şi el ar fi putut fi stigmatizat. Îşi aminteşte cum Charlotte devenise treptat o fantomă, până când se mutase în cele din urmă la altă şcoală. Celie îşi aminteşte asta şi i se chircesc degetele de la picioare de ruşine şi teamă. Pentru că îşi dă seama că e rândul ei acum. Cu siguranţă a fost ceva, dar nimeni n-o să-i spună ce anume. Întreg trupul îi este încordat, are senzaţia că îi e analizată fiecare mişcare, se priveşte în fiecare oglindă într-o încercare disperată de a vedea ce anume a stigmatizat-o. Singurele momente în care se mai simte cât de cât normală sunt clipele când fumează marijuana, care o relaxează şi o face să uite adevărul lucrurilor în desfăşurare. Dar mama ei găseşte mereu pretexte ca să intre tot timpul în camera ei şi este destul

de sigură că se uită după droguri când e plecată de acasă, aşa că acum nu mai are nici opţiunea asta.

Nu are rost să-i spună mamei ce se întâmplă, l-ar zice doar să-şi caute alte prietene – *nu sunt prietene adevărate dacă sunt rele cu tine, scumpo* – sau s-ar supăra şi le-ar suna pe celelalte mame ca să le ceară să le spună fetelor lor să fie drăguţe cu Celie. Chestie care *cu siguranţă* ar fi de mare ajutor! Sau, şi mai rău, s-ar învinovăţi, s-ar întrista şi mai tare şi ar începe iar să vorbească despre tata, despre divorţ şi despre bebeluşul cel nou, iar totul ar fi numai despre ea.

Nu are rost să spună nimănui. Ar părea o idioată. La urma urmei, nu există nicio dovadă concretă. E ca şi cum te-ai bate cu morile de vânt. Doar o absenţă, şoapte vagi şi sentimentul permanent că ceva este foarte-foarte rău. Ăsta este zidul de care se izbeşte mereu. Nu e genul de fată căreia i se întâmplă aşa ceva. Aşadar, cum e posibil să i se fi întâmplat ei?

Celie îşi dă seama că se uită de prea mult timp în telefon. Simte un val brusc de greaţă. Se uită la ceas – mai au de mers douăzeci şi cinci de minute până ca autocarul să ajungă înapoi la şcoală. Ridică privirea, dar toţi se uită în telefon sau vorbesc între ei. Ea e singura cu un loc gol lângă ea. O cuprinde un val puternic de greaţă şi simte brusc certitudinea lipicioasă că o să vomite. În mod normal, nu se uită la telefon în maşină, întotdeauna i se face rău. I se zbârleşte părul şi simte broboane de sudoare formându-i-se pe piele. Strânge din ochi, dorindu-şi cu disperare ca senzaţia să treacă. „Te rog, nu aici! Te rog, nu acum!” Autocarul trece peste un dâmb şi simte ceva scârbos şi acru în spatele gâtului. „Oh, Doamne, o să se întâmple!” Deschide ochii uzi şi aşteaptă o clipă să i se focalizeze privirea: în faţa ei este o pungă de hârtie. Se uită la ea o clipă, apoi ridică ochii, l-o întinde Martin O’Malley, băiatul palid şi roşcovan, de care se luau în clasa a cincea. Îi întâlneşte privirea şi citeşte în ea compasiune şi resemnare, ca şi cum ar vrea să-i spună că ştie prin ce trece şi că trebuie să accepte situaţia. O loveşte încă un

val, de data asta de neoprit. Nimic nu mai poate fi oprit.

Smulge punga din mâna lui şi vomită.

Celie e întinsă pe pat în clipa în care intră bunicul ei. Nu bate la uşă; Gene nu bate niciodată la uşă înainte să intre în vreo cameră. Doar îi strigă numele – ÎNCĂ îi spune Celia – ca s-o avertizeze, apoi intră direct, cu rânjetul ăla mare şi cretin. Probabil l-a trimis mama să vadă ce-i cu ea.

— Bună, scumpo. Cum îţi e?

— Bine.

Nu-i e bine. Ar vrea să moară. Martin a ferit-o de grup întorcându-se în scaun ca să le blocheze vederea celorlalţi cât de mult a putut, dar nu poţi ascunde mirosul de vomă. Şi, chiar dacă Martin închisese punga şi-i întinsese un pachet de şerveţele umede, începuse să se împrăştie un murmur prin autocar. *A vomitat cineva*? *Aoleu, simţi cum miroase*? *ORIBIL*! Kevin Fisher scosese nişte horcăieli zgomotoase şi-i strigase domnului Hincheliffe că o să verse şi el din cauza mirosului, iar fetele începuseră să ţipe şi să-şi facă vânt. Deşi nimeni nu îi spusese nimic, Celie ştie că povestea despre faptul că a vomitat şi a împuţit tot autocarul o să fie subiectul principal de bârfă mâine-dimineaţă. Aşteptase până când coborâseră toţi din autocar înainte să coboare şi ea, cu umerii plecaţi şi ochii în lacrimi şi dorindu-şi să o înghită pământul. Martin ascunsese punga sub geacă şi o aruncase apoi pe ascuns într-un tomberon public. Îi e recunoscătoare, dar, totuşi, e vorba de *Martin*! Este atât de necoolâncât o parte din Celie e îngrijorată că până şi faptul că a stat aproape de ea i-a scăzut şi mai mult standardul de popularitate.

— Mă întrebam dacă vrei să faci o plimbare cu bătrânul tău prieten Gene.

Nu-şi zice niciodată *bunic*. Parcă ar crede că tricourile alea vechi şi decolorate de rocker pe care le poartă în fiecare zi îi ascund adevărata vârstă.

— Vrei să-mi arăţi cartierul? Mie mi se pare că toate străzile arată la fel. Nu văd decât pietre maro.

— Nu, mulţumesc.

Nu pleacă. Se aşază pe marginea patului ei, fără să fie măcar invitat, şi se uită prin camera ei, la postere şi la fotografii. Chiar lângă pat, are un colaj mare cu poze cu ea şi cu toate fetele, deşi îi vine să plângă numai când se uită la el. Dar are impresia că a-l da jos ar însemna să admită că nu mai are niciun prieten.

— Drăguţă cameră!

Se întoarce şi se uită la ea, ca şi cum comentariul ăsta ar cere un răspuns de vreun fel. Celie ridică din umeri.

— Când eram de vârsta ta…

„Oh, Doamne! De ce-şi încep toţi bătrânii frazele cu cuvintele astea – când eram eu de vârsta ta?"

— …ţi-au mâncat dinozaurii camera? îl întrerupe ea.

Gene clipeşte, apoi râde.

— Cam aşa. Presupun că sunt un dinozaur pentru voi, copii. Voiam să spun că, atunci când eram de vârsta ta, aveam camera plină cu pozele actorilor mei preferaţi. Marlon Brando, Jimmy Dean, Steve McQueen – toţi rebelii. Presupun că e mai drăguţ să ai poze cu prietenele tale.

— Nu sunt prietenele mele.

Cuvintele ies înainte să le poată opri. Gene se uită la ea, apoi la poză.

— Par destul de… prietenoase.

— Ei bine, nu sunt. Nu *mai* sunt.

— V-aţi certat?

— Pe bune, de ce trebuie să pui atâtea întrebări? Stai aici pentru că nu ai unde să te duci. Nu trebuie să te prefaci că-ţi pasă. Este evident că puţin te interesează de oricare dintre noi.

O şochează cruzimea propriilor cuvinte. Dar Gene nu pare câtuşi de puţin tulburat. Când ridică privirea, îl găseşte încă uitându-se la poze.

— Mda, zice el, fără să-şi dezlipească privirea, presupun că n-am făcut prea multe din punctul ăsta de vedere. Dar, hei, niciodată nu-i prea târziu, nu?

— Poate că ar trebui să vorbeşti cu mama despre asta.

— Vorbesc cu tine.

— Poate că eu nu vreau să vorbesc cu tine.

— Eşti cam ţâfnoasă, bag de seamă.

Celie îl priveşte chiorâş, dar Gene pare amuzat.

— E în regulă, puştoaice. Presupun că nici eu n-aş fi vrut, la vârsta ta, să mă ia un babalâc la întrebări. Hei, vrei să mergem la o cola? Babalâcul ăla de Bill pare să aibă doar ceai de plante şi apă şi simt nevoia de nişte zahăr.

Celie aproape că pufneşte în râs – îl face *babalâc* pe Bill, de parcă el ar fi vreun tinerel.

— Haide, scumpo! Mi-ar prinde bine o companie mai animată. Casa asta veche e mult prea tăcută şi mohorâtă ca să ne pierdem tot timpul pe-aici.

Îşi aranjează tricoul la gât.

— În plus, trebuie să-mi fac plinul de chipsuri înainte să mănânc încă o salată afurisită.

Poate că gândul de a petrece încă o seară în camera ei, înconjurată de pozele vieţii ei de altă dată, este de nesuportat în clipa de faţă. Poate că Gene este singura persoană care nu a încercat să-i ofere o soluţie. Sau poate pentru că, într-adevăr, îi place foarte mult cola. Oricare ar fi motivul, Celie se lasă să alunece de pe pat – fără să zâmbească, nu e pregătită pentru asta – şi coboară la parter în urma bătrânului.

Când priveşte în urmă, Celie vede acea seară ca pe un amalgam de imagini neclare; drumul cu metroul până în Soho, felul în care Gene (nu poate să-i spună *bunicul*) vorbeşte cu oamenii din vagon de parcă toţi ar fi prietenii lui. Femeia în vârstă care îl priveşte intens, apoi spune: *Mă scuzaţi, nu sunteţi omul ăla din Escadronul Stelar Zero*? Şi felul în care Gene pare să crească pe loc douăzeci de centimetri şi-i răspunde: *Căpitanul Troy Strâng, prezent la datoria intergalactică, doamnă*! apoi o salută miLităreşte, iar femeia se înroşește toată, îl prinde de braţ şi o roagă pe fiica ei să le facă o poză împreună, fără să-i pese măcar că toată lumea din metrou pare să se uite la ei.

Şi Soho, unde a mai fost o singură dată, cu ani în urmă, când era copil, o îngrămădire de străzi murdare,

ticsite de oameni ieşiţi seara să bea, care se revarsă din cârciumi şi aglomerează trotuarele, iar Celie trebuie în mod constant să coboare în stradă. Şi Gene o trage ba într-o cafenea, ba într-o cârciumă şi povesteşte întruna cum era pe vremuri acolo şi despre vedetele cu care-şi petrecea timpul – toţi actori ale căror nume Celie nu le-a auzit niciodată. Apoi stă în faţa unui sex-shop pentru homosexuali, înclinându-şi capul într-o parte şi spunând:

— Ai crede că, ţinând cont de clima asta a voastră, cineva s-ar gândi să adauge un pulover sau ceva la echipamentul ăla de piele, nu?

Apoi o provoacă să intre.

— Pe bune, de ce? zice ea, roşie ca racul de jenă şi de atâta râs, în timp ce bătrânul priveşte prin geamul de sticlă neagră de la uşă.

— De ce nu? Sunt sigur că eşti curioasă, nu? Altfel, de ce eşti aici?

Îl luase de braţ, intrase şi încercase să nu râdă de bărbatul plictisit şi musculos, cu mustaţă de Freddie Mercury, din spatele tejghelei, care în mod evident îşi dăduse seama din clipa în care intraseră că nu erau cu adevărat clienţi. Îi privise pe sub pleoapele lăsate, apoi mormăise în cele din urmă:

— Aveţi nevoie de ajutor?

Fiecare cuvânt păruse să fie un oftat adânc. Şi Gene răspunsese cu cel mai pronunţat accent american:

— Nu ştiu, prietene. Ai ceva care să fie mai potrivit pentru un bărbat matur?

Iar bărbatul cu mustaţă întrebase:

— Ai ceva anume în minte?

Gene se uitase la ea şi spusese:

— Nu ştiu, o s-o întreb pe nepoata mea. Tu ce crezi că mi s-ar potrivi, scumpo?

Iar Celie crezuse că avea să facă pe ea, pentru că păstrase o mină cât se poate de serioasă şi-şi dusese un deget la gură ca şi cum chiar s-ar fi gândit la asta. Aşa că răspunsese:

— Nu... nu sunt sigură. Cred că ar trebui s-o

întrebăm pe mama. Ea se pricepe mai bine la chestiile astea.

Apoi ieşiseră în soarele de toamnă, tăvălindu-se de râs şi, când se uitase la Gene, îl văzuse zâmbindu-i încântat, ca şi cum nicicând nu s-ar mai fi distrat atât de bine. Mâncaseră *pastel denata* şi băuseră la o cafenea o cafea revoltător de tare, care-i făcuse inima să-i bată mai repede, apoi se plimbaseră prin Oraşul Chinezesc şi se opriseră în faţa unui salon de tatuaje, unde Gene îi spusese că îşi făcuse cândva al treilea tatuaj, pe care insistase să i-l arate, sub cămaşă, şi despre care spusese că fusese pentru bunica ei, căreia el îi spunea *Francie*, dar tipul nu auzise bine şi scrisese în schimb *Fancy*. Acum era neclar şi de un albastru-închis pe pielea palidă din partea superioară a braţului, sub mânecă, şi cu siguranţă nu arăta deloc bine.

— Posibil să fi băut ceva, mormăise Gene, privindu-l încruntat. Apoi adăugase: Ei, asta e viaţa, nu?

Şi mâncaseră tăieţei la un local vietnamez care avea o fereastră pentru servire tăiată în zid, Gene îi arătase toate teatrele în care lucrase şi îi spusese ce mari vedete fuseseră nişte dobitoci de care se îndrăgostise.

— Să nu te cuplezi niciodată cu un actor, scumpo, îi spusese. Ne îndrăgostim mult prea uşor.

O bucată de tăieţei încă îi atârna într-un colţ al gurii în timp ce-i împărtăşise aceste perle de înţelepciune.

Apoi întoarcerea acasă, tot cu metroul, când alţi doi oameni îl recunoscuseră şi Gene stătuse iar la poză de parcă ar fi fost o mare vedetă. Apoi drumul pe jos până acasă şi Gene cu degetul pe buze făcându-i semn să nu spună, dar Celie observase că era opt şi un sfert şi că rataseră cina. Mama făcuse o criză şi uriaşe:

— Unde dracu' aţi fost? Celie, de ce n-ai răspuns la telefon? Mă pregăteam să sun la poliţie!

Şi Celie îşi dăduse seama că nu se gândise nici măcar o clipă să se uite la telefon. Nici măcar o dată. Gene ridicase mâinile şi le spunea tuturor să se liniştească – exact sfatul pe care să-l dai unor oameni când vrei să-i faci să-şi iasă complet din minţi. Truant mârâie, pe masă e un

bol cu linte rece şi brusc Celie este foarte-foarte fericită că a mâncat tăieţeii. Şi în acel moment mama observă tatuajul de pe interiorul braţului lui Celie.

— Te rog, nu-mi spune… începe ea, dar nu-şi termină fraza. Parcă tot sângele i s-a scurs din cap. Oh, nu!

— Nu pot să cred! Dintre toate lucrurile iresponsabile… începe Bill.

— Daţi vina pe mine, spune Gene cu voce blândă şi calmă, iar ochii lui Violet, când vede braţul lui Celie, se fac mari cât cepele.

— Dar nu are nici 18 ani! urlă mama ei cu mâinile în păr. De ce mama dracului i-ai făcut un tatuaj fiicei mele?

— A durut?

Violet e lângă umărul ei şi trasează urma cu degetul.

— Vino sus şi o să-ţi spun, zice Celie.

Şi urcă în grabă la etaj, în şosete, lăsându-l pe Gene cu ţipetele şi hărmălaia de jos. Şi acolo, după ce se închid în camera ei, Celie îi spune surioarei mai mici ceea ce ea şi Gene au hotărât să nu le spună celor doi de la parter: nu e un tatuaj adevărat; e făcut cu cerneală care iese la spălat, desenat de un artist care şi-l amintise pe Gene după treizeci de ani şi nu le luase niciun ban. Hotărâseră că ar fi fost mai amuzant să nu spună. Violet ţipă fericită şi începe să sară pe patul lui Celie.

— Vreau şi eu unul! strigă ea, bătând cu picioarele în perete. Vreau şi eu unul!

Este clar – îşi dă Celie seama când ţipetele de la parter se potolesc şi se transformă în reproşuri mormăite – că Gene a mărturisit adevărul; iar după ce Violet pleacă în camera ei, fără îndoială ca să se deseneze pe mână cu carioca, este pentru prima oară după săptămâni întregi când râde.

CAPITOLUL 13

Lila

De la: *Anoushka Mellorsamagency.co.uk*

Către: *Lila Kennedylila Kennedy*. *corn*

Ei, draga mea, cum merge? *Cei de la Regent House au sunat din nou azi-dimineaţă, sunt disperaţi să*

primească trei capitole şi un sinopsis.

ML

Anoushka xx

De la: Lila Kennedylila Kennedy.com

Către: Anoushka Mellors amăgency.co.uk

Super. Aproape gata de trimis.

Lila x

Lila chiar a terminat primele trei capitole. Sunt cele mai sincere, mai curajoase şi, după părerea ei, cele mai bune capitole pe care le-a scris vreodată. Şi-a pus tot sufletul în ele: şocul, durerea, furia, sentimentele de ruşine şi vulnerabilitate care nu o mai părăsesc de când *Reconstruieşte! a* apărut pe hârtie. E o provocare pentru ea să scrie tot mai sincer, să dezgolească strat după strat dureros, să scoată totul la iveală, chiar dacă asta va însemna propria umilire publică. E brutal, poate (îşi zice în momentele când este mai mulţumită) chiar sfâşietor. Este adevărul dur despre ce înseamnă să fii părăsită pentru altcineva, să-l vezi pe bărbatul pe care-l iubeai clădindu-şi altă familie fără tine, dar sub ochii tăi. Fetele ei sunt deghizate în faţa ochiului public, la fel ca înainte (le numeşte pur şi simplu Copilul A şi Copilul B), dar este crud de sinceră în ceea ce îi priveşte pe ea şi pe Dan. Ţinând cont de faptul că numele lui a apărut în mai multe publicaţii de scandal, împreună cu povestea lor (ar fi vrut ca paginile de literatură să fi fost la fel de interesante!), acum nu vede niciun rost în a-i ascunde identitatea. Pe Marja a numit-o pur şi simplu Amanta. De ce nu? La urma urmei, asta este. A fost alegerea ei.

Şi, la urma urmei, datorează ceva vreunuia din ei? Asta e şansa ei să-şi recâştige controlul asupra propriei poveşti, să vorbească în numele tuturor femeilor care au fost părăsite, care încearcă să-şi ţină familia care le-a rămas pe linia de plutire în mijlocul unei serii de decizii şi alegeri catastrofice, care nu au fost sub niciun chip ale lor.

Şi-a recitit cuvintele iar şi iar, le-a editat, le-a rafinat, le-a scos la imprimantă şi le-a citit cu voce tare, imaginându-şi cum le-ar fi citit altcineva, verificând cu

grijă să nu conţină prea multă autocompătimire, sau ceva care să o facă să pară ranchiunoasă, sau orice care să-i facă pe oameni să o respingă. Alte femei o să înţeleagă, îşi spune în timp ce în sfârşit ataşează cele trei capitole unui e-mail şi, cu un uşor fior, apasă *trimite*. Alte femei o să înţeleagă şi o să se recunoască în personajul ei. Pentru ele face asta, îşi spune asta atât de des, încât aproape că a ajuns să o creadă.

Entuziasmul euforic al Lilei este sporit de faptul că Gabriel Mallory i-a trimis mai multe mesaje în ultima săptămână. Uneori sunt doar întrebări legate de şcoală, alteori sunt mai personale. De câte ori aude sunetul telefonului care anunţă intrarea unui mesaj, simte un impuls de adrenalină şi încă unul când vede că apare numele lui.

Mi-a făcut plăcere să te văd azi. Arătai de-a dreptul incantavole.

A căutat pe Google şi *incantavole* înseamnă *încântătoare*.

Şi Lilei nu-i trebuiseră decât două ore ca să se pregătească pentru drumul spre şcoală în acea zi.

Hei, Lennie vrea să ştie dacă lui Violet i-ar plăcea să vină pe la noi într-o zi. Se pare că au scos nişte râme din pământ împreună în pauza de prânz. Mi se pare o bază solidă pentru o prietenie.

(Violet fusese enervant de reticentă: *Ce*? Da' *de ce*? *E cu un an mai mică decât mine*! Sau: *Mamă, nici măcar n-a fost o râmă vie*!)

Lila a mituit-o cu zece lire ca să accepte. Probabil o s-o mai coste zece ca să fie sigură că n-o să se ducă direct în altă cameră ca să se uite la televizor când şi dacă o să meargă în vizită.

Şi cel mai bun mesaj dintre toate:

Îmi pare rău că ai avut o zi proastă. Fostul tău este, evident, un idiot – dacă nu depăşesc măsura spunând asta.

Dan sosise pe neaşteptate la şcoală, la ora când ieşeau copiii, împreună cu Marja, cu o mână aşezată posesiv pe spatele ei şi cu o expresie plină de dragoste şi

de îngrijorare. Veneau de la o programare la spital, se zvonise prin curtea şcolii. Era o zi de toamnă neobişnuit de caldă şi Marja fusese îmbrăcată într-o rochie neagră subţire, tricotată, care-i scotea în evidenţă sânii plini şi abdomenul vizibil rotunjit. E una dintre acele femei care par să aibă, în mod inexplicabil, un bronz auriu pe tot parcursul anului, iar rochia care-i alunecase de pe un umăr lăsase să se vadă pielea netedă, parcă sculptată. Dan înclinase stânjenit capul spre Lila când aceasta se îndreptase, cu pas grăbit şi capul plecat, înspre locul în care stătea Gabriel.

— El este, nu? întrebase acesta, privindu-l pe Dan, iar Lila fusese atât de copleşită de furie, de tristeţe şi de umilinţă, încât nu fusese în stare să-i răspundă.

Ea şi Gabriel stătuseră în tăcere unul lângă celălalt preţ de şapte minute interminabile, până când în sfârşit ieşiseră copiii. Îi atinsese cotul, în semn de solidaritate, la plecare.

Nu o depăşeşti. Şi mulţumesc x, îi răspunsese.

Şi brusc se simţise mult mai bine.

Uneori, se gândeşte să-l invite la o întâlnire. O întâlnire romantică. Eleanor zice că pare interesat, aşa că de ce nu?

— Pentru Dumnezeu, dacă există un avantaj în a avea vârsta pe care ai ajuns să o ai este că poţi să spui ce gândeşti! îl placi, este evident că şi el te place, aşa că invită-l! Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla? Haide, eşti fată mare!

El ar putea să refuze, se gândeşte Lila. Ar putea să pară jenat şi şocat, ca şi cum nu ar fi încercat decât să fie drăguţ, şi să-i explice că îi mulţumeşte, că e flatat, dar că o femeie de 40 şi ceva de ani cu două fete urâcioase pe care le creşte singură nu prea intră în socotelile lui. Şi atunci drumul până la şcoală ar deveni şi mai chinuitor de neplăcut decât este deja.

În schimb, în clipa de faţă, poate să aştepte cu nerăbdare şi entuziasm acea minusculă parte a zilei, să viseze în cadă la părul lui castaniu căzut peste ochi, la

expresia rănită din ochii lui, pe care e sigură că ar putea să o schimbe, la mâinile lui lungi şi sensibile de artist. Poate să închidă ochii şi să se gândească la un milion de scenarii în care ea şi Gabriel Mallory ajung împreună, în care traversează curtea şcolii sprijinindu-se uşor de el, iar braţul lui este trecut lejer peste umerii ei, în timp ce Philippa, Marja şi toate celelalte mame răutăcioase se uită la ei. Posibil în timp ce el îi şoptește cuvinte dulci în italiană. Nu, îşi spune, mai bine să păstreze o mică perspectivă din ceva încântător pentru sine decât să o testeze şi să o piardă cu totul. Aşa că nu spune nimic.

— Mă gândeam că aş putea să-mi aduc pianul aici, zice Bill, care o ajută să ducă gunoiul.

— Ce? întreabă Lila, ridicând sacul mare şi urât mirositor şi aruncându-l în tomberon.

Încă e bântuită de imaginea Marjei în starea ei fecundă, cu Dan ţinându-şi protector mâna pe mijlocul spatelui ei. Bill e la pubela de reciclare, unde a spălat şi a uscat toate obiectele înainte să le pună cu grijă la locul lor.

— Vrei să-ţi aduci pianul?

— Îmi lipseşte să cânt la el. E foarte… reconfortant.

Lila se opreşte şi-şi şterge faţa cu dosul mânecii. Ar vrea să-i spună „Nu poţi să cânţi la tine acasă?” Dar Bill îi cere atât de puţin, îi oferă atât de mult şi-i tolerează prezenţa lui Gene dacă nu cu graţie, cel puţin cu un stoicism posac.

— Dar… unde am putea să-l punem?

În mod clar, Bill se gândeşte de ceva vreme la asta.

— Mă gândeam să scoatem bancheta din hol şi să-l punem acolo. În felul ăsta, nu te-ar încurca în living. Ai putea să închizi uşa când cânt.

Lila simte cum i se strânge inima. Cu doi ani în urmă, a plâns când Dan şi-a luat cele câteva haine, cărţi şi dispozitive electronice din casă. Deşi nu a luat aproape nicio piesă de mobilier, spaţiul unde fusese o fotografie sau golul rămas în bibliotecă şi până şi absenţa din garaj a bicicletei cu cadru din carbon de 4.000 de lire care o înfuriase întotdeauna făcuseră ca locuinţa să-i pară

imposibil de goală. Acum, în mod ironic, aceeaşi casă pare că se umple de la o zi la alta – cu oameni, cu lucrurile lor. Nu există locşor care să nu fie aglomerat. Şi – îşi dă seama cu o strângere de inimă pe care se ruşinează să o recunoască – ar însemna că Bill s-a mutat definitiv la ea. Nimeni nu mută un pian dacă nu intenţionează să rămână în acel loc pentru totdeauna. Şi acum o să locuiască împreună cu un bătrân uşor depresiv până la sfârşitul vieţii.

— Este în regulă, Bill, spune ea şi speră că zâmbetul îi atinge ochii.

Pe parcursul următoarelor două zile, buna dispoziţie a Lilei este înţepată iar şi iar, ca nişte baloane vesele de săpun de spinii unui cactus. Pianul soseşte împins pe drum pe două platforme cu roţi de Bill, Jensen şi doi prieteni polonezi, care fumează ţigări rulate şi încuviinţează cu tristeţe din cap când văd treptele până în hol. Pianul e aşezat la locul lui după patruzeci de minute de transpiraţie şi înjurături şi, când sunt scoase platformele, aterizează pe podea cu un zgomot disonant şi un aer oribil de finalitate.

În acea după-amiază, Jensen dă peste o placă de beton în timp ce încearcă să construiască noile straturi şi, începând cu ora patru şi jumătate, nu se mai aude decât pickhammerul, cu care încearcă să spargă placa. Zgomotul atrage două strigăte nervoase ale vecinilor, urmate de livrarea rapidă a ultimelor două sticle de vin din stocul pentru urgenţe al Lilei.

Celie se întoarce de la şcoală supărată şi nervoasă şi traversează casa fără să stea de vorbă cu nimeni, cu chipul întunecat şi înconjurat de un nor de păr, înainte de a trânti uşa dormitorului ei, din care refuză să iasă. Bill se aşază pe canapeaua din living ca să urmărească ştirile de la ora şase, după cum îi e obiceiul, dar se duc şi Violet şi Gene ca să scape de gălăgia din grădină şi îl întrerup în mod constant cu videoclipuri de pe YouTube din diverse episoade din *Escadronul Stelar Zero*, însoţite de comentariile vocale ale lui Gene despre rolul comandantului, despre năzbâtiile pe care le făcea cu

echipa şi despre regizorul invitat care era – inevitabil – un dobitoc. La şase şi douăzeci, Bill, care pare să fi obosit să concureze eu i-Padul, se retrage în hol, unde începe să interpreteze la pian *Strangers în The Night* şi notele umplu întreaga casă datorită podelelor neizolate, acoperite cu gresie. Asta nu face decât să-l convingă pe Gene să dea mai tare volumul iPadului.

Şi pe fundalul acestui vacarm de muzică de pian, serial SF de acum o mie de ani şi pickhammer, sună Anoushka. Lila e în bucătărie, acoperindu-şi urechea liberă cu o mână şi încearcă să înţeleagă ce-i spune.

— …le place, dar spun că nu e tocmai ce am discutat…

— Ce? întreabă Lila tocmai când Truant, înnebunit de toate zgomotele din jur, se hotărăşte să adauge hărmălăii lătratul lui maniacal.

— …sex! mai multă aventură…

— Ce? Scuză-mă, Anoushka, nu te aud prea bine!

— …escapade sexuale… exemple…

— Escapade sexuale?

— Tu… încă un capitol… ca să aibă o imagine…

— Hei, prietene! răsună bubuitul vocii lui Gene, când pianul lui Bill atinge un crescendo. Încercăm să ne uităm la un film!

— Şi eu încerc să cânt la pian!

— Oh, asta făceai? Credeam că Truant omoară o pisică.

— Pe toţi dracii, are cineva din casa asta amabilitatea să tacă preţ de un minut, ca să pot şi eu să vorbesc la nenorocitul ăsta de telefon? urlă Lila.

— Eu nu fac nimic! se aude de la etaj vocea înfundată a lui Celie.

— Ştiu, scumpo, iartă-mă, Anoushka, poţi să mai spui o dată?

Urmează câteva secunde de linişte, înainte ca Jensen, care are căşti de protecţie la urechi, să înceapă să dea iar cu bormaşina. Lila priveşte cum întreg trupul îi vibrează odată cu aparatul şi maxilarul îi e încleştat de efort.

— Vor un capitol cu sex. Momentan, nu ai scris nimic amuzant, totul e întunecat şi apăsător. Vor doar un exemplu cu escapadele tale obraznice. La asta ai început să lucrezi?

— Sigur!

— Şi când poţi să-mi trimiţi?

Lila se uită pe fereastră la Jensen.

— La sfârşitul săptămânii viitoare? răspunde, fără să aibă habar de ce a spus asta.

— Minunat! Apropo, sunt încântaţi de restul. Spun doar că vor să fie siguri că nu este exagerat de dramatic, înţelegi? Vrem şi pasaje vesele şi deocheate. Ca un fel de sutien cu pernuţe, dar literar.

— Sutien cu pernuţe, repetă Lila.

— Minunat! Sună atât de tare! Abia aştept să citesc. *Adieu*, draga mea!

Durează şapte secunde întregi înainte să reînceapă gălăgia. Porneşte iPadul şi genericul electronic din *Escadronul Stelar Zero* umple livingul, urmat de pianul hotărât al lui Bill, care acum foloseşte pedala ca să se audă mai tare. De la etaj, Celie hotărăşte să-şi aducă şi ea contribuţia cu o piesă deosebit de deprimantă a lui Phoebe Bridgers. Lila abia poate desluşi cuvintele *Nu mi-e teamă să dispar* şi *Pe panou scria că sfârşitul e aproape* înainte ca Truant să-şi reia lătratul.

O doare capul.

Jensen opreşte pickhammerul. Lila deschide uşa bucătăriei şi iese în grădină.

Îi scrie lui Gabriel de pe verandă. Repede, înainte să aibă timp să se gândească.

Ai chef să ieşim să bem ceva într-o seară?

„Sunt o femeie matură, capabilă să cer ceea ce vreau”, îşi spune în clipa în care apasă butonul de trimitere. Întreg trupul îi e străbătut de adrenalină. „E doar o invitaţie la un pahar, nu cine ştie ce chestie”. Scoate un sughiţ scurt de anticipare şi rămâne aşteptând, privind ecranul. Se uită la cer, apoi iar la telefon, căutând bifele care să-i arate că el a citit mesajul, dar nu apare

nimic. Rămâne aşa un minut, două minute, trei... Acum nu mai poate să-şi ia privirea de la telefon. Apoi, dintr-odată, un gol cumplit începe să i se întindă în stomac. Bagă telefonul în buzunar şi se duce în fundul grădinii să se aşeze pe bancă.

— Bill zice că fostul tău soţ chiar o să mai aibă un copil. Am crezut că glumeşti.

Jensen îşi strânge uneltele. Se aşază obosit în capătul băncii şi ia o gură mare de apă dintr-o sticlă, apoi îşi şterge fruntea cu antebraţul.

— Nu. Nu glumesc. Se pare că nivelul de umilire publică nu a fost suficient de mare.

Zâmbeşte amar.

„De ce am trimis mesajul? De ce? Ce a fost în capul meu?”

Se întreabă dacă ar putea să folosească experienţele lui Eleanor şi să nu-i spună. Sigur, Eleanor o să citească până la urmă cartea, dar poate că reuşește să le camufleze. O să treacă cel puţin un an înainte ca Eleanor să poată vedea ceva. Scoate telefonul din buzunar şi-l pune lângă ea, cu faţa în jos, cu un uşor sentiment de greaţă.

— Eşti bine?

Se uită la el. Nimeni nu o întreabă asta, îşi dă seama. Nimeni nu o întreabă vreodată: *Eşti bine*? Nici Bill, nici Gene, nici copiii ei, nici măcar Eleanor. Toată lumea îi spune ce ar trebui să facă, sau că totul o să fie bine, sau că ar trebui să nu mai fie chiar atât de nefericită, de morocănoasă, de furioasă, dar nimeni nu-i pune această simplă întrebare.

— Nu, spune ea. Sincer, nu prea sunt bine.

— Ştii, când am avut o cădere nervoasă... începe el.

Ei îi ia câteva clipe să înţeleagă ce a auzit.

— Da. Acum cinci ani.

— Oh, Doamne! zice ea, ducându-şi mâna la gură, îmi pare atât de rău!

— Mie nu. Adică, sigur, nu e tocmai o distracţie. Dar mi-a arătat cât de mult o luase razna viaţa mea. Aşa că acum, când am răzbit şi am trecut de cealaltă parte, încerc

să o văd ca pe o experienţă utilă. Îşi priveşte ghetele de lucru scorojite. În orice caz, în timp ce aveam căderea nervoasă, un băiat cu care lucram mi-a trimis un citat din Rilke: „Mergi mai departe. Niciun sentiment nu e etern”. Ceva de genul ăsta. Şi mă gândesc mereu la asta când lucrurile merg prost. Niciun sentiment nu e etern. Momentele de rahat nu sunt pentru totdeauna. Chiar dacă aşa ni se pare.

Ea îi zâmbeşte trist.

— Chiar că aşa pare.

Îi simte privirea aţintită asupra ei.

— Zi grea?

— Mda. Şi cel mai enervant este că n-am crezut că o să fie.

— Astea sunt cele mai rele.

Rămân în tăcere preţ de câteva clipe. Grădina ei arată ca un câmp de luptă. Ceea ce era cândva o sălbăticie cât de cât plăcută de plante crescute alandala şi o peluză netunsă este acum un amestec de tranşee, movile de pământ şi beton.

— Arăţi ca şi cum ţi-ar prinde bine ceva de băut.

Îşi îndreaptă din nou atenţia asupra lui. Şi clatină din cap.

— Mda… nu prea e unul din viciile mele.

Jensen ridică o sprânceană.

— Nu, nu, nu sunt alcoolică sau ceva de genul ăsta. Doar că… ştii cum este, tatăl meu biologic obişnuia să bea. Şi încă bea. Şi mama l-a urât din cauza asta. Şi mi-a cam dat viaţa peste cap.

Din casă se aude interpretarea hotărâtă a lui Bill.

— Şi se pare că mi-o dă în continuare. Aşa că presupun că n-am înţeles niciodată ce-i atât de grozav la băutură.

— Nu te-ai îmbătat niciodată?

— De vreo două ori. Dar nu am… nu mi-a plăcut senzaţia… înţelegi, să pierd controlul.

„Şi mă tem, adaugă în gând, că dacă m-aş apuca de băut în starea de spirit în care sunt acum, nu m-aş mai opri

niciodată”.

— Înţeleg. Deşi este cam greu să nu iei niciodată o pauză de la mintea ta.

— Fumez iarbă. Uneori. Când nu pot să dorm, spune ea, ca să nu pară chiar o mironosiţă. Dar acum nu mai pot fiindcă am prins-o pe fiică-mea. Se pare că trebuie să fiu un bun exemplu.

— Ce gând înfricoşător! spune el, râzând.

Îl întreabă dacă are copii şi Jensen clatină din cap.

— Soţia ta nu a vrut să aibă? De fapt, uită că am întrebat! A fost o întrebare oribil de personală. Genul de întrebare pe care nu trebuie să o pui. Scuze!

— Soţia mea?

Se uită la mâna lui. Verigheta a dispărut.

— Credeam… Mi s-a părut că porţi verighetă.

Jensen îşi priveşte mâna ca şi cum ar căuta indicii.

— Oh! Nu. Inelul ăla fi am de la tata. Mi-e cam larg, aşa că îl scot când lucrez ca să nu-l pierd.

— Oh!

Descoperirea că Jensen este burlac şi că ea a remarcat asta pare să-i reducă pe amândoi la tăcere preţ de câteva clipe. Lila stă pe banca pe care Bill a făcut-o pentru mama ei şi-şi trece încet mâna peste braţ, simţind mirosul lemnului de santal, toate orele de muncă şi de iubire care au intrat în această piesă de mobilier. Îşi dă brusc seama că nu-şi poate imagina pe nimeni făcând o astfel de bancă pentru ea şi scutură din cap ca să alunge gândul.

— Ar trebui să mă duc înăuntru, zice ea, încercând să pară mai veselă decât se simte. Să mă întorc la treabă.

— O să mă opresc deocamdată cu pickhammerul. În orice caz, nu mai avem mult, spune el. În timp ce Lila îşi face loc prin şantierul din grădină, el îi strigă: Ştii, o să fie frumos!

Se întoarce cu faţa spre el, ducându-şi mâna la ochi ca să-i ferească de soare.

— Grădina. O să iasă ceva frumos. Când nu-i răspunde în niciun fel, Jensen zâmbeşte larg şi adaugă:

Unele lucruri pur şi simplu ies… frumos.

L-am invitat în oraş. Şi nu mi-a răspuns.

Răspunsul lui Eleanor apare în câteva secunde.

De cât timp i-ai trimis mesajul?

Două ore.

Nu înseamnă nimic. Poate că e într-o şedinţă.

Nu şi când îţi place cineva. Când îţi place cineva, răspunzi imediat.

Lila, n-ai mai fost la întâlniri de aproape douăzeci de ani. Lucrurile merg altfel acum.

Şi trebuie să scriu despre escapade sexuale sălbatice în cartea mea. Pot să împrumut experienţele tale şi să pretind că am fost eu?

Cu o condiţie.

Care?

Mai întâi să faci şi tu ceva în sensul ăsta.

Încerc! Tocmai ţi-am spus că l-am invitat în oraş pe Arhitectul cel Sexy. Deci îmi dai voie?

Mult succes! Anunţă-mă cum merge! Xx

Eleanor poate fi *foarte* enervantă uneori.

El, chiar trebuie să scriu capitolul ăsta urgent.

Nu prea am timp să dezvolt o relaţie, nu crezi?

În ce secol trăieşti??? Cine a zis ceva de vreo relaţie?

După discuţia de la telefon, Anoushka i-a trimis un e-mail în care a inclus bucăţi din răspunsul original de la Regent House.

Suntem foarte entuziasmaţi de acest proiect şi ne place extraordinar de mult stilul Lilei, dar cu toţii am simţit că primele capitole sunt puţin prea apăsătoare. Sunt multă durere şi trădare, iar tonul este puţin mai sumbru decât ne-am fi aşteptat. Ne-ar plăcea ca această carte să înceapă, să zicem, cu una dintre escapadele ei mai nebuneşti, ca să ştie cititorul că va fi o poveste despre revenire, despre o pasăre phoenix sexy care renaşte din cenuşă, înainte să intrăm în detalii legate de modul în care a ajuns acolo. În plus, cu toţii ardem de nerăbdare să aflăm cât de distractivă poate fi viaţa de partea cealaltă – şi ştim că o mulţime de cititoare vor simţi la fel! Aşteptăm cu

nerăbdare să citim şi restul – cu cât mai sălbatic, cu atât mai bine!

Lila îşi mută privirea de la ecranul laptopului la telefon. Au trecut două ore şi patruzeci şi şase de minute de când i-a trimis mesajul lui Gabriel Mallory şi el nu a răspuns. Poate chiar în aceste clipe îşi bate stresat capul, încercând să găsească un mod de a o refuza politicos. Singurul ei contact intim în ultimii trei ani a fost un test de secreţii. Se simte dintr-odată copleşită de gândul că ideea asta de carte e sortită eşecului, că a promis ceva ce nu are cum să livreze. Va trebui să le spună. Va trebui să-i spună Anoushkăi adevărul. Ce mama naibii a fost în capul ei?

Nu. Se gândeşte la cuvintele lui Eleanor.

Mai există o cale.

CAPITOLUL 14

Chiar dacă este enervant să aibă un pian în holul de la intrare, Lila trebuie să admită că sunetul a două persoane interpretând în duet *Someone To Watch Over Me* are fără discuţie un farmec aparte. Deja stă la birou de douăzeci de minute şi ascultă sunetul clapelor, râsul uşor gâfâit al lui Penelope Stockbridge – felul în care se scuză ori de câte ori râde, ca şi cum ar trebui să te ruşinezi de o asemenea emoţie pură. Nu înţelege ce-i răspunde Bill, dar tonul e vesel şi liniştitor. Lila nu s-a gândit nicio clipă că Bill ar putea avea altă relaţie după mama ei, dar observă de la distanţă că, dacă ar fi cu Penelope Stockbridge, probabil nu ar deranja-o.

— Oh, am greşit mâna stângă. Îmi pare atât de rău!

— Te rog, nu te preocupa! Hai să încercăm iar, de la doisprezece!

Toate sunetele urcă pe scara centrală în casa asta. Poţi auzi conversaţiile şi de la ultimul etaj, fiindcă toate cuvintele plutesc în sus aşa că, atunci când se deschide uşa – chiar dacă Gene nu răcneşte *Hei, m-am întors*! –, tot şi-ar da seama că e el. Pare să facă de două ori mai mult zgomot decât un om normal, mersul lui e mai apăsat, iar uşa o trânteşte mai tare. Parcă ar fi hotărât să-şi lase amprenta asupra oricărui mediu în care se găseşte. Lila îşi

simte inima o idee mai grea de fiecare dată când se întoarce.

— Hei! Pianul! Să vă acompaniez cu vocea? Am întâlnit-o o dată pe Ella Fitzgerald, să ştiţi. Într-un bar din Los Feliz…

Gene insistă că se duce la audiţii, dar Lila bănuieşte că stă de fapt prin câte o cârciumă, fiindcă nu-l aude niciodată să repete ceva. Când îl întreabă cum merge treaba, îi răspunde că impresarul lui e sigur că o să apară ceva cât de curând. După care în mod inevitabil schimbă subiectul.

Iar când Gene este în casă, îi este întotdeauna imposibil să lucreze. Parcă prezenţa lui ar însemna că trebuie să fie mereu pregătită să audă o explozie, sau ceva spărgându-se, sau protestele neîncetate ale câinelui. Priveşte ecranul timp de cincisprezece minute, apoi se ridică de pe scaun cu un oftat resemnat.

Tocmai coboară scara ca să-şi mai facă un ceai, când muzica se opreşte brusc. Aude vocea lui Bill:

— Alea sunt şosetele mele?

Vocea lui Gene e nevinovată şi surprinsă.

— Hm… nu ştiu. Sunt?

— Porţi şosetele mele!

— Oh, presupun că s-au încurcat la spălat.

— Ştii că nu sunt ale tale. Tu porţi din alea oribile, albe, de sport. Şi ale tale sunt toate găurite. Astea sunt şosetele mele Flake, sută la sută lână.

— Ei, hai, prietene, nu te ambala!

Lila ajunge în hol şi se opreşte pe ultima treaptă. Penelope stă pe un scaun lângă Bill, cu mâna rămasă pe partitură, probabil pregătită să dea pagina. Gene e în geacă de piele şi blugi, cu umerii traşi şi picioarele uşor depărtate, o poziţie pe care o adoptă doar în faţa lui Bill. Bill se ridică şi împinge taburetul pe gresie, făcând roţile să scârţâie.

— Asta e prea de tot! Nu e posibil să iei pur şi simplu şosetele altcuiva!

Gene îl ignoră şi-şi îndreaptă atenţia asupra lui

Penelope. Face o plecăciune teatrală şi-i întinde mâna lui uriaşă. Penelope, neştiind ce să facă, îi dă mâna ei micuţă.

— Gene Kennedy. Se pare că bătrânul Bill, aici de faţă, nu are politeţea de a ne face cunoştinţă. Încântat de cunoştinţă!

Penelope, aşa cum fac toate femeile în faţa forţei zdrobitoare a şarmului lui Gene, clipeşte apăsat şi-i zâmbeşte la rândul ei, fâstâcindu-se puţin. Gene îi ţine o idee prea mult degetele într-ale lui şi o tentă palidă de roz se întinde pe clavicula lui Penelope.

— Penelope Stockbridge, spune ea.

— Eu sunt tatăl Lilei.

Această veste o ia evident pe neaşteptate şi Penelope scoate un sunet plin de surprindere. Cu siguranţă îl enervează pe Bill, care se aşază înapoi la pian şi zice supărat:

— Ne laşi, te rog? Suntem în mijlocul unei lecţii de pian.

— Tu te-ai oprit, prietene. Eu doar încerc să fiu politicos. Hei, Penelope, te uiţi la televizor? S-ar putea să mă ştii din…

— Nu-mi mai lua şosetele! Şi dacă mai ai şi alte şosete ascunse prin hruba aia pe care o numeşti cameră, ţi-aş fi recunoscător dacă mi le-ai aduce.

— Sunt doar nişte şosete. Bill, zău aşa! N-am mai văzut pe nimeni să se enerveze în halul ăsta pentru nişte şosete. Poftim, îţi dau unul dintre tricourile mele cu Greateful Dead dacă te-am supărat atât de tare. Tu ce zici, Penelope, îl înmoaie un tricou? Apropo, a fost o plăcere. Ai o rochie foarte frumoasă. Sper să mai treci pe aici.

Penelope roşește şi mai tare, atingându-şi inconştient cu degetele baza gâtului. Bill stă împietrit pe taburetul pianului şi o venă îi pulsează în tâmplă. Gene, care în mod clar a hotărât că a câştigat această bătălie, mai stă câteva clipe să jubileze, apoi o apucă spre bucătărie cu pas legănat.

— Oh, hei, Lila! Ai avut o zi bună, scumpo?

Orice interacţiune între cei doi taţi ai ei, a observat

Lila, s-a transformat în ultima vreme într-o luptă în care unul câştigă şi celălalt pierde. Gene iese de obicei învingător – este un artist în arta manipulării şi ştie să întoarcă orice situaţie în favoarea lui; armele lui sunt farmecul natural şi un simţ visceral pentru slăbiciunile oricui. Lila nici măcar nu e sigură că ştie ce face. Bill, care are probleme de comunicare şi în cele mai bune situaţii, rămâne de cele mai multe ori spumegând de furie, deşi de obicei are dreptate. Dar compasiunea Lilei este limitată – fiindcă se simte de parcă ar trăi cu doi copii de grădiniţă. Şi, dacă-i confruntă, amândoi neagă că ar exista o problemă.

Eu n-am făcut nimic. Dacă Bill are vreo problemă, n-are nicio legătură cu mine.

Lila, îl las pe omul ăla (Bill rareori îi spune Gene) *să facă aşa cum vrea. Încerc doar să-mi văd de ale mele.*

Amândoi se comportă o idee mai bine în prezenţa fetelor. Parcă ar fi amândoi într-o competiţie nedeclarată pentru afecţiunea lor, prin urmare conştienţi că nu trebuie să apară în conflict deschis în faţa lor. Gene a câştigat-o în mod evident pe Violet cu episoadele din *Escadronul Stelar Zero*, la care se uită în fiecare seară, şi a făcut ceva progrese cu Celie de când cu excursia în Soho. Dar Celie este destul de mare ca să ştie ce a însemnat Bill pentru ele şi este inoculată cu şaisprezece ani de dragoste din partea lui şi a bunicii ei, aşa că încă poate fi găsită stând cu el în ceea ce a mai rămas din grădina lor sau jucându-se cu Truant în preajma lui (nu vorbeşte prea mult) în timp ce Bill taie legumele pentru cină.

Un rezultat neaşteptat al prezenţei celor doi musafiri permanenţi este faptul că Celie coboară la cină aproape în fiecare seară, în loc să pretindă că nu-i e foame şi să rămână în camera ei. Parcă ciondăneala lor continuă este un fel de relaxare pentru ea, o ajută să mai uite de gândurile sumbre. Sau poate că pur şi simplu creează o situaţie în care nu mai este ea în centrul atenţiei în aşa fel încât, în loc s-o întrebe întruna pe Celie ce s-a întâmplat sau să încerce să se asigure că mănâncă, Lila este de

obicei cufundată în discuţii diplomatice care încearcă să stabilească dacă chipsurile de cartofi pot fi considerate legume sau dacă bustul Virginiei Woolf realizat de Bill chiar arată de pară cineva ar fi ciupit-o de fund în hipermarket.

— Chiar cânţi extraordinar de bine, îi murmură Penelope lui Bill, lăsându-se pe spătarul scaunului ca să-l poată vedea când vorbeşte. Poziţia degetelor e excelentă.

Laudele ei par să-i readucă buna dispoziţie lui Bill.

— Eşti foarte drăguţă, spune el cu un zâmbet neaşteptat şi dulce. Trebuie să recunosc că îmi place disciplina de a exersa în fiecare zi.

— Aş vrea ca toţi elevii mei să fie ca tine, zice ea, apoi roşește din nou.

Lila îi urmăreşte până când amândoi ridică privirea şi o observă acolo, apoi mormăie ceva despre un ceai şi dispare repede în bucătărie. „Toată lumea, se gândeşte, absolut toată lumea se îndepărtează de mine”.

Şi apoi îşi zice: „Asta trebuie să se schimbe”.

CAPITOLUL 15

Avea părul negru şi un uşor accent spaniol, iar când am intrat în bar şi l-am văzut aşezat la masă, am fost atât de emoţionată, încât aproape că m-am răsucit pe călcâie şi am ieşit. Apoi mi-a răsunat în minte vocea prietenei mele: „*Haide, Lila, trebuie să ieşi iar în lume*! ia-o *ca pe un experiment*!”

Uşor de zis, dar când ai 42 de ani şi ai fost într-o relaţie monogamă (*cel puţin în ceea ce te priveşte*) *aproape întreaga ta viaţă adultă, nu e la fel de uşor de făcut. Am petrecut două ore pregătindu-mă*; *mi-am epilat picioarele care arătau de parcă ar fi fost ale unui Yeti, mi-am coafat părul şi m-am machiat cu grijă. Am încercat şapte ţinute diferite la care am renunţat pe rând, de teamă să nu arăt prea cuminţică, prea severă, prea dornică sau prea puţin interesată. La urma urmei, au trecut optsprezece ani de când n-am mai fost la o întâlnire. Dar adevărata provocare nu era ce se petrecea la exterior, ci eu însămi: speriată să nu fiu judecată de un străin care să*

nu mă considere suficient de bună după ce încrederea mea de sine primise o lovitură atât de dură, temătoare că întâlnirea ar putea merge prost, că nu o să avem despre ce să vorbim. Eram în egală măsură îngrozită că o să-mi facă avansuri sau că n-o s-*o facă.*

*Juan fusese plăcut în conversaţiile pe care le avusesem prin aplicaţia de dating. Era avocat. Divorţat – amiabil – de şase ani. Avusese două relaţii în această perioadă, una serioasă, cealaltă nu. Se descria drept un bărbat care caută „distracţie şi companie 1 şi spus*ese *glumind că fusese prima oară când introdusese cele mai banale detalii posibile într-o aplicaţie, pentru că, sincer, nu ştiuse ce să scrie.*

— Lila, spuse el, ridicându-se să mă întâmpine, zâmbetul lui fiind atât de cald şi accentul atât de delicios, încât am simţit cum ceva se topeşte în mine.

De obicei nu beau, dar am comandat un pahar de vin ca să-mi calmez emoţiile. Apoi încă unul pentru că începusem să mă simt bine. Şi poate pentru că nu mâncasem sau poate că eram sub influenţa farmecului său şi a conversaţiei plăcute, când Juan mi-a sugerat să continuăm seara la el acasă, mi-am zis: „De ce nu?” Părea un bărbat drăguţ – îmi arătase fotografii pe telefon cu copiii, câinele şi părinţii lui –, îmi dăduse cartea lui de vizită. Aveam senzaţia că îl cunoşteam deja. Şi, în timp ce ieşeam din bar şi mă conducea încet spre taxi, cu mâna aşezată pe mijlocul spatelui meu, s-a întâmplat ceva; am simţit încărcătura electrică şi căldura corpului lui lângă al meu. Mi-am dat seama că voiam să fiu mai aproape de bărbatul ăsta.

Din clipa în care am urcat în taxi, totul s-a schimbat. A început să mă sărute – tandru, apoi cu o ardoare tot mai intensă. În mod normal, aş fi fost ceva mai reţinută într-un taxi, dar şi eu voiam să mă sărute. Am lăsat la o parte grijile şi temerile, am uitat de tot ce era în jurul meu, mai puţin de pielea lui, mâinile lui, gura lui. Săruturile lui au devenit mai adânci, vrând parcă să pedepsească. Mi-am simţit trupul lipit de bancheta din spate, impulsuri

electrice…

Lila se opreşte, cu mâinile pe tastatură. Se uită la cursorul care clipeşte.

— Oh, pentru Dumnezeu! mormăie ea.

Şi apasă DELETE.

*Puţine lucruri legate de Michael sugerau cum avea să se termine seara. Privit din exterior, părea convenţional. Lucra în IT. Era mai tânăr decât mine, tăcut şi relaxat. Era înalt, cu acei umeri laţi care trădează abonamentul la sală şi avea o atitudine lejeră. Ne-am întâlnit la restaurantul italian de lângă casa mea şi mi-am dat seama că vorb*eam *aproape numai eu, lucru care în mod normal m-ar fi deranjat. Dar Michael avea ceva în felul în care mă privea, cu o intensitate absolută, care mă făcea curioasă. Nu doar curioasă, ci chiar uşor excitată. Abia în timp ce ieşeam din restaurant s-a aplecat şi mi-a murmurat la ureche*: Ce părere ai despre BDSM2?

— Oh, Doamne! geme Lila. Acum mă dezgust pe mine însămi.

DELETE

L-am cunoscut pe Richard într-un club de noapte, unde petrecusem aproape întreaga seară dansând, lăsând ritmul pulsant să-mi alunge grijile. Dansasem până când transpiraţia făcuse ca rochia să mi se lipească de corp şi-mi udase părul. M-a prins de încheietura mâinii când am ieşit de la toaletă şi ceva din ardoarea privirii lui…

Jean-Claude era poet în Paris…

Vince era constructor, avea tot corpul acoperit de tatuaje, iar trunchiul lui musculos…

De trei zile Lila încearcă să inventeze escapade sexuale şi absolut tot ce a scris sună oribil, ca o pornografie de cea mai joasă calitate. Uneori crede că, din cauză că nu experimentează aceste lucruri, îi este imposibil să-şi imagineze ceva deopotrivă sexy şi real. Alteori îl învinovăţeşte pe Gabriel Mallory, care nu i-a răspuns la o simplă invitaţie şi pe care l-a evitat rugându-l pe Bill să o ia pe Violet de la şcoală săptămâna asta.

Uneori se gândeşte că a trecut atât de mult timp de

când n-a mai avut niciun fel de contact sexual, încât nu-şi mai poate imagina exact ce presupune un astfel de moment.

Lila îşi pune capul pe tastatură şi-l lasă să se odihnească acolo.

Vince era un constructor musculos, cu întreg trupul acoperit de tatuajeedffffffffhjjjjkjkjkjkkkkkkkkkkkkkllllllsdfffffffffhjhjk hjkhkjhjk.

— Asta e lista cu costumele care ne trebuie.

Lila şi-a făcut în sfârşit curaj să vină după Violet şi evident că Gabriel Mallory nu e acolo şi evident că doamna Tugendhat este. Poartă o salopetă vişinie cu imprimeuri şi-i îndeasă Lilei o listă în mână. Arată ca o prezentatoare uşor răutăcioasă a unei emisiuni pentru copii.

— În mod ideal, le-am vrea până la începutul următorului modul, dar înţeleg că s-ar putea să nu fie posibil, ţinând cont că sunt atât de multe. Dacă nu le puteţi face pe toate, terminaţi-le măcar pe cele opt din rolurile principale.

Lila priveşte lista, fără să aibă habar despre ce anume vorbeşte doamna Tugendhat.

Peter Pan şi băieţii pierduţi, scrie pe foaie. Şi îşi aminteşte: rugămintea din urmă cu şase săptămâni să se ocupe de costume.

— Opt? repetă ea.

— E timp suficient. Spunem că acelea făcute acasă sunt cele mai bune, dar – coboară vocea şi priveşte în spate – dacă o să căutaţi pe ebay, o să găsiţi costume la mâna a doua la fel de bune. Mulţi părinţi scapă în felul ăsta de costumele rămase de la piesele şcolare în care au jucat copiii lor. Dar nu aţi aflat de la mine.

Se bate cu degetul peste nas şi zâmbeşte conspirativ, apoi pleacă să abordeze alt părinte pe care-l are trecut cu cine ştie ce sarcină pe listă.

Lila citeşte cu atâta intensitate lista în timp ce iese pe poarta şcolii – *tunică şi colanţi verzi pentru Peter, o mustaţă mare, haină de pirat şi cârlig pentru Căpitanul*

Hook – încât se izbeşte direct de una dintre mămicile care-şi aşteaptă copiii.

Doar că nu este o mămică.

— Hei! spune Gabriel Mallory când Lila ridică privirea spre el şi clipeşte şocată. Ce mai faci? Nu neam văzut de mult.

— Sunt bine, spune ea şi dă să o împingă pe Violet pe lângă el.

— Ce-i asta?

Nu prea vrea să vorbească cu el, dar e greu să se mişte când Violet s-a postat fix în faţa ei şi dintr-odată e prinsă într-o conversaţie animată cu Lennie. Nu poate s-o ia spre stânga, pentru că asta ar însemna să dea fix peste grupul de mămici şi deja vede cu coada ochiului părul blond şi lucios al Marjei.

— Oh, zice ea, fără să se uite la el. Doar ceva pentru piesa şcolii.

— Piesa şcolii, da. Are şi Lennie un rol. Nu-mi mai amintesc ce a spus. Poate unul dintre băieţii pierduţi? în orice caz, este foarte încântată.

— Drăguţ, spune ea, tot fără să se uite la el.

Simte furnicături pe toată pielea, din cap până-n tălpi. E prea greu să fie atât de aproape de el, prea umilitor. Continuă să se uite la pantofii lui sport.

— Trebuie să plecăm. O să… întârziem.

— Unde? întreabă Violet, trădătoarea.

— Hm, te scoate bunicul în oraş, spune ea repede.

— Bunicul Gene?

— Da.

— Unde?

Haina lui Gabriel este din în încreţit şi pare scumpă. E prea aproape de ea, prea aproape de el.

Simte prezenţa Marjei în apropiere, simte mirosul parfumului fructat cu care se dă întotdeauna, ceva proaspăt, cu aromă de pepene galben. Lila este practic umplutura nedorită din cel mai prost sandviş din lume.

— Nu a spus, scumpo, mormăie ea.

— Mă duce să-mi fac un tatuaj?

— Hei…

Îi simte mâna pe braţ şi capul i se ridică parcă împins de un resort. Îi zâmbeşte. Chipul lui e blând, privirea e intensă.

— Îţi sunt dator cu un mesaj.

— Oh, nu-ţi face griji, zice ea, cu un zâmbet care nu e tocmai un zâmbet. Nicio problemă. Trebuie să plec. Ne vedem!

Aproape că o împinge pe Violet pe lângă el, ignorând protestele fetei şi întrebările ei repetate despre locul în care o s-o ducă bunicul Gene.

— Ştii că nu-i place să-i spun bunicule. A zis să-i spunem Gene, i-am spus că e nume de fată şi nici măcar nu i-a păsat.

Lila arde, abia înregistrând monologul lui Violet tot drumul până acasă. Faţa lui senină, netulburată. Felul în care a privit-o cu o uşoară uluire, ca şi cum nu ar fi făcut nimic rău când nu i-a răspuns. Toate mesajele dintre ei, conversaţiile lor de la locul de joacă nu au însemnat în mod clar nimic. Când ajunge acasă, Bill este în grădină, discută cu Jensen şi arată spre casă cu un aer supărat, într-un mod care sugerează că Gene iar a făcut ceva ce lui i se pare ofensator. Lila îi dă lui Violet doi biscuiţi cu ciocolată din ascunzătoarea ei secretă din sertarul cu unelte şi dă fuga sus, în camera ei.

Are patru e-mailuri noi. Unul de la dentist, care-i aminteşte că Violet are o programare pentru control săptămâna următoare, unul de la instalatorul de urgenţe, în care-i aminteşte că ultima factură e încă neachitată, unul de la British Gas – o factură nouă; şi ultimul e-mail e de la Anoushka.

Draga mea, când să le spun că o să primească noul capitol?

Lila priveşte peste umăr patul pe care Gene – în ciuda promisiunilor – tot nu l-a strâns. Prin fereastra deschisă, îl aude pe Bill spunând cu voce ridicată şi în mod repetat:

— Intră fum de ţigară în bucătărie.

Apoi vine răspunsul răstit al lui Gene:

— Sunt la jumătatea grădinii, pentru Dumnezeu!

Lila nu mai rezistă la încă o cină cu ăştia doi. Îşi priveşte din nou telefonul. Se gândeşte preţ de-o clipă.

Ştii, ai spus că arăt ca şi cum aş avea nevoie de ceva de băut, scrie.

CAPITOLUL 16

Pubul e în Hampstead, la jumătatea uneia dintre străduţele pietonale înguste care pornesc din strada principală, unde cărţile vechi se luptă pentru spaţiu cu magazinaşe de delicatese, care vând salate de vinete la cincisprezece lire caserola. Lila trebuie să se înghesuie pe lângă un bărbat uriaş, cu o expresie furioasă şi doi pitbulli ca să intre, dar, odată ce reuşește, se linişteşte când vede că localul are un aspect reconfortant de neîngrijit, cu pereţi întunecaţi şi zgâriaţi şi mese din lemn strâmbe, genul de loc pe care îl frecventa mereu înainte să aibă copii, dar în care rareori mai ajunsese de atunci. Jensen este deja acolo, cumva aranjat, îmbrăcat cu o cămaşă albastră şi blugi închişi la culoare, iar Lila se simte pentru un moment stânjenită că nu s-a deranjat să se machieze sau măcar să-şi pieptene părul. Dar la ce bun? Are doar nevoie să iasă, să fie în compania cuiva. Departe de casă. Iar grădinarul ei a fost, la propriu, singurul bărbat disponibil.

Violet păruse uşor scandalizată când îi spusese că avea să iasă în oraş.

— Dar unde? De ce nu pot să vin şi eu?

Lila evitase să răspundă, anunţase în fugă că avea să se descurce şi fără ea şi ieşise pe uşă înainte să apuce cineva să protesteze. Urcase strada în pantă preţ de douăzeci de minute, cu o hotărâre încruntată, fără să se uite la telefonul ale cărui bâzâituri intermitente trădau asaltul de întrebări şi proteste care urmaseră în mod inevitabil după plecarea ei. Nu, este o persoană adultă şi are voie să facă aşa cum vrea. Ocazional.

Jensen se întoarce, o vede şi-i face semn spre o masă, unde haina lui veche de pânză e aşezată pe spătarul unui

scaun. Lila se aşază şi priveşte în jur, spre ceilalţi clienţi ai pubului, prinşi în conversaţii animate, care au fost deja lubrifiaţi de mai multe pahare, sau care privesc tăcuţi în halbele din faţa lor. Trage în piept aerul stătut, încercând să-şi potolească pulsul.

— Deci ce vrei?

Jensen apare la masă şi-şi pune paharul pe un suport pătrat.

— Oh! O cola dietetică, te rog!

Îi e recunoscătoare când nu comentează. La începutul relaţiei lor, Dan îi spusese că era de admirat pentru că nu bea. Renunţase chiar şi el o vreme, mai ales când fetele fuseseră mici. Se temea ca nu cumva vreuna din ele să păţească ceva şi el să nu le poată duce la spital. Fusese un părinte surprinzător şi exagerat de protector în acea perioadă. Dar, în ultimii ani ai căsniciei lor, Dan începuse iarăşi să bea – doar chestii *curate*, cum ar fi vodcă şi apă tonică dietetică, fiindcă petrecea tot mai mult din timpul liber pe bicicleta cu cadru de carbon şi nu voia să se îngraşe –, iar de atunci păruse să vadă refuzul ei de a consuma alcool ca pe un reproş sau poate ca pe un semn al incapacităţii ei de a se bucura de viaţă. Îi oferea de băut în faţa prietenilor comuni, deşi ştia că n-o să accepte, şi îşi dădea ochii peste cap când refuza, ca şi cum ar fi vrut să le arate cât de greu era să trăiască împreună cu ea. Se întreba acum dacă bea cu Marja, dacă-şi încep seara cu o sticlă de vin scumpă şi…

Jensen îi întinde o cola, zâmbind.

— Ştii, m-ai luat prin surprindere când ai…

— Nu e o întâlnire, spune ea repede.

Jensen clipeşte.

— Bine.

— Iartă-mă, nu înseamnă că n-ai fi un bărbat foarte drăguţ. Dar vreau să fie clar de la bun început. Eu doar… aveam nevoie să ies din casă.

Jensen stă pe gânduri preţ de câteva clipe.

— Şi… am fost singura persoană la care te-ai putut gândi?

— Nu. Am prieteni. Mulţi prieteni.

Pare confuz.

— În mod normal, m-aş fi întâlnit cu prietena mea, Eleanor. Dar ea e la un sex-party în Richmond. Nu, în Rickmansworth. Într-un loc care începe cu R. Sau poate că se duce abia mâine…? Lila ia o gură de cola. Vreau să spun că am şi alţi prieteni. Dar, sincer, situaţia e atât de complicată de când a plecat Dan, încât toată lumea mă oboseşte. Toată lumea care ne-a cunoscut împreună, vreau să zic. M-am cam dat la fund. Trebuie să explic totul, să vorbesc despre ce s-a întâmplat. Abia mă obişnuiesc cu ideea că şi-a lăsat gravidă amanta tânără şi flexibilă şi nu mă simt în stare să le mai explic şi asta. Şi m-am săturat să văd oamenii clătinând din cap, înţelegi? M-am săturat de privirea aia înfiorătoare, încărcată de milă. Sau poate este doar uşurare că nu li s-a întâmplat lor. Iar tu ştii deja. Am vrut doar să ies ca să mă relaxez puţin şi să nu fie nevoie să… explic, zice ea. Se uită la cola dietetică din faţa ei. Îmi pare rău, spune ea după câteva momente. Tocmai mi-am dat seama că habar nu am ce caut aici.

Jensen pare să se gândească o vreme.

— Ai fost la multe *neîntâlniri*? zice el. Pentru că… s-ar putea să vrei să mai schimbi discursul de început.

— Am depăşit măsura când am vorbit de sex-party?

— Nu, partea aia a fost tare. Mi-ar fi plăcut să aud mai multe detalii, dar vedem cum te ţii după cola aia.

Pare complet nebulversat. Lila oftează adânc.

— Iartă-mă, n-am mai ieşit la o întâlnire sau *neîntâlnire* din 2004.

— Şi următoarea când e?

— Probabil în 2044.

— Pot să-ţi povestesc despre ultima mea întâlnire, dacă te face să te simţi mai bine.

— Nu prea. Nu dacă implică fiori delicioşi, o masă fantastică şi mult, foarte mult sex perfect.

— A implicat o pizza mult prea scumpă şi o parteneră care a izbucnit în lacrimi şi mi-a povestit totul despre fostul ei prieten. De care sigur, sigur, sigur nu mai este

îndrăgostită.

Lila se strâmbă.

— Auci!

— Prima întâlnire cu cineva de pe o aplicaţie de dating şi ultima. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu ne potrivim când am văzut că trecuse *machiaj* la interese. Nu ştiu. Nu ştiu dacă sunt făcut pentru relaţii. Categoric nu din astea moderne. Am cam închis magazinul pe frontul ăsta.

Lila începe să râdă.

— Oh, Doamne! Este atât de… îngrozitor! Eleanor m-a pus să instalez o aplicaţie din asta anul trecut, dar mă simţeam ca şi cum m-aş fi uitat la raionul de produse pe cale să expire dintr-un supermarket. Toţi bărbaţii de vârsta mea arătau ca şi cum ar fi fost cu mult trecuţi de termen sau atât de şifonaţi încât nicio femeie nu i-ar fi ales decât dacă era în ultimul hal de disperată.

Râsul lui e brusc şi puternic şi toată lumea întoarce capul spre ei.

— Chiar aşa, câţi ani ai? o întreabă.

— 42. Tu?

— 39.

— Oh, o să-ţi fie bine, spune Lila, lăsându-se pe spătarul scaunului. Poţi să te uiţi la femeile puţin trecute de 30 de ani. Eşti considerat în floarea vârstei. „La fel ca Dan”, se gândeşte ea. Un bărbat tânăr, care arată bine… O să-ţi găseşti perechea imediat, chiar dacă nu o cauţi. O femeie tânără şi superbă.

O priveşte întrebător.

— De ce faci asta?

— Ce fac?

— Sunt doar cu trei ani mai tânăr decât tine. Poate chiar cu mai puţin. Şi-mi vorbeşti ca o mătuşă unui nepot.

— Nu ştiu.

la suportul de pahar de pe masă şi-l răsuceşte între degete.

— Poate pentru că mă simt… bătrână.

— Nu, nu-i asta. Stă o clipă pe gânduri. Ai nevoie de

distanţare.

— Ce?

— Simţi nevoia să împingi oamenii înainte să apuce să se apropie. Sau să te porţi ca şi cum nu există posibilitatea să fie ceva între noi, ca să nu te simţi vulnerabilă în vreun fel, mai ales dacă n-o să mă dau la tine.

Lila simte cum se zburleşte.

— Ce vrea să însemne asta?

— Nu te judec. Văd doar dinamica. Probabil consecinţa anilor de terapie.

Lila strâmbă din nas.

— Nu mă analiza!

— Nu o fac. Doar observ.

— Poţi să observi cât vrei. Nu înseamnă că ai dreptate.

— Aşa este. El mai ia o gură de bere. Dar am dreptate.

Ea zâmbeşte.

— Uau! Poţi fi foarte enervant.

— Aşa-mi spune şi sora mea. Dar aşa ai făcut şi când m-ai cunoscut, mai ştii?

Lila îşi strânge braţele la piept.

— Ba nu! Nu am fost *deosebit de prietenoasă* cu acea ocazie pentru că am crezut că voiai să-mi furi maşina.

— Ai dat năvală afară în pijama şi mi-ai spus verden faţă să mă car de acolo doar pentru că mă uitam la copacul tău. Care, apropo, e bolnav. Trebuie să-l tai.

Lila închide ochii.

— Putem să nu facem asta? Pot să am măcar o singură oră în care să nu trebuiască să rezolv ceva care o să mă coste bani? Dacă nu cumva te pregăteai să-mi spui că Gene locuieşte şi acolo.

Atmosfera s-a încărcat uşor între ei, iar Lila nu-şi dă seama dacă e prietenoasă sau iritată. Dar cu siguranţă nu e relaxantă. Posibil să simtă şi Jensen asta, pentru că face o pauză de câteva clipe, apoi se apleacă în faţă şi pune berea pe masă.

— Arăţi foarte bine, apropo. Şi ţi-o spun ca la o *neîntâlnire*, prieteneşte, lipsit de orice conotaţie sexuală şi cu profund respect pentru vârsta ta înaintată.

Lila nu e chiar atât de supărată pe viaţă încât să nu recunoască o ramură de măslin când îi este întinsă.

— Eşti foarte amabil. Dar nu te pricepi să minţi. Nu m-am spălat pe cap de două zile şi nici nu m-am machiat.

— După cum ţi-am spus, machiajul nu se numără printre interesele mele. Ei, haide! îmi pare rău că te-am analizat. Nu prea mă pricep să fac conversaţie, în caz că n-ai observat. Deşi pot să încerc, dacă tu crezi că ajută. Îşi îndreaptă spatele şi priveşte în jur: Ce frumos e… decorul!

Lila îi urmăreşte privirea.

— Mie îmi plac puburile vechi, zice ea. Cele în care încă sunt pete de nicotină şi în care se mai simte mirosul acru al rachiului de altă dată. Îmi plac locurile în care poţi vedea istoria.

Jensen încuviinţează din cap.

— Nu ştiu dacă ai văzut cele două băi vechi din casa noastră, dar şi alea îmi plac. Deşi toată lumea mă bate la cap că trebuie să le demolăm şi să le modernizăm. Nu sunt ceea ce se poartă acum, dar au personalitate. Nu-mi place ideea asta că trebuie să schimbăm mereu totul, să ţinem pasul.

Jensen continuă să o privească.

— Oh, Doamne! N-o să analizezi şi asta, nu?

Jensen clatină din cap.

— Nu. Deşi sper că apreciezi efortul pe care-l fac ca să rezist. Nici mie nu-mi plac lucrurile noi. Când mi-am montat bucătăria în apartament, eu şi sora mea am pierdut o oră ca să lovim dulapurile cu piciorul ca să nu pară noi.

— Vorbeşti serios?

— Aveau uşi de lemn, dar cu un lac imaculat absolut oribil. Aveam nevoie să arate puţin uzate şi zgâriate ca să mă simt acasă.

— Ha! Pe Dan îl scoteau din sărite toate zgârieturile şi haosul din casa noastră. Aveam obiceiul să cumpăr scaune şubrede de la magazinul de vechituri sau fotografii

vechi cu feţe care-mi plăceau, iar el pur şi simplu nu putea să le suporte. Acum locuieşte într-un paradis minimalist, cu aproximativ două piese de mobilier absolut perfecte în fiecare cameră.

— S-ar înţelege bine cu fosta mea logodnică. La ea totul trebuia să se asorteze. La un moment dat, aveam două canapele crem, o măsuţă de cafea din marmură crem şi draperii crem. Simţeam că trebuie să mă duc să fac un duş înainte să intru în living.

— Ai fost logodit?

Nu voia să pară chiar atât de surprinsă. Doar că Jensen nu pare genul de bărbat care să se logodească, darămite să aibă canapele crem.

— Puţin timp. Nu prea a apreciat povestea cu căderea nervoasă. Apoi am plecat de la compania la care lucram şi şi-a dat seama că nu o să mai fac bani, aşa că... din două lovituri, m-a scos din joc. El mai ia o gură de bere. Oh, şi am uitat să spun că şi-a tras-o cu un coleg.

— Oh, Doamne! îmi pare rău!

— Mie nu. Eram total nepotriviţi. Doar că s-a văzut abia după ce am dat de greu.

— Eu credeam că eu şi Dan ne potrivim perfect.

Niciunul din ei nu spune nimic preţ de un minut. Lila se uită la cola din pahar.

— Poţi să iubeşti pe cineva şi totuşi să nu fiţi compatibili, spune el.

— Sau poate că sunteţi compatibili, dar... nu-l mai iubeşti pe cel de lângă tine?

Jensen stă câteva clipe pe gânduri.

— Şi asta. Dar discuţia se apropie periculos de mult de o analiză terapeutică. Mai vrei o cola?

Mai vorbesc patruzeci de minute înainte să vină apelul. Îi place să asculte, îşi dă seama că rar i se întâmplă să asculte pe altcineva vorbind despre viaţa lui. Este ciudat de odihnitor să asculţi despre complicaţiile şi greşelile altcuiva. Îi povesteşte cum a lucrat la schimb valutar, despre lichiditate, volatilitate şi acoperire, cum s-a logodit în cele din urmă, când s-a trezit într-o dimineaţă şi

a descoperit că iubita lui îi scrisese *Cere-mă sau adio*! *cu* rujul pe parbriz.

— Acum, când mă gândesc, poate că nu era chiar cel mai sănătos mod de a intra într-o căsnicie.

Urmaseră căderea nervoasă şi o scurtă internare la dezintoxicare. Îi povesteşte totul cu tonul calm şi detaşat al cuiva care discută despre evenimente care i s-au întâmplat unui om pe care nu l-a cunoscut, de fapt, niciodată. Lila se întreabă dacă să-l îmboldească să-i spună mai multe – este uşor captivată de iubita vehementă cu rujul –, când sună telefonul. E Violet.

— Mamă, trebuie să vii aici!

Se uită la Jensen, cu o mână apăsată pe ureche, şi-şi dă ochii peste cap. Evident că n-o lasă să aibă două ore doar pentru ea. Evident că nu.

— Violet, am ieşit să beau ceva cu un prieten. Am dreptul să…

Vocea lui Violet e alarmată.

— Nu. Trebuie să vii. Bill a pus o fotografie cu el şi cu bunica în ziua nunţii lor în living şi apoi Gene a pus şi el o fotografie cu el şi bunica din ziua nunţii *lor*. Când a văzut-o, Bill a început să ţipe şi Gene a spus că i se pare că bunica arăta mai fericită în fotografia lui, apoi Bill l-a fugărit în grădină cu un cuţit de tocat, Gene a căzut peste bucăţile de beton şi acum zace întins pe jos şi zice că nu poate să se mai ridice, iar Bill nu vrea să iasă din camera lui.

Lila priveşte în gol. Posibil să fi numărat până la zece sau până la 10.000; nu-şi aminteşte. Trage adânc aer în piept.

— Bine, scumpo. Vin imediat!

Are senzaţia că i s-a îngăduit să deschidă o fereastră micuţă înspre altă lume, doar ca apoi să-i fie trântită brusc în faţă. Posibil de cineva care scosese şi limba. Când ridică privirea, Jensen se uită la ea cu gura strânsă într-o expresie de compasiune.

— Cred că m-am cam prins care-i treaba, spune el. Haide, te conduc înapoi!

CAPITOLUL 17

Doctorul tânăr de la triaj îl recunoaşte numaidecât pe Gene.

— Vă ştiu! spune el, ridicând privirea din hârtii în micul separeu înconjurat de draperii.

Într-o mână are un sandviş, din care ia o muşcătură uriaşă în timp ce se aşază. Lila încearcă să nu se uite la picătura de maioneză care i-a rămas pe bărbie.

Gene se luminează la faţă, ca întotdeauna, şi se ridică numaidecât în capul oaselor, ca să pară ceva mai înalt pe patul de spital din metal, şi salută.

— *Căpitanul Troy Strâng, prezent la datoria inter*... începe el.

— Nu... Doctorul mai ia o muşcătură şi mestecă de câteva ori. Parcă era muşcătură de câine? Acum câteva săptămâni? Cum vă este?

Pentru că are o vârstă înaintată, Gene este luat relativ repede la control. Adică în aproximativ trei ore, ceea ce, remarcă Jensen, este un timp record pentru camera de gardă. Se pare că nu şi-a rupt nimic, deşi Gene trebuie să fie ajutat şi susţinut de Jensen ca să se mişte, în timp ce se strâmbă lamentabil şi tot scoate gemete de durere. Şi-a sucit totuşi glezna şi va trebui să stea la pat şi să aplice gheaţă timp de cel puţin o săptămână. Când este externat, cu o reţetă de analgezice pe care în mod evident Gene le găseşte dezamăgitor de slabe, mulţumeşte personalului medical cu recunoştinţa uşor exagerată a cuiva care adoră să fie în centrul atenţiei şi tot drumul de douăzeci de minute până acasă le laudă amabilitatea şi se minunează întruna cât de grozav este să nu ai nevoie de asigurare pentru orice.

Lila nu participă la conversaţie, lăsând-o în seama lui Jensen şi Gene, şi foloseşte timpul ca să le scrie fetelor, să se asigure că şi-au făcut temele, să le spună că totul e bine şi, în sfârşit, fiindcă e târziu, să le roage să se ducă la culcare. Nici când nu scrie mesaje nu zice nimic, în mintea ei fiind un bâzâit furios, care acoperă toată conversaţia din jur.

Bill strânge în bucătărie. De când a sosit Gene, face întruna curat în bucătărie, cu hotărârea specifică unui câine care-şi înseamnă locul. Când Lila deschide uşa, Bill ridică ochii şi o priveşte cu o expresie care exprimă pe jumătate jenă, pe jumătate ranchiună că Gene a reuşit cumva să se întoarcă iar în casa lor. Cei doi bătrâni se măsoară din priviri, apoi Bill întoarce ostentativ capul.

— Care vasăzică, n-a murit, spune el în batjocură.

— Aproape că mi-ai rupt piciorul, nenorocitule!

— N-am făcut nimic. Nu te-ai fi împiedicat de grămada de moloz dacă nu ţi-ai fi petrecut toată după amiaza la cârciumă.

— Nu m-aş fi împiedicat dacă nu m-ai fi alergat cu un cuţit!

— Era doar o spatulă de metal! Lucru pe care l-ai fi ştiut dacă ai fi făcut şi tu ceva în casa asta, nu doar să dai vieţile oamenilor peste cap şi să le furi şosetele.

— *Tăceţi*! Lila îşi trânteşte cu zgomot geanta pe jos. Dintr-odată, s-a făcut linişte. Se uită la Bill, apoi la Gene, pe care Jensen îl ajută să se aşeze pe un scaun. Când o să înceteze?

Cei trei bărbaţi se holbează la ea.

— Nebunia asta! Toată povestea asta e o nebunie. Amândoi vă îndreptaţi spre 80 de ani. Mama e la trei metri sub pământ. Nu v-aţi mai văzut de zeci de ani. *Când o să încetaţi*?

— *Eu* nu mă apropii de 80 de ani, mormăie Gene.

Acum Lila ţipă, nu se mai poate stăpâni:

— M-am săturat! Sincer vă spun, m-am săturat. Nu pot să locuiesc cu voi dacă vă comportaţi ca nişte copii de grădiniţă şi vă purtaţi pică pentru ceva ce s-a întâmplat acum... Cât? Treizeci de ani? Trec printr-o perioadă de criză în viaţa mea, copiilor mei le e greu şi nu mai suport nici măcar o singură zi în care să fac pe mediatorul între doi bătrâni caraghioşi, care refuză să lase trecutul în urmă. Lila trage adânc aer în piept. Aşa că uite cum o să facem: dacă vreţi să rămâneţi amândoi aici, în casa mea, va trebui să găsiţi o cale de a convieţui paşnic. Iar dacă nu

puteţi, nu aveţi decât să plecaţi amândoi, pentru că nu e cinstit să mă obligaţi pe mine, fata voastră, să fiu singurul adult din toată povestea şi să hotărăsc eu cine să plece. Aţi înţeles?

— Dar Lila… începe Bill.

— Nu. Nu mă interesează. Sunteţi amândoi adulţi, deşi s-ar părea că aţi uitat. Rezolvaţi-vă problemele sau găsiţi-vă alt loc în care să staţi! Oh, şi, în timp ce negociaţi, vă puteţi face utili fiind babysitteri, pentru că eu ies să beau ceva. Să *termin* de băut ceva, fiindcă am fost întreruptă într-un mod foarte nepoliticos. Jensen?

Jensen, care pare uluit, se uită la ceas şi ridică din sprâncene.

— Hm, bine.

Înainte să mai spună cineva ceva, Lila îşi ia geanta, iese din casă şi se îndreptă spre camioneta lui Jensen.

— Am putea încerca să ne întoarcem de unde am plecat, dar e ora închiderii. Jensen conduce cu o mână pe volan, cu cealaltă pe schimbătorul de viteze. Frumos spectacol, apropo! Nu cred că l-am mai văzut vreodată pe Bill *pus la punct*.

Lila abia dacă îl aude. Urechile încă îi ţiuie după cât a ţipat, iar mintea îi e asaltată de imaginea celor doi bărbaţi în vârstă rămaşi muţi în faţa ei. Dar în cea mai mare parte se gândeşte. Ridică privirea şi se uită în oglinda de deasupra scaunului. Începe să scotocească prin geantă după rimelul cel vechi. Găseşte o recompensă pentru câini, un pix dintr-un hotel la care a stat în 2017 şi un tampon care a evadat din ambalaj şi acum e plin de scame. Se mulţumeşte să se şteargă pe sub ochi, sperând că nu arată prea îngrozitor.

Se uită la el.

— Ai alcool?

— Dacă am alcool?

— Acasă la tine.

— Probabil vreo două beri. Dar tu nu bei…

— Beau în seara asta, zice ea. Opreşte la primul magazin!

A trecut atât de mult timp de când nu a mai băut, încât Lila nici măcar nu are idee ce să cumpere. Şi nu e sigură că în buticul ăsta nonstop există ceva mai sofisticat decât gazul lichefiat pentru brichete. Se uită la rafturile din spatele tejghelei sub privirea atentă a vânzătorului, care are acea expresie precaută a cuiva care a învăţat demult că până şi femeile aparent cuminţi, de 42 de ani, se pot arunca peste casă sau pot face pe ele lângă combina frigorifică. Îi aruncă un zâmbet liniştitor pentru a sugera că n-o să facă niciuna, nici cealaltă, dar vânzătorul nu-i răspunde în acelaşi fel. Nu i-a plăcut niciodată vinul roşu şi are senzaţia că de la bere o să se baloneze, aşa că, în cele din urmă, arată spre o sticlă de jumătate de litru de vodcă, ia o apă tonică şi i-o întinde individului.

— Tu ce vrei?

Jensen e în spatele ei. Cere două beri fără alcool.

— Mai târziu te conduc înapoi acasă, spune el, de parcă Lila ar fi uitat.

Până ce ajung pe Westling Street, a început să plouă torenţial, iar în clipa în care trec pe lângă casa lui Bill şi a Francescăi, Lila îşi fereşte privirea. Încă o afectează. Parcă o vede pe mama ei făcându-i cu mâna de pe verandă, ştergându-se ca întotdeauna pe blugi în timp ce se îndreaptă spre Lila pe alee, ca şi cum ar fi fost veşnic prinsă în câte-o treabă. Nu a conştientizat sentimentul reconfortant pe care-l încerca în fiecare săptămână când intra în casa asta decât abia când mama ei n-a mai fost. Şi apoi îl observă pe Jensen pipăindu-şi haina. Când opreşte ceva mai sus pe drum, şi-a pipăit deja de două ori toate buzunarele şi pare îngrijorat. Opreşte motorul şi-şi bagă adânc mâinile în buzunare în timp ce, fără ştergătoare, parbrizul este încet acoperit de o peliculă de apă. Apoi se întinde spre torpedou, îl deschide, scormoneşte înăuntru şi mormăie o înjurătură. Lila se uită la el.

— Cheile de la casă, spune el. Nu sunt în buzunar. M-am grăbit când m-ai sunat şi am senzaţia cumplită… că le-am uitat.

— Nu ai un set de rezervă?

— Ba da… în casă.

Priveşte prin parbriz, ca şi cum ar putea să intre cu puterea voinţei.

— Şi sora mea are un set, dar ea lucrează în tură de noapte, aşa că o să le pot lua abia mâine. Îmi… îmi pare foarte rău.

Sentimentul care o izbeşte pe Lila este neaşteptat de sumbru. Toate planurile ei au fost distruse. Din nou. Ştie că e un mod copilăresc de a privi lumea, dar în clipa asta simte o furie care o face să vrea să bată din picioare.

Jensen se lasă pe spate, se gândeşte preţ de câteva clipe, apoi se ridică brusc şi începe iar să cotrobăie prin torpedou. Scoate o cheie pe un breloc de piele.

— Am putea merge acasă la Bill.

Se uită în palma lui, la cheia micuţă, din alamă, decorată cu un heruvim.

— E cheia lui de rezervă. Mi-a dat-o după… Cred că îi place să ştie că, la nevoie, poate să intre cineva.

Lila întoarce capul şi priveşte în spate, la căsuţa mamei ei şi a lui Bill, care abia se vede în spatele unui gard viu îngrijit, în capătul străzii. Tăcută şi pustie, cu ferestrele ca nişte orbite goale pe o faţă fără expresie.

— Nu… Nu pot. Nu acolo. Vreau să spun… acolo a locuit mama. De când a murit, mereu am senzaţia că… Pur şi simplu, nu pot. Îmi pare rău.

Jensen încuviinţează din cap, nu insistă. Priveşte în gol în timp ce ploaia se aude răpăind pe acoperişul maşinii şi amândoi par o vreme pierduţi în gânduri. Lila simte sticla de vodcă nefiresc de grea în poala ei. Se gândeşte dacă să o deschidă pur şi simplu şi să ia un gât sau dacă asta o s-o facă să se simtă şi mai prost. O femeie trecută de 40 de ani care bea direct din sticlă într-o maşină.

— Ai putea… să mă duci acasă?

— Atelierul lui Bill! zice Jensen brusc. Ţine cheia de la atelier în bucătărie. Locul ăla a fost doar al lui, nu? Nu şi al mamei tale. Ţi s-ar mai părea ciudat?

Şi Lila simte că a prins iar viaţă.

Lui Jensen îi ia vreo câteva minute să intre şi apoi să

descuie poarta laterală spre grădină. Lila sare din maşină, trânteşte portiera şi fuge înăuntru, cu haina pe cap şi cu sticlele băgate sub braţ, călcând în bălţi. Jensen aprinde lumina în timp ce se scutură de ploaie şi banda de neon de deasupra lor prinde viaţă, luminând rafturi cu unelte, masa de lucru, menghinele şi fierăstraiele. Mai multe fâşii de şmirghel gradat sunt aranjate pe un raft de pe perete, duşumeaua e acoperită de rumeguş și bucăţele de lemn.

Pe marginea mesei e o coală de hârtie milimetrică, pe care sunt trecute nişte cote şi este desenată schiţa unei mese, lângă o ruletă şi o rindea cu mânerul uzat. Judecând după cât de rigid este Bill acasă, spaţiul lui de lucru este un talmeş-balmeș liniştitor de creativitate şi dezordine. În faţa mesei de lemn zgâriate este un taburet, iar o bancă de grădină abia terminată stă lângă uşă – probabil alt proiect pentru un vecin. De când s-a pensionat, Bill face în mod regulat piese la comandă. Lila a bănuit întotdeauna că le-ar face chiar dacă n-ar fi vorba de bani; pentru Bill munca are un efect calmant, e o stare de meditaţie. Nu-şi aminteşte să fi existat o zi în care să nu fi făcut ceva. Chiar şi în ziua când au înmormântat-o pe mama ei, a sculptat o pasăre în miniatură, pe care a pus-o pe sicriul Francescăi.

Jensen îi face semn spre bancă şi trage taburetul ca să se aşeze lângă ea.

— Ţi-am luat o cană din bucătărie, spune el. Nu ştiam unde ţine paharele.

— Stilat, spune ea şi-şi toarnă nişte vodcă şi apă tonică.

Neonul bâzâie înfundat deasupra lor, făcându-i pe amândoi să pară palizi şi încercănaţi.

— Arăt la fel de îngrozitor ca tine? întreabă ea, ridicând privirea.

— Considerabil mai rău. Eu arăt mereu gata de poză.

Lila priveşte în jur.

— Oh, uite!

Într-un colţ, sunt două lămpi de un verde-închis de parafină. Evident. Bill este pregătit pentru orice situaţie: pene de curent, criză de alimente, cutremur,

bombardament atomic. Aprind lămpile şi opresc neonul şi dintr-odată micul atelier este odihnitor şi ciudat de intim. „Bun”, îşi zice ea. la hotărâtă trei înghiţituri din vodcă, ignorând privirea surprinsă a lui Jensen. „Bun”, îşi zice. „Ţi-arăt eu acum, Eleanor”.

Gustul şi tăria alcoolului sunt atât de bine ascunse de apa tonică, încât Lila are nevoie de a doua cană înainte să-şi dea seama dacă băutura are vreun efect. Jensen e lângă ea, pe scăunel, şi bea din berea lui fără alcool. Ploaia se aude ca o tobă pe acoperişul plat al atelierului, iar Lila e într-un cocon de lemn, departe de stres, conflict şi dramă. „De ce nu beau mai des?”, se întreabă şi mai trage o duşcă. Nu e sigură că o să meargă până la capăt, dar este foarte plăcut să fie aici, în acest spaţiu, cu un bărbat lângă care se simte confortabil, care vorbeşte despre o grădină îngrădită pe care a restaurat-o în Winchester.

— Deci, zice ea, ridicând cana, spune-mi ceva interesant despre tine!

— Ceva interesant? Ce, atât de tare te-a plictisit grădina mea?

— Căderea nervoasă. Spune-mi ce s-a întâmplat! Jensen pare din nou uşor speriat, aşa că Lila adaugă: Doar dacă vrei, desigur. Nu vreau să fiu… băgăcioasă.

— Eşti puţin.

— Fac conversaţie.

— Serios? *Povesteşte-mi despre cel mai traumatizant moment din viaţa ta*?

— Atunci povesteşte-mi despre altceva! Povesteşte-mi despre… femeia cu rujul! Fosta logodnică.

În timp ce vorbeşte Jensen, Lila îi priveşte felul în care umerii i se mişcă pe sub tricou, mâinile mari. Oare cum ar fi să le simtă pe pielea ei? Cum ar fi să facă sex cu un bărbat care să nu fie Dan? La începutul relaţiei lor, petrecuseră zile întregi în pat, pătura era acoperită de pagini din ziare de duminică, cearşafurile erau pline de firimituri de pâine prăjită. Făcuseră atât de mult sex în prima lună, încât se pricopsise cu o cistită şi petrecuse două zile chircită şi dând pe gât suc de merişoare. Apoi se

gândeşte la ultimele şase luni petrecute împreună, la singurătatea pe care o simţi când eşti în pat cu cineva care nici măcar nu te vede, la tăvălugul de gânduri, la certurile nesfârşite pe care le porţi în minte, la spatele rece care ţi se întoarce noapte după noapte.

— Te plictisesc?

Îşi dă seama că Jensen se uită la ea. „Are o faţă plăcută”, se gândeşte ea. Poate că nu l-a privit aşa cum trebuie până acum.

— Nu, spune ea. Nu. Mă... doar mă gândeam.

— În orice caz, au fost în mare multă băutură, multe droguri, multe seri la al căror final încercam cu disperare să-mi amintesc numele cuiva. Apoi am început relaţia cu Irina, care era foarte volatilă – nu ştiam niciodată de la ce o să explodeze. Însă o parte din mine îşi spunea: mai bine aşa decât cu fetele al căror nume nu ţi-l aminteşti. Aşa că am rămas. Dar totul era un stres zi şi noapte – era genul ăla căruia îi place să se certe până la cinci dimineaţa, ştii? Te obişnuiești cu atmosfera dramatică.

„Are păr frumos”, se gândeşte ea. Şi-ar putea trece degetele prin părul ăla.

Jensen oftează.

— Apoi, după ce ne-am logodit, lucrurile la muncă au devenit frenetice şi trupul meu a început să cedeze bucată cu bucată. După care am aflat că se culcase cu un coleg, iar creierul meu... era ca o centrifugă de la o maşină de spălat – se învârtea iar, şi iar, şi iar. Nu puteam să dorm, am început să am atacuri de panică, mă simţeam mereu încordat. Dar am crezut că pot să trăiesc cu asta. Până când n-am mai putut.

— Ce s-a întâmplat? spune ea, trăgându-se în spate.

— Cineva m-a găsit în stare catatonică în toaleta bărbaţilor. Nu puteam să mă ridic. Nu puteam să vorbesc. M-am dus acasă şi nu m-am putut opri din plâns. Am stat în pat trei săptămâni. Sincer să fiu, nici nu-mi amintesc. Se uită la ea, apoi îşi mută privirea, ca şi cum partea asta îl face să se simtă stânjenit. Ai mei n-au reuşit să înţeleagă. Dar a intervenit sora mea. După ce am ieşit de la

dezintoxicare, m-a trimis la terapie, s-a mutat la mine timp de două luni şi s-a zburlit ca un câine de luptă la oricine voia să mă cheme la vreo petrecere. Şi unul dintre lucrurile pe care le-am descoperit la terapie a fost cât de mult îmi detestam slujba. O uram. De câte ori mă gândeam să mă întorc, mi se făcea rău. Aşa că – îşi îndreaptă spatele – am mers la nişte cursuri şi am început să fac ce fac acum.

Aşteaptă ca ea să spună ceva, dar Lila nu ştie ce să spună. Se simte brusc copleşită de sentimentul că îl vrea mai aproape.

— Şi s-a dovedit că-mi prinde bine să-mi petrec toată ziua în grădină. Evident, nu fac prea mulţi bani, dar…

— Vrei să stai pe bancă? îl întrerupe ea, dându-se mai încolo ca să-i facă loc.

O priveşte preţ de un minut.

— Vrei să stau lângă tine?

— Tu nu vrei?

Încă îi citeşte chipul, ca şi cum ar fi un puzzle pe care nu poate să-l rezolve. Nu zice nimic, dar se ridică fără niciun cuvânt şi se mută pe bancă, lăsând câţiva centimetri între ei când se aşază – o distanţă de care să se poată folosi ca să nege alte intenţii.

Lila îşi umple iar cana şi bea lung.

— Cred că ne trebuie muzică, anunţă ea.

Se ridică şi se îndreaptă spre radioul cu tranzistor! al lui Bill de pe masa de lucru. E posibil să se fi clătinat puţin pe picioare, dar speră că Jensen n-a observat. Porneşte aparatul şi acesta trece direct pe Radio 3 – acorduri blânde de corzi clasice, într-o gamă minoră. Dintr-odată, atmosfera din cameră e încărcată.

— Este foarte…

— …plăcut? încearcă ea, cu speranţă.

— *Plăcute* un cuvânt îngrozitor. O prăjitură dintr-un supermarket e plăcută. Bunica ta e plăcută.

— Eu nu sunt nici prăjitură, nici bunică.

— Cu siguranţă nu eşti. Dar nu sunt sigur ce…

În acest moment se lansează spre el şi-l sărută. Nu

pentru că ar fi fost copleşită de dorinţă, ci mai degrabă pentru că şi-a dat seama că nu ştie ce să mai spună şi se teme de ce i-ar putea ieşi pe gură, în plus, nu a mai sărutat pe nimeni de trei ani şi vrea foarte-foarte mult să vadă dacă încă poate.

Se pare că poate. Buzele lui Jensen sunt mai pline şi mai moi decât ale lui Dan. Îşi dă seama, când le ating pe ale ei, că ea şi Dan nu s-au mai sărutat cu adevărat de ani buni. Nu aşa. Cumva, săruturile pasionale sunt primele care dispar dintr-o relaţie care se destramă, prima victimă a resentimentelor nerostite şi a unei lipse de afecţiune necomplicată. Jensen miroase a săpun şi a şampon – un şampon pe care-l recunoaşte, dar al cărui nume nu şi-l aminteşte – şi are gust vag de bere. Îi simte limba şi senzaţia este uşor şocantă, apoi e revelatoare, după care este pur şi simplu… de vis. Uitase, chiar uitase cât e de plăcut. Se simte trasă spre el, iar capacitatea ei de gândire se spulberă în mii de bucăţele, chiar în timp ce o voce firavă din mintea ei strigă ca o fetiţă de 12 ani: „Sărut pe cineva! Chiar sărut din nou pe cineva!”

Jensen se îndepărtează după câteva clipe ce par să fi fost câţiva ani şi clipeşte, ţintuind-o cu privirea.

— Bun, a fost… neaşteptat.

— Dar… plăcut?

— Nu. Simte deja cum începe să se înroşească de jenă şi Jensen se grăbeşte să adauge: *Plăcut e* un cuvânt mult prea nepotrivit pentru a descrie ce s-a întâmplat adineauri.

Lila oftează uşurată.

— N-am mai sărutat pe nimeni de trei ani.

— Atunci pot să te asigur că încă te pricepi.

Simte zâmbetul întinzându-i-se pe faţă, caraghios şi de neoprit.

— Serios?

Jensen se încruntă şi pare să se gândească.

— De fapt, nu sunt sută la sută sigur. S-ar putea să fie nevoie să mai încerc o dată ca să verific.

De data asta, o trage blând spre el şi o sărută. E un

sărut plin de siguranţă, infuzat de dorinţă. A uitat cât de delicios este să te simţi dorită, iar senzaţia îi alungă orice urmă de disconfort rămăsese în ea şi-şi simte corpul devenind fluid, ca lava topită. Se sărută, iar mâinile lui sunt pe ea, în părul ei, îi cuprind faţa, îi mângâie degetele şi-i alunecă pe coapse. Se lasă pradă senzaţiilor, celule demult adormite din corpul ei se aprind ca nişte scântei, iar greutatea lui, plăcut de solidă, o ţintuieşte în timp ce se întinde pe spate pe bancă. „Pot să fac asta”, îşi spune în timp ce el îi sărută gâtul, făcând-o să tremure de plăcere. Mâinile ei îl trag spre ea… O încearcă o clipă de nesiguranţă când îşi aminteşte ce chiloţi a pus pe ea azi-dimineaţă – e foarte sigură că nu a fost nimic exotic, ci mai degrabă o pereche veche dintr-un set practic de bumbac –, apoi ajunge la concluzia că Jensen probabil nu e genul de bărbat care să-şi bată prea mult capul cu lenjeria scumpă. Îi desface încet nasturii de la cămaşă cu o mână, fără ca gura lui s-o părăsească pe a ei, iar când îi atinge sânul, se surprinde arcuindu-se spre mâna lui, pradă dorinţei, către…

Brusc, Jensen se ridică în coate.

— Trebuie să te întreb: cât de beată eşti?

Lila deschide ochii.

— Ce? Nu atât de beată.

— Nu sunt foarte sigur ce se petrece aici. Pentru că la începutul serii mi-ai explicat în termeni cât se poate de clari că asta nu e o întâlnire şi…

Îl cuprinde cu mâna pe după gât şi-l trage spre ea până când feţele lor sunt doar la câţiva centimetri depărtare. Vrea buzele lui înapoi peste ale ei.

Şopteşte:

— Trebuie să purtăm discuţia asta chiar acum?

— Hm, da?

— Nu e prea sexy.

— Nu-i sexy nici să te trezeşti a doua zi cu sentimentul că ai profitat de cineva. Îmi placi, Lila. Ştiu că ai trecut prin nişte chestii grele şi… nu vreau să fiu şi eu una dintre ele.

— Cu siguranţă n-o să fii!

Când Jensen tot nu pare convins, Lila întinde mâna şi cotrobăie prin geantă după telefon. Apasă pe înregistrare vocală şi spune în microfon, fără să-şi ia ochii dintr-ai lui:

— Vorbeşte Lila Kennedy, sănătoasă la minte şi ceva mai puţin la trup, şi vrea să spună că sub nicio formă nu este victima presiunii lui Jensen... Se opreşte brusc şi se uită la el. Nu-ţi ştiu numele de familie.

— Să-ţi fie ruşine! spune el. Ce fel de femeie eşti?

— O femeie care încearcă să-ţi calmeze mustrările de conştiinţă şi să se bucure de o partidă excelentă de sex.

— Ei, cu asta ai pus presiune asupra momentului.

— Bine, o partidă mediocră. Doar o partidă. Hei, de ce faci lucrurile atât de dificile?

— Phillips. Numele meu e Phillips.

O sărută iar şi râde în acelaşi timp, ceea ce e ciudat, dar plăcut, apoi râsul încetează şi Lila se relaxează, după care simte ceva foarte-foarte diferit de relaxare, iar când el încetează să o sărute şi începe să-şi mişte buzele în jos pe abdomenul ei, Lila lasă telefonul să-i cadă din mână şi nu se mai gândeşte la nimic.

CAPITOLUL 18

Celie

Cel mai ciudat lucru s-a întâmplat azi, înainte de şcoală. A făcut-o pe Celie să râdă, apoi a întristat-o, pentru că era exact genul de situaţie în care, înainte ca lucrurile să se strice între ele, ar fi sunat-o imediat pe Meena, i-ar fi spus şi s-ar fi prăpădit de râs împreună.

Era în baie şi încerca să acopere un coş foarte enervant, care refuza să dispară – zău aşa, era ca unul dintre becurile alea intermitente de deasupra trecerilor de pietoni, îl simţea pur şi simplu cum pulsa. Ştia că toată lumea o să-l observe şi că probabil o să fie subiectul de bârfă în acea zi – când o să vină vorba de ea, o să spună că-i mai creştea un cap sau că avea ciumă. Celie tocmai aplicase al doilea strat de fond de ten peste coş, sigilase totul cu pudră şi se pregătea să-şi aranjeze părul, dar Violet îi şterpelise peria cea bună – aia care-ţi descâlceşte

cârlionţii fără să-ţi vină să urli şi să simţi că o să mori. Se pregătea să se ducă peste Violet şi s-o ameninţe că o omoară, când auzise uşa de la intrare închizându-se. Şi tăcerea care urmase fusese cumva ciudată – şi Truant nici măcar nu lătrase –, aşa că

Celie coborâse câteva trepte ca să afle ce se întâmpla şi o văzuse pe mama stând în uşă, uitându-se la ceva ce ea nu putea să vadă. Părul îi era încâlcit la spate, avea ceva în el – praf, rumeguş sau ceva –, era albă la faţă şi purta aceleaşi haine în care plecase ieri în grabă, doar că erau mototolite, ca şi cum ar fi dormit în ele.

Celie o privise preţ de câteva minute, pentru că, sincer, presupusese că mama era în cealaltă baie şi se spăla pe dinţi, sau în grădină, unde strângea rahatul de câine ori ceva de genul ăsta. Nu o văzuse, ce-i drept, dar asta nu însemna nimic, fiindcă ar fi putut fi oriunde în casă. Şi totuşi, în timp ce stătea şi o privea, Celie îşi dăduse seama că… mama fusese în altă parte în noaptea aia?

Apoi coborâse încă două trepte şi se aplecase peste balustradă ca să vadă la ce se uita mama cu o expresie uşor uluită, ca şi cum nu i-ar fi venit să-şi creadă ochilor. Şi îl văzuse apoi pe Bill, îmbrăcat la cravată şi cu pantofii lustruiţi, cum era întotdeauna, chiar şi la şapte şi un sfert dimineaţa, ţinând în mână o lingură de lemn pe care încă era nişte terci. Şi în picioare lângă el era Gene, într-un tricou Joni Mitchell şi o pereche de boxeri foarte decoloraţi, ţinând în mână un pachet de ţigări. Se uitau amândoi la ea, iar în clipa în care mama deschisese gura să vorbească, se uitaseră unul la celălalt, apoi înapoi la ea şi spuseseră – exact în acelaşi timp şi pe exact acelaşi ton dezaprobator:

— Pe unde naiba ai umblat?

CAPITOLUL 19

— Hai că mor de râs! Câţi ani ai?

Lila şi Eleanor sunt în vestiarul de la sală. Tocmai au terminat un antrenament – de când a împlinit 40 de ani, Eleanor este obsedată de condiţia ei fizică iar Lila simte

transpirație în locuri în care nici măcar nu știa că poate să transpire (crede că e posibil să-i fi ieșit sudoare și prin pleoape), iar cele două pete mari de pe tricou o fac să arate ca un urs panda.

— 16, s-ar părea.

Încă îi e greu să respire.

— Și chiar te-au luat la rost?

Lila își freacă fața cu un prosop.

— Gene mi-a ținut o predică – a zis că nu e deloc isteț să dispar pur și simplu, că există tot felul de bărbați pe lumea asta, dar eu habar nu am, pentru că n-am mai ieșit și nici măcar nu mă uit la știri ca să aflu ce li se întâmplă femeilor care umblă singure noaptea pe străzi.

— Dar știau cu cine erai.

— Știau. Dar Bill a tot spus că ei nu au știut unde eram, pentru că au presupus că Jensen mă lăsase acasă, fiindcă nu era nimic romantic între noi și nu răspunsesem la telefon. Apoi, când am spus că, de fapt, am fost cu Jensen, Bill mi-a explicat, vorbindu-mi cam de sus, că ține foarte mult la relația cu Jensen și speră că n-o să complic situația. Apoi a *pufnit* – așa cum pufnește cineva care te judecă – și a adăugat că probabil nu era cea mai bună idee să mă culc cu un bărbat cu care am o relație de muncă.

Eleanor pufnește în râs.

— Ha! Te-a pus la punct.

— Și apoi Bill a spus că probabil nu era cel mai bun exemplu pe care să-l dau fetelor.

Lila îl privise lung, cu obrajii în flăcări.

„Am 42 de ani, spusese, îndreptându-și spatele. N-am mai ieșit la o întâlnire de douăzeci de ani. Am fost mult prea ocupată să îndrept lucrurile, în timp ce tatăl fetelor e ocupat să lase gravidă o femeie mult mai tânără. Îmi petrec cea mai mare parte a timpului încercând să le asigur copiilor mei un acoperiș deasupra capului și mâncare în farfurie. Și vouă la fel, că tot a venit vorba. Așa că să nu mă judecați – niciunul din voi!”

Cel puțin asta i-ar fi plăcut să le spună. În realitate, se pare că se întorsese la vârsta de 16 ani, rămăsese mută

preţ de câteva clipe, mormăise un „Mulţumesc pentru sfat!” şi, roşie până-n vârful urechilor, trecuse nervoasă pe lângă cei doi şi urcase la etaj ca să facă un duş.

— Şi acum întrebarea cea mai importantă: cum a fost?

Eleanor îşi scoate hainele cu nepăsarea cuiva care este, se pare, obişnuit să se dezbrace în faţa străinilor. Se îndreaptă spre vestiar ca un model pe podiumul de prezentare.

Lila îşi priveşte prosopul.

— A fost… plăcut. Adică, sigur, nimic spectaculos, ca în Cincizeci *de Umbre*, aşa cum eşti tu obişnuită. Dar am râs mult. Iar sexul a fost mai mult… un bonus.

Nu-i poate explica în cuvinte lui Eleanor ce s-a întâmplat. Cum în cele din urmă Jensen refuzase să facă sex propriu-zis, îi făcuse chestia aia pe care Dan nu o mai făcuse de cincisprezece ani (îi spusese cândva că nu-i plăcea, că îl făcea să se simtă claustrofobic). Iar la început Lila se simţise extrem de ruşinată şi de expusă, o cuprinsese o uşoară senzaţie de panică, apoi Jensen fusese atât de bun, încât orice ruşine îi trecuse, cel puţin până când îşi dăduse drumul – cu zgomot. Cu jenant de mult zgomot, deşi nu putuse face nimic în legătură cu asta în acel moment. După aceea începuse iar să se simtă ruşinată, dar Jensen o făcuse să râdă şi păruse să se simtă foarte confortabil cu trupul ei, cu sunetele ei, cu părul nu tocmai atent epilat şi îi spusese că nu poate să meargă „până la capăt” din prima seară, pentru că a) niciunul din ei nu avea prezervative şi b) nu voia să îl considere un uşuratic – chestie care o făcuse să râdă din nou.

Se făcuse aproape ora trei când se opriseră din vorbit, deja prea târziu ca Lila să se mai poată întoarce acasă fără să trezească pe toată lumea. Dormiseră pe două perne de grădină şi Jensen o învelise cu haina lui. Adormise aproape numaidecât, cu un braţ peste talia ei şi numai un sforăit înfundat se auzise din direcţia lui. Ea abia dacă aţipise – întreg trupul îi vibra, aprins de senzaţia nefamiliară de a avea un bărbat aproape gol lângă ea. O zi

întreagă după aceea, îi văzuse părul de culoarea nisipului între picioarele ei şi de fiecare dată simţise fiori prin tot corpul.

Capul lui Eleanor apare peste marginea cabinei de duş.

— Şi… eşti OK? După atât timp cu Dan?

Tocmai asta o uimea – chiar era. I se părea ciudat să se simtă atât de confortabil cu un bărbat de care nu era îndrăgostită. Îşi dăduse seama după aceea că, în ultimii ani ai relaţiei lor, Dan abordase partidele de sex în acelaşi fel în care aborda bicicleta cu cadru de carbon. După ce trecea de etapa preliminară, băga capul între umeri, întreg trupul i se încorda şi îi dădea înainte până la final.

— A fost chiar foarte… plăcut.

— Plăcut?

— Vesel. Sex vesel. Nu pot să-ţi descriu. Adică nu e genul meu din punct de vedere fizic şi nu e interesat de o relaţie. Şi ştii tu, e un grădinar fără bani, uşor enervant. Dar pare omul perfect cu care să reînvăţ mersul pe bicicletă.

După ce o lăsase acasă, îi spusese că trebuia să se ducă o vreme la părinţii lui, în Yorkshire. „Foarte convenabili”, mârâise ea, apoi Jensen îşi dăduse ochii peste cap şi-i spusese că trebuia să se ducă să-i vadă, iar ea să-l întrebe pe Bill dacă nu-l credea, pentru că deja vorbiseră despre asta. Îşi ceruse scuze că o lăsa cu tot deranjul din grădină, dar aşa era cu părinţii. Da, Lila ştia. Îi trimisese un mesaj a doua zi, în care-i spunea că se simţise foarte bine şi că ar fi vrut să o vadă din nou, „şi nu când sunt într-un şanţ în grădina ta”, dar Lilei îi rămăsese în minte avertizarea lui Bill, că n-ar trebui să amestece afacerile cu plăcerile, aşa că nu ştiuse cum să-i răspundă. Şi acum trecuseră trei zile, timp în care faptul că nu răspunsese imediat, fiindcă nu ştiuse ce să spună, se transformase într-o situaţie mai grea şi stânjenitoare.

— Ei bine – rânjetul lui Eleanor i se întinde pe toată faţa –, aş zice că a fost o primă încercare foarte bună.

— Asta înseamnă că pot să folosesc escapadele tale

sexuale pentru cartea mea?

Eleanor se spală pe cap şi degetele îi sunt cufundate adânc în spuma de pe păr. Se opreşte o clipă şi face o grimasă.

— Sincer, Lils, aş prefera să nu o faci. M-am gândit şi mi se pare cam ciudat. Chiar dacă o să spui că ai fost tu, cred că oamenii cu care m-am distrat s-ar putea să recunoască unele lucruri sau să înceapă să se poarte ciudat în preajma mea, iar atunci n-o să mai pot ieşi cu ei. Mi se pare cam... nepotrivit.

Lila o priveşte cu acea dezamăgire pe care o încerci când nu ţi se dă voie să faci ceva din motive perfect rezonabile şi raţionale.

— Bine, zice ea după o clipă, încercând să nu pară resemnată.

— Îmi pare rău, spune Eleanor.

— E în regulă. Găsesc eu o soluţie.

— La urma urmei, ai propriile experienţe acum, nu?

— Presupun că da.

Lila scoate geanta din dulăpior, se uită la telefon, verifică dacă a primit vreun mesaj de la fete şi rămâne blocată când vede ecranul.

Gabriel: *Hei, spune-mi când vrei să ieşim*! *îmi pare rău că mi-a luat atât de mult să răspund – s-au îngrămădit lucrurile*, *ştii cum e*.

Apropo, *arătai* raggiante *ieri*, *în faţa şcolii*, *x*

Ceva ciudat s-a întâmplat de la noaptea cu *neîntâlnirea* cu Jensen. Nu se poate spune că relaţiile sunt chiar cordiale, dar cei doi taţi ai Lilei nu se mai ceartă în mod activ. Când Lila se întoarce după-amiaza cu Violet de la şcoală, Bill face eforturi să fie vesel şi plăcut, le întreabă cum şi-au petrecut ziua, găteşte uneori mese mai puţin provocatoare şi-i arată Lilei mici schimbări pe care le-a făcut prin casă – a montat o tablă de plută cu bileţele, ca fetele să ştie ce să ia la şcoală în fiecare zi, şi a cumpărat o încuietoare nouă pentru baia de la primul etaj, ca nimeni să nu mai intre peste ea (mai bine zis, ca Gene să nu mai intre peste Bill). Cu siguranţă uşile nu se mai trântesc atât

de des şi nici Bill nu mai cântă la pian cu atitudinea aia pasiv-agresivă.

Între timp, Gene se trezeşte la o oră aproape normală (nouă şi treizeci de minute), strânge frumos canapeaua, stă plecat mai toată ziua şi are grijă să-l salute ceremonios pe Bill de îndată ce se întoarce:

— Hei, Bill! Cum ţi-a mers azi?

— Absolut minunat, Gene. Ţie? răspunde Bill.

Lila nu e deloc sigură că acelaşi schimb de amabilităţi are loc şi când nu e ea în apropiere ca să-l audă. Dar, într-o seară, cei doi au spălat vasele împreună după cină şi Bill nici măcar nu a comentat când Gene a pus farfuriile în dulapul greşit, iar în seara următoare, în timpul cinei, au avut o scurtă discuţie despre o scurgere într-una din băi, care nu a implicat pe nimeni altcineva de la masă şi, chiar dacă aceste conversaţii minore se desfăşoară oarecum cu dinţii încleştaţi, cel puţin înseamnă că Lila nu mai trebuie să stea întreaga zi încordată, ca un expert în dezamorsarea bombelor care aşteaptă o explozie.

Ceea ce e foarte bine. Pentru că Lila a petrecut trei zile închisă în camera care era cândva biroul ei, lucrând la capitolul de deschidere, cu care e deja în urmă şi pe care i-a promis, i-a garantat Anoushkăi că o să-l aibă până vineri.

Cu doi ani în urmă, eram o femeie măritată, cu doi copii şi aproape abstinentă, care nici măcar nu se uitase vreodată la alt bărbat. M-am căsătorit pe viaţă, familia era lumea mea şi cred că îi judecam puţin pe cei care nu erau ca mine. Aşadar, cum am ajuns pe podeaua unui atelier de tâmplărie la prima întâlnire cu un bărbat mai tânăr, cu rumeguş în păr, ameţită de vodcă şi cuprinsă de pasiunea celei mai fierbinţi partide de sex din viaţa mea?

L-a numit J. şi nu a specificat cu ce se ocupă, gândindu-se că, în felul ăsta, putea fi oricine. Şi evitase complet incidentul cu tatăl în vârstă care fusese dus mai înainte la spital, rezumându-se doar să spună că avusese *o zi proastă la birou*. Restul experienţei însă a descris-o aproape ad litteram. Cum stătuseră la bar, povestindu-şi unul celuilalt despre vieţile lor, cum el îşi pierduse cheile,

cum fusese hotărâtă să *se urce înapoi pe bicicletă*, momentul în care-şi dăduse seama că nici măcar nu-i ştia numele de familie, groaza, entuziasmul şi încântarea de a se dezbrăca din nou în faţa altei fiinţe umane. Îi place procesul de a scrie despre toate astea, îi permite să retrăiască întreaga seară în detaliu, să-şi amintească amănunte pe care le uitase (cum nasturele lui de la manşetă i se prinsese în păr, cum după aceea Jensen fugise în grădină, în ploaie, ca să facă pipi), pentru ca apoi să observe experienţa de la distanţă – povestea unei femei care-şi recâştigă viaţa şi sexualitatea. A mai ajustat detaliile – a amplificat emoţiile, pe el l-a făcut brunet şi a oferit episodului un final concludent (*Ei bine – a spus prietena mea cea mai bună – pare să fi fost o primă încercare perfectă*). Dar nu a trebuit să schimbe nimic în legătură cu felul în care s-a simţit – uşurinţa neaşteptată cu care se întâmplase totul, râsul, rumeguşul, mirosul de parafină şi răpăitul neîncetat al ploii pe acoperiş, felul în care, îşi dă seama acum, nu-şi făcuse nicio clipă griji legate de felul în care arăta sau cum o vedea el.

Era un tip grozav, total diferit de genul meu, care mi-a arătat că, spre deosebire de felul cum stăteau lucrurile la 20 de ani, când sexul pentru mine era legat de diferite elemente exterioare – ce spusese sau făcuse iubitul meu mai înainte, dacă eram sau nu într-o relaţie, cât de beată eram sau cât de nesigură mă simţeam –, sexul la 40 de ani este ceva cu totul diferit. La 40 de ani sunt pe deplin stăpâna corpului meu, nu mă tem să cer ce vreau şi mă simt confortabil cu ideea că, doar pentru că sexul cu un bărbat este extraordinar, nu înseamnă că trebuie să-mi petrec restul vieţii cu el. Din contră chiar: pot trăi o experienţă sexuală ştiind că nu vreau să-mi petrec restul vieţii cu acel bărbat. A fost primul meu moment de eliberare şi a meritat fiecare oră petrecută pe pernele de grădină noduroase şi tot rumeguşul din păr…

„Na, să-ţi stea în gât, Dan!” Scoate fragmentul la imprimantă ca să verifice greşelile de punctuaţie şi de gramatică – cumva, sunt întotdeauna mai uşor de văzut pe

o pagină tipărită –, apoi, când se asigură că nu există, ataşează capitolul într-un e-mail, introduce adresa Anoushkăi şi apasă SEND. Apoi închide laptopul, simţindu-se ciudat de satisfăcută. Este o femeie adultă şi independentă, care scrie despre escapadele ei sexuale. Merge înainte, are grijă de familia ei, îşi recâştigă independenţa financiară. Nu a trebuit să inventeze nimic. Nici măcar faptul că Truant a făcut pipi pe scări (pentru că nimeni în afară de Lila nu-l scoate vreodată la plimbare) nu-i strică buna dispoziţie.

Lila: *Sună bine*! *Când te-ai gândit să ieşim*?

Gabriel: *Sunt prins până peste cap săptămâna asta, dar ce-ai zice de joi seară*? *Lennie se duce la mama*.

Lila: *Joi e foarte bine*.

Ea şi Gabriel îşi trimit din nou mesaje aproape în fiecare seară, cu comentarii despre poarta şcolii sau impresii despre ce au mai făcut copiii lor.

Ce mai face cea mai frumoasă femeie din curtea şcolii?

Face mereu comentarii despre felul în care arată, zice că îi stă bine cu părul aranjat într-un anumit fel sau că arată fantastic în blugi şi foloseşte deseori cuvinte în italiană, al căror sens Lila trebuie să-l caute pe internet. Este atent la detalii pe care Dan nu le-ar fi observat niciodată la ea. Este amabil, atent şi, evident, înţelege drama prin care trece în fiecare zi când trebuie să se afle în prezenţa Marjei.

Gabriel: *Ştiu că nu-i treaba mea, dar nu pot să pricep cum a putut Dan să o aleagă pe fata aia*. *Nu are nimic deosebit, nu în comparaţie cu tine*.

Îi place cum sună *fata aia*, ca şi cum Marja ar fi o cantitate neglijabilă. Mesajele sunt imprevizibile şi vin la tot felul de ore, uneori două sau trei pe oră, după care nu mai primeşte niciun răspuns. Lila îşi imaginează stresul prin care trebuie să treacă în fiecare zi – un tată rămas văduv care încearcă să echilibreze meseria de arhitect de prestigiu şi nevoile emoţionale ale fiicei lui.

Te simţi foarte singur uneori, nu-i aşa? încearcă ea

într-o seară, târziu, cât încă e în baie.

Răspunsul soseşte douăzeci de minute mai târziu. Apa a început să se răcească.

Da. Ştiu că înţelegi, x

Pare să o vadă aşa cum nu o mai vede nimeni altcineva; parcă ar avea un aliat secret, care nu vede decât ce e mai bun în ea. Când se întâlnesc, nu schimbă decât câteva cuvinte – desigur, nimeni nu vrea să fie în centrul atenţiei mămicilor din curtea şcolii –, dar privirea lui e sugestivă şi, de fiecare dată când primeşte un mesaj de la el, Lila se simte străbătută de un mic fior, apoi îl citeşte şi îl reciteşte de mai multe ori, delectându-se în căldura privirii lui digitale.

Gabriel: *Azi, la muncă, am văzut o femeie care semăna cu tine. Aproape că mi-a părut rău că n-ai fost tu – am fi putut să mergem la o cafea.*

Lila: *Eu eram! Mă ascund în biroul tău sub o mulţime de deghizări. Aşa sunt eu.*

Gabriel: *Eşti foarte amuzantă. Unul dintre multele lucruri fermecătoare la tine,* bella*. În orice caz, nu arăta nici pe jumătate la fel de bine ca tine, x*

Acum îşi scriu în fiecare zi şi cu siguranţă flirtează. Lila e uşor euforică pe drumul spre şcoală, simte perspectiva întâlnirii cu el ca pe un încălzitor de buzunar, o sursă secretă de căldură şi confort. Când Philippa îi aruncă una din privirile ei compătimitoare, care pare să spună *Ne pare foarte rău pentru tine, dar e complet de înţeles de ce Dan a vrut să te părăsească pentru Marja*, o întâmpină cu un zâmbet tern şi se duce să aştepte în colţul pe care a început să-l considere al lui Gabriel, chiar şi în zilele când el nu e acolo. Adică, în mod enervant, în cele mai multe zile. Este atât de bine dispusă încât, când un şofer o claxonează să se grăbească în timp ce traversează pe trecerea de pietoni, se opreşte şi sare doar de trei ori cu picioarele larg desfăcute şi mâinile deasupra capului, când ar fi avut tot dreptul să o facă de cel puţin zece ori.

— Şi unde mergeţi? întreabă Eleanor, care a venit la o cafea şi ca să se laude cu tatuajul cel nou – se pare că e o

pasăre phoenix care se ridică din cenuşa osului ei de pe coapsă.

Lila ar vrea să întrebe dacă e un fel de manifest vizavi de osteoporoză, dar bănuieşte că nu e asta ideea.

— Hm, încă nu ştiu sigur.

— Dar măcar a confirmat întâlnirea?

Asta e chestia. Gabriel a fost enervant de tăcut în ultimele 36 de ore. Ultima oară când ea a adus vorba de asta, el a spus că are foarte mult de lucru, dar că e sigur că o să ajungă. Iar Lila nu vrea să-l bată la cap. Bănuieşte că oamenii din jurul lui sunt mult prea sofisticaţi ca să fie nevoiţi să bată lumea la cap cu zile şi ore de întâlnire.

— În mare, da. A sugerat seara de joi.

— Când a fost asta?

— Hm… Duminică?

Eleanor o priveşte fix.

— Nu te uita la mine în felul ăsta! Mi-a scris, iar el a fost cel care a sugerat să ne întâlnim.

— După ce tu îl invitaseşi mai înainte să beţi ceva.

— Păi, da, dar uitasem complet de asta. Ar fi putut s-o ignore cu totul. Dar el a fost cel care a spus: „Hei, hai să ieşim!”

Eleanor afişează expresia cuiva care nu vrea să spună ceea ce i-ar plăcea, de fapt, să spună.

— Sunt sigură că o să ia legătura cu mine până mâine, spune Lila hotărâtă.

Sunetul îndepărtat şi fragmentat al muzicii de pian care le-a acompaniat pe fundal toată conversaţia se opreşte şi Lila aude uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se şi vocea lui Penelope Stockbridge luându-şi la revedere. Câteva clipe mai târziu, Bill intră în bucătărie. O salută călduros pe Eleanor, iar când aceasta îi arată tatuajul de pe coapsă, spune:

— Vai de mine, chiar e… deosebit.

Apoi, după ce le oferă încă un ceai şi este politicos refuzat, îşi face un Earl Grey şi se aşază la masa din bucătărie. Ţine ziarul în faţă, dar are o expresie meditativă.

— E totul în regulă, Bill? întreabă Lila după ce schimbă o privire cu Eleanor.

— Da, spune el. Totul e bine, mulţumesc.

— E botos pentru că îi place de domniţa cu pianul şi nu ştie ce să facă în legătură cu asta.

Apare Gene din grădină, legănând o cutie de cola în mână. Este o zi neobişnuit de caldă şi poartă un tricou decolorat cu o poză a lui Bob Marley. Lila nici nu-şi dăduse seama că e acasă.

— Nu-i asta, zice Bill, clătinând din cap.

— Ba da. O place, dar se simte prost din cauza mamei tale.

— O plac pe Penelope ca prietenă.

— Ei bine, n-ar trebui. E topită după tine, amice. Îţi soarbe cuvintele din priviri. Te urmăreşte cum atingi clapele de parcă ar vrea să-i atingi…

— Oh, zău aşa, Gene! Nu are toată lumea o minte murdară!

Gene rânjeşte, mulţumit de sine.

— Ce-i drept, vine des, observă Lila.

Penelope vine de două sau trei ori pe săptămână, întotdeauna aparent doar ca să-l ajute pe Bill cu arpegiile. E un elev extraordinar de bun – o mare satisfacţie pentru ea. Săptămâna asta a adus şi paste la cuptor, o tavă de cornuleţe şi nişte flori care pur şi simplu îi invadaseră grădina. Oricum s-ar fi irosit. Nu era mare lucru, zău. Lilei i s-a părut absolut fermecător acel gest. Penelope e o prezenţă atât de atentă şi de temătoare, atât de dornică să fie pe placul tuturor, încât e greu să-ţi fie antipatică.

— Eu cred că e drăguţ, Bill, spune ea. Nu cred că mama s-ar supăra dacă ar fi să o vezi… mai mult decât ca pe o prietenă.

Bill se uită în ziar cu fruntea încruntată, expresie care la el exprimă o traumă existenţială profundă.

— E o doamnă foarte drăguţă, spune el după un minut. Am senzaţia că a avut ghinion în viaţă. Şi mă simt bine în compania ei. Dar, sincer, nu aş ști cum să… Nu ştiu.

— Amice! Nu complica lucrurile! Analizezi prea mult, zice Gene, scărpinându-se la subraţ. Invit-o să rămână la cină într-o seară! O să-ţi mănânce din palmă.

Expresia lui Bill sugerează că se întreabă dacă Gene va fi şi el prezent la cina respectivă.

— Dacă într-adevăr te hotărăşti s-o inviţi la cină, am putea să ne ţinem cu toţii la distanţă, nu-i aşa, Gene? spune Lila. Să-i oferim lui Bill puţină intimitate?

— Oh! Oh, sigur. N-am vrea să te încurcăm.

Gene îl împunge viguros pe Bill cu cotul, iar Bill îndură politicos.

— Nu ştiu… spune Bill din nou.

— Amice, haide! Cine ştie cât timp mai avem pe-aici? Trebuie să-ţi trăieşti viaţa cât mai poţi. Hei, Francie ce-ar fi făcut? Ea a ştiut să trăiască, nu? A profitat la maximum de fiecare clipă.

Nu mai spun nimic preţ de câteva clipe în care toţi se gândesc la ea.

— Asta aşa e, zice Bill şi scoate un oftat tremurat.

— Nu e trădare. E ce şi-ar fi dorit ea. Trebuie să mergem înainte. Nu înseamnă că ne gândim mai puţin la ea.

Lila se întreabă cum se explică faptul că Gene nu s-a obosit nici măcar să apară la înmormântarea mamei ei, dar e drăguţ cu Bill, aşa că îl lasă în pace.

— Ai dreptate, spune Bill, după ce stă câteva clipe pe gânduri. Poate o s-o întreb dacă vrea să ia cina cu mine.

— Aşa, băiete! Şi prietenul tău o să dispară. Să spui doar când.

Mai târziu, Lila s-a întrebat dacă nu cumva generozitatea lui Gene ar fi putut să aibă vreo legătură cu faptul că, dacă Bill s-ar fi mutat la altă femeie, era puţin probabil să mai păstreze camera din casa Lilei. Dar Eleanor cu siguranţă ar fi catalogat asta drept o imagine incredibil de cinică a firii umane, chiar şi pentru ea, aşa că Lila dă încurajator din cap şi nu comentează.

— Oh, apropo, scumpo, spune Gene. Ţi-am reparat buda.

— Poftim?

— Toaleta, explică Bill. Din baia verde. Aia care se tot înfunda. Ne-am uitat la peretele exterior azi-dimineaţă şi ne-am dat seama că persoana care a instalat-o nu a montat piciorul tubului de evacuare în unghiul corect, unde se conectează la baie, de aceea se tot înfunda.

— Practic era orizontal, zice Gene.

— Categoric! Aşa că eu şi Gene am mers la magazin, am luat o bucată de ţeavă nouă şi am reataşat-o de ţeava principală într-un unghi uşor schimbat. Sunt sigur că o să descoperi că s-a rezolvat problema. Cred că am făcut o treabă destul de bună.

— Voi aţi reparat veceul?

Lila nu şi-i poate imagina pe cei doi împreună în magazinul de accesorii pentru instalaţii sanitare. Darămite în stare să repare o toaletă.

— Cu siguranţă! spune Bill. Acum apa se scurge perfect.

Lila rămâne fără cuvinte. Se uită la amândoi, la expresiile lor dulci şi mândre şi brusc se simte cuprinsă de o senzaţie nefamiliară. S-ar putea să fie afecţiune pură.

— Chiar şi după ce ai mâncat o porţie mare de curry, adaugă Gene.

— Oh! face Lila.

Rămân toţi prinşi de vraja momentului preţ de câteva clipe. Apoi Lila clatină din cap.

— La staţi puţin! Atunci pentru ce mama naibii m-a taxat afurisitul ăla de instalator cu trei sute de lire la fiecare câteva săptămâni? Doar ca să îndese un umeraş pe ţeavă? O să-l omor!

CAPITOLUL 20

Celie

Truant nu se urcă niciodată în pat – e una din „chestiile” lui, cum e faptul că nu vrea niciodată să fie scărpinat pe burtă, acceptă recompense doar de la mama şi de la Celie şi se poartă ca şi cum oricine ar apărea la uşă a venit ca să-i omoare pe toţi în somn. Însă acum s-a urcat în pat şi Celie n-ar putea să-l iubească mai mult. Înţelege.

Este pur şi simplu singura fiinţă din lume care înţelege. În clipa în care Celie a intrat în camera ei şi a dat în sfârşit drumul lacrimilor care se strânseseră în ea pe tot drumul spre casă, Truant a băgat nasul pe uşă, a rămas în prag preţ de câteva momente, apoi a făcut un salt şi s-a aşezat lângă ea. Fără să o atingă, făcut covrig, ca să nu lase impresia că e acolo ca să o susţină, dar Celie ştie că aşa este. Pentru că Truant nu urcă niciodată în pat şi Celie nu a fost atât de tristă niciodată în viaţa ei.

O să fie o petrecere foarte mare. Părinţii Chinei sunt plecaţi, ea şi Meena au trimis invitaţii pe Snapchat, iar Celie este pur şi simplu singura persoană din clasa a unsprezecea care nu a primit una. Fetele care erau cândva cele mai bune prietene ale ei din întreaga lume au organizat o petrecere şi pe ea nu au invitat-o. Până şi Martin O'Malley vine. Martin O'Malley şi fata aia ciudată, Katya, care a venit abia în clasa a noua şi despre care toată lumea spune că miroase a brânză. Şi Celie a aflat despre petrecere doar pentru că Martin O'Malley a venit la ea în timp ce stătea la coadă la prânz şi a întrebat-o dacă vine. O clipă, Celie simţise că pur şi simplu nu mai avea aer – ca şi cum cineva ar fi lovit-o cu putere în stomac –, apoi îşi revenise şi spusese că nu, nu e sigură, nu s-a hotărât încă, dar era destul de sigură că toate emoţiile i se citiseră pe faţă, pentru că văzuse expresia aia oribilă de compătimire de pe chipul lui când se îndepărtase.

Întinde mâna şi mângâie capul negru şi moale al lui Truant. Pare puţin îngrijorat, ochii îi alunecă spre ea, dar nu se mişcă. Apoi Celie îşi bagă faţa în pernă, lângă el, şi plânge cu lacrimi fierbinţi şi tăcute.

Nu ştie exact când a venit Gene, dar îşi dă seama în clipa în care Truant scoate un mârâit lung, de avertisment. Când înalţă capul, îl vede acolo, cu mâna ridată pe clanţă şi cu capul înclinat spre ea.

— Ce se întâmplă, *chica*?

Întoarce capul. Nu vrea să stea de vorbă cu Gene acum.

— Nimic.

— Te doare capul? Am nişte Advil în…

— Nu.

O pauză.

— Eşti supărată pe mama ta?

— Nu, nu sunt supărată pe mama.

Îi întoarce spatele şi-şi fixează ochii în perete, dorindu-şi din tot sufletul să dispară. Dar vocea lui se aude:

— Ţi-a venit ciclul?

Se ridică în şezut:

— Of, *pleacă*!

Gene face o grimasă.

— Mda, vezi tu, nu pot pur şi simplu să plec şi să las o domniţă plângând. Nu mi se pare în regulă.

Rămâne câteva clipe în uşă, în timp ce ea îşi freacă furioasă ochii, dorindu-şi să plece mai repede. Dar Gene face încă un pas spre ea. Mârâitul lui Truant se aude mai tare.

— Sigur nu ţi-a venit ciclul?

— Te rog, pleacă!

Gene pleacă şi Celie scoate un oftat de uşurare, dar el se întoarce peste câteva minute şi de data asta deschide uşa fără să mai bată. Se pregăteşte să ţipe la el, dar Gene îi aruncă ceva ce aterizează pe pat. Truant sare ca ars şi dispare după draperie, scoţând lătraturi scurte de avertisment printre mârâituri.

Celie ridică pachetul, încercând să ignore zgomotul. *Brioşe cu unt de arahide Reese*.

— Ce-i asta?

— Încearcă!

E clar că nu o să plece până ce nu gustă. Desface ambalajul şi ia o îmbucătură mică.

Simte gust de unt de arahide şi ciocolată mult prea dulce. Nu e rea, dar nu prea-i e foame. Mai ia o îmbucătură şi lasă brioşa să i se topească în gură. O s-o mănânce şi o să-i mulţumească, o să-i spună că e extraordinară, ceea ce vrea Gene să audă de la oricine de pe lumea asta, şi atunci o să plece.

Dar în loc să plece, el se aşază neinvitat pe patul ei, deschide al doilea pachet, îşi aruncă o brioşă întreagă în gură şi geme de plăcere. Vorbeşte cu gura plină:

— Am o rezervă în geamantan. Mâncarea asta hipocalorică pe care o face Bill e sănătoasă, presupun, dar omul are nevoie şi de puţin zahăr în viaţa lui, înţelegi?

Celie încuviinţează din cap şi începe să ronţăie a doua brioşă. Mănâncă în tăcere preţ de câteva clipe, ascultând cum protestele lui Truant se transformă treptat într-un mârâit monoton, ca să nu-l lase pe Gene să uite că e acolo, în spatele draperiei.

— Am plâns şi eu puţin azi-dimineaţă, zice Gene în timp ce termină de mestecat.

Celie se întoarce ca să se uite la el.

— N-am obţinut rolul. E o nebunie, sincer, fiindcă sunt sigur că l-aş fi jucat grozav. Una din dramele alea medicale… M-ar fi scos din groapă, înţelegi? M-ar fi adus din nou în joc. M-au rechemat, apoi, după ce m-au ţinut cu sufletul la gură timp de trei zile, pe toţi dracii, l-au ales pe celălalt! Nici măcar nu e-n stare să joace! îşi mai aruncă o brioşă în gură şi mestecă preţ de câteva momente. Şi *ştiu* că poartă meşă. Gene scoate un oftat lung. Apoi o înghionteşte. Haide! Ajută-mă să-l scot pe câinele ăsta prost la o plimbare ca să nu mă mai muşte!

Celie se lasă înapoi pe pernă.

— Nu vreau să ies.

— Ah, haide, Celie! Dă-mi o mână de ajutor! Trebuie să câştig potaia asta de partea mea. Şi ştii că mă asaltează femeile de câte ori ies pe stradă. Nu pot să le ţin la distanţă decât dacă am o gagicuţă frumoasă lângă mine.

— Nu poţi să le mai spui femeilor *gagicuţe*.

— Domnişorici?

— Mai rău.

— Serios? O să mă mulţumesc atunci cu *bunăciune*.

Celie îşi dă ochii peste cap.

— Mă refer la mine, nu la tine. Haide! Termină-ţi brioşa şi să ieşim de-aici!

Parcul Heath e aglomerat la ora asta, potecile sunt

acoperite de un covor de frunze ruginii şi de rămurele aduse de vântul de toamnă, perechi cu cafele în mână se plimbă braţ la braţ şi copiii ieşiţi de la şcoală sar încântaţi.

Celie chiar nu are chef de conversaţie, dar Gene nu mai tace, aşa că îl lasă să vorbească despre audiţia ratată, despre faptul că îi lipseşte vremea însorită din LA, despre o femeie care seamănă cu o fostă iubită de-a lui, care i-a tăiat vârfurile tuturor şosetelor şi el s-a prins abia la o săptămână după ce a plecat. Celie se întreabă dacă asta înseamnă că purtase o singură pereche de şosete toată săptămâna sau dacă umblase desculţ prin LA, dar nu se oboseşte să întrebe. Se tot gândeşte cât de oribil o să fie mâine la şcoală, cum toată lumea o să fie din ce în ce mai entuziasmată pe măsură ce o să se apropie weekendul şi petrecerea şi cum toţi o să afle treptat că ea este singura neinvitată. E ca o boală, îşi spune, să fii nepopulară. Poate că unii nici nu-şi dau seama, dar apoi, când te văd izolată, se tem să nu-i afecteze şi pe ei şi se ţin la distanţă. Deja a mâncat singură la prânz de patru ori săptămâna trecută.

— Cred că s-ar putea să mă mut la altă şcoală, spune ea când clar devine imposibil să nu spună nimic. E un liceu ceva mai încolo, poate mă duc acolo.

— Da, pare în regulă. Dar de ce vrei să te muţi de la şcoală?

Gene ţine lesa şi Truant vine în urma lor, cât se poate mai departe de Gene fără ca acesta să ajungă să-l tragă pur şi simplu.

Celie ridică din umeri.

— S-ar putea să am rezultate mai bune la examene.

Gene o priveşte câteva clipe, apoi scoate un pachet din buzunar şi bagă o ţigară în gură. O aprinde şi trage lung din ea, apoi suflă o dâră subţire de fum în aer.

— Nu-ţi place şcoala la care mergi?

— E în regulă.

— Nimeni nu pleacă la vârsta asta decât dacă îşi urăşte şcoala.

Celie loveşte o piatră cu piciorul. Când vorbeşte, vocea îi e sugrumată, ca şi cum un bolovan i s-ar fi înfipt în

gât.

— Îmi plăcea într-o vreme.

Gene nu spune nimic. Merge mai departe, dar Celie îi simte privirea îndreptată asupra ei. Apoi începe iar să plângă. Din cauza Meenei, a petrecerii şi a nodului de anxietate pe care-l simte tot timpul în stomac.

— Hei, zice el. Hei!

O ia în braţe şi lui Celie nici măcar nu-i pasă dacă îi vede cineva. E mult prea mult.

— Haide! Spune-i prietenului tău Gene! Ce se petrece?

— N-o să-i spui mamei?

— Arăt eu a pârâcios?

Aşa că îi spune. Cum se simte de parcă ar avea lepră pentru că nu mai vorbeşte nimeni cu ea, doar ăia pe care nimeni nu-i suportă, că Meena a fost prietena ei cea mai bună şi îi ştie toate secretele – inclusiv faptul că a făcut în pat până la opt ani, că a dormit o veşnicie cu mama după ce a plecat tata pentru că avea senzaţia că totul se prăbuşește în jurul ei şi dintr-odată îi era ciudat de frică de întuneric şi că în noiembrie a ieşit în parc cu un băiat dintre douăsprezecea pentru că era ameţită după ce fumase iarbă –, iar acum toată viaţa ei este ca o cutie pe care Meena o poartă după ea şi în care îi lasă pe toţi să se uite şi să râdă de ea. Că îi este rău tot timpul, dar nu poate să vorbească cu mama, pentru că mama e mereu stresată, nefericită şi cu mintea în altă parte, iar tatii nu-i mai pasă decât de Marja şi de copilul ăsta nou pe care ea nu-l cunoaşte. Şi că se întreabă cum o să poată supravieţui încă doi ani dacă nu se schimbă ceva, pentru că în fiecare zi are senzaţia că se îndreaptă spre o zonă de război.

Iar când se opreşte, Gene e lângă ea, o cuprinde cu braţul lui mare şi bătrân, o trage spre el şi faţa i se lipeşte de tricoul lui care miroase puţin a bere şi a ţigări, dar nu într-un fel chiar neplăcut. O strânge în braţe, îi sărută creştetul şi-şi lasă o clipă faţa în părul ei, iar ea îi simte braţul greu şi solid în jurul ei.

— Ah, scumpa mea, zice el. Ne e greu.

— Nu ştiu cum să fac totul să înceteze. Pentru că nu ştiu ce am făcut.

Îşi şterge ochii ruşinată, iar Gene o conduce la o bancă, pe care stau amândoi până când se poate opri din plâns.

Nu durează decât vreo zece minute. Acum nu se poate uita la el, doar stă cu umerii aplecaţi, cu coatele pe genunchi şi sughiţând uşor.

— Ştii, nu mă pricep la prea multe. Însă mă pricep să joc teatru.

„Oh, Doamne!” îşi zice Celie. „Iar o poveste despre Gene pe scenă!”

Dar Gene continuă:

— Nu ştiu ce ai făcut. Nici măcar dacă ai făcut ceva. Dar ştiu că fetele astea – şi sunt nişte fete rele – o să te citească tot timpul. Fetele se pricep grozav la asta. Cu băieţii ştii cum e – noi aruncăm câţiva pumni unul în altul şi gata, s-a rezolvat problema. Dar fetele sunt mai complexe. Şi în momentul ăsta, tu arăţi cam aşa...

Se ridică şi se postează în faţa ei, cu umerii lăsaţi şi capul plecat. Pare trist, învins.

— Nu arăt aşa!

— Ba da. Limbajul trupului este specialitatea mea, scumpo. Cu asta mă ocup. Iar imaginea pe care o proiectezi tu acum este una de învinsă.

Se uită la el îngrozită. Îşi îndreaptă spatele.

Gene îi vorbeşte direct, cu o expresie neobişnuit de serioasă.

— Acum nu spun că felul în care te prezinţi o să schimbe radical lucrurile, dar o să le schimbe o idee, în clipa de faţă, fetele astea ştiu că îţi pasă de ceea ce-ţi fac. Ştiu că suferi şi asta le face să se simtă puternice. Le face să uite ce se întâmplă în propriile vieţi. Pentru că, sincer, toate se simt mizerabil în sinea lor.

— De unde ştii?

— Pentru că doar cei care suferă îi fac pe alţii să sufere.

Îl priveşte lung.

— Celie, priveşte în jur, uită-te la oamenii care sunt fericiţi, mulţumiţi de viaţa lor – îşi văd liniştiţi de ale lor, se simt bine. Nu-şi propun să fie afurisiţi cu alţii, îşi îndreaptă energia spre alte lucruri. Nici măcar nu le trece prin minte să rănească sau să umilească pe altcineva. Ba mai degrabă o să-i vezi încurajându-i pe ceilalţi, fiind drăguţi cu cei din jur. Aşa că ştii ce o să faci?

Celie clatină din cap.

— O să-ţi pară rău de ele. De fetele astea proaste şi triste, care nu au altă satisfacţie în viaţă decât să facă pe altcineva să se simtă prost. El ridică o mână când Celie începe să protesteze. Dar n-o să le oferi niciun motiv să se simtă mai bine.

Celie se încruntă.

— O să schimbi felul în care te prezinţi. Aşa că, în loc de asta – face câţiva paşi cu umerii plecaţi, cu o expresie tristă şi privind într-o parte, ca şi cum şi-ar cere scuze pentru simplul fapt că se află acolo –, mâine o să apari arătând ca şi cum te doare în e… Celie clipeşte, iar Gene se corectează: Scuze… O să arăţi ca şi cum puţin ţi-ar păsa de ce cred sau ce fac fetele alea. O să intri hotărâtă, sigură pe tine, o să ţii capul sus şi o să schimbi energia din jurul tău. Aşa.

Îşi umflă puţin pieptul şi traversează cu pas hotărât peticul de iarbă din faţa ei cu un zâmbet în colţul gurii, ca şi cum totul ar fi uşor amuzant.

— Eu nu pot să fac asta.

Celie îşi dă la o parte părul care-i acoperă faţa.

— Ba sigur că poţi! Trebuie doar să exersezi. Hai, încearcă!

Celie se face mică şi priveşte în jur, la oamenii care-şi plimbă câinii în apropiere. E prea mult! Dar Gene s-a postat în faţa ei.

— Hai, să te văd! Nu mă mişc de aici până ce nu încerci. Ridică-te!

Celie oftează. Chiar nu se dă bătut. Se ridică fără tragere de inimă de pe bancă.

— Spatele mai drept. Hai! Tot cocoşată eşti.

Îşi îndreaptă puţin spatele şi ridică bărbia.

— Asta e! mai mult! Ai reuşit! Acum mergi până la copacul ăla!

Celie începe să meargă, lungeşte pasul, îşi ţine pieptul ridicat. Se simte uşor ridicolă, dar nu vrea ca Gene să ţipe la ea în public, aşa că face eforturi să-şi ţină spatele cât mai drept. De fapt, este puţin şocant să constate cât de diferit e ce face acum faţă de felul în care merge de obicei.

— Respiră! Haide! Felul în care respiri este extrem de important. Respiră adânc, din diafragmă. Eşti puternică! Puternică! Eşti într-o bulă pe care ele nu pot s-o străpungă. Acum hai, treci pe lângă mine! Şi să văd puţină atitudine!

Chiar nu se dă bătut. Celie se întoarce, ridică bărbia şi o ia înapoi spre el. Gene e animat şi gesticulează spre ea.

— Sunt una dintre fetele alea, da? ia uite-mă ce rea şi îmbufnată sunt! El îşi dă părul pe spate şi-şi ţuguiază buzele. Ştii ce pun la cale, dar nu-ţi pasă. Sunt sub nivelul tău, Celie. Sunt demnă de milă. Hai, fă un efort, scumpo, corpul tău o să înceapă s-o simtă! apoi o s-o simţi şi tu. Haide!

Strigă şi-şi ţine buzele ţuguiate, iar Celie se simte jenată, dar îi vine să râdă în acelaşi timp. Încetineşte când trece pe lângă el, înalţă capul şi-i adresează un zâmbet condescendent din colţul gurii.

— Da! Despre asta vorbesc! Celie cea şmecheră! Vreau s-o văd pe Celie cea şmecheră!

Celie râde. E atât de ridicol!

— Hai, încă o dată! Să fii şi mai rea acum! Mâinile în şolduri. Nici măcar nu te oboseşti să vorbeşti cu mine. Abia dacă merit o clipă de atenţie. Sunt o mizerie sub pantoful tău.

Celie se răsuceşte pe călcâie, trece pe lângă el în cealaltă direcţie, apoi începe: o privire aruncată în treacăt, în sus şi-n jos, apoi iar în sus şi o umbră de batjocură în zâmbet.

— Oh, *da*! Haide, scumpo! Acum te-ai prins! Oh, da!

mai mult cu privirea asta. Oh, mor! Mă micşorez, mă micşorez. Uite, n-a mai rămas nimic! Gene se prăbuşește, cade în genunchi, apoi la pământ. Sunt mort, spune el, întinzându-se pe spate pe iarbă. Sunt absolut mort. M-ai omorât.

Celie se opreşte. Râde şi se simte dintr-odată mai uşoară. E ciudat, dar funcţionează. Nu ştie cât de bine o să pună spectacolul în scenă luni, dar funcţionează. Sau cel puţin e ceva – o armură, oricât de mică, pe care s-o ia cu ea în zona de război. Se gândeşte cum o să treacă pe lângă Meena şi China şi la şocul lor când o să vadă că nu-i pasă ce spun. Vizualizează bula care o protejează. O să se mişte aşa întreaga zi, privirile lor neprietenoase o să ricoşeze, şoaptele lor nu vor putea trece de scutul ei invizibil. Apoi îşi relaxează poziţia şi zâmbeşte larg, aşteptându-l pe Gene să se ridice. Acesta se rostogoleşte într-o parte şi se împinge în şezut pe iarbă, îşi priveşte picioarele.

Celie aşteaptă. În cele din urmă, ridică privirea spre ea şi-i întinde o mână noduroasă, gâfâind uşor.

— Mda, va trebui să-mi dai o mână de ajutor, scumpo. Genunchii ăştia bătrâni nu mai sunt ce au fost odată.

CAPITOLUL 21

Lila

Lila cedează prima. Îi trimite un mesaj joi dimineaţă, după ce stă în cumpănă o oră întreagă. Gândul la exasperarea lui Eleanor – „De ce nu întrebi pur şi simplu?” – o determină, în cele din urmă, să ia telefonul.

Hei, mai e valabil pentru diseară?

Gabriel nu-i răspunde preţ de două ore – probabil e în vreo şedinţă apoi, puţin după prânz, telefonul bâzâie.

Sigur. *Bem ceva după ce termin treaba*? *Poţi să vii în apropierea locului unde lucrez*? *Nu pot sta prea mult din cauza lui Lennie*.

Ideea de a bea ceva după muncă e uşor dezamăgitoare, pentru că se presupune că totul se va termina destul de repede, dar vieţile tuturor sunt complicate la vârsta asta, iar Lila o ştie mai bine ca

oricine, în plus, e hotărâtă să nu facă prea mare tam-tam din seara asta. Lucrează până la două; dacă navigatul aiurea pe internet poate fi numit lucru şi da, se duce să se coafeze, dar de mult timp vrea să încerce salonul cel nou. Şi dacă tot e acolo, e păcat să nu-şi facă şi manichiura, pentru că o manichiură frumoasă te face întotdeauna să te simţi mai bine şi-ţi dă o perspectivă mai optimistă asupra vieţii, în general. A citit asta într-o revistă. Îşi pune lenjeria cea bună fiindcă e important pentru o femeie să se simtă bine, chiar dacă nu o s-o vadă nimeni. Şi stă mult să se pregătească din cauză că vremea e foarte schimbătoare în perioada asta şi nu-i este foarte clar în ce fel de local o să se întâlnească (a căutat barul pe Google, dar nu i-a fost de prea mare ajutor – dacă o să stea afară?). Aşa că faptul că stă practic toată ziua să se pregătească nu e decât o coincidenţă. La fel cum e faptul că ajunge acolo cu douăzeci de minute mai devreme şi trebuie să piardă vremea la un colţ de stradă din Clerkenwell, la două blocuri distanţă, ca să nu pară prea nerăbdătoare. În ziua de azi, nu ştii niciodată cum o să meargă transportul public.

Gabriel ajunge zece minute mai târziu şi intră în bar, cerându-şi mii de scuze. O şedinţă s-a întins mai mult decât era preconizat, îi pare atât de rău, speră că ea nu aşteaptă de prea mult timp. Barul – un pub care a fost evident renovat în stil minimalist, în care predomină lemnul, albul şi mesele din marmură, iar scaunele sunt vechi şi neasortate – se umple rapid cu angajaţi de birou, oameni care se luptă să prindă o masă, lăsându-şi deoparte genţile şi sacourile formale, rămăşiţele unei zile de muncă. Lila se ridică să accepte un sărut pe obraz şi simte cum roşește.

— Nu! Nu, e în regulă. Abia am ajuns.

Ea îşi comandase o apă minerală, iar Gabriel îşi ia o bere, după ce o întreabă dacă ea mai vrea ceva. Poartă o cămaşă moale, bleumarin-închis şi blugi de culoare deschisă, iar Lila bănuieşte că şifonierul lui e plin de astfel de haine: discrete, dar într-un fel care le spune

cunoscătorilor că au costat o avere. Ea poartă un pulover negru cu decolteu în V şi blugi negri – o ţinută atât de neutră, încât s-ar potrivi oriunde. Gabriel îi zâmbeşte când se întoarce la masă şi ia loc, apoi, preţ de câteva clipe înfricoşătoare, Lila se întreabă dacă o să poată vorbi, dacă o să aibă despre ce să vorbească.

— Deci azi ai scăpat de mersul la şcoală? întreabă el şi nişte cute sexy i se formează în colţul ochilor.

— Tatăl meu vitreg o ia pe Violet de mai multe ori pe săptămână.

Are degete subţiri, uşor bronzate şi o bătătură pe degetul mijlociu, probabil de la desenele arhitecturale.

— Şi cu ocazia asta scap şi eu de plăcerea de a da ochii cu amanta cea tânără şi flexibilă. Roșește când îşi dă seama că nu ar trebui să se refere la Marja în felul ăsta. Aşa-i zice tatăl meu vitreg, se grăbeşte să adauge, ridicând privirea spre el, dar Gabriel zâmbeşte – şi e chiar foarte frumos când zâmbeşte.

— Ha! Are mare dreptate. E plăcut să ai pe cineva care să te ajute acasă. Mie mi se întâmplă de nenumărate ori să am senzaţia că îmi este imposibil să mă descurc. Lennie are atât de multe activităţi şi lucruri de făcut după şcoală! Jumătate din ele au fost stabilite de mama ei înainte să se ducă şi nu mă lasă sufletul să-i spun că nu poate să le facă.

Lila vrea tare mult să-l întrebe despre soţia lui, dar are senzaţia că ar fi prea devreme, aşa că spune:

— Oh, ce-i place lui Lennie să facă?

— Balet, dansuri moderne – deşi, între noi fie vorba, e ca un pui de elefant care tropăie prin cameră. Zero talent, mititica de ea! Merge şi la un curs de cusut în apropiere sâmbăta şi ia lecţii de călărie duminica. Am renunţat la cursul de chineză. Asta chiar mi s-a părut exagerat. La urma urmei, are doar şapte ani.

Vorbesc o vreme în termeni generali despre copii, activităţi şi despre imposibilitatea de a găsi un echilibru între muncă şi viaţa personală, iar Lila încearcă să se concentreze la ce spune, dar conştientizarea de a se afla

aproape de el pare să-i trimită sistemul nervos într-un fel de spirală rapidă. Când ridică ochii din pahar, Gabriel o priveşte cu o expresie blândă.

— Ştii, e plăcut să ştiu că o să fii la poarta şcolii, întotdeauna mă face să mă simt mai bine.

— Serios?

Nu-şi poate ascunde plăcerea din voce.

— Da. Ultimul an a fost... foarte greu. Mă simt obligat să vin să o iau pe Lennie cât pot mai des ca să ştie că sunt lângă ea, dar toată povestea cu mămicile de la şcoală mi se pare o idee cam prea bizară. N-aş ști despre ce să vorbesc cu jumătate dintre ele. Şi ştii cum e, când eşti bărbat singur pe terenul de joacă devii... Cum să spun? Centrul atenţiei? Al curiozităţii?

Al dorinţei, se gândeşte Lila. Centrul dorinţei. Apoi îşi acoperă gura cu degetele ca să nu o spună cu voce tare.

— Ştiu ce zici, răspunde ea cu grijă.

— Sigur că da. Ai fost şi tu acolo.

— Nu le suport, se surprinde spunând. Parcă ai fi judecat în fiecare zi de cei mai răi oameni. Înainte credeam că o fac pentru că lucram. Şi multe dintre ele nu lucrează. Copiii sunt cariera lor. Şi e în regulă. Fiecare are dreptul la propriile alegeri. Dar am simţit întotdeauna o dezaprobare nerostită pentru că nu reuşeam să fac prăjituri în ziua târgului, să pregătesc uniforma potrivită sau să găsesc un costum Harry Potter pentru Ziua Mondială a Cărţii. Şi acum, când Dan a plecat la Marja, primesc o cu totul altă atenţie.

Oh, Doamne, ce ochi frumoşi are! Albaştri-verzi, pe care culoarea cămăşii îi face dintr-odată să pară mai închişi şi mai distincţi. Are un mod de a se concentra intens asupra ei, ca şi cum fiecare cuvânt care-i iese din gură ar fi extraordinar de important.

Ea nu poate decât să încuviinţeze din cap.

— Ştii că o să regrete într-o zi, nu? Cu siguranţă ştii asta.

Lilei îi vine greu să creadă că Dan o să regrete că a găsit-o pe femeia visurilor lui, cu pielea ei netedă de

culoarea caramelului, cu alura exotică şi abonamente la reviste de design interior. Dar încuviinţează din cap, ca şi cum ar fi deopotrivă surprinsă şi resemnată în faţa acestui bizar joc al sorţii.

— Totuşi, eşti bine? întreabă el. Dacă nu e prea personal, vreau să spun. Ai depăşit momentul?

I se pare o întrebare periculoasă. Se teme că ar putea deveni dintr-odată femeia de la întâlnirea lui Jensen, cea care a vorbit întruna despre fostul ei iubit.

Zâmbeşte larg şi spune apăsat:

— Oh, Doamne, da! Acum, când mă gândesc, îmi dau seama că nu ne potriveam. Începe să învârtă un cercel între degete. Sunt bine. Vreau să spun că a fost îngrozitor la momentul respectiv, dar până la urmă probabil că a fost mai bine aşa.

— Şi te vezi cu cineva?

Asta cu siguranţă e o întrebare dificilă.

— Nu în momentul de faţă, zice ea după ce stă câteva clipe pe gânduri, ca şi cum ar fi existat un şir întreg de pretendenţi, la care s-a hotărât să renunţe deocamdată. Am încercat să mă concentrez asupra copiilor.

Gabriel dă din cap, în semn că înţelege.

— Tu?

Gabriel îşi coboară privirea şi clatină din cap.

— La fel ca tine, mă concentrez mai mult asupra lui Lennie. De fapt, aş vrea să mă îngrop în munca mea şi să nu mă mai gândesc la nimic, dar e un copil extraordinar şi trebuie să mă asigur că depăşeşte faza asta fără sechele. Cel puţin în măsura în care este posibil. El continuă să privească în jos. Presupun că o să aflu peste zece ani, când o să meargă la psiholog.

— Sunt sigură că e bine, spune Lila. În mod clar, eşti un tată foarte bun.

Gabriel ridică o sprânceană şi clatină din cap. Părul îi cade o secundă peste un ochi şi îl dă la o parte.

— Nu ştiu dacă ea ar fi de acord cu tine. Sunt foarte sigur că ţi-ar spune că are prea multe teme, prea multe băi de făcut, prea multe exerciţii la vioară şi prea puţin timp

să se uite la televizor şi că nu se duce suficient de des la McDonalds.

— În mod clar, eşti deosebit de crud.

Ea zâmbeşte ca să-i dea de înţeles că glumeşte.

— Înfiorător. Dar o pun să doarmă în debaraua de sub scări numai când e foarte-foarte rea.

Nu e sută la sută sigură, dar crede că e posibil ca genunchiul lui să-l atingă pe-al ei pe sub masă. La început a crezut că e piciorul mesei, dar acum simte căldura emanând din el, iar când râde, se mişcă uşor. Când hotărăşte că, da, este indiscutabil un genunchi şi nu piciorul mesei, se simte paralizată de acest fapt, de ce ar putea să însemne. Abia dacă mai aude ce-i zice în continuare. Genunchiul ei a devenit radioactiv, îi trimite căldură în tot restul corpului. Este aproape de nesuportat.

— Lila?

— Mm?

Cu mare efort, îşi îndreaptă din nou atenţia asupra conversaţiei.

— Mai vrei ceva de băut? Ceva serios de data asta?

O scurtă dilemă. Nu vrea să lase impresia că e genul care strică atmosfera – îşi imaginează cum Dan şi-ar fi dat ochii peste cap în momentul ăsta –, însă în acelaşi timp simte că are nevoie să rămână complet lucidă. Trebuie să fie cea mai bună versiune a ei cu putinţă. Dar, dacă Gabriel sugerează să bea amândoi ceva, asta ar putea să însemne…

— Hm… vodca tonic? Hei, una dublă! Zâmbeşte, ca şi cum ar fi ceva obişnuit pentru ea. Tu ce bei?

Gabriel se ridică şi bagă mâna în buzunar.

— Oh, eu nu beau nimic. Mai târziu, trebuie să o iau pe Lennie de la mama.

Apoi Lila îşi dă seama că nu s-a mai simţit niciodată atât de conştientă de trupul ei – zâmbetul ei, felul în care o vede el, modul în care i se mişcă mâinile pe masă. Încearcă să bea foarte încet – băutura e foarte tare – şi să fie o companie plăcută, lejeră. Îi pune câteva întrebări serioase: cât timp a fost însurat (doisprezece ani), cum s-au

cunoscut (printr-un prieten), dacă a vrut dintotdeauna să fie arhitect, dar abia la ultima întrebare vorbeşte liber. Răspunde la toate întrebările despre soţia lui în cel mai succint mod cu putinţă şi-şi fereşte privirea când vorbeşte. Lila crede că pierderea soţiei a fost o experienţă profund traumatizantă, şi nu doar pentru fiica lui. Pare mult mai relaxat când pune el întrebările: vrea să ştie amănunte despre fete, cum e să ai în casă o adolescentă.

— Oh, Doamne! zice el sec. Se pare că va trebui se ţin încuiată în debara timp de şase ani!

— Ţi-e dor de ea? întreabă Lila înainte să se poată opri.

— De cine? Oh, de soţia mea.

— Da.

Lila se simte stânjenită, ca şi cum ar fi depăşit o limită. Dar Gabriel îi susţine privirea, suficient cât să o facă să se îmbujoreze uşor, şi îşi lasă capul într-o parte preţ de câteva secunde în timp ce se gândeşte.

— Îmi este dor de ea. Dar… El oftează. Tocmai ne despărţiserăm înainte să moară. Aşa că e ceva mai complicat.

Lila nu ştie ce să spună.

— A fost o femeie extraordinară. Totul la ea era plin de pasiune, foarte intens. Dar putea fi şi epuizant.

— Mai ştiu pe cineva care a avut o relaţie de genul ăsta, spune Lila, gândindu-se brusc la Jensen. Spune că se obişnuise cu dramatismul.

— Aşa e. Dar ştii, oamenii de genul ăsta lasă şi un gol uriaş. Era foarte vibrantă. Şi o mamă fantastică.

— Îmi pare foarte rău!

— Nu e cazul. Cred că de atunci gustul meu în privinţa femeilor s-a schimbat. Cred că am început să preţuiesc femeile ceva mai calme.

Se uită fix la ea în timp ce zice asta. Genunchiul lui încă este lipit de al ei şi asta-i dă curaj.

— Pot să te întreb de ce v-aţi despărţit?

Pare uşor stânjenit.

— Era… surprinzător de nesigură. Vedea lucruri care

nu existau, dacă înţelegi ce vreau să zic. Şi în cele din urmă cred că… am obosit să o tot liniştesc, să o asigur că nu se întâmpla nimic.

— Oh, greu!

Ar vrea să spună cât de gelos fusese Dan, dar adevărul era că treceau uneori săptămâni întregi în care Lila nici măcar nu era sigură că soţul ei ştia dacă mai era sau nu în casă.

— Apropo, cei de la şcoală nu ştiu despre Victoria. Aş aprecia dacă…

Lila ridică doar din umeri, într-un mod care sugerează că nu există secret pe care să nu-l poată ţine, când sună telefonul lui. Gabriel priveşte numărul şi se schimbă brusc la faţă. Se uită la Lila.

— Scuză-mă, spune. Trebuie să răspund. Se ridică în picioare în timp ce răspunde. Bună. Nu, nu e cu mine. Sunt în oraş.

Începe să-şi facă drum prin labirintul de mese, întorcându-se o clipă să-i facă Lilei semnul universal pentru *Durează doar un minut*. De la masă, Lila îl urmăreşte cum iese pe trotuarul din faţa barului, unde îl vede discutând aprins. Nu pare fericit. îl priveşte cu coada ochiului cum păşește agitat prin faţa localului. La un moment dat, trage adânc aer în piept, ca şi cum ar încerca să se controleze. În sfârşit închide telefonul, aşteaptă câteva clipe să se calmeze, apoi intră din nou în bar. Când se întoarce la masa lor, Lila priveşte în telefon, ca şi cum şi-ar citi e-mailurile fără să aibă habar ce se întâmplă, iar când ridică privirea, expresia ei este complet neutră.

— E totul în regulă?

— Îmi pare rău, va trebui să plec, spune el şi Lila face eforturi să-şi ascundă dezamăgirea.

Gabriel nu se mai aşază.

Nu-i dă detalii.

Lila are nevoie de câteva clipe să înţeleagă, apoi se ridică şi se întinde să-şi ia geanta.

— Oh, nicio problemă. Şi eu ar trebui să mă duc acasă.

O conduce până la staţia de metrou. Devine brusc retras şi tăcut. Străzile sunt încă pline de oameni care se întorc acasă de la muncă, traficul e aglomerat şi Lila îşi dă seama că asta a fost tot, că a ajuns la finalul întâlnirii. O gură aglomerată de metrou, la opt fără un sfert, nu două trupuri lipite, întinse pe o canapea târziu în noapte. N-o să-i vadă lenjeria specială şi acum o să aibă şi spălat de mână în program. Se simte profund dezamăgită. Se opreşte la intrarea în staţia de metrou şi se apropie de zid, ca fluxul de oameni să poată trece pe lângă ei.

— A fost plăcut, spune ea, fiindcă nu poate găsi altceva de zis.

Nici măcar nu e sigură că el o mai ascultă.

Gabriel o priveşte foarte intens, ca şi cum abia ar fi văzut-o acolo.

— Lila, a fost minunat. Absolut minunat. Nu-ţi dai seama cât eşti de specială. Aş fi… Aş fi avut o zi complet altfel fără tine. Mi-a făcut mare plăcere că am putut petrece mai mult timp împreună. Eşti singura persoană cu care simt că pot să vorbesc. Tu… tu pari să înţelegi cu adevărat prin ce trec.

Şi apoi, sub ochii ei, îi ia mâna, îi ridică palma la buze şi i-o sărută cu privirea fixată într-a ei. Intimitatea, sexualitatea evidentă a gestului fac să i se taie respiraţia. Vrea să spună ceva, dar imediat, cu o înclinare din cap, Gabriel se răsuceşte pe călcâie şi dispare în grabă, în timp ce ea e trasă în mulţime, înspre staţie, şi întreg trupul îi vibrează asemenea unui clopot uriaş.

— Draga mea, sunt *încântaţi*! *Ne* pregătesc o ofertă şi o să te sun imediat ce o avem. Dar, Dumnezeule, cât mi-a plăcut şi mie! Absolut senzaţional! Ce rânduri eliberatoare! Eşti o adevărată inspiraţie.

Lila tocmai mergea spre casă dinspre staţia de metrou când a sunat Anoushka. Este atât de cufundată în impresiile ultimelor două ore, încât îi ia câteva clipe ca să-şi dea seama despre ce vorbeşte impresara ei.

— Oh! face ea şi se opreşte pe trotuar. Chiar le-a plăcut?

— Sex şi aventuri exact atât cât trebuie. M-am simţit în pielea ta tot capitolul. Şi ce bărbat de vis! Te rog, spune-mi că o să te mai vezi cu misteriosul J.

Lila nu vrea să se gândească la Jensen. Vrea să se gândească la Gabriel; la felul în care-i ieşeau încheieturile de sub mâneci, la şuviţa de păr care-i cădea peste ochelari. Vrea să se gândească la presiunea fierbinte a buzelor lui pe palma ei. Încă le simte urma pe piele.

— Oh, nu. Nu cred. Ăăă… mă văd cu altcineva acum. Oarecum.

— Alt bărbat! exclamă ascuţit Anoushka. Deja! Oh, Lila, trăieşti visul. E la fel de drăguţ?

— Şi mai drăguţ. Practic, are tot ce vreau de la un bărbat.

Lila îşi poate auzi zâmbetul din voce.

— Cu siguranţă emani feromoni. Eşti fantezia tuturor femeilor de vârstă mijlocie!

Anoushka mereu e expansivă în exprimare, dar astăzi este şi mai emfatică.

— Trebuie să-mi spui secretele tale. Rupert a fost înfiorător de anost anul ăsta. În fiecare seară, nu vrea să facă altceva decât să stea pe canapea şi să se uite la emisiuni despre reparaţii prin casă. Am nevoie să mă rostogolesc într-un atelier şi să-mi fac de cap cu un străin superb. Trebuie să incluzi şi un ghid practic în manuscrisul tău.

— Şi – o readuce Lila la subiectul original – cât crezi că o să ofere?

— Le-am spus că, dacă vor un precontract, trebuie să fie şase cifre solide. Şi n-au dat înapoi. Aşa că aşteptăm să vedem ce se întâmplă. Dar am speranţe mari. Speranţe mari.

Anoushka închide şi Lila străbate drumul până acasă în ceaţă. Abia după două străzi îşi dă seama că senzaţia nefamiliară care a cuprins-o este speranţa.

În acea seară, după ce s-au culcat fetele (sau după ce s-a culcat Violet, Dumnezeu ştie până la ce oră stă Celie trează în camera ei), se uită la un episod din *La Familia*

Esperanza. Estella Esperanza este curtată de un bărbat mai tânăr, medicul superb care i-a tratat rana de glonţ cu două episoade în urmă. Îşi exprimă cu patos dragostea şi pare să înţeleagă conflictul adânc din sufletul ei. Dar Estella nu-l ia în serios, e mult prea afectată de amintirea soţului ei, de obsesia de a-l despărţi de amanta mai tânără. Lila, care mănâncă un pachet de biscuiţi în loc de cină, trage brusc aer în piept în clipa în care doctorul îşi ridică mâna Estellei la gură şi se simte din nou inundată de senzaţia buzelor lui Gabriel pe palma ei, de certitudinea ciudată şi erotică a gestului. Estella îşi trage mâna, furioasă şi vulnerabilă, şi zice ceva aprins în spaniolă, tradus astfel: *Presupui prea multe*! *Nu mă atinge*!

Lila priveşte ecranul apoi se uită la telefon. Scrie:

Mi-a făcut mare plăcere să te văd azi. *Aş vrea să ne mai întâlnim*, *x*

Roşește numai când tastează cuvintele. Aşteaptă câteva minute, dar Gabriel nu răspunde; nu sunt nici punctele care să sugereze că îşi compune cu grijă răspunsul – nimic. Mesajul ei dispare în spaţiul cibernetic şi rămâne plutind undeva în eter. „Nu analiza prea mult lucrurile”, îşi spune, dându-şi seama că deja începe să se simtă dezamăgită. E un bărbat ocupat. Şi era clar că a avut o seară proastă. Se întreabă, în treacăt, dacă ar trebui să fie mai dramatică, o femeie greu de uitat dacă asta ar face ca bărbaţii să răspundă mai repede, dacă absenţa ei ar lăsa un gol în viaţa lor.

Apoi bâzâie telefonul.

Şi eu, belissima. *Ne vedem cât de curând*, *x*

CAPITOLUL 22

Gene a primit două roluri. Primul este simplu, o reclamă la pastă de dinţi; o zi de filmare, în care nu are mare lucru de făcut, mai mult îşi arată dantura impresionantă. Se pare că toţi ceilalţi artişti britanici în vârstă cu care a concurat aveau dinţii ca nişte scânduri de gard îngălbenite. O să mai joace şi rolul unui afacerist în vârstă, venit în vizită din New York, într-o dramă de epocă bine finanţată, şi până acum a petrecut o săptămână „în

pielea personajului”, mormăind uşor la masă şi vociferând, plângându-se de şarlatanii îngrozitori de pe Wall Street. Cele două replici pe care le are au necesitat nesfârşite repetiţii şi, din orice colţ al casei, pot fi auzite în orice moment cuvintele alese cu grijă – *Dar, domnule Arbuthnot, când deţii o linie de transport maritim, eşti practic asigurat pe viaţă*! *Putem spune oare acelaşi lucru despre lista de acţiuni a lui Dow*? – şi rostite într-o varietate infinită de interpretări, cu emfază pe *asigurat, viaţă* sau *acţiuni*. Violet poate de-acum să repete replicile cuvânt cu cuvânt şi a început să le mormăie în şoaptă în timp ce se uită la televizor sau se spală pe dinţi. În Truant pare să se fi declanşat ceva la o recitare exagerat de emfatică a celei de-a doua fraze şi acum mârâie zgomotos ori de câte ori începe Gene să vorbească. Este o zi de filmare la conacul aristocratic din Oxfordshire şi Gene rareori a fost atât de vesel.

— Plătesc bine, scumpo, îi spune Lilei. O să pot să-ţi dau ceva bani de chirie. Şi nu se ştie niciodată, dacă fac impresie bună, e posibil să readucă personajul şi în alte episoade.

Ar trebui să se bucure pentru el. Dar, în timp ce-i acceptă îmbrăţişarea şi urmăreşte încă o interpretare – schimbarea e aproape imperceptibilă –, se întreabă dacă o să poată vreodată să aibă faţă de el sentimentele pe care le ai pentru un tată. Nu poate niciodată să-l vadă pe Gene pur şi simplu aşa cum este, pentru că vede simultan cealaltă versiune a lui, care-l urmează ca o umbră. Golul din grupul restrâns de persoane adunate în jurul mormântului mamei ei, braţul părintesc care i-a lipsit pe după umeri când a avut mai mare nevoie de el.

A început să-l scoată el pe Truant la plimbare după-amiaza, ca Lila „să se poată concentra la treabă”. Bill spune, cu o oarecare surprindere, că e un gest drăguţ, dar Lila nu se poate gândi decât că e un gest tipic pentru Gene: nu poate suporta să existe măcar o singură fiinţă care să nu-l iubească şi, dacă această fiinţă se întâmplă să fie un câine, atunci trebuie pur şi simplu să-l farmece şi să-

l câştige şi pe acesta.

Eleanor zice că ar trebui să fie mai îngăduitoare cu el – *Cel puţin încearcă, nu poţi să ţii supărarea la nesfârşit*. Se pare că la vârsta asta e foarte rău pentru ridurile dintre nas şi buze. Dar tot se trezeşte cicălindu-l:

— *Când e următoarea audiţie, Gene*? *Ai primit ceva veşti* despre *ultima*? Şi, de fapt, totul e doar o mască pentru ceea ce ar vrea cu adevărat să-l întrebe: *Când o să pleci iar*?

Stă la chiuvetă şi-l priveşte pe Gene care, profitând de faptul că Jensen s-a întors la lucru, îi recită şi acestuia replicile în grădină. Acum poartă un sacou de tweed de-al lui Bill (cel puţin l-a rugat să i-l împrumute) şi o eşarfă la gât, iar Jensen stă în faţa lui, cu mâinile pe coada unei furci de metal, în timp ce Gene patrulează în sus şi-n jos, declamând într-o manieră care ar fi putut fi demnă de un om de stat dacă nu ar fi purtat doar o pereche de chiloţi cu stele şi dungi decoloraţi pe sub sacoul de tweed.

— *Dar, domnule Arbuthnot, când deţii o linie de transport maritim, eşti practic asigurat pe viaţă*!

Jensen ridică din sprâncene şi încuviinţează din cap într-o manieră încurajatoare. Pare să aibă o răbdare infinită cu bătrânii ăştia doi şi excentricităţile lor.

Dar el nu locuieşte cu ei în casă!

Lila se uită din nou la chiuvetă, apoi la telefon, verificând să vadă dacă nu a ratat vreun mesaj. Gabriel nu a sugerat altă întâlnire. Când Eleanor a întrebat-o dacă s-a mai întâmplat ceva după ce s-au despărţit, i-a răspuns simplu:

— *Da, mi-a trimis un mesaj*, afişând acel gen de zâmbet enigmatic care sugerează detalii ce nu pot fi făcute publice.

Eleanor nu a fost deloc dată peste cap de toată povestea cu sărutatul palmei, dar, ţinând cont de faptul că gusturile lor sexuale sunt în mod clar total diferite în momentul de faţă, Lila nu-şi face probleme în această privinţă.

Bill, între timp, se pregăteşte pentru cina cu

Penelope Stockbridge. S-a răzgândit deja de trei ori în legătură cu meniul, hotărându-se în cele din urmă la biban cu salată de fenicul şi lămâie verde, urmat de budincă din parfe de lămâie. Pentru asta a fost nevoie de trei drumuri la supermarket, pentru că Bill, în mod normal extrem de organizat, este atât de agitat de perspectiva întâlnirii, încât a uitat ingrediente importante, a încurcat tigăile şi şi-a pus de două ori la îndoială alegerea meniului.

— Amice, ai putea să comanzi şi doi hamburgeri şi tot nu i-ar păsa! Vrea doar o felie cât mai mare din plăcinta lui Bill, dacă înţelegi ce vreau să spun, îngână Gene laconic, înmuindu-şi degetul în budincă, apoi sare ca ars când Bill îl plesneşte cu prosopul.

— Nu ştiu dacă nu e prea simplu să mâncăm în bucătărie. E prea simplu? Oare sugerează lipsă de rafinament?

— Serveşte-o pe o tavă în dormitor, spune Gene, făcând lasciv cu ochiul, şi în momentul ăla Lila trebuie să-l roage să-l scoată iar pe Truant la plimbare.

Tocmai se pregăteşte să plece, după ce i s-a amintit de două ori să pună nişte pantaloni pe el, când Jensen apare în uşa din spate.

— Bună!

— Bună! spune ea.

Are mănuşi de cauciuc pline de spumă de săpun şi trebuie să-şi ridice braţele ca să-şi dea părul la o parte de pe faţă.

— Am vrut doar… să te salut aşa cum se cuvine. Nu eşti… foarte vorbăreaţă prin mesaje.

Lila se înfioară. Jensen i-a mai trimis două mesaje în cele zece zile cât a fost plecat, dar ea a fost atât de mistuită de gândurile legate de Gabriel, încât nu i-a răspuns deloc la al doilea şi a trimis doar un *Sper că te simţi bine cu ai tăi* la al treilea.

— Da, zice ea, stânjenită. Scuze! Nu prea mă pricep la mesaje.

Nu pare să-l deranjeze. Stă în pragul uşii spre grădină, cu ghetele pline de pământ, cu părul de culoarea

nisipului dat într-o parte, ca al unui copilaş de trei ani care tocmai a fost trezit din somn.

— Nicio problemă. Mă întrebam doar… dacă ai vrea poate să mai ieşim într-o seară. Când ea nu-i răspunde imediat, adaugă repede: Nu mare lucru. Mi-a plăcut să stăm de vorbă. Am putea să mai ieşim la o cola dietetică.

— Sigur! spune ea pe un ton prea vesel. Dar… Hm, nu pot săptămâna asta. Am de lucru până peste cap. Şi ăştia doi, înţelegi…

Jensen îi examinează chipul preţ de câteva momente, apoi întoarce capul înapoi spre grădină.

— Bill pare să aibă emoţii cu întâlnirea asta a lui.

— Da, chiar are.

Eleanor ar spune fără îndoială că ar trebui să iasă cu amândoi, să-şi păstreze opţiunile deschise. Dar ceea ce simte ea pentru Gabriel este atât de intens, încât i se pare greşit să-i dea speranţe lui Jensen.

— Şi ce faci în timp ce se desfăşoară cina? Am auzit că aţi fost cu toţii alungaţi de la locaţie.

— Oh, o să mergem la o pizza.

Felul în care stă o face să se întrebe dacă nu cumva speră să fie invitat şi el şi urmează câteva secunde de tăcere apăsătoare. În cele din urmă, Jensen îşi coboară privirea asupra ghetelor.

— Trebuie să mă întorc la treabă. Apoi ridică privirea, ca şi cum tocmai şi-ar fi amintit ceva: Hei, nu uita de copacul ăla! Nu vreau să te încarc cu probleme, dar chiar trebuie să faci ceva în privinţa asta. Cred că e puţin mai înclinat decât când am plecat.

— Sigur, zice ea, aşteptând ca el să plece.

Ar vrea să nu se simtă atât de ciudat. Zâmbeşte şi se simte oribil. Nu e deloc un zâmbet adevărat.

Încă o pauză lungă, apoi Jensen încuviinţează din cap şi se întoarce în grădină.

Uneori, Lilei îi este atât de dor de mama ei, încât are senzaţia că ar putea deveni unul dintre acei oameni care stau lângă morminte şi vorbesc cu morţii. Dacă nu ar fi atâta umezeală afară şi dacă nu i s-ar părea peste mână să

se ducă până la cimitirul Golders Green, aceasta ar fi exact genul de zi în care sar aşeza printre florile de plastic decolorate şi dalele gravate din marmură şi ar vorbi cu Francesca. „Cum să-i spun unui bărbat drăguţ că nu mă interesează o relaţie cu el fără să-i rănesc sentimentele? Cum să ştiu dacă bărbatul care mă interesează este la rândul lui interesat? Cum să fac faţă la *toate astea* tot timpul?” Francesca avea un fel de a te privi – intens şi direct, din spatele ochelarilor rotunzi –, ca şi cum ar fi absorbit întrebarea şi ţi-ar fi luat în calcul sentimentele, chiar dacă probabil nu erau sentimentele pe care ar fi trebuit să le ai. Iar răspunsurile ei erau întotdeauna înţelepte, pline de compasiune şi nu lipsite de prea multe indicaţii: *Oh, draga mea, e foarte greu*. *Ştiu că o să găseşti o soluţie, dar, dacă vrei un sfat, ţi-aş sugera*... Sau: *Ce-ţi spune instinctul, Lila*? *Eşti o persoană foarte deşteaptă*. *Cred că deja ştii răspunsul*.

Lila putuse întotdeauna să vorbească cu Francesca despre orice. În adolescenţă, mama ei era singura care nu o judeca; discuta în schimb cu ea ca şi cu un adult, tratând până şi cele mai mărunte probleme ca şi cum ar fi fost de cea mai mare importanţă. O lua pe Lila la plimbare cu maşina, ca să nu stea direct faţă în faţă cu ea (îi spusese mai târziu că citise undeva că trebuie să discuţi cu adolescenţii fără să-i priveşti direct în ochi – *Ştii, la fel cum faci cu câinii*) şi, deşi nu-l condamna niciodată pe Gene în faţa ei, era întotdeauna scrupulos de onestă în legătură cu propriile sentimente, recunoscând că se simţea furioasă, sau tristă, sau abandonată într-un fel care reuşea să se păstreze pe acea linie delicată a adevărului, fără să-i dea însă Lilei senzaţia că era copleşită de emoţii adulte, pe care încă nu le putea gestiona.

Existase o perioadă, când Lila avusese 15 sau 16 ani, în care până şi prietenele ei îi cereau sfatul Francescăi, stăteau cu ea în bucătărie în timp ce mama ei le făcea ceai sau le împărţea brioşe făcute în casă, le spunea ce ar fi făcut ea, le explica cât de minunat se descurcau deja şi le asigura că totul avea să fie bine. O vreme, Lila fusese chiar

uşor deranjată că prietenele ei îşi doreau atât de mult să stea pe lângă mama ei. Dar, în anii mai complicaţi de căsnicie, putuse vorbi cu Francesca despre Dan fără să se teamă că mama ei, cum ar fi făcut atâtea alte soacre, o să-i treacă greşelile pe un răboj doar pentru a le folosi împotriva lui mai târziu, când, inevitabil, Lila nu avea să mai fie atât de supărată pe el. Întotdeauna îşi începea răspunsurile aşa: *Ştii bine că îl ador pe Dan şi o să-l iubesc întotdeauna*... După care urmau afirmaţii atent construite, de genul: *Dar în cazul ăsta mă tem că e uşor nerezonabil*. *Sunt sigură că nu o face intenţionat*. *De ce nu-l întrebi calm*, *fără supărare*, *cum s-ar simţi dacă rolurile ar fi inversate*? Şi nici nu se sfia, ocazional, să replice dacă situaţia o impunea: *Ei bine*, *n-au decât să se ducă dracului cu toţii*! Fusese nu doar un aliat, ci şi o persoană ale cărei sfaturi păruseră întotdeauna atât de bine ancorate în ceea ce era corect sau potrivit situaţiei, încât Lila trăise cu impresia că avea în permanenţă linie directă către o perspectivă raţională. Până când într-o zi, din cauza unui autobuz nr. 38 şi a unei zile neobişnuit de ploioase, o pierduse.

Erau zile în care i se părea imposibil, absolut imposibil ca Francesca să nu mai fie acolo.

Dar Bill are o întâlnire cu altcineva şi Lila trebuie să-şi lămurească propriile probleme. Îşi scoate mănuşile de cauciuc şi urcă în camera ei ca să se pregătească.

Există tot felul de pizze, e de părere Gene. Sigur, toate sunt bune, dar, pentru o pizza *adevărată*, fetele trebuie să se ducă la restaurantul lui Antonio Gatti din LA.

— La urma urmei, băiatul ăsta se trage dintr-o familie cu tradiţie în prepararea pizzei, tocmai din Sicilia. Tatăl lui a făcut pizza, bunicul lui a făcut pizza... Au o mulţime de fotografii alb-negru pe pereţi cu bărbaţii din familie. Interiorul nu-ţi zice nimic – ai putea să treci pe lângă local fără să-l observi. Nu e genul ăla pretenţios. Dar face ceva cu blatul – e uşor ca un fulg, înţelegeţi ce zic? Şi mozzarella... Dumnezeule!

Gene vorbeşte deja de douăzeci de minute despre

superioritatea pizzei americane, iar Lila se uită la fete şi se minunează cât sunt de răbdătoare. Nu au voie cu telefoanele la masă – o regulă care se aplică şi în restaurante –, dar Gene trăncăneşte deja de atât de mult timp, încât aproape că îi vine să le dea înapoi telefoanele numai ca să poată scăpa.

Gene pliază o felie în două şi o bagă în gură.

— Trebuie să mărturisesc, îmi place salamul ăsta picant cu chili. Parcă te muşcă, nu? Tu ce ţi-ai luat, Violet?

— Şuncă, spune Violet cu gura plină.

— Ce fel de şuncă?

— Şuncă-şuncă.

Lila o priveşte pe Celie mâncând, devorând în tăcere şi cu determinare o pizza vegetariană, oprindu-se din când în când ca să-şi dea părul după urechi. E bine să vadă că are poftă de mâncare.

— Cum ţi-a mers azi, scumpo?

Gene vorbeşte cu ea.

Privirea lui Celie se îndreaptă spre Lila, apoi se întoarce la Gene.

— Cum a mers ce? întreabă Lila.

— Bine, răspunde Celie, tăind o felie de pizza folosind cuţitul şi furculiţa.

— Dar le-ai omorât? Le-ai *distrus*?

Celie zâmbeşte uşor.

— Le-am distrus, spune ea.

Şi Gene explodează la masă:

— Ştiam eu! Ştiam că poţi s-o faci. Bate palma!

Îşi întinde palma mare peste masă şi, spre surprinderea Lilei, Celie ridică mâna şi i-o loveşte cu zgomot.

— Nimic nu te mai opreşte acum, scumpo! Trebuie să-l asculţi pe bătrânul Gene. Am totul aici!

Se bate în tâmplă, lăsând o urmă de sos de roşii.

— Ce a făcut? Lila face eforturi să ţină pasul. Stai puţin… ce ai distrus?

— Nimic, zice ea din vârful buzelor.

Lila se pregăteşte să protesteze, când sună telefonul.

— Tu de ce ai voie cu telefonul, începe Violet, dar Lila ridică o mână.

— Anoushka?

— Stai jos?

— Da?

— 170.000.

Lila clipeşte, are nevoie de un moment ca să înregistreze ceea ce tocmai a auzit.

— Vorbeşti serios?

— Foarte. Cred că pot să-i împing până la 185.000, dar…

— Nu! Nu! E fantastic! Dumnezeule, Anoushka, e o veste extraordinară!

— Păstrăm drepturile de autor, aşa că ar trebui să ne iasă ceva şi după traduceri. Mi-au trimis un plan de marketing foarte atrăgător şi spun că o să fie una dintre publicaţiile lor de top ten pentru anul viitor. Aşa că eu zic că este o veste bună, draga mea.

Anoushka vorbeşte mai departe despre detaliile afacerii, îi povesteşte cum au mers negocierile şi îi explică unde ar mai fi loc de manevră, dar Lila abia dacă ascultă. Se simte atât de uşurată, încât i s-au înmuiat încheieturile. Spune *da* unde i se pare că e cazul, dar totul în mintea ei s-a transformat într-un zumzăit nedefinit. Problemele ei financiare sunt rezolvate. O să-şi poată păstra casa. Când în sfârşit închide telefonul, toţi cei de la masă o privesc curioşi.

— Am obţinut o ofertă bună pentru cartea cea nouă. Lila radiază. Am scris patru capitole, iar agenta mea le-a trimis către o editură şi mi-au făcut o ofertă foarte bună.

— Ca să vezi! Două veşti bune!

Gene se întinde să o îmbrăţişeze. Lila acceptă, deşi cam ţeapănă.

— Ar trebui să comandăm un pahar de şampanie.

— Nu au şampanie aici, spune Lila, care a observat că Gene a băut deja două beri.

— E o carte de ficţiune? întreabă Violet, înşirându-şi resturile de pizza pe marginea farfuriei.

Lila îşi ia din nou cuţitul şi furculiţa.

— Hm, nu. Este nonficţiune.

— Ce înseamnă asta?

— Este mai mult despre… chestii reale.

— Ce chestii reale? vrea să ştie Celie.

— Hm, este despre… Hm…

Lila lasă jos cuţitul şi furculiţa, uşor fâstâcită. Nu se aşteptase ca fetele să manifeste vreun interes faţă de cartea ei. Abia dacă au fost conştiente de ultima carte pe care a publicat-o, din fericire.

— Este despre… viaţa la vârsta mea.

— Ce anume din viaţa la vârsta ta?

Violet îşi împinge farfuria înspre mijlocul mesei.

— Despre cum… Ei bine, despre felul în care trebuie să jonglăm cu multe lucruri şi cum încercăm să găsim fericirea în alte moduri decât când eram tineri.

— E despre noi? întreabă Celie.

Ochii ei uriaşi şi deschişi la culoare sunt acum fixaţi pe faţa Lilei. Privirea îi e neclintită.

— Nu chiar. Nu menţionez numele voastre.

— Atunci despre ce scrii? întreabă Violet. Mereu spui că eu şi Celie suntem viaţa ta.

Lila pare să fi dat în bâlbâială, la o gură de apă.

— Este… mai mult despre… chestii de adulţi. Doar, ştiţi voi, toate chestiile cu care am de-a face în fiecare zi.

— Apar şi eu în ea, scumpo? întreabă Gene vesel.

Pur şi simplu nu poate să conceapă posibilitatea că s-ar putea să nu fi fost inclus în cea mai pozitivă lumină.

— Hm… posibil. Încă n-am ajuns până acolo.

— Trebuie să fie foarte clar că am făcut multe. Dacă merge bine, cartea asta mi-ar putea deschide nişte uşi. Poţi să te uiţi pe pagina mea de IMDB dacă ai nevoie de detalii. Poţi să scrii şi despre *Escadronul Stelar Zero*? E bine pentru toată lumea să-şi amintească de asta.

— Şi atunci despre ce ai scris? întreabă Celie, care încă nu şi-a luat privirea de la ea. Ai spus că ai scris patru capitole.

— Să cerem nota? Lila se uită la ceas. Cu siguranţă

Bill şi Penelope au terminat până acum felul principal.

— Ai spus că putem să luăm îngheţată! protestează Violet, strângându-şi braţele la piept.

— Scumpo, e abia opt şi jumătate. Dă-i bietului om o şansă!

Gene îi pune o mână pe braţ.

— Îl ştii pe Bill. Cu siguranţă i-a trebuit tot timpul ăsta doar să se încălzească. Lasă-l măcar să apuce să bea vreo două pahare de vin cu ea.

Lila zâmbeşte stânjenită.

— Cum credeţi că se descurcă? zice ea pe un ton vesel, încercând să schimbe subiectul. Credeţi că Penelope poartă ceva ieşit din comun?

— Pantofii cu fluturi! spune Violet încântată. Şi pălăria cu zebre!

Lila scoate un oftat discret şi face semn să i se aducă meniul cu deserturi. Dar, când ridică privirea, constată că Celie încă se uită la ea.

Se întorc acasă mergând încet. Gene stă mai într-o parte şi profită de plimbare ca să fumeze o ţigară, în nod normal, Lila ar fi uşor iritată că fetele se ceartă aprins în spatele ei, însă în seara asta înregistrează replicile tăioase şi insultele mormăite doar cu jumătate de ureche. Nu a luat niciodată în calcul posibilitatea ca fiica ei Celie să fie interesată de conţinutul cărţii ei. Ce s-ar întâmpla dacă ar citi-o? O să fie nevoie să poarte o discuţie cu ea ca să o pregătească?

Încearcă să-şi imagineze cum ar fi procedat mama ei. Francesca avea un fel de nonşalanţă scandinavică când venea vorba de sex şi nuditate. Se plimba complet goală prin casă căutând ceva cu care să se îmbrace; şi pentru că aşa făcuse dintotdeauna, Lilei nu i se păruse niciodată mare lucru. Când Lila – adolescentă – protestase într-o seară în legătură cu zgomotele care se auzeau din dormitorul mamei ei, Francesca afişase o mutră nedumerită: „Dar, scumpo, sexul e minunat. Nu poţi să fii inhibată doar pentru că cineva ar putea să te audă. La urma urmei, sunt sunete de fericire!”

Lila nu e convinsă că Celie ar fi tocmai bucuroasă să afle despre sunetele ei de fericire. Pentru început, Lila nu a fost niciodată genul de femeie care să umble goală prin casă. Era în regulă când Celie fusese bebeluş (deşi probabil că s-ar fi putut lipsi de comentariile ei de la trei ani, când Celie se amuza de *burtica ei atârnată*), dar Dan nu fusese niciodată complet confortabil cu goliciunea în orice moment şi, treptat, Lila asimilase şi ea acel disconfort. Se trezeau, făceau duş, erau întotdeauna îmbrăcaţi când coborau. Nu făceau sex decât când erau siguri că ambele fete dormeau tun şi adesea verificau de două ori înainte, doar ca să fie siguri. Oare Celie o să fie ca Francesca, relaxată în legătură cu sexualitatea ei? O să accepte ideea că mama ei are o viaţă erotică? Sau o să fie oripilată?

În clipa în care se apropie de uşa din faţă, e smulsă din gândurile ei de clinchetul râsului lui Penelope. Sunetul muzicii de pian alunecă spre ei. Lila se uită la ceas: nouă şi patruzeci seara.

— Bravo, băiete! murmură Gene şi rânjeşte când intră cu toţii în casă.

Bill şi Penelope Stockbridge sunt aplecaţi deasupra unui album cu fotografii şi capetele aproape că li se ating. Lumina e difuză, două lumânări ard blând în mijlocul mesei, iar resturile cinei zac date la o parte. Farfuriile murdare, lucru neobişnuit pentru Bill, sunt puse una peste alta şi aşteaptă să fie spălate mai târziu. În aer se simte miros de mâncare bună şi de vin. Penelope ridică brusc capul în clipa în care Lila intră în bucătărie, ca şi cum ar fi fost pierdută în mica ei lume. Se uită la ceasul subţire de la mână, apoi din nou la Lila şi gâtul i se colorează. Poartă o rochie în stilul anilor ’40, din mătase de un roşu-închis, şi un pieptăn rafinat din ceva ce seamănă a fildeş îi ţine părul şaten-închis prins într-un coc răsucit elaborat.

— Bună, spune Lila.

Penelope pare stânjenită.

— Oh, atât e de târziu? Vai de mine, nu mi-am dat seama!

Vocea lui Gene bubuie din spate:
— Hei, copii, nu opriţi petrecerea din cauza mea! Oricum eu ies în grădină să fumez.
Lila îşi aşază geanta pe o măsuţă şi-i oferă lui Penelope un zâmbet, speră ea, liniştitor.
— Eu mă duc să culc fetele. Te rog, nu te ridica!
— Nu trebuie să mă culce nimeni, zice Celie. Am 16 ani.
— Ba trebuie! spune Violet, uitându-se la Penelope. Altfel o să fii în plus.
O spune cu o plăcere uşor răutăcioasă.
Penelope roşește.
— Oh, chiar nu vreau să stau mai mult decât e cazul.
Îi aruncă o privire nesigură lui Bill.
— Ne uitam la poze cu mine în armată, zice acesta.
Vocea îi e veselă şi pare deschis şi relaxat, aşa cum arăta cândva, cu ani în urmă. Lila îl priveşte şi simte o ciudată strângere de inimă; nu ştie dacă senzaţia trecătoare este provocată de gândul la mama ei, care ar fi trebuit să fie femeia care să stea acum la masă, sau de faptul că ea, Lila, nu are astfel de seri, în care să se scalde în adoraţia cuiva care să nu-şi dorească altceva decât să fie cu ea.
— Bill era extraordinar de frumos în uniformă, nu crezi? încă este, adaugă Penelope, apoi roşește iar.
Truant, furios că a fost lăsat acasă, ţâşnește spre Lila şi i se răsuceşte printre picioare, cu ochii uşor ieşiţi din orbite şi limba atârnată, iar Lila trebuie să se prindă de blatul de bucătărie ca să nu o trântească pe jos. Când face asta, dărâmă o cutie care a fost adusă de curier şi o carte de bucate lăsată deschisă. Zgomotul şi zarva bruscă din bucătărie par să o deranjeze pe Penelope. Sau poate e doar faptul că atmosfera s-a schimbat, că bula fragilă de săpun s-a spart. Se ridică şi-şi netezeşte fusta.
— Trebuie să plec. E târziu şi aveţi cu toţii multe de făcut.
— Oh, sincer, nu trebuie să... începe Bill, dar Penelope deja îşi ia haina, pe care o ţine în faţă cu

degetele ei subţiri şi albe. Atunci, dă-mi voie să te conduc.

— Oh, stau la doar patru case distanţă. Zău, nu e nevoie.

— Insist, spune Bill, trăgându-i scaunul ca să se ridice şi ajutând-o să-şi îmbrace haina.

Penelope străluceşte. Le zâmbeşte tuturor.

— A fost încântător. Bill, mâncarea a fost excelentă. Eşti un bucătar senzaţional. Îţi mulţumesc tare mult. Chiar m-am simţit minunat.

— Sentimentul este cu desăvârşire reciproc, spune Bill. Eşti o companie încântătoare.

Şi, printre ultimele mulţumiri ale lui Penelope, se îndreaptă spre uşă.

— O să se giugiulească? întreabă Violet fascinată, după ce uşa se închide în urma lor.

— Oh, Doamne! zice Celie. Bleah!

Se târăşte în sus pe scări, în mod evident epuizată după ce a trebuit să petreacă atât de mult timp cu familia.

— Bill are dantură falsă? Va trebui să şi-o scoată mai întâi? Violet îşi lipeşte nasul de fereastră ca să-i vadă trecând. O să-şi bage limbile unul în gura celuilalt?

— Nu, Bill nu are dantură falsă şi nu am idee cum sau măcar dacă intenţionează să o sărute pe Penelope. Asta e treaba lor! zice Lila, trăgând-o pe Violet de la fereastră şi împingând-o spre hol. Acum du-te sus şi spală-te pe dinţi! Şi să nu-i spui lui Bill că ai băut două pahare de cola. Nu m-ar ierta niciodată.

Gene reapare din grădină tocmai când se întoarce Bill, două minute mai târziu. Truant e la picioarele lui Gene şi pare că aşteaptă ceva. Lila bănuieşte că iar i-a dat chipsuri cu aromă de brânză.

— Amice! Ce faci?

Bill închide uşa.

— Cum adică ce fac?

— Ai spus că o conduci acasă.

— Şi exact asta am făcut.

Gene ridică îngrozit mâinile spre cer.

— Nu, nu, nu, nu, nu! Nu conduci la propriu o

doamnă până la uşă, după care te întorci. Asta-i cea mai bună parte a serii. Partea pe care o aştepta. Ce ai făcut?

Bill pare uşor stânjenit. Se uită la Lila, apoi din nou la Gene.

— Am… Am condus-o până la uşă, i-am spus că m-am simţit minunat şi m-am asigurat că a ajuns bine acasă.

Gene îşi loveşte capul cu palma.

— Bill! Treci înapoi acolo! Cu puţin noroc, nici n-a apucat să se aşeze.

— Chiar crezi că am dezamăgit-o? Bill se dezumflă tot. Nu am vrut să fac presupuneri…

— Bill, coniţa aia te place. Ţi-a adus 169 de caserole de paste cu ton. Poartă tot felul de zorzoane sclipicioase în păr, în speranţa că o să observi. Te ascultă cântând aceeaşi bucată muzicală zi după zi, pe toţi dracii! Se luminează la faţă de fiecare dată când deschizi gura. Du-te înapoi, bate la uşă, spune-i că ai uitat ceva, prinde-o în braţe şi sărut-o aşa cum trebuie! Haide! Nu lăsa momentul să treacă!

— Chiar crezi…

— Nu te mai tot gândi! Du-te după ea!

Bill pare nesigur preţ de câteva clipe, dar Gene deja îl împinge spre uşă şi i-o deschide.

— Să nu te întorci mai devreme de douăzeci de minute! strigă el, împingându-l pe scări.

Şi, cu o expresie uşor chinuită, Bill dispare.

— Şi dacă ea nu vrea să fie sărutată? întreabă Lila în timp ce Gene închide uşa la loc.

Gene zâmbeşte larg, arătându-şi dinţii nefiresc de albi.

— Lila, poate că am dat-o în bară cu multe, dar în ceea ce priveşte femeile, sunt expert. Ascută ce-ţi zic, peste douăzeci de minute, bătrânul Bill o să vină cu o figură poate uşor ameţită, dar cu spatele drept, capul sus şi extraordinar de mulţumit de sine. Pun şi timerul din bucătărie dacă vrei.

Spre uşoara iritare a Lilei, se dovedeşte că a avut perfectă dreptate.

CAPITOLUL 23

Dan sună în timp ce Lila lucrează la capitolul cinci, din care a scris cam trei sferturi. A început să-i fie remarcabil de uşor să scrie de când a primit oferta. A revenit la ceea ce Instagramul numeşte *călătoria ei de vindecare*. A citit pe internet despre experienţele altor femei proaspăt divorţate ca să se inspire şi acum vocabularul ei literar abundă în cuvinte şi expresii de genul *limite*, *steag roşu* sau *conştientizare emoţională*. Cu puţin noroc, după ce o să termine cu aceste capitole bazate mai mult pe sentimente, o să aibă altă escapadă de budoar despre care să scrie. Sau, ca să folosească exprimarea de Instagram, o să-şi *îmbrăţişeze feminitatea*, *o* să-şi *afirme sexualitatea*.

Gabriel a început iar să-i trimită mesaje, de obicei seara. Tonul lui este afectuos, îi face complimente, e cam vag când vine vorba de planuri concrete, însă în clipa de faţă Lila se mulţumeşte să-i vadă numele pe telefon. A început să-i spună *Bella*, ca un nume de alint. La început, i-a trimis semne de întrebare, întrebându-se dacă nu cumva intenţionase să trimită mesajul altcuiva. Dar Gabriel îi explicase că însemna *frumoasă* în italiană. A trăit în Italia când avea 20 de ani. Desigur. *Bună*, *Bella*! *Noapte bună*, *Belissima*! Lila se surprinde privindu-se pe furiş în oglinzile pe lângă care trece, întrebându-se ce oare vede el.

Dan, pe de altă parte, o salută întotdeauna ca şi cum tocmai l-ar fi întrerupt din ceva.

— Lila.

— Scriam, spune ea rece, amintindu-şi ce a citit despre limite. Aş aprecia dacă am putea discuta mai târziu.

— Nu durează mult. Voiam să te întreb dacă putem face schimb de weekenduri. Ai mei ar vrea tare mult să le vadă pe fete şi nu pot ajunge în weekendul în care sunt la mine. Pot să le iau săptămâna asta?

— De ce nu pot veni în weekendul în care ai fetele? Nu-i ca şi cum n-ar şti din timp.

Calendarul lor este într-o continuă schimbare, un

document digital la care au acces amândoi, iar Lila simte cum i se zburleşte pielea de fiecare dată când trebuie să-l consulte.

Se aud foşnete în fundal. Tonul lui Dan e distras, ca şi cum ar face un milion de lucruri deodată, iar conversaţia cu ea este cel mai puţin important dintre ele. Această incapacitate de a o face măcar o dată să simtă că era centrul atenţiei lui e unul dintre lucrurile care o enervau când erau căsătoriţi.

— Tata are turneu de golf şi mama vrea să se ducă la coafor.

— Aşa că vrei să-mi schimb eu toate planurile pentru ca mama ta să-şi poată aranja părul?

Lila nu are niciun fel de plan, dar nu asta e ideea.

— Marja nu poate decât în weekendul ăsta. În weekends următor Hugo are ceva aranjat cu taică-său. Vine tocmai din Olanda.

— Oh, deci despre Marja e vorba. Înţeleg.

Dan duce întreaga familie în nord, în vizită la părinţii lui. O încântătoare excursie de familie. Ce drăguţ! Lila simte cum calmul începe să o părăsească.

— Nu-i vorba doar despre Marja, Lils.

— Nu-mi spune Lils!

— De ce? De ce te porţi aşa?

— Pentru că *Lils* presupune o intimitate pe care noi nu o mai avem.

Dan oftează din nou. Vorbeşte cu ea ca şi cum ar fi la capătul răbdărilor, ca şi cum ar avea de-a face cu o nebună, cu o femeie iraţională.

— Bine, Lila. Te rog, pot să iau fetele în weekendul ăsta? Şi apoi pot să stea cu tine în weekendul viitor şi în următorul.

Stă câteva clipe să se gândească cât de drăguţă este dispusă să fie.

— Eu n-am nimic împotrivă. Dar va trebui s-o întrebi pe Celie. Are propriile planuri în ultima vreme.

— Indiferent ce vrea să facă, poate să facă şi la mine.

— Nu zic că nu poate. Zic doar că s-ar putea să fie o

idee bună să o întrebi. Este practic adult.

— Bine, o s-o întreb.

Urmează o pauză scurtă şi Lila se pregăteşte să închidă telefonul.

— Oh, şi mă mai întrebam dacă aş putea să trec săptămâna asta ca să iau câteva dintre lucrurile de bebeluş din garaj.

— Ce?

— Pătuţul şi scaunul de maşină. Şi cred că sunt şi alte chestii prin cutii. O să am nevoie de ele în curând.

Lila este uluită de atitudinea lui relaxată, de superioritatea lui.

— Dar nu sunt ale tale.

— Sunt în aceeaşi măsură ale mele pe cât sunt ale tale.

— Dan, au fost lucrurile noastre de familie. Au fost ale copiilor noştri. Nu ai dreptul să vii pur şi simplu şi să le iei pentru o nouă familie. Asta e pur şi simplu… Nu.

— Lila, eşti ridicolă. La ce-ţi mai trebuie ţie?

Deschide gura să-i răspundă, dar cruzimea comentariului lui a lăsat-o fără aer.

— Nu, zice ea categoric. Nu poţi să le iei.

— Lila, e absurd! O să mi se nască un copil în câteva luni. Nu am bani. Tu n-o să mai foloseşti niciodată lucrurile astea. Sau, chiar dacă o să mai ai nevoie de ele, spune el cu exagerată largheţe, n-o să se întâmple decât peste cel puţin un an. Aşa că aş vrea să vin să iau lucrurile *noastre* de bebeluş.

— Nu mai sunt, spune ea repede.

— Poftim?

— Le-am aruncat. Când am făcut curăţenie.

— Nu te cred.

— Nu-mi pasă.

— Lila, eşti iraţională şi egoistă. Nu erau ale tale ca să ai dreptul să le arunci.

— Am avut o înţelegere, Dan. Am avut o înţelegere. Ai luat tot ce ai vrut când ai plecat. Mi-ai spus, cu fix aceste cuvinte, că iei *tot ce-ţi trebuie*, de parcă mi-ai fi

spus că noi eram o parte nedorită în această ecuaţie. Nu ai dreptul să te înfiinţezi acum când îţi căşună şi să te serveşti cu ce ai chef.

— Nu mă *servesc*. Îţi cer scaunul de maşină şi pătuţul la a căror cumpărare am contribuit şi eu – şi care ţie nu-ţi trebuie – ca să am grijă de noul meu copil.

Lila strânge din dinţi.

— Îmi pare rău, zice ea. Le-am dus la gunoi de mult timp.

Urmează o tăcere lungă şi încărcată. O tăcere care-i spune că ştie că minte, dar şi că ea e conştientă de asta.

În cele din urmă, Dan spune:

— Eşti absolut imposibilă.

Şi închide telefonul.

Lila tocmai bagă scaunul de maşină şi pătuţul în Mercedes, când vine Jensen. A cotrobăit prin garaj – în care încă sunt o mulţime de cutii rămase de când s-a mutat aici cu Dan, deşi nu-şi mai aminteşte ce este în ele – şi trage acum afară ultima ladă uriaşă cu jucării mari de plastic, pentru bebeluşi, pe care o aruncă pe bancheta din spate când îl vede stând în poartă. A trebuit să lase acoperişul decapotabilei ca să încapă totul în maşină, iar acum arcada de plastic de care atârnă răţuşte, o girafă imensă din cauciuc şi suporturile de lemn ale pătuţului ies în afară ca din maşina unui clovn.

— Faci curăţenie? întreabă el.

— Ceva de genul.

Rămâne şi o priveşte cum adaugă o căditţă din plastic la grămadă.

— Te-am prins într-un moment prost. O să revin.

— Nu, nu, e în regulă. Ce este?

E conştientă că emană indispoziţie. Telefonul lui Dan a umplut-o de nervi. Detestă faptul că sunt despărţiţi de atâta vreme, dar el încă poate să o scoată din fire atât de uşor, să o facă să plângă de furie şi neputinţă. Dar nu o să ia lucruşoarele fetiţelor ei pentru noul lui copil. Numai gândul că Marja ar putea să apară la locul de joacă cu scaunul ei de maşină detaşabil – în care ar fi trebuit să fie

al treilea copil al ei – îi dă senzaţia că o să-i explodeze capul.

— Sigur eşti bine?

Lila oftează lung şi-şi scutură praful de pe blugi.

— Sunt bine. Se uită la el. Scuze!

— Am venit doar să-i aduc o factură lui Bill.

— Ce factură?

— Ultima tranşă pentru grădină.

Lila se încruntă.

— Bill a plătit pentru asta?

Jensen pare uşor stânjenit, ca şi cum tocmai s-ar fi dat de gol cu ceva.

— Hm… da?

— Nu, spune Lila. Plătesc eu. E casa mea.

— Dar el…

— Dă-mi factura!

I-o întinde ezitând. Lila despătureşte hârtia, citeşte suma şi trage o strâmbătură înainte să-şi aducă aminte că e în regulă. O să primească prima plată pentru noua carte în câteva săptămâni.

— Mă ocup eu după ce termin cu asta, zice ea, adresându-i un zâmbet care nu e zâmbet deloc.

Mâinile lui Jensen sunt băgate adânc în buzunare. Pare tulburat, ceea ce o face pe Lila să se simtă prost, însă în clipa aia trebuie să ajungă la groapa de gunoi. O mică parte din ea se teme că Dan ar putea fi pe drum înspre ea chiar în acel moment, convins că l-a minţit, şi vrea să deschidă larg uşa garajului şi să-i arate că nu, chiar nu e *de-a dreptul imposibilă*, fiindcă lucrurile chiar nu mai sunt acolo. *Na-ţi-o pe-asta, Dan*!

Rămân aşa preţ de câteva clipe, apoi Jensen face un pas în spate şi ridică o mână. Lila vede că maşina lui e parcată de cealaltă parte a străzii şi încearcă o senzaţie de căldură, amintindu-şi cum au stat amândoi în întuneric, ea cu sticla de vodcă în braţe.

— Asta e tot, presupun… Ne vedem luni.

Jensen îi face un semn cu mâna, apoi se întoarce şi se îndreaptă spre camionetă.

Lila se uită după el, apoi urcă în maşina ei, verifică dacă are geanta şi telefonul şi porneşte motorul.

Un clic. Şi nimic.

Trage de schimbător ca să se asigure că nu e băgat în viteză şi deblochează volanul, apoi încearcă iar. Motorul pur şi simplu refuză să pornească.

— Pe toţi dracii!

Încearcă să calculeze cam cât timp a trecut de când a pornit Mercedesul, dacă a lăsat farurile pornite, dacă s-a terminat bateria. În mod clar, nu pleacă nicăieri. Mai încearcă o dată, deşi ştie dinainte ce o să se întâmple. Apoi loveşte volanul cu pumnul şi-şi lasă încet capul pe el. De ce mama dracului a cumpărat o maşină veche, oricât ar fi ea de vintage, în loc să-şi ia una modernă şi de încredere, pe care ar fi dat de zece ori mai puţin? auzise vocea mamei în minte când o văzuse: *Lila, scumpo*! *Ar trebui să iei hotărârea care te face fericită*! *Foloseşte întotdeauna lucrurile cele mai bune, lucrurile preferate în fiecare zi*.

— A murit bateria?

Nu ştie de câte minute e acolo, cu ochii strâns închişi, dar, când îi deschide şi ridică privirea, Jensen e la doar câţiva paşi distanţă.

Încuviinţează din cap, simţindu-se ciudat de ruşinată. Probabil a văzut întreaga scenă.

— Vrei să mă duc acasă şi să aduc nişte cabluri? Aş putea s-o pornesc.

Lila face nişte calcule în minte, apoi strâmbă din nas.

— Nu cred că am timp.

Oftează.

— Jensen, pot să-ţi cer o favoare?

Jensen aşteaptă.

— Poţi să mă duci până la groapa de gunoi?

— Te-am jignit cu ceva?

Descarcă împreună camioneta la groapa de gunoi, după ce în sfârşit au ajuns în capătul unei cozi lungi de maşini cu şoferi nervoşi, pline ochi cu vechituri de prin poduri sau deşeuri de grădină, şi se mişcă repede printre PLASTICE şi RECICLABILE. Conţinutul cutiilor pe care le-

a înşfăcat pare să se împartă în mai multe categorii, iar Lila simte aproape fizic iritarea şoferilor din spatele ei în timp ce scormoneşte prin lucruri, încercând să-şi dea seama ce unde se duce.

— Poftim?

Aruncă girafa uriaşă de cauciuc în tomberonul de NERECICLABILE, simţind o uşoară strângere de inimă în clipa în care faţa ei veselă şi inocentă dispare. „Îmi pare rău”, îi spune în gând.

— Am crezut că ne-am înţeles bine săptămâna trecută. Am stat de vorbă, a fost plăcut. Am senzaţia că, de când m-am întors, mă cam... eviţi. Face o pauză în timp ce scoate piesele pătuţului din portbagajul camionetei. Chiar îl arunci? N-ar fi mai bine să-l punem la OBIECTE NEDORITE? Poate foloseşte cuiva.

— Oh, poate.

Jensen face o pauză până mută piesele pătuţului în altă parte, apoi se întoarce.

— Nu mă aşteptam să avem o relaţie profundă pe baza a... ceea ce s-a întâmplat, dar ar fi drăguţ să simt că suntem cel puţin prieteni.

— Sigur că suntem prieteni!

Expresia lui e sinceră şi este atât de evident că se simte rănit, încât Lila cedează. Rămâne cu scaunul de maşină în mână. Senzaţia este straniu de familiară. Mii de mici călătorii îi revin în minte, greutatea copilaşului ei chircit ca un crevete trecut peste braţul care o doare.

— Îmi pare rău, spune ea. Eşti... a fost o noapte grozavă. Şi nu te-am evitat în mod intenţionat. Dar lucrurile... au devenit ceva mai complicate şi eu nu pot... nu pot...

Jensen o întrerupe, arătând spre scaunul de maşină.

— Ăsta cu siguranţă trebuie dus la OBIECTE NEDORITE.

Lila se uită la scaun şi face o grimasă.

— E foarte murdar. Nu-mi imaginez că ar vrea cineva să aşeze un copil acolo.

Se văd petele de mâncare pe pernele tapiţate şi pe

toată cureaua de vinii albastru.

— Sunt sigur că husa se poate spăla.

Se pregăteşte să i-l ia, când se apropie un bărbat cu o vestă fosforescentă.

— Nu acceptăm scaune de maşină, zice el. E posibil să fi fost implicate în accidente.

— Dar ăsta n-a fost, spune Lila.

— Aşa spuneţi dumneavoastră, răspunde bărbatul, lovindu-se cu degetul peste nas.

Lila îl priveşte intens preţ de câteva clipe, apoi oftează şi aruncă scaunul la NERECICLABILE. Îi simte pe ceilalţi şoferi spumegând în spatele lor.

— Hei! Jensen ridică o mână. E în regulă. Nu aveam niciun fel de aşteptări. Ai multe pe cap în clipa de faţă. Am vrut… presupun că am vrut să fiu sigur că totul e OK între noi.

— Suntem bine, spune ea, aruncând o cutie de jucării de plastic stricate, care cad cu zgomot în tomberon.

Şi nu poate zice exact din ce cauză se simte mai vinovată.

O întreabă din nou când opresc în faţa casei ei, douăzeci de minute mai târziu.

— Deci sigur suntem bine? Trebuie să-ţi spun… Când nu mi-ai răspuns la mesaje, m-am temut că am mers prea departe în noaptea aia. M-am simţit… Sincer, chiar mi-am făcut griji în legătură cu asta.

Lila clatină ferm din cap.

— În niciun caz! îţi garantez. Ai uitat? M-am înregistrat şi pe telefon ca să te absolv de orice responsabilitate.

— Totuşi, erai cam beată.

— Da, dar în sensul bun. Nu atât de beată încât să fiu practic paralizată, incapabilă să spun nu.

Jensen îşi mişcă încet capul dintr-o parte în alta, ca şi cum ar cântări cuvintele ei.

— Eşti absolut sigură? Nu te-ai simţit ciudat după aceea?

Poate să-i zâmbească. Nu vrea să-şi facă griji.

— Jensen, chiar sunt bine. Nu mă simt câtuşi de puţin ciudat. Doar că... Doar că se întâmplă multe în viaţa mea în momentul de faţă. Şi parcă am fost de acord că nu e nimic între noi.

Licărul de surprindere care-i străbate faţa o face să se întrebe dacă nu cumva Jensen crezuse totuşi altceva.

— Bine, spune el, parcă adunându-se. Nu. Sigur.

Rămân aşa o vreme. Apoi Lila întinde mâna spre uşă.

— Dacă ai vrea totuşi să fie ceva, aş fi fericit să iau posibilitatea în consideraţie, spune el.

— O să ţin minte.

— Nu pot să-ţi garantez că aş face-o imediat. Sunt un om foarte ocupat. Dar cu siguranţă aş trece-o pe lista mea foarte lungă de chestii de luat în calcul. Poate chiar în prima jumătate.

— Mulţumesc, zice ea. Mă simt extrem de flatată.

Şi uite-aşa, pur şi simplu, totul e bine între ei. Lila îi mulţumeşte din nou că a dus-o cu maşina şi coboară.

— O să-ţi încarc bateria când vin luni! îi strigă el pe geam, cu un braţ ridicat în semn de salut.

Apoi pleacă.

Bună, Bella! Sper că ai o zi bună, x

Nu-i rea, mulţumesc. Haosul obişnuit. Tu ce mai faci? x

Aşa şi-aşa. Lui Lennie îi e mai greu săptămâna asta. Îi e dor de mama ei şi nu-şi aminteşte replicile pentru piesa de la şcoală, aşa că asta fac acum seara. Dar în general suntem bine, x

Mă bucur să aud asta. Vrei să mai ieşim la un pahar? x

Cu mare plăcere, Bellissima. Mi-ai lipsit în curtea şcolii, x

Nu-şi poate da seama dacă Gabriel Mallory este dezorganizat, puţin confuz sau dacă pur şi simplu încă este copleşit de durerea de a-şi fi pierdut soţia. Este fermecător şi atent, dar este frustrant de greu să stabilească concret ceva cu el. Când în sfârşit au fixat o întâlnire, el a anulat-o în ultima clipă din cauza unei şedinţe de lucru. Pe de altă

parte, o sună cam o dată la două zile şi de obicei stau de vorbă preţ de o delicioasă jumătate de oră sau până când Lennie îl strigă de la etaj şi trebuie să închidă. Conversaţiile sunt încântătoare; îi vorbeşte despre ce s-a întâmplat la muncă, despre clienţii dificili, despre emisiunile pe care le urmăreşte la televizor şi, uneori, îi spune cum se simte. Are întotdeauna grijă să o întrebe şi despre ea, ce mai face, ce se întâmplă în lumea ei. Are un umor sec, vocea blândă şi intimă, îi spune că nimeni nu-l face să râdă atât de mult ca ea. Este absolut opusul lui Dan; când vorbeşte cu ea, o face să simtă că nimic altceva pe lume nu e mai important. I se confesează când se simte tristă, când e frustrată din cauza fetelor sau furioasă în urma interacţiunilor cu fostul soţ, iar Gabriel ştie întotdeauna exact ce să-i spună ca să o facă să se simtă mai bine (De obicei, că Dan e un idiot, că o să regrete ce a făcut, că îi e mai bine fără el, că se descurcă admirabil.) Când închide telefonul, radiază şi complimentele lui îi răsună în urechi.

Uneori se gândeşte la soţia care i-a murit, la cât de îngrozitor trebuie să fie să pierzi un partener. Dacă ai fost rănit atât de profund, nu vrei să sari numaidecât în altă relaţie, nu? Vrei să fii precaut, să te mişti cu grijă. Lila încearcă să fie înţelegătoare şi nu insistă, nu-i cere explicaţii. O să iasă cum o să iasă, îşi spune. Şi încearcă să nu se uite la telefon de douăzeci şi nouă de ori într-o oră.

Într-o după-amiază din săptămâna precedentă, o sunase agitat şi-i spusese că mama lui era blocată în cealaltă parte a Londrei şi că bona nu putea să vină să o ia pe Lennie de la şcoală, apoi o întrebase dacă ar fi putut oare să-l ajute ea. Lila o luase pe Lennie cu o plăcere tăcută, observând cum cârdul de mămici remarcase cu priviri ascuţite atât copilul în plus, cât şi al cui era. E foarte sigură că Lennie nu a mers niciodată acasă *la ele*. După ce ajunsese acasă şi după ce fetele se instalaseră în faţa televizorului, dăduse fuga sus să-şi verifice machiajul şi încercase să calculeze dacă aveau suficientă mâncare cât să-l invite să rămână la cină. Se învârtise de două ori

prin living şi bucătărie, încercând să le facă să pară puţin mai elegante, să arate mai puţin ca un amestec nebunesc între doi bătrâni diametral opuşi şi două fete. îl închisese pe Truant în dormitorul ei, ca Gabriel să nu fie descurajat de un câine saşiu, care latră mereu. Dăduse cu odorizant de cameră prin toate colţurile, în speranţa de a-şi transforma casa într-un spaţiu plăcut şi primitor. Dar Gabriel apăruse la uşă la şase şi un sfert, îi spusese distrat că trebuia să se grăbească fiindcă avea o întâlnire pe Zoom, iar după ce-i mulţumise cu patos – *Doamne, m-ai salvat*! *îţi mulţumesc foarte, foarte mult*! –, o sărutase pe obraz şi o lăsase în uşă, în timp ce o luase la fugă pe stradă împreună cu fiica lui, fără măcar să-i facă cu mâna.

Gene are emoţii în legătură cu filmarea de mâine, iar asta se manifestă printr-o nevoie aproape maniacă de a-şi recita în mod repetat replicile, de a vorbi, de a glumi, de a se afla pur şi simplu în faţa unui public. Până şi Truant s-a dus la culcare, epuizat de atâta atenţie. Aşa că Lila îl ia pe Gene cu ea când se duce s-o ia pe Violet de la şcoală. Motivaţia ei nu este întru totul altruistă; de la ultima conversaţie pe care a avut-o cu Dan, o neliniştește gândul că ar putea să apară acolo sau că Marja le-ar fi putut povesti celorlalte mămici ce s-a petrecut între ei. Locul de joacă din faţa şcolii poate deveni de-a dreptul glacial chiar şi în cele mai bune condiţii; nu strică să se ducă înarmată cu o altă persoană. În plus, Gene adoră un potenţial public; îl simte cum îşi îndreaptă spatele de îndată ce zăreşte grupul de femei şi cum le cercetează chipurile, ca să vadă dacă l-a recunoscut vreuna.

— Care vasăzică, aici vii în fiecare zi?

— Mda.

Lila surprinde în treacăt privirea Marjei în clipa în care trece pe lângă ea şi ambele femei întorc repede capul. O mică parte din ea ştie că e posibil să fi reacţionat uşor copilăreşte şi răutăcios când a aruncat lucrurile de bebeluş, dar altă parte din ea încă urlă tăcut că este nespus de nedrept să fie obligată să-i dea amantei soţului ei lucruşoarele pe care le-a cumpărat cu atâta drag pentru

familia lor – asta îşi spune Lila în clipa în care nu se simte tocmai confortabil în legătură cu ceea ce a făcut.

Gene, observă ea când se opresc în colţul lui Gabriel, deja a fost remarcat. A fost scutită de această experienţă aproape întreaga viaţă, fiindcă a crescut pe alt continent decât cel pe care se afla tatăl ei, dar, de când Gene a venit să locuiască la ea, Lila a devenit conştientă de un fior care străbate o anume categorie de vârstă în clipa în care apare Gene – o reacţie de surprindere, urmată de o încruntare sau un zâmbet şi de un murmur *E tipul ăla din*... Privirile se ridică, sprâncenele se împreunează, pe chipuri se citeşte recunoaşterea... Gene, pentru care asta e esenţa vieţii, adoră întregul proces. Pare să simtă că orice zi în care n-a fost recunoscut e o zi pierdută. Durează fix trei minute până ce una dintre mămici se apropie; o femeie cu păr rar şi şaten, al cărei nume Lila nu şi-l aminteşte niciodată, mereu însoţită de un cărucior cu un copil mut, care suge din biberon, aproape ascuns sub gluga unei geci groase, matlasate.

— Bună, Lila, zice ea, uitându-se peste Lila. Hm, îmi cer scuze că vă întrerup, dar trebuie să întreb: sunteţi cumva actorul din... Femeia se uită la Gene cu un zâmbet timid. Vreau să zic că semănaţi foarte bine cu...

Gene face un pas în faţă şi o întrerupe.

— *Escadronul Stelar Zero*. Da, doamnă. *Căpitanul Troy Strâng, prezent la datoria intergalactică*!

Execută un salut, apoi îi întinde o mână, iar când o cuprinde, femeia se luminează toată la faţă.

— Oh, Doamne! Chiar dumneavoastră sunteţi! Mi-a plăcut tare mult serialul ăsta când eram mică. Mama era îndrăgostită de dumneavoastră.

Gene radiază.

— Ca să vezi! Transmiteţi-i salutările mele!

— Oh, aţi putea semna ceva pentru ea? Ar fi încântată!

Începe să scotocească în spatele căruciorului şi în cele din urmă găseşte un plic, pe care i-l întinde.

— Sincer, am avut şi unul dintre calendarele cu

dumneavoastră în bucătărie. Mama spunea că are câte un căpitan Strâng pentru fiecare lună.

Gene, care se pare că, în ciuda vieţii haotice, are întotdeauna la el un pix pentru autografe, mâzgăleşte un mesaj, o întreabă pe femeie cum o cheamă pe mama ei şi se interesează politicos de starea ei de sănătate şi cum o mai duce. În timp ce pozează pentru un selfie împreună – „Vai de mine, n-o să-i vină să creadă! Căpitanul Troy Strâng în faţa şcolii noastre!”, alte câteva mămici, care acum au prins curaj, încep să se apropie cu telefoanele sau cu bucăţi de hârtie. Lila observă cu o uşoară iritare că Marja e printre ele. Are acum mersul tipic pentru femeile aflate într-un stadiu avansat de sarcină, cu pelvisul legănându-i-se uşor când se mişcă, susţinându-se în mod inconştient cu o mână în timp ce se apropie.

— E Troy Strâng! Căpitanul Troy! spune femeia.

Şi dintr-odată Gene e în mijlocul grupului animat, iar Lila este împinsă încet spre margine, de unde-şi priveşte tatăl semnând şi pozând, vorbăreţ şi carismatic, cu zâmbetul întins pe toată faţa.

— Nu, spune el. Nu există momentan niciun plan să se reia serialul. Dar ne ocupăm de asta! Şi adaugă: Da, Lila e fiica mea. Nu ştiaţi? Ei, ştiţi cum e, am fost mult timp plecat cu filmările… Suntem încântaţi că putem fi din nou împreună.

Lila abia se stăpâneşte să nu-şi dea ochii peste cap.

— Şi tu cine eşti? întreabă el, pregătindu-şi pixul în timp ce Philippa Graham scotoceşte prin geantă.

— Oh, nu găsesc hârtie. Semnaţi-i mai întâi Marjei, zice Philippa cu ochii în geantă.

Marja face un pas timid în faţă, întinzându-i un carneţel.

— Marja? spune Gene, încremenind brusc.

Se uită la Lila, căutând-o peste capetele din jurul lui.

— *Acea* Marja?

Tăcerea se lasă brusc în jur. Câteva mămici fac schimb de priviri.

Lila nu are ce să facă. Încuviinţează din cap.

Gene o măsoară din priviri.

— Deci tu eşti Marja. Ha! Presupun că v-aţi încheiat socotelile dacă trebuie să vă vedeţi aici în fiecare zi.

Zâmbetul i-a dispărut şi o fixează pe Marja cu privirea, ca şi cum ar evalua-o.

Lila şi Marja schimbă o privire rapidă şi stânjenită.

— Hm, nu tocmai, spune Lila după o clipă.

— Cum adică *nu tocmai*?

Două mămici încep să se îndepărteze, stânjenite.

— Nu… noi două nu am vorbit. De când Dan…

Lila simte cum i se aprind obrajii şi nu poate zice de ce situaţia o face să se simtă inconfortabil. Se uită la uşa şcolii, aşteptând să iasă odată copiii. Vrea să se termine.

Gene se încruntă.

— Cum? Veniţi amândouă aici în fiecare zi şi niciuna nu spune nimic?

— Gene, chiar nu e nevoie…

— De când te-a părăsit? Se întoarce spre Marja: Stai aşa, vrei să spui că nici măcar nu ţi-ai cerut vreodată scuze?

— Scuze? zice Marja cu vocea sugrumată.

— Că ai distrus o familie. Că te-ai culcat cu soţul fiicei mele. Chiar vii aici în fiecare zi şi nu-i adresezi niciun cuvânt fetei mele. Dumnezeule! Cât de englezoaice puteţi să fiţi?

— De fapt, spune Philippa, făcând un pas în faţă, Marja e daneză. Şi nu datorează scuze nimănui. Lucrurile astea se mai întâmplă. Aşa e viaţa.

Gene se răsuceşte pe călcâie şi o priveşte uimit, nevenindu-i să creadă.

— Şi tu cine dracului eşti?

Philippa ridică bărbia şi roşește.

— Sunt Philippa Graham.

— Şi ce treabă ai tu cu toată povestea asta, Philippa Graham? Sau eşti aici doar pentru că îţi plac dramele?

Ochii Philippe! să măresc.

— Ce lucru oribil aţi spus! Eu… doar am grijă de prietena mea. Se uită la burta Marjei. Şi de copilul ei

nenăscut.

— Oh, face Gene şi chipul i se îmbunează. Ce drăguţ! Ai grijă de copilul nenăscut. Da, te gândeşti la copil.

Cu această confirmare a bunăvoinţei sale, echilibrul Philippei este restabilit. Înclină afectată din cap. Gene zâmbeşte. Lila scoate un oftat uşor. Gene începe să scrie pe bucata de hârtie pe care i-a întinso.

— Şi ia spune, Philippa Graham, zice el, continuând să se uite la hârtie în timp ce scrie. Ai avut grijă şi de copiii cu adevărat *implicaţi în* povestea asta, pe lângă cel nenăscut încă? De copiii lui Dan cu Lila? Cei a căror viaţă a fost dată peste cap? Cei care încă se chinuiesc să-şi găsească un echilibru după tot ce s-a întâmplat cu familia lor? Spune!

Philippa cască gura.

— Am înţeles. Aşa credeam şi eu.

Îi împinge foaia în faţă.

— De ce nu te cari de-aici, cucoană, şi nu ne laşi pe noi să rezolvăm această chestiune *de familie*?

Urmează o scurtă tăcere. Philippa se uită la Lila, apoi la Marja. Toate celelalte mămici s-au îndepărtat şi stau în grupuri mici împrăştiate pe terenul de joacă, murmurând, prefăcându-se că nu urmăresc ce se întâmplă.

— Eşti bine, Marja? întreabă Philippa apăsat, atingând cotul Marjei.

— E în regulă, zice încet Marja.

Philippa mai aşteaptă câteva clipe înainte să plece, ca şi cum ar vrea să arate că nu e intimidată de bărbatul acesta, oricât ar fi el de căpitan intergalactic. Gene aşteaptă până ce Philippa se îndepărtează trei, cinci metri, privind de mai multe ori peste umăr. Apoi se postează între cele două femei.

— Deci voi două nu vorbiţi. N-aţi vorbit niciodată. Şi cum merge treaba asta pentru amândouă?

— Gene, spune Lila. Te rog, nu face asta! Sincer, nu am nevoie să te impl…

— Îmi pare rău, Lila.

Vocea cu accent pronunţat a Marjei o întrerupe. Lila

se întoarce şi o priveşte lung. Buzele Marjei sunt strânse într-o linie subţire. Pare extrem de stânjenită.

— Îmi pare rău. Sincer.

Pentru prima oară, Lila observă cât de obosită arată, cât e de palidă. Ar vrea să-i răspundă cumva, dar nu-i vine nimic în minte. Rămâne privind-o pe femeia aceasta care dintr-odată nu mai seamănă deloc cu adversară strălucitoare şi calculată care a existat în mintea ei atât de mult timp. Marja coboară privirea în pământ.

— Şi îmi pare foarte rău pentru copiii tăi.

Lila nu poate să vorbească. Privirile li se întâlnesc o clipă, iar Lila îşi spune: „Dumnezeule, chiar îi pare sincer rău!”

Apoi Gene îşi împreunează mâinile cu zgomot.

— Ei, vezi? N-a fost chiar atât de rău, nu? Oh, uiteo pe fetiţa mea! Violet, scumpo! Vi! Uite cine a venit să te ia! Prietenul tău, Gene!

Lila trebuie să plece în clipa aceea de la locul de joacă. E prea mult! Privirile celorlalte mămici, disconfortul ciudat pe care-l simte fiindcă Gene a făcut-o pe Marja să-şi ceară scuze, partea absolut îngrozitoare a întregii situaţii. Este vag conştientă de celelalte mămici care trec pe lângă ea pe trotuar, aude frânturi de conversaţie despre *Escadronul Stelar Zero* şi nu poate identifica sentimentul pe care-l încearcă: tristeţe? Furie? Durere? Uşurare?

E întreruptă de Violet, care o trage de mânecă.

— Mamă! încă nu ai făcut costumele! Doamna Tugendhat trebuie să vorbească cu tine.

— Oh, Doamne, Violet! Nu acum, scumpo.

— Ba acum! zice că trebuia să le aduci săptămâna asta.

Lila ridică privirea şi, de cealaltă parte a locului de joacă, îl vede pe Gene stând de vorbă cu doamna Tugendhat, care, se vede de la distanţă, a fost mare fan al *Escadronului Stelar Zero*. Îşi ţine mâna dolofană apăsată pe piept, iar Lila detectează genul de expresie animată pe care o au unii oameni când sunt copleşiţi de faptul că stau de vorbă faţă în faţă cu o celebritate. Gene zâmbeşte, cu

umerii traşi în spate, cu geaca lui veche de piele ieşind în evidenţă printre gecile de fâş și pardesiurile viu colorate.

— Mamă!

Vocea lui Violet trădează o urgenţă.

— Repetiţiile cu costume încep peste două săptămâni. Trebuie să fim siguri că totul se potriveşte.

— Ştiu, iubito. Ştiu. Îţi promit că o să rezolv!

Violet încă o trage de mânecă, dar, când ridică privirea, Gene pozează alături de doamna Tugendhat în timp ce o mămică le face o fotografie, apoi, după ce-i sărută curtenitor mâna, îi dă drumul. Profesoara se întoarce spre şcoală cu gâtul înroşit tot de plăcere şi se pare că a uitat de costume. Gene vine lângă Lila şi Violet, care-l aşteaptă, înclinând capul spre alte câteva mămici rătăcite, care roşesc şi zâmbesc când trece pe lângă ele.

— Eşti bine, scumpo?

În faţa porţii, scoate o ţigară dintr-un pachet şi o aprinde.

— Foarte bine, spune Lila.

De fapt, vrea să ajungă acasă şi să se întindă.

— Drăguţă doamnă! O să-mi aducă nişte survenire pe care le are prin pod. Se pare că soţul ei are o sticlă de spumă de baie cu *Escadronul Stelar Zero* originală. Ştiai că au făcut sticle după noi patru prin 1980? Eu, Vuleva, Vardoth Distrugătorul şi locotenentul McKinnon. Ale mele s-au terminat într-o săptămână, dacă-mi amintesc bine.

— Minunat, zice Lila.

— Hei, ar trebui să mă uit pe unul din site-urile alea de licitaţii. Am o sumedenie de chestii pe peste tot. Cred că e posibil ca Jane să mai aibă o cutie pe la ea prin casă. Pun pariu că aş scoate o avere dacă le-aş vinde.

Nimeni nu mai spune nimic şi sunt la jumătatea drumului spre casă, când Gene o înghionteşte.

— Hei, vrei să ştii ce am scris pe hârtia pe care mia dat-o Philippa aia?

Lila ridică din umeri.

— L-ai dat un autograf?

— Am scris: *Dragă Philippa, am spulberat demoni*

spaţiali radioactivi care erau mai drăguţi decât tine. Semnat: *amicul tău, Gene*.

Încă râde înfundat, încântat de isprava lui când ajung pe strada lor.

CAPITOLUL 24

Gene i-a povestit lui Bill de două ori în timpul cinei altercaţia pe care a avut-o cu Philippa Graham şi, deşi Lila ştie că Bill probabil nu este de acord – pentru el, nu există nimic mai rău decât să te implici în dramele emoţionale ale altora –, nu se poate stăpâni să nu râdă.

— Ce-i drept, pare absolut îngrozitoare, spune el. Bravo ţie!

— Nu-i aşa? îmi pare rău că nu i-am văzut faţa când a citit ce i-am scris.

Cei doi bătrâni încep iar să râdă.

Bill râde mai mult în ultima vreme. Fluieră în timp ce pregăteşte micul-dejun şi uneori, de la biroul ei de la etaj, Lila îl aude acompaniind cu vocea lui de bariton corurile clasice. Nu mai e o umbră. E ca şi cum ar fi luat o vacanţă de la sine însuşi şi şi-a revenit. Poate că e unul dintre acei bărbaţi care funcţionează mai bine când au o femeie în viaţa lor. Poate că aşa sunt mai toţi bărbaţii la vârsta asta.

Penelope Stockbridge vine acum pe la ei aproape în fiecare zi, fie ca să cânte la pian, fie ca să li se alăture la cină. După spusele lui Violet, care urmăreşte cu maximă conştiinciozitate aceste lucruri, alegerile vestimentare ale lui Penelope au inclus până acum: o pereche de pantofi de bal din satin, de culoare roz, o beretă verde-închis cu paiete, un pulover cu o pisică tricotată în faţă şi o pereche de cercei în formă de elefănţei roz, din sticlă, care i-au fost promişi lui Violet când o să i se dea, în sfârşit, voie să-şi facă găuri în urechi (*în sfârşit* pronunţându-se foarte emfatic). Lilei de altă dată poate că nu i-ar fi convenit să vadă cum în casa ei se stabileşte încă o persoană aflată la vârsta pensionării, dar, sincer, nu o deranjează. Penelope nu ia nimic de bun, ca şi cum i s-ar cuveni, e mereu dornică să ajute şi exclude simpla posibilitate de a sta mai mult decât e cazul. Uneori îi aduce Lilei flori din grădina

ei, pe care i le oferă cu o nepăsare exagerată.

— Oh, nu-i nimic. Am atât de multe! Pur şi simplu se revarsă peste răzoare în perioada asta din an. M-am gândit că poate o să te înveselească. Pe mine florile naturale mă înviorează întotdeauna, pe tine nu?

I-a dat lui Violet două lecţii gratuite de pian, cu o atitudine gravă şi serioasă, dar plină de laude entuziaste când Violet nimereşte ceva cum trebuie.

— Oh, cred că ai un talent înnăscut, Violet. O să-mi spui dacă vrei să lucrezi mai mult, nu-i aşa? Cred că ai putea fi absolut minunată.

Lila se întreabă dacă nu cumva e doar un subterfugiu al lui Penelope, ca să mai aibă un pretext să vină pe la ei, dar adevărul e că probabil nu are nevoie de alt motiv în afară de Bill. Ies în mod regulat la plimbare împreună (fără Truant, energia lui e mult prea haotică pentru ei), se opresc în cafenele, dezbat ştirile, admiră felul în care evoluează grădina sub îngrijirea lui Jensen. Pe parcursul câtorva săptămâni, Penelope a devenit un element fix în familia lor extinsă, neconvenţională. Lila încearcă să nu rateze caserolele de paste cu ton.

Cu două zile în urmă, în timp ce-l urmărea pe Jensen plantând nişte tufe în grădină, Bill se întorsese spre ea şi spusese:

— Eşti sigură că mama ta nu s-ar supăra? Că mă văd atât de mult cu Penelope?

Şi Lila îşi trecuse braţul printr-al lui şi spusese că nu, cu siguranţă, nu. Că mama ei, mai mult decât oricine altcineva, înţelegea cât de important era să trăieşti cât poţi de fericit.

— Şi tu, draga mea? Pe tine nu te deranjează? Trebuie să fie puţin ciudat pentru tine. Dar, înţelegi, vreau să fie foarte clar că nu m-aş fi uitat niciodată la altă femeie dacă ea… Francesca a fost totul pentru mine…

Vocea i se pierduse. Lila îl asigurase că da, ştia asta. Şi nu, situaţia nu o deranja câtuşi de puţin. Pentru că o armonie ciudată se aşternuse în casa ei dezordonată şi pestriţă şi, după toate cele petrecute în ultimii ani, ea, mai

mult decât oricine, ştia că trebuia să accepte şi să se bucure de aceste momente când apăreau.

Lila evită cât mai mult cu putinţă poarta şcolii în această perioadă. Gabriel este prins cu un proiect important la muncă şi lucrează până târziu şi, ţinând cont de faptul că şansele de a-l vedea la şcoală sunt aproape inexistente şi sub influenţa terorii inspirate de Philippa Graham, l-a însărcinat pe Gene să se ducă după Violet, lucru pe care acesta este mai mult decât încântat să-l facă. Lui Gene pare să-i facă plăcere să aibă o sarcină zilnică şi lui Violet îi place să aibă un bunic celebru acum, când toţi colegii ei au aflat de la părinţii lor cine este. Iar Lila îi suspectează pe amândoi că recurg la abateri dulci pe drumul spre casă. Dar ea câştigă mai mult timp în care să stea la birou şi să scrie fără întrerupere.

— Ţi-am furat cheile.

Jensen apare în uşa biroului ei, în care bate de două ori ca să-şi anunţe prezenţa. Lila, care este pierdută în gânduri, încercând să stabilească dacă epilarea este într-adevăr un act politic, atât timp cât este efectuată doar înainte de vacanţă, se întoarce pe scaun, surprinsă.

— Ce?

— Ţi-am furat cheile de la maşină. Ai avut dreptate în legătură cu bateria. Rânjeşte şi i le întinde în palma deschisă. Ţi-am încărcat bateria de la camioneta mea. Acum trebuie s-o scoţi la o tură.

— Oh! Dar sunt în mijlocul…

— Bill zice că ai scris toată după-amiaza. Ai nevoie şi de pauze. Haide! Douăzeci de minute.

Lila e brusc conştientă de haosul din micul ei birou: cutiile încă nedespachetate aliniate lângă perete, cearşafurile mototolite în mijlocul canapelei lui Gene, imprimanta pe care stau două căni goale de cafea, faptul că e posibil să mai aibă bluza de pijama pe sub cea de trening. Şi de data asta Jensen nu e îmbrăcat în haine de grădinărit, ci poartă un pulover bleumarin cu un tricou albastru-deschis pe dedesubt – ceea ce înseamnă, îşi dă Lila seama, că trebuie să fi făcut drumul special pentru ea.

— E… foarte drăguţ din partea ta.

— Sunt un bărbat foarte drăguţ.

Îi dă cheile în clipa în care ies în stradă. Lila descuie Mercedesul şi observă că Jensen urcă pe scaunul pasagerului.

— Doar ca să mă asigur că totul merge bine, spune el, când o vede privindu-l.

Lila se aşază la volan, verifică oglinzile şi răsuceşte cheia, iar motorul, cuminte, porneşte din prima. Dar vocea lui Jensen o întrerupe:

— *Ce faci*?

— Cum adică ce fac? Pornesc maşina.

— Nu, nu, nu…

— Ştiu cum să-mi pornesc maşina, Jensen! se răţoieşte Lila la el. Zău aşa, n-o să-mi spui acum şi cum să conduc, nu?

— Nu! Ce faci cu acoperişul ridicat?

Lila îi urmăreşte privirea.

— Haide! Trebuie să pliezi acoperişul. E practic lege când ai o decapotabilă.

E o zi rece, dar nu plouă şi cerul are acel azur intens care anunţă o noapte geroasă. Îşi închid gecile până la guler şi, clătinând din cap la aşa o nebunie, Lila porneşte căldura la maximum. Apoi iese pe şosea, ascultând motorul cum toarce cuminte, încercând să nu se simtă ca o idioată, pe de-o parte pentru că s-a răstit la el, pe de altă parte pentru că e genul ăla de caraghioasă cu ifose care merge cu acoperişul pliat când e frig afară.

— Nu te văd niciodată plecând cu maşina, observă Jensen, în timp ce se îndreaptă spre strada principală. Îşi trece mâna peste bordul din lemn de nuc. E păcat.

Lila, care s-a mai dezumflat, trebuie să ridice vocea ca să acopere zgomotul motorului V8.

— Cred că am cumpărat-o pentru mama mea. Ca un fel de tribut, vreau să spun. Ea ar fi făcut ceva de genul ăsta, ar fi cumpărat o maşină nepotrivită pentru a fi folosită în fiecare zi. Face un gest cu mâna arătând spre maşină, apoi strâmbă din nas. În plus, nu ştiu dacă sunt

chiar genul de persoană care să meargă cu acoperişul pliat. Când Jensen nu spune nimic, adaugă: Este… nepractic, nu? Este într-adevăr superb, dar nu prea e folositor. Şi, ţinând cont cum e vremea în Anglia, nu poate fi utilizat decât vreo două luni pe an.

— Dar nu e ăsta rolul unei astfel de maşini. Cobori acoperişul, dai căldura la maximum şi profiţi din plin de fiecare clipă de bucurie.

— Şi simţi cum îţi îngheaţă capul în timp ce-ţi fierb picioarele. Nu prea cred.

— Lila, priveşti maşina asta dintr-o perspectivă complet greşită. Mercedesul ăsta nu e doar o maşină. Este o injecţie de serotonină. Trebuie să urci la volan, să porneşti motorul şi pur şi simplu să te simţi bine. Să-ţi laşi simţurile libere şi să trăieşti totul: căldura, frigul, lumina, întunericul, zgomotul. Chiar dacă numai de câteva ori pe săptămână. Lasă acoperişul, dă muzica la maximum şi o să te simţi ca într-o minivacanţă.

Lila îl priveşte chiorâş.

— Îţi place tare mult să-mi spui ce să fac, nu-i aşa?

— Doar când e cazul.

Degetele lui se întind spre casetofon.

— Hai! Dă-l mai tare! Hai s-o facem! Să trăim experienţa care să ne schimbe starea de spirit.

Lila se simte uşor stânjenită cu muzica din anii ’80 bubuind la semafor – e sigură că lumea se uită la ei. Dar lui Jensen nu pare să-i pese, dă din cap pe ritmul muzicii, zâmbeşte încântat şi bate în portiera maşinii cu degetele lui mari, ba chiar dă volumul şi mai tare la piesele lui preferate. După câţiva kilometri, când devine clar că nu o să se oprească, Lila hotărăşte pur şi simplu să nu se mai gândească la ce cred nişte străini despre ea şi să încerce să facă la fel ca el şi să se bucure de acest – ce-i drept foarte plăcut – asalt asupra simţurilor ei.

— De ce-ai spus asta?

Lila tocmai încetineşte ca să lase altă maşină să iasă în trafic, când Jensen micşorează volumul.

— Ce anume?

— Că nu eşti genul de persoană care să meargă cu acoperişul pliat. Ce-ai vrut să zici cu asta?

Lila opreşte la o trecere de pietoni. Un băieţel aruncă fără nicio sfială o privire încărcată de jind înspre Mercedes în clipa în care trece prin faţa lor, tras blând de mână de mama lui, care vorbeşte la telefon.

Lila ridică din umeri şi, dintr-odată, nu vrea să se uite la el.

— Păi, viaţa mea nu e tocmai o decapotabilă, nu? Viaţa mea înseamnă... Nu ştiu, drumuri la şcoală, toane de adolescent, bătrâni ţâfnoşi, toalete înfundate şi de ce nu mai avem pungi pentru rahatul de câine. Ea loveşte volanul cu degetele. Maşina asta e potrivită pentru cineva care pleacă la Paris dintr-un impuls, care poartă pantaloni de in şi are o colecţie de poşete fără firimituri pe fund. Ridică din umeri, simţindu-se brusc ciudat de melancolică. Cred... Cred că am cumpărat maşina asta pentru viaţa la care visam, nu pentru cea pe care o am de fapt.

Tăcerea lui este neobişnuit de lungă. Pentru Jensen, în orice caz.

— Eşti fără doar şi poate genul de persoană care să meargă cu acoperişul lăsat, remarcă el în cele din urmă. Doar că în clipa de faţă treci printr-o perioadă mai grea şi nu-ţi dai seama. Întoarce capul spre ea fix în clipa în care Lila îşi face, în sfârşit, curaj să se uite la el – şi expresia lui este aproape copleşitor de blândă. Viaţa ta o să fie ca o decapotabilă înainte să-ţi dai seama, Lila. O să ajungi acolo cât de curând.

Spre groaza ei şi fără niciun motiv evident, Lila simte cum o usturǎ ochii. Încearcă să-şi alunge lacrimile cu un râset.

— Nu fi drăguţ cu mine, pentru Dumnezeu! îşi şterge furioasă ochii. Ah! Cred că-mi plăcea mai mult când îmi spuneai cum să conduc.

— Hm, n-aş mai fi fost drăguţ dacă aş fi ştiut că ai *firimituri* în geantă, răspunde el. De fapt, nici n-aş mai fi acceptat să vin cu tine. O priveşte cu coada ochiului. Haide, ai ieşit din zona cu limită de viteză. Apasă puţin

acceleraţia! Ce fel de şofer eşti?

Şi pornesc apoi pe străzile şerpuite care înconjoară parcul Heath, iar Lila simte maşina mârâind sub ea, insistenţa cu care trage cuplul, volanul cald sub mâini. Jensen dă muzica mai tare şi începe să cânte *I'm Every Woman*, fals şi fără nici cea mai mică jenă, şi Lila se surprinde cântând şi ea, începând să simtă, uşor-uşor, la ce se referă: aerul rece care-i loveşte obrajii, expunerea la lumea din jurul lor, muzica asurzitoare care-i bubuie în urechi, părul care-i flutură pe lângă faţă – toate astea îi limpezesc mintea, îi împrăştie gândurile care i se învârtesc în cap ca prinse într-o buclă. Şi apoi cântă cât poate de tare, fără să-i pese cine o vede, râde de versurile pe care Jensen le inventează, extaziată de frumuseţea acestei maşini ridicol de nepractice.

Senzaţia de euforie durează o oră bună după ce se întorc acasă, cu obrajii şi urechile arzându-le, după ce au parcat maşina şi Jensen a plecat spre următoarea lucrare, nu înainte să o asigure că nu are pentru ce să-i mulţumească.

Îi ia încă o oră până să se întrebe dacă nu cumva senzaţia a avut vreo legătură cu Jensen.

Reclama lui Gene trebuie să se difuzeze joi seară. El se preface neinteresat – *Hei, e doar o reclamă. Nu-i tocmai un rol într-o piesă de Arthur Miller* – dar Lila bănuieşte că nu există om în cartierul lor care să nu ştie că Gene o să vândă pasta de dinţi cu efect de înălbire *Puternic, dar delicat* la ora opt şi un sfert în această seară. Când a intrat în magazinul de la colţ de dimineaţă ca să cumpere suc de portocale, tânărul turc din spatele tejghelei, care nu i-a remarcat niciodată până atunci prezenţa, deşi Lila intră în magazinul ăsta cel puţin de patru ori pe săptămână de când s-a mutat în cartier, i-a dat restul şi a spus:

— Oh, în seara asta e reclama lui Gene, nu? Mama zice că o să se uite.

Gene i-a invitat pe toţi la o pizza înainte de difuzare – *Fac cinste*! –, dar Bill s-a oferit cu amabilitate să gătească el. Face pui prăjit în stil american, cu turte de mălai şi sos

salsa, în cinstea lui Gene. Vine şi Penelope, şi Eleanor şi se pare că a fost invitat şi Jensen. Există un program atent întocmit, în care mai întâi mănâncă şi apoi au timp să spele vasele şi să se aşeze toţi în faţa televizorului, *cu ciocolată de casă cu fistic*, gata să-l urmărească pe Gene.

Lila ascultă doar pe jumătate. Gabriel a invitat-o la cină în seara următoare şi mintea ei este un amestec de entuziasm, emoţie şi agitaţie. Pentru că o cină nu e o băutură scurtă după serviciu. O cină e ceva serios; este o invitaţie la el acasă. Este o lume încărcată de posibilităţi. O cină înseamnă un pas mai departe.

Unul dintre aspectele care Lilei îi plac cel mai mult la noua ei viaţă este mirosul de mâncare gătită care o întâmpină când intră în casă. În primele luni după ce a părăsit-o Dan, abia dacă se mai ridica să gătească. Fusese atât de devastată de durere şi de şoc, încât sarcini simple precum curăţenia sau gătitul i se păruseră peste puterile ei. Se hrăniseră cu pâine prăjită, mâncare comandată sau, dacă se simţea cât de cât în control, cu paste amestecate cu un borcan de sos pesto peste care arunca uneori o mână de mazăre când îşi făcea griji pentru sănătatea fetelor. Sosirea lui Bill adusese ordine şi mese gătite în casa lor, dar mirosul de peşte la abur şi salată nu fusese tocmai, ei bine, *îmbietor*. De la apariţia lui Penelope – şi poate de la *antanta cordială* cu Gene –, gătitul lui Bill pare să se fi relaxat o idee şi mesele sunt acum mai puţin rigide din punct de vedere nutritiv şi mai plăcute. Conţin în mod frecvent carbohidraţi şi piele de pui crocantă, chiar şi toppinguri de brânză, aşa că bucătăria Lilei este adesea sursa unor arome delicioase, care-i declanşează numaidecât o senzaţie de foame, ca un răspuns pavlovian. Şi fetele întreabă *Ce avem la cină*? cu un sincer entuziasm, nu cu groaza ascunsă cu care o făceau înainte.

Toată lumea aşteaptă cu nerăbdare puiul prăjit.

Pe lângă asta şi întâlnirea pe care urmează să o aibă cu Gabriel, încă un element care se adaugă la starea generală de mulţumire a Lilei este faptul că grădina e aproape terminată. Suprafaţa care de atâta amar de vreme

i-a chinuit privirea, părând că n-o să mai scape niciodată de mormanele de pământ, de dale şi buruieni, s-a transformat treptat, apoi brusc în ceva elegant şi frumos. Când se mutaseră în casa asta, fundul grădinii fusese o suprafaţă sălbatică acoperită de tufe şi, se pare, bucăţi de beton împrăştiate alandala şi pe jumătate îngropate în pământ, gardurile fuseseră acoperite de iederă sălbatică şi elementul central fusese o magazie, căreia îi lipsea o bucată din acoperişul de bitum şi care adăpostea o colonie de păianjeni atât de mare, încât pe Lila o bătea din când în când gândul să le ceară chirie.

Acum elementul central este banca din lemn de stejar făcută de Bill, încadrată de o salcie mică într-o parte şi un arţar japonez de cealaltă, cu un eleşteu mic şi pătrat alături. Tufe de liliac şi de lavandă pentru albine se întind de-o parte şi de cealaltă, două răzoare ridicate găzduiesc o varietate de ierburi aromatice şi o alee şerpuitoare din piatră de York reciclată traversează spaţiul dintre ele. Un zid de cărămidă roşie, cu suprafaţa netezită de secole în care a suferit intemperiile vremii, a fost scos la iveală de eforturile neostenite ale lui Jensen, iar apa susură dintr-o fântână montată în zid. Nu e gata încă, dar deja este ridicol de liniştitoare. Este primul lucru care-i atrage privirea Lilei când se uită pe fereastră şi de fiecare dată o încearcă sentimentul că a primit genul de grădină pe care numai alţii îl au.

— Ţi-am pus nişte bulbi mov de allium uriaş, zice Jensen. A apărut lângă ea în timp ce-şi admira grădina. Are pământ sub unghii şi, după ce şi le priveşte, îşi îndeasă degetele în buzunare. O să apară prin mai iunie şi o să se împrăştie peste tot. Şi în felul ăsta grădina n-o să pară prea ordonată. Mi s-a părut că seamănă cu mama ta – puţin haos şi distracţie în mijlocul ordinii.

Pe neaşteptate, Lila simte un nod în gât.

— Foarte drăguţ, spune ea. l-ar fi plăcut asta.

— Şi doar câţiva bulbi de primăvară – lalele, narcise şi altele asemenea. Mama ta era mereu veselă, nu? Iar eu consider că niciodată nu ai prea multe lucruri care să te

înveselească după iarnă.
Îşi priveşte rezultatul muncii cu o satisfacţie tăcută şi rămân câteva clipe unul lângă celălalt, urmărind agitaţia care se întrezăreşte prin uşile franţuzeşti.
— Ai spus că o să fie frumos, zice ea, întorcându-se spre el.
Jensen îşi trece mâna peste cap.
— Eu am mereu dreptate. Ţi-am spus asta.
— Da, şi acum ai stricat totul.
Jensen râde.
— Ştii ceva? Mă duc să mă pregătesc pentru puiul ăla. Mor de foame.
O iau amândoi înspre casă.
— Dar tu eşti bine, nu? întreabă Jensen. Gene îmi spune că ai o ofertă pentru o carte nouă.
Lila zâmbeşte.
— Da. Da, sunt bine. Încă nu am ajuns la decapotabilă, dar lucrurile par… să se aşeze. Tu?
— Bine. Linişte. Îmi place.
— Liniştea e bună, zice ea emfatic. Îmi place foarte mult liniştea. *Fără alarme, fără surprize*, nu aşa spuneau cei de la Radiohead?
— Cred că ăla era un cântec despre sinucidere. Dar înţeleg ideea.
Lila se opreşte o clipă, vrea să spună ceva, apoi se răzgândeşte.
— Voiai să spui că sunt foarte enervant, nu-i aşa? zice Jensen.
— Da, spune Lila. Exact asta.
Puiul prăjit este senzaţional. Gene o spune cel puţin de patru ori, de două ori chiar în timp ce e cu gura plină, dar sentimentul este exprimat cu atâta sinceritate, încât pe Bill nu par să-l deranjeze bucăţelele de mâncare scuipate în direcţia lui. În loc să aşeze porţii individuale pe farfurii, Bill a umplut un platou cu bucăţelele de carne tăvălite prin pesmet, pe care l-a pus în mijlocul mesei din bucătărie, şi mâinile se îndreaptă frecvent spre el pentru a se servi, ceea ce face ca atmosfera să fie mai relaxată decât la o

cină obişnuită. Şi turtele de mălai au mare succes, mai ales la Violet, care le mănâncă direct cu mâna şi are buzele mânjite de grăsime şi de salsa, şi până şi salata verde pe care Bill a aşezat-o alături (se pare că e greu să scapi de vechile metehne) este rapid devorată. Sticle de bere şi de băuturi acidulate sunt împrăştiate pe masă şi în surdină se aude muzică de jazz. Lila îşi priveşte vizitatorii care s-au adunat în jurul mesei cândva tăcute; Bill şi Penelope, unul lângă celălalt într-un capăt, discutând animat despre o piesă pe care s-au hotărât să o încerce; Gene povestindu-i lui Violet despre evenimentele de pe platou şi despre conacul la care filmează şi că regizorul este un dobitoc – adică o persoană nu tocmai drăguţă – şi Violet ascultându-l uneori; Eleanor şi Jensen, care par să se înţeleagă foarte bine, discutând despre un excepţional bar în stil grotă din Camden Town, la care se pare că mergeau amândoi într-o vreme. Celie, care a fost ceva mai veselă în ultima vreme, îi dă pe furiş bucăţele de pui lui Truant pe sub masă, amestecându-se din când în când în discuţie ca să o contrazică pe Violet. Este o scenă plină de viaţă, de căldură şi de culoare, iar Lila se simte cuprinsă de un ciudat val de emoţie, ca şi cum abia acum şi-ar îngădui să admită cât de departe au ajuns cu toţii.

— Nu e o familie tradiţională, a spus Eleanor ceva mai devreme, când Lila i-a mărturisit că totul a devenit mult mai uşor. Dar asta nu înseamnă că nu e o familie.

— Şi cât timp crezi că îţi mai trebuie până ce termini totul, Jensen? întreabă Bill de pe cealaltă parte a mesei.

— Mai aştept doar luminile de exterior. Doar două, de o parte şi de cealaltă a băncii, zice Jensen. Şi încă vreo două plante. Şi apoi cam e gata.

— Ai făcut o treabă minunată, spune Bill. Minunată!

— Arată foarte frumos, spune şi Penelope. Şi se grăbeşte să adauge, de teamă să nu fi întrecut măsura: Vreau să spun că, din afară, mie mi se pare că arată foarte frumos.

— Şi Penelope are o grădină foarte frumoasă, zice Bill. Trebuie să vii să te uiţi la ea, Jensen, când ai o clipă

liberă. Este extraordinar de pricepută.

Penelope se înroşeşte de plăcere. Poartă un pandantiv cu un tub de pastă de dinţi în miniatură, *în cinstea ocaziei*. Se pare că l-a lucrat cu o zi înainte, din lut vopsit, aşa, doar de distracţie, şi i-a promis lui Violet că o să-i arate şi ei cum se face un pandantiv. Lila este uşor îngrijorată în legătură cu ce va alege Violet să facă, dar presupune că până la urmă Penelope tot va trebui să se obişnuiască cu familia ei – şi asta presupune bănci de caca şi versuri deocheate din cântece rap.

Se aşază în faţa televizorului cu zece minute înainte de ora la care trebuie să se difuzeze reclama. Un platou cu fursecuri calde este dat din mână-n mână de la o canapea la alta, paharele sunt umplute la loc şi toată lumea discută veselă, acoperind comentariile de la televizor. Violet stă pe jos, fiindcă nu e loc pe canapea pentru toată lumea, şi Truant, care nu e mulţumit cu mulţimea de oameni prezentă în acest moment în casa lui, îi priveşte pe toţi suspicios din spatele perdelei. Lila s-a trezit aşezată pe canapea lângă Jensen, chestie care o face să nu se simtă tocmai în largul ei, dar Eleanor, care a băut mai multe pahare de vin, este plină de entuziasm şi strigă din când în când *îl vrem pe Gene*! *îl vrem pe Gene*! atrăgând atenţia tuturor, inclusiv a lui Jensen, aşa că Lila reuşeşte să-şi păstreze, în mare, sentimentul de linişte şi pace.

Şi apoi, întrerupând un documentar despre reptilele din Australia, iată-l că apare pe ecran: tatăl ei, îmbrăcat în mod ciudat într-o cămaşă albă, elegantă, cu părul frumos aranjat, privindu-şi îngrijorat dinţii în oglindă.

— Nu e niciodată prea târziu să arăţi ceva mai strălucitor, spune o voce feminină, iar Gene, după ce s-a spălat pe dinţi, zâmbeşte pe ecran – rânjetul lui afurisit – şi întreaga încăpere explodează.

— Bravo, Gene!

Eleanor, care e într-o formă de zile mari, se întinde şi bate palma cu el, fetele sar şi ele, Bill spune *Foarte bine, foarte bine, Gene*, Truant începe să latre, toţi aplaudă şi, preţ de câteva momente fericite, Lila, aşezată pe canapea,

asimilează cu adevărat ce a spus Eleanor şi se gândeşte că, da, poate că asta e o familie.

CAPITOLUL 25

Cina cu Gabriel trebuie să aibă loc vineri-seară. De câte ori se gândeşte la asta, Lila se simte străbătută de un fior de anticipare. În ultimele două zile, s-a dus la salonul de lângă ea şi s-a epilat peste tot şi şi-a făcut manichiura. Şi-a uscat părul cu peria, iar acum îi cade pe umeri în valuri strălucitoare şi şi-a cumpărat lenjerie nouă, după ce a ajuns la concluzia că tot ce avea în sertar era fie prea vechi, fie lăsa goluri în locuri nepotrivite (mulţumesc, dietă după divorţ!). Poartă o rochie de mătase neagră, fără decolteu, dar cu fusta uşor crăpată, care atrage întotdeauna complimente şi care speră să o facă să pară sofisticată şi relaxată în acelaşi timp, aşa, în stil parizian. Citeşte mesajele motivaţionale de pe Instagram, ca să-şi amintească o dată în plus că e puternică, dezirabilă, o supravieţuitoare, că experienţele prin care a trecut au transformat-o într-o persoană de neoprit. Nu pierde decât vreo patruzeci de minute deprimată de pielea care i s-a lăsat sub bărbie.

Gabriel a fost foarte clar în privinţa orei, aşa că Lila are grijă să fie gata la şapte. Adresa lui e la mică distanţă şi o să se ducă pe jos până acolo dacă nu plouă. Îi face bine să se mişte când e agitată.

Îi trimite un mesaj la şase patruzeci şi cinci:

Plec spre tine.

Îi răspunde imediat:

O mică problemă la muncă. Poţi să vii ceva mai târziu? Să zicem, pe la nouă? Vreau să o culc pe Lennie înainte să ajungi.

Lila avusese impresia că Lennie o să doarmă la mama lui.

Nu am nicio problemă cu Lennie. Mă cunoaşte.

Da, dar o să se entuziasmeze prea tare şi n-o să mai vrea să se culce. E mai bine să fie adormită.

E scris pe tonul indiscutabil al unui părinte care-şi cunoaşte copilul. Lila reciteşte mesajul de două ori, apoi

oftează şi coboară la parter, unde Bill tocmai serveşte cina. Sunt doar el, Gene şi fetele în seara asta şi mănâncă spaghete bolognese, care îi fac poftă Lilei. Adoră spaghetele bolognese şi n-a mâncat mai nimic toată ziua.

— Eşti foarte drăguţă, scumpo, zice Gene, care tocmai se aşază la masă. Ieşi undeva?

— Da. Doar să beau ceva cu un prieten.

— Ce prieten? vrea să ştie Violet.

Lila se pregăteşte să-i spună adevărul, însă ceva o opreşte.

— Cineva de la şcoală, spune ea.

— O seară cu fetele, ha? zice Gene.

— Ştii, credeam că o să mai ieşi cu Jensen la un moment dat, spune Bill ceva cam apăsat.

— Jensen este doar un prieten, răspunde Lila cu hotărâre.

Celie pufneşte în paste.

— Cee?

— Un prieten la care mai dormi uneori.

— Ai dormit la Jensen? sare Violet şi ochii stau să-i iasă din cap. La Jensen, grădinarul nostru?

— S-a întâmplat acum foarte mult timp şi da, am… dormit la el.

— A fost o petrecere în pijamale?

— Ceva de genul ăsta.

Celie pufneşte iar.

— Hm, dacă o să stai până târziu cu *prietenul* ăsta, zice Bill, ridicând o sprânceană, ar fi bine dacă ai putea să ne anunţi. Ca să nu ne facem griji. Din nou.

— O să-ţi trimit un mesaj, spune Lila.

— Pe mine nu m-ai lăsa să fac asta, zice Celie.

— Eu am cu 26 de ani mai mulţi decât tine, i-o întoarce Lila. Şi sunt conducătoarea acestui regat.

— Vrei să mănânci mai întâi? Gene arată spre bolul de paste. Bill a făcut foarte multe.

Doamne, miroase delicios!

— Cred că avem planuri să mâncăm. Dar mulţumesc.

Se duce la un bar, pentru că nu ştie ce să facă în cele

nouăzeci de minute în care mai are de aşteptat şi e prea agitată ca să stea acasă. Se aşază în colţ, la o masă mică, şi trage de o cola dietetică în timp ce priveşte în telefon fără să vadă nimic. Îşi simte bătăile inimii pulsându-i în urechi. Când îşi termină cola, comandă un gin tonic. Trebuie să se calmeze. „E doar o cină”, îşi repetă întruna. „Nu e cazul să intri în panică pentru atâta lucru”. În timp ce bea din gin, un bărbat se apropie de ea – 40 şi ceva de ani, îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, cu croială strâmtă, în genul celor purtate de oamenii de afaceri. Lila ridică privirea şi bărbatul se uită fix la ea cu o expresie uşor întrebătoare.

„Oh, Doamnei”, îşi zice Lila. „De ce este imposibil pentru o femeie să stea pur şi simplu şi să existe de una singură?” E din cauza rochiei, se gândeşte. Lasă impresia că încearcă să atragă atenţie sexuală.

— Stau foarte bine singură, mulţumesc, se surprinde spunând în clipa în care bărbatul se opreşte în faţa ei, pe un ton ceva mai tăios decât intenţionase.

— De fapt, voiam să vă întreb dacă vă trebuie scaunul ăsta.

Îşi comandă încă un gin tonic ca să alunge senzaţia vagă de umilire în urma acestui incident şi a faptului că bărbatul de afaceri şi prietenii lui s-au strâns acum într-un grup mare şi gălăgios la masa de alături, făcând-o să pară solitară şi ridicolă. Apoi, la nouă fără zece, pe măsură ce nivelul de decibeli din bar creşte tot mai mult şi toată lumea ridică vocea o idee, îşi ia poşeta şi, uşor nesigură pe picioare, se îndreaptă spre casa lui Gabriel.

Îi deschide uşa după ce sună de două ori, uşor agitat.

— Îmi pare foarte rău, spune el, ridicând un deget. Vorbesc la telefon. Durează două minute.

Dispare sus pe scări în fugă şi Lila rămâne în hol, fără să ştie unde anume vrea să-l aştepte.

Rămâne înlemnită şi aude uşa de la etaj închizându-se. „Ce-ar face marna? 11, se întreabă după câteva clipe, apoi, îmbărbătată de lejeritatea cu care îşi imaginează că ar trata Francesca situaţia, îşi scoate haina şi se duce în

bucătărie.
Este, aproape comic, o bucătărie tipică pentru un arhitect: spatele casei este un cub de sticlă, în centrul căruia se află o masă ovală de marmură, pe care Lila a văzut-o în mai multe reviste, deşi nu-şi mai aminteşte numele designerului. Nu vede nimic gătit, dar se gândeşte că e posibil ca mâncarea să fie în frigider, aşteptând până ajunge ea. Îi este atât de foame, încât se teme să nu leşine.
Priveşte camera, care este imaculată, ordonată şi organizată cu mult gust, pereţii având culoarea tencuielii nefinisate, mobila de bucătărie fiind de un albastru cobalt îndrăzneţ. Un candelabru uriaş, în stil modernist, atârnă în mijlocul tavanului şi pe suprafeţele de lucru din granit de culoare deschisă nu este nimic – e doar o carafă foarte mare din ceramică, nimic din debandada pe care o găseşti în mod normal într-o bucătărie. Partea laterală a dulapului de bucătărie suspendat, ascuns vederii în clipa în care intri, este singura zonă unde minimalismul pierde teritoriu – este plină de desene ale lui Lennie şi de scrisori de la şcoală; tot aici este o tablă de plută. Lila priveşte fotografiile de aici; nu sunt dezordonate şi haioase, precum cele pe care le are ea acasă, ci câteva imagini frumos realizate, de atmosferă, cu Lennie, şi câteva cu grupuri mari de oameni aflaţi evident în vacanţă într-un loc cald şi exotic. Nu există fotografii cu fosta lui soţie. Un tablou mare şi abstract atârnă pe un perete şi scaunele sunt din piele şi crom, cu o vagă tentă est-europeană. Dintr-odată, e foarte bucuroasă că şi-a pus rochia de mătase neagră – cele mai multe dintre hainele ei ar fi arătat total nepotrivit în această cameră.
Gabriel intră frecându-şi faţa, ca şi cum ar încerca să alunge urmele lăsate de telefon, tocmai când Lila se gândea să iasă în grădină.
— Îmi pare atât de rău, spune el, întâmpinând-o cu un sărut pe obraz. Am avut o săptămână de coşmar la muncă. Şi Len se supără când întârzii, aşa că am ştiut că o să-mi ia mai mult să o culc. Îmi pare foarte rău. Să-ţi aduc ceva de băut.

Deschide un dulap şi scoate la iveală o colecţie ascunsă de vinuri, din care alege o sticlă care pare foarte scumpă.

— E bine roşu?

— Da, zice ea fără să se gândească.

Chiar şi uşor dezordonat, este superb, ochii îi sunt de un albastru intens şi poartă o cămaşă gri-deschis, cu un logo mic japonez pe mânecă. Emană un miros vag de after-shave, ceva de anason şi foarte scump.

— Te rog, ia loc, spune el, făcându-i semn spre masă. Arăţi minunat! Mă tem că n-am avut timp să gătesc, aşa că mă gândeam să comandăm ceva.

Lila face rapid un calcul în minte. La ora asta vineri seară, o să aibă noroc dacă o să primească ceva mai devreme de zece fără un sfert. Dar ce poate să facă? Zâmbeşte, sperând că o să scoată măcar o pungă de chipsuri, iar Gabriel toarnă vin în două pahare, înainte să acceseze o aplicaţie de pe telefon.

— Gata! spune el şi Lila ia o gură mare de vin, pentru că brusc nu ştie ce să spună.

— Ai o bucătărie foarte frumoasă, zice ea în sfârşit, după ce-şi revine.

Gabriel priveşte în jur, ca şi cum nu s-ar fi gândit niciodată la asta.

— Da, nu e rea, nu? E singurul lucru pe care l-am făcut înainte să ne mutăm. Mi-ar fi plăcut ceva mai ambiţios, la o gură de vin, închide ochii o clipă ca şi cum l-ar savura, apoi spune: Dar ştii cum e, cea mai mare parte a vieţii e un compromis, nu? Şi tu ce mai faci? Cum merge cu scrisul?

— Păi, zice ea, merge chiar bine în clipa de faţă.

— Despre ce scrii?

— Hm… ezită ea. E o continuare a altei cărţi pe care am scris-o mai demult, despre cum să reconstruieşti o căsnicie care a început să ruginească.

— Ah!

Pare stânjenit şi Lila spune:

— Da. Ştiu.

— Ei bine, mi se pare un act de curaj. Nu mă surprinde câtuşi de puţin – tu fiind, desigur, neînfricată. Dar eu nu cred că aş putea să scriu despre chestii personale.

— Oh, nu te incluzi pe tine propriu-zis, se grăbeşte ea să-l lămurească. Nu când e vorba de ceva important. Povestea pe care o scriu eu este în mare parte doar o versiune. Trebuie să hm, să exagerezi puţin dacă vrei să-i mulţumeşti pe editori.

— Sunt convins. Dar nu prea e lumea mea. Tatăl meu a publicat la un moment dat o carte. Dar era despre arhitectura Greciei Antice. Cu totul altceva. O lectură foarte plictisitoare, sincer să fiu, deşi, evident, toată familia a trebuit să cumpere un exemplar.

— Eu le oblig pe fete să-mi cumpere cărţile cu banii lor de buzunar.

Gabriel râde şi Lila începe să se relaxeze.

— Ai vrut întotdeauna să scrii?

— Nu am avut niciodată intenţia asta, sincer, spre deosebire de jumătate din populaţia lumii. Am scris o dată în glumă un articol despre căsnicia mea pe vremea când lucram în marketing şi un impresar mă abordat cu propunerea de a extinde articolul într-o carte. A urmat o licitaţie şi au ajuns să se vândă câteva sute de mii de exemplare, apoi a stat vreo două luni pe primele poziţii din topul celor mai bine vândute publicaţii.

Încearcă să vorbească nonşalant, ca şi cum n-ar încerca să-l impresioneze. Ca şi cum ar fi evident pe picior de egalitate cu premiul lui în arhitectură şi candelabrul lui de designer.

— Şi cum este restul familiei tale? Ai fraţi sau surori?

— Doi fraţi. Suntem înfiorător de competitivi. Zâmbeşte larg. Fratele meu cel mare e avocat şi cel mic este doctor. Suntem practic un clişeu de familie de clasă mijlocie.

— Şi visul absolut al unei mame.

— Oh, Doamne! N-aş merge până acolo. Tu?

— Doar eu. O mamă, doi taţi. Cred că mi-ar fi plăcut

nişte fraţi cu care să împart povara asta.

— Ei bine, e plăcut pentru fetele tale. Să aibă doi bunici în viaţa lor, vreau să spun.

— Îi mai vezi pe părinţii soţiei… Victoriei?

Expresia i se întunecă.

— E complicat, l-au luat partea când ne-am despărţit şi relaţia e un pic cam încordată. Dar o văd pe Lennie. Stă două săptămâni la ei în timpul verii.

— Îmi pare rău că a trebuit să ai şi problema asta.

— Eşti foarte drăguţă. A fost… nu tocmai o situaţie ideală.

Se ridică şi toarnă iar vin în pahare, ca şi cum ar vrea să schimbe subiectul.

Lila ar vrea să-l întrebe mai multe despre asta. Ar vrea să-l întrebe cum a murit Victoria. Dacă a mai ieşit cu vreo femeie de atunci. Şi ar vrea să-l întrebe încă vreo 8.000 de milioane de alte lucruri. Dar şi-a dat seama că este cam beată. Se uită la al doilea pahar, care, în mod inexplicabil, pare să fie gol. Bănuieşte că Gabriel este destul de mult în urma ei şi trebuie să-şi amintească să nu mai vorbească atât de mult. Are senzaţia că e posibil să fie prea entuziasmată când vorbeşte cu el. Şi uneori se surprinde privindu-l cu un rânjet tâmp.

Îşi spune să se relaxeze. Are o întâlnire la cină cu Gabriel Mallory. De ce să nu se destindă şi să nu se simtă bine?

Nu e complet sigură la ce oră soseşte mâncarea, îşi dă seama că Gabriel scoate farfurii şi tacâmuri şi se aşază la masă – pe care o simte inconfortabil de rece sub braţele goale. La un moment dat, a pus muzică tradiţională cubaneză, a redus luminile şi mănâncă ceva cu porumb prăjit şi frigărui de carne, iar Lila crede că deja îi e atât de foame, încât ar putea să înfulece şi recipientele în care a venit mâncarea. îl ascultă vorbind, priveşte lumina reflectându-i-se în păr, îi vede zâmbetul blând şi uşor ezitant şi, deşi a băut şi a mâncat, nu se poate relaxa, pentru că o întrebare îi pulsează tot timpul undeva în spatele capului. Deşi creierul ei, ameţit de băutură, o tot

apucă în direcţii neaşteptate.
— Tulip! spune ea brusc.
Gabriel pare speriat.
— Masa ta. E o masă Tulip.
— Da, zice el, dând din cap. Eero Saarinen. Un model din 1955.
— Ştiam eu!
Loveşte masa cu ceva prea mult entuziasm şi mâna lui ţâşnește ca să salveze unul dintre pahare.
În sfârşit, strânge masa. E la fel ca Bill, îşi spune Lila. Nu poate lăsa dezordine. E posibil să o fi spus cu voce tare. Stă şi priveşte, cu paharul în mână, lăsându-se purtată de muzică şi de ambianţă. În bucătăria asta frumoasă, în rochia de mătase neagră, se simte ca o femeie dintr-un film. Se simte cea mai bună versiune a ei…
— Mergem să stăm în camera cealaltă? o întreabă după ce termină, oferindu-i mâna. E caldă şi puternică, iar degetele lui se închid peste ale ei ca şi cum acolo le-ar fi fost menit să fie. E ceva mai confortabil.
Livingul este mai mic decât s-ar fi aşteptat: o canapea curbată mare, dintr-o stofă turcoaz, şi un televizor enorm. Nici urmă de jucării sau dezordine. Doar un bufet care nu pare să aibă uşi, un fotoliu în formă de clopot şi o măsuţă de cafea lungă şi joasă, făcută dintr-un fel de marmură. Două lămpi de podea înclinate luminează diverse locuri în jurul camerei şi un covor persan foarte vechi acoperă duşumeaua din lemn de stejar deschis la culoare. O pătură bleumarin care pare să fie din caşmir este împăturită pe un braţ al canapelei. Muzica cubaneză pare să se fi mutat şi ea în camera asta. Lila ia loc pe canapea şi Gabriel se aşază lângă ea.
— Nici nu se vede că ai avea copii, spune ea, privind în jur.
Are grijă să zâmbească admirativ când o spune, ca să nu sune ca o critică.
— Ah, da. E punctul meu slab. Trebuie să ştiu că există un loc în casă în care să pot să vin seara şi să mă relaxez. Are o cameră de joacă de cealaltă parte a holului –

dacă te face să te simţi mai bine, acolo arată mai rău ca după război.

— S-ar putea să arunc o privire mai târziu, zice ea. Ca să mă asigur că nu eşti perfect.

— Perfect? repetă el, ridicând o sprânceană.

Se întoarce spre ea, cu un genunchi ridicat pe pernele de pe canapea şi un braţ întins pe spătar. Mâna lui îi atinge umărul.

— Eh, cel puţin în sfera domestică.

— Cred că aici e loc doar pentru o singură persoană perfectă, spune el încet. Şi rolul ăsta este în mod evident deja luat.

Ea clipeşte încet spre el.

— Eşti absolut minunată, Lila, spune el. Îi ia mâna într-a lui, i-o întoarce şi-i mângâie palma cu degetul mare, într-un fel în care face respiraţia să i se oprească. La asta m-am gândit din clipa în care te-am văzut pe terenul de joacă. Înfrunţi toate greutăţile pe care viaţa ţi le aruncă în drum cu atâta graţie şi atât calm – ai un aer absolut special.

— Special?

Gabriel ridică din umeri, ca şi cum ar fi evident.

— Eşti atât de grijulie, atât de bună! Şi, evident, extrem de frumoasă. Şi eşti mereu acolo, ca să vorbeşti cu mine de câte ori mă simt deprimat. Sincer, nu te merit. Eu sunt – nu ştiu – parcă sunt tot timpul împrăştiat în zeci de locuri. Sper că nu te superi că-ţi spun toate astea.

— Câtuşi de puţin. Dar mă flatezi mult prea mult.

Se uită la ea şi zâmbetul aproape că i-a dispărut. Ochii lui privesc într-ai ei cât se poate de serios.

— Chiar nu. Au fost doi ani foarte grei pentru mine şi, cred că ţi-am spus, simplul fapt că am putut să vorbesc cu tine, sau să te văd, ei bine, mi-a uşurat foarte mult situaţia. Mi-e foarte greu să fiu deschis cu oamenii. Dar, chiar dacă nu pot să te văd atât de mult pe cât aş vrea, ştiu că eşti acolo. Pot să simt legătura noastră. Tu mă faci să cred că pot s-o scot la liman. Tu… tu eşti nemaipomenită!

În timp ce-l priveşte pierdută, Gabriel îi ia uşor

paharul din mână şi-l pune pe măsuţa de cafea. Încă îi ţine mâna în cealaltă, apoi i-o ridică la buze şi i-o sărută. Lila simte vibraţia acelui sărut în fiecare celulă a corpului, ca o ploaie de meteoriţi înăuntrul ei. Apoi se apleacă spre ea şi, privind-o intens în ochi şi aşteptând doar o fracţiune de secundă înainte, o sărută.

După aceea, Lila îşi doreşte să nu fi băut atât de mult, pentru că totul se petrece ca într-un vis din acel moment. Este conştientă de săruturile lui care devin din ce în ce mai pătimaşe, de muzica în surdină, de senzaţia canapelei din denim pe pielea ei goală. Îşi aminteşte cum i-a desfăcut nasturii rochiei, cum i-a spus că e frumoasă iar şi iar, cu fiecare părticică a corpului pe care i-a dezgolit-o. Apoi îşi aminteşte ceva mai urgent şi un instinct animalic preluând treptat controlul, degetele lor întrepătrunse, săruturile adânci şi fierbinţi, punctul în care raţiunea a părut să-l părăsească şi instinctul a pus stăpânire pe el. Avea nevoie de ea. Avusese pur şi simplu nevoie să fie în ea. Forţa dorinţei lui era ca un drog.

Nu ştie exact cât timp au stat după aceea întinşi pe canapea. Se simte calmă, satisfăcută, ca şi cum ar fi trecut o furtună şi acum poate să se relaxeze. Mâna ei e pe spatele lui, îi simte pielea acoperită de un strat subţire de transpiraţie şi e încă peste ea, cu trunchiul poziţionat între picioarele ei, cu părul moale revărsat peste clavicula ei. Îi simte pielea peste a ei, mirosul vag înţepător şi lemnos al şamponului – un miros pe care te-ai aştepta să-l găseşti într-o sticlă de Hermes. Este surprinzător de slab, muşchii îi sunt clar definiţi pe sub piele. Nu vrea să se mai mişte niciodată. Ar putea să stea aşa la nesfârşit, cu mâinile lui pe trupul ei, ţintuită sub greutatea lui. Crede că o să se încolăcească peste el toată noaptea, ca fiecare parte din trupul ei să ia contact cu al lui. Deja îşi doreşte să o facă din nou; nu e sigură că o să-l poată lăsa în pace.

Gabriel ridică încet capul şi-l înclină într-o parte ca să o vadă.

— Eşti bine?

Zâmbeşte – un zâmbet leneş și languros.

— Mai mult decât bine.

— Iartă-mă dacă am fost… puţin grăbit! Cred că m-am lăsat dus de val.

— Sincer, a fost minunat.

— Tu eşti minunată.

Mai rămân aşa câteva clipe, apoi el începe să se mişte, sprijinindu-se pe cotul stâng şi ridicându-şi greutatea de pe ea. Pare uşor ameţit şi, fără ochelari, arată parcă şi mai vulnerabil – ochii lui par uşor pierduţi, aşa cum li se întâmplă de obicei celor care poartă ochelari.

— Ţi-e destul de cald?

— Dacă stai peste mine, da, zice ea, cu un zâmbet provocator.

Gabriel se uită la ceas.

— Dumnezeule! E unu fără un sfert.

Lila vrea să facă un comentariu despre cât de repede zboară timpul, dar i se pare prea siropos. Aşa că doar trage pătura de lână de pe braţul canapelei peste ei.

— Deci… zice ea. Probabil ar trebui să dormim puţin?

Expresia lui se schimbă. Aruncă o privire spre marginea camerei, apoi se uită la ea cu o mină uşor vinovată.

— De fapt, Lila, ar fi în regulă dacă nu am dormi?

— Vrei s-o facem *din nou*?

— Vreau să spun că… Nu cred că ar fi bine ca Lennie să te găsească aici când se trezeşte. Nu ne cunoaştem chiar atât de bine şi nu vreau să-şi facă o impresie greşită. Consider doar că în faza asta ar fi de preferat…

Nu termină fraza.

— Vrei… vrei să plec acasă?

Are nevoie de câteva clipe ca să înţeleagă că da, exact asta vrea.

— Dacă nu te superi. Doar deocamdată. Lennie… a trecut prin atât de multe şi nu vreau să o ameţesc în momentul ăsta, l-a fost foarte greu, ştii? Se uită la ea, apoi îi pune o mână pe umăr. Îmi pare foarte rău că îţi cer asta.

Lila rămâne nemişcată preţ de câteva clipe, apoi se ridică şi se întinde după rochie. Îşi dă seama că e întoarsă

pe dos şi începe să tragă de material, încercând s-o întoarcă pe faţă.

— Nu, nu, spune ea. E în regulă.

— În orice alt moment, nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să rămânem împreună toată noaptea.

— E în regulă. Înţeleg.

O aşteaptă să se îmbrace, să-şi scoată chiloţii dintr-o adâncitură dintre pernele canapelei şi Lila se simte dintr-odată jenată în timp ce-şi pune sutienul. Are nevoie de câteva încercări ca să aşeze totul la locul lui şi-şi doreşte ca Gabriel să nu fi fost acolo, uitându-se la ea.

O conduce la uşă. Poate că îi observă expresia, pentru că se opreşte în hol şi o ia în braţe.

— Eşti minunată, îi spune. Absolut minunată!

Lila întoarce capul şi Gabriel îi trage încet faţa spre el şi o sărută, cu ochi blânzi şi serioşi.

— Hei, spune el, când simte o uşoară reţinere în răspunsul ei. Hei!

Nu ştie cum să se simtă. Nu se aştepta să se termine aşa seara. Apoi o sărută mai apăsat, o lipeşte de el şi nu-i dă drumul până ce nu cedează şi nu-l sărută la rândul ei.

— Eşti bine?

— Sunt bine, zice ea şi-i zâmbeşte uşor reţinut.

O ajută să-şi pună haina apoi îi ridică reverul de ambele părţi ale feţei şi o priveşte adânc în ochi.

— Trimite-mi un mesaj când ajungi acasă! Vreau să ştiu că eşti în siguranţă. Ea a făcut deja câţiva paşi pe trotuar când o strigă şoptit: Hei, Lila?

— Da?

— Probabil ar fi mai bine să nu spunem nimic la şcoală deocamdată. Ştii cum sunt cei de acolo.

Ea ştie mai bine decât oricine cum sunt cei de acolo.

— Rămâne între noi doi, îl asigură.

— Între noi doi, spune şi el.

Îi suflă un sărut şi rămâne în uşă, privind-o cum se îndepărtează.

CAPITOLUL 26

Celie

Gene are o întâlnire cu impresarul lui şi ia acelaşi autobuz precum Celie, aşa că stau împreună, aşezaţi la etaj. Celie o să coboare prima şi o să meargă pe jos restul drumului până la şcoală, iar Gene o să meargă până în West End. Cu siguranţă Gene nu e obişnuit să fie treaz atât de devreme şi cască întruna şi se freacă la ochi, dar vorbeşte la fel de mult ca întotdeauna, iar vocea lui puternică, de american bubuie în jur, aşa că Celie trebuie să-l atenţioneze în mod constant să vorbească mai încet. Britanicilor le place liniştea în transportul în comun la orele dimineţii, cu excepţia psihopaţilor care ascultă muzică fără căşti sau poartă conversaţii pe Face Time.

— Şi? Ce-ai ales?

— Animaţie.

— Foarte bine. Ţara asta e prea rece ca să-ţi petreci nouă luni din an afară.

— Cred că e posibil să fiu singura din clasa mea care s-a înscris la cursul ăsta.

Gene a tot bătut-o la cap că trebuie să găsească ceva care să-i facă plăcere.

— Viaţa o să te lovească, scumpo. E o afurisită foarte dură. Aşa că trebuie să-ţi găseşti un loc în mintea ta în care să te poţi pierde într-un mod bun. Altfel, totul înseamnă doar băutură, droguri şi femei de proastă calitate.

Celie e sigură că pe ea n-o s-o ducă la pierzanie femeile de proastă calitate, dar înţelege ce vrea să spună.

— Sincer, dacă aş fi pus mai mult suflet şi mai multă muncă în interpretarea mea, aş fi putut primi un Oscar, spune Gene. Studiourile făceau coadă la uşa mea. Ar fi trebuit să mă ţin de cursuri, să exersez, dar m-am lăsat dus de val. Celebritatea mi s-a urcat la cap o vreme. Presupun că m-a abătut de la drum. Se scarpină în creştet. Într-o mulţime de feluri.

— Vorbeşti de faptul că le-ai părăsit pe bunica şi pe mama?

E pentru prima oară când vocea îi coboară câţiva decibeli. Preţ de câteva clipe, Gene pare că nu se simte în

largul lui.

— Presupun. Mamei tale îi e greu să mă ierte.

— L-ai spus că îţi pare rău?

O priveşte de parcă ar fi un concept radical.

— Nu chiar atât de clar.

— Mama zice că i-ai cerut Marjei să-şi ceară scuze.

— Sigur, dar asta e… diferit.

— L-ai spus Marjei că, dacă a destrămat o familie şi e nevoită să o vadă pe mama în fiecare zi, atunci ar trebui să-şi ceară scuze. În ce mod e diferit?

Gene scoate o ţigară din buzunar, apoi îşi aminteşte că nu are voie să fumeze în autobuz, aşa că o pune la loc. Se foieşte pe scaun.

— E complicat.

— Nu chiar. Tu eşti cel care a făcut-o de rahat, tu ar trebui să-ţi ceri scuze.

— Celie, nu vorbi urât în faţa bunicului tău!

Urmează o scurtă tăcere.

— Bunic, ha? spune Celie speculativ.

— Prietenul tău Gene! Oftează. Poate că ai dreptate. Dar e destul de greu să deschid cutia asta, să ştii. Mama ta poate fi uneori…

— Înfricoşătoare?

— Da.

— Totuşi, ar trebui să încerci! Nu-i chiar atât de rea pe cât pare. Celie se gândeşte la mama ei. Cred că îşi închipuie că o să pleci iar. Crede că toată lumea o s-o părăsească. îl priveşte lung. O să pleci iar?

Gene stă pe gânduri preţ de câteva clipe, apoi coboară privirea şi clatină din cap.

— Ştii, cred că îmi place să stau cu familia mea. Şi, hei, cine o să-ţi rezolve problemele, dacă nu bătrânul tău prieten Gene? Cine o să te mai ducă să-ţi faci tatuaje false şi cine o să-ţi mai spună să stai dreaptă? Cine o să se asigure că micuţa Violet prinde din când în când câte o gogoaşă? Cine o să aibă grijă ca Bill să-şi joace bine cartea cu pianista lui? Ridică mândru capul şi priveşte în jur. Cine o să le mai dea femeilor din nord-vestul Londrei un subiect

despre care să vorbească?

Câteva femei se uită la el, apoi întorc repede capul. Gene o trage spre el şi îi sărută creştetul. Miroase a pastă de dinţi şi a piele veche.

— Eşti ridicol! spune Celie, dar nu-l îndepărtează.

Pe Celie nu o mai doare stomacul înainte de şcoală. Durerea a dispărut aproape numaidecât în prima zi în care a putut să treacă pe lângă fete folosind *Scutul Invizibil al lui Gene*, cum îi zice ea. Le găsise pe toate adunate la poarta şcolii, fumând, deşi, teoretic vorbind, erau de partea greşită a porţii pentru asta. Când privirea Meenei alunecase spre ea, în loc să se facă mică, Celie i-o susţinuse, ridicase bărbia cu o umbră de zâmbet şi mersese mai departe. Le simţise pe toate uitându-se la ea tot drumul spre laboratorul de biologie, dar, în loc să se simtă, ca înainte, strivită de greutatea privirii lor, în loc să-şi simtă capul vâjâindu-i, gândindu-se la ce spuneau oare despre ea, îşi trăsese în jur scutul invizibilităţii şi murmurase: *Oh, sunteţi penibile*, toate/Apoi şi-l imaginase pe Gene rostogolindu-se pe iarbă şi strigând: *Sunt mort*! *M-ai omorât*! De fiecare dată când o făcuse după aceea, îi fusese din ce în ce mai uşor, până când acum, trei săptămâni mai târziu, abia dacă le mai observă. Da, încă este cam singură, dar a început să mănânce cu fetele de la muzică, fete care sunt cam tocilare, dar par mereu bucuroase să o vadă şi-şi mută scaunele ca şi Celie să se poată aşeza cu ele la masă.

Ele nu vorbesc despre celelalte fete. Deloc. Şi Celie îşi dă seama că nouăzeci la sută din subiectele de conversaţie ale grupului Meenei erau despre cine ce făcea, cine era idiot, cine se îmbrăca prost sau cine se făcea de râs cu ceva. Parcă toţi ceilalţi ar fi fost esenţa existenţei lor. Harriet şi Soraya vorbesc despre muzică, sau despre filme pe care le-au văzut, sau despre ce vor să mai scrie (amândouă sunt muziciene şi Soraya îşi compune piesele). Soraya le-a pus o dată să asculte un cântec pe care-l înregistrase pe telefon şi, deşi nu era chiar senzaţional – vocea Sorayei e cam subţire şi cântecul era despre pisici –,

ce o izbise pe Celie fusese încrederea pe care Soraya o avusese în ea: încredere că Celie n-o să râdă, că o să asculte cu atenţie. Sorayei i se pare firesc că tot ce face merită încercat şi că va fi primit cu aceeaşi atitudine. Dacă i-ar fi arătat înregistrarea Meenei, Meena s-ar fi tăvălit pe jos de râs şi le-ar fi spus tuturor celor care ar fi ascultat că era lamentabil.

Celie îşi dă seama că îi place să vorbească mai degrabă despre lucruri decât despre oameni. E convinsă că, atunci când o să plece de la masă, Soraya şi Harriet n-o să spună lucruri urâte despre ea. Deşi tot întoarce de două ori capul când iese din sala de mese ca să fie sigură.

Clubul de Animaţie se întâlneşte în departamentul de arte, care de obicei se compune din două containere lipite unul de celălalt, la patru după-amiaza. Celie are grijă să ajungă în ultima clipă, fiindcă i se pare ciudat să aştepte afară împreună cu ceilalţi când nu cunoaşte pe nimeni, iar când intră, găseşte o masă în spate, într-un colţ, de unde poate vedea pe toată lumea fără să fie însă văzută prea uşor de ceilalţi. Priveşte în jur, încercând să vadă dacă recunoaşte pe cineva – sunt în cea mai mare parte băieţi cu doi ani mai mari, dar nu genul care să facă pe nebunii la ore sau să-şi fure ghiozdanele ca să le arunce în coşul de gunoi. Aceştia sunt băieţii din umbră, băieţii care sunt mai potoliţi, care se ţin deoparte. Mai sunt două fete, dintre care una e cu un an mai mare. Înclină capul spre Celie – cel mai clar salut pe care poţi să-l primeşti de la elevii din clase mai mari. Apoi, cu un rând în faţă, îl recunoaşte pe Martin, cu părul lui roşu, care străluceşte. Întoarce capul şi-i face discret cu mâna, ca atunci când nu te aştepţi să ţi se răspundă, dar simţi că trebuie să faci ceva. Celie îi zâmbeşte reţinut – i s-ar părea răutăcios să n-o facă – şi încearcă să nu analizeze ce înseamnă faptul că a ajuns să participe la cursuri extracurriculare împreună cu cineva ca Martin.

— O să începem cu storyboardurile, planşele de planificare vizuală. Nu vă faceţi griji dacă desenele nu vă ies prea grozav în momentul ăsta – ce ne interesează, de

fapt, este cum construim povestea. În funcţie de ce fel de animaţie vreţi să faceţi, 2D sau 3D, putem folosi mai târziu un software care să vă ajute să creaţi imaginile.

Domnul Pugh e genul de profesor care-ţi zice să-l strigi Kev şi stă pe colţurile băncilor îmbrăcat în blugi şi adidaşi. Celie bănuieşte că e genul de profesor pe care copiii îl consideră prieten. E câte unul în fiecare şcoală.

— Martin. Tu ai făcut storyboarduri rândul trecut, nu? Ai din întâmplare vreunul în mapă?

Celie îl compătimeşte. E groaznic să fii primul chemat să arate ce a făcut. Dar Martin nu pare să aibă vreo problemă. Deschide mapa şi scoate din ea o coală mare A3. Domnul Pugh se duce la banca lui şi o ridică în aşa fel încât să o vadă toată lumea.

Creierul lui Celie are nevoie de câteva secunde ca să înregistreze că Martin a făcut lucrarea asta şi că e chiar bună. Sunt probabil douăsprezece pătrate cu desene, dintre care o parte au fost puternic umbrite. Nu poate vedea foarte clar de unde stă, dar pare să reprezinte pe cineva care are un coşmar şi care răzbeşte spre lumina zilei. Se văd nişte monştri care se întind spre ramă, o faţă îngrozită, un ursuleţ de pluş uriaș şi, în cele din urmă, chipul îngrijorat al unei femei, care, crede Celie, ar putea fi mama lui. Domnul Pugh explică felul în care Martin şi-a împărţit povestea în scene-cheie, atribuind fiecăreia câte o imagine.

— Ne vom limita la animaţie simplă la nivelul ăsta până ce vă faceţi mâna, dar asta înseamnă că poveştile pe care o să le creaţi ar trebui să fie scurte. Coşmarul lui Martin, după cum puteţi vedea, se potriveşte perfect.

Cineva întreabă ceva despre software şi diferenţa dintre 2D şi 3D, dar Celie nu e atentă. Se uită la mapa lui Martin, care pare să conţină multe storyboarduri. Vede imagini pe jumătate ascunse, unele în culori, unele alb-negru. Martin le ordonează, le aşază cu grijă înapoi în mapă şi, când îşi dă seama că îl priveşte, se întoarce spre ea şi-i zâmbeşte scurt, neutru. Nu e genul de zâmbet pe care-l schiţezi când te simţi puţin jenat de ceva, ci pur şi

simplu e acel zâmbet pe care-l ai când eşti foarte mulţumit de ceea ce faci şi nu simţi nevoia să te justifici în faţa nimănui.

Să-ţi creezi povestea este mai greu decât pare. Celie nu prea ştie ce fel de poveste vrea să spună. Totul în viaţa ei în ultimii doi ani a fost depresiv; nu poate transpune într-o animaţie divorţul părinţilor ei, sau momentul în care bunica a fost lovită de autobuz, sau când Marja a rămas gravidă, sau când Meena şi fetele au început s-o ignore, sau cum s-a simţit când a fumat iarbă în parc. Se gândeşte la supereroi şi la animale din desene animate – chestii obişnuite –, dar pur şi simplu nu pare prea interesant. Toţi ceilalţi par să fi găsit deja o poveste; vede cum cei din jur îşi trasează pătratele şi îi aude înjurând încet când nu le ies desenele. Se apleacă peste planşă, încercând să lase impresia că ştie ce face, dar începe să se simtă inconfortabil şi expusă şi se gândeşte că poate n-ar trebui să fie aici.

— Eşti bine?

Martin trece pe lângă ea şi se opreşte în dreptul planşei ei. Vede că nu e nimic desenat în pătrate.

Celie face o mutră nepăsătoare şi încearcă să pară neafectată.

— Încercam să găsesc idei.

Martin se uită la mâzgălelile pe care le-a făcut pe margini.

— Nu prea mă omor după supereroi şi nu ştiu ce altceva să desenez.

Martin încuviinţează din cap, ca şi cum ar fi ceva complet firesc. Are un aer ciudat de autoritar în clubul ăsta. Parcă ar fi altă persoană.

— Tu... Ţie de unde-ţi vin ideile?

— Hm...

Priveşte în altă parte în timp ce vorbeşte şi Celie se întreabă dacă nu cumva e mai timid decât lasă să se vadă.

— Sincer? în primul an când am venit aici, am făcut o animaţie despre bullying. A fost o varză, dar domnul Pugh a spus că animaţia a fost bună. Apoi anul trecut am făcut

nişte chestii ceva mai suprarealiste – vise, coşmaruri, obiecte care prind viaţă, chestii de genul ăsta. Adică jumătate din timp nici eu nu ştiu ce vreau să fac, aşa că iau câte o idee mică şi încerc să o cresc. Martin roşește uşor. Dacă are vreun sens.

— Totuşi, eu nu am nicio idee.

Nu vrea să facă o animaţie despre bullying.

— Încerc să-mi aduc aminte ce sfaturi ne-a dat anul trecut. Îşi priveşte vârfurile pantofilor preţ de un minut. Ah, da. Ce te-a făcut ultima dată să râzi?

Celie se gândeşte la Gene în reclama pentru pasta de dinţi de la televizor, îşi aminteşte cum s-a strâmbat în toate felurile, ca să le arate ce feţe l-a pus regizorul să facă în timpul filmărilor – *Acum arată-mi un zâmbet satisfăcut*! *Acum un zâmbet sexy*! *Un zâmbet nesigur*! *Zâmbet încrezător*! *Zâmbetul care seduce camera*! apoi îşi aminteşte scena din magazinul pentru gay. Şi cum Gene şi Bill s-au certat ca doi babalâci caraghioşi şi s-au lovit cu prosoapele, de parcă ar fi vrut să le păcălească pe ea şi Violet că era doar o glumă.

— Bunicii mei, spune ea. Care se urăsc. Sau, mai bine zis, se urau.

Martin zâmbeşte.

— Da. Doi bătrâni care se ceartă. Amuzant.

Entuziasmul lui Celie dispare.

— Doar că nu ştiu să desenez bătrâni.

— Stai puţin!

Martin o ia înapoi printre mese şi se ghemuieşte lângă o bibliotecă. Se întoarce cu o carte imensă, cu colţurile răsucite, pe care scrie *Cum să desenezi personaje*.

— Copiază din asta, zice Martin, frunzărind paginile. Chiar dacă nu sunt exact ceea ce vrei, o să-ţi dea nişte idei. E o carte bună, te învaţă pas cu pas.

Înăuntru sunt instrucţiuni despre cum să desenezi un ou pe care să-l transformi într-o faţă, cum să desenezi emoţii, cum să faci un personaj să îmbătrânească. Martin îi dă cartea, ezită, apoi înclină scurt din cap şi se întoarce la

masa lui.

— Mulţumesc, spune Celie probabil o idee prea târziu, nefiind sigură că Martin o mai aude.

— Cum a fost la Clubul de Animaţie, scumpo? o întreabă Gene când ajunge acasă.

E în living, întins pe toată canapeaua, se uită la ştiri şi mănâncă chipsuri din pungă, ceea ce înseamnă că Bill e plecat. Truant e lângă el şi îl priveşte fix, aşteptând încordat să-i pice vreo firimitură.

— Bine, răspunde Celie.

Are o mapă sub braţ, plină de desene cu doi bătrâni care se ceartă şi se bat. Unul are dinţi albi şi strălucitori şi meşă, iar adversarul lui are un băţ şi e îmbrăcat la costum şi cravată. Celie a creat o poveste în care cei doi se ceartă ca să urce primul în autobuz. În timp ce se bat, le dărâmă pe rând pe toate bătrânelele care aşteaptă în staţie, apoi pe toţi pasagerii din autobuz, inclusiv mame cu cărucioare şi, într-un final, chiar şi pe şofer. După care scot abonamentele de autobuz pentru pensionari şi se plâng că sunt persoane vulnerabile. Martin a izbucnit în râs când i-a arătat, iar Celie nici măcar nu crede că a făcut-o doar din amabilitate.

— Şi? Ce ai desenat? întreabă Gene. Ceva ce poţi să-i arăţi şi bătrânului tău prieten?

— Nu încă, bunicule, spune ea şi zâmbeşte în timp ce urcă scările.

CAPITOLUL 27

Lila

— Ah! Doamnă Kennedy! Speram să pot vorbi cu dumneata.

Doamna Tugendhat traversează terenul de joacă. Poartă o tunică lungă, cu mâneci drapate şi, cu atitudinea ei importantă, lasă impresia unei corăbii cu vele turcoaz, care navighează pe apele calme, chiar dacă vântul îi umflă părul în jurul capului asemenea unui nor rebel.

— Bună ziua, doamnă Tugendhat, zice Lila, încercând să nu se strâmbe.

A venit devreme pentru că a sperat să-l prindă pe

Gabriel şi acum priveşte peste umăr ca să vadă dacă el a ajuns.

— În legătură cu costumele. Speram să fi văzut ceva până acum. Se apropie repetiţia generală.

Ridică ambele sprâncene în timp ce spune aceste cuvinte, ca şi cum ar fi o glumă extraordinar de amuzantă între ele două.

Pe toţi dracii, costumele! Lila ştie că ar fi trebuit să stea o seară pe ebay şi să caute ceva, dar nu ştie cum se face că a uitat pur şi simplu de fiecare dată.

— Sunt aproape gata?

— Da, da, spuse Lila, sigură pe ea.

— Ţi-am trimis măsurile. Ai primit e-mailul, da? Doamne, cât de mari sunt copiii din ziua de azi! Ştii, când am intrat eu în învăţământ, erau toţi nişte mogâldeţe. Mogâldeţe!

Arată cu mâna ei dolofană spre pământ, pentru a indica înălţimea unui copil care n-ar fi putut avea mai mult de trei ani.

— Poţi să-mi spui când crezi că le termini?

Uneori, Lila are senzaţia că este o frază care se repetă în permanenţă în viaţa ei, asemenea unui cor din piesele antice: *Când crezi că mai termini nişte capitole*? *Când crezi că termini costumele*? *Când crezi că se termină cu zgomotul din grădină*?

— O să vă anunţ, spune Lila, ştiind deja, deşi nu e mândră de asta, că probabil gândul la costume o să-i dispară complet din minte înainte să ajungă acasă.

Pentru că mintea Lilei a fost, în ultima săptămână, în proporţie de nouăzeci şi opt la sută plină de gânduri legate de Gabriel, l-a trimis o mulţime de mesaje a doua zi – *A fost o seară minunată. N-am mai putut să dorm. Eşti atât de frumoasă, Bella* dar a făcut frustrant de puţin efort să o mai vadă. Lila presupusese că gata, asta fusese, de-acum erau împreună. Puseseră pietrele de temelie pentru o relaţie frumoasă, iar seara petrecută împreună fusese următorul pas spre o etapă care să implice mai multe cine, sau nopţi petrecute unul la celălalt, sau chiar să fie

prezentaţi familiilor.

Cu două zile în urmă, cedase şi-i scrisese din baie:

E totul bine cu noi? *Eşti foarte tăcut*, *x*

Primise răspunsul o oră mai târziu:

Sigur că da, *Bella*, *iartă-mă*, *am avut o săptămână infernală la muncă*, *x*

Se liniştise pe moment şi la fel a doua zi, când îi trimisese un mesaj de dimineaţă:

Bună dimineaţa, *Bellissima*. *M-am trezit cu gândul la tine şi la seara trecută*.

Dar de atunci, nimic.

Lila ştie că ar trebui să-l sune pur şi simplu sau chiar să-i trimită un mesaj şi să-i spună că nu îi pică bine lipsa asta de comunicare. Dar ceva din ea se teme să nu pară prea *sufocantă*, cum zic fetele. Nu vrea să pară că s-a agăţat de Gabriel doar pentru că s-a culcat cu el. La urma urmei, are 42 de ani. Gândurile i se învârtesc şi-i vuiesc în cap, oscilând între un mod de acţiune şi altul. Nu a mai fost la întâlniri de aproape douăzeci de ani. Se simte ca un astronaut care aterizează pe Lună şi trebuie să se orienteze într-un peisaj complet nou. Cum mai merge acum toată povestea asta? în mod normal, ar discuta cu Eleanor, dar are neplăcuta senzaţie că ştie deja ce i-ar zice prietena ei şi nu e ceva pozitiv, i-ar spune să pună cărţile pe masă, să fie directă, să spună ce vrea. Sau i-ar spune că Gabriel este un dobitoc şi că ar trebui să-i întoarcă spatele şi să nu se mai gândească la el. Dar Eleanor nu-l înţelege complet pe Gabriel; nu înţelege prin ce a trecut. Ea nu a fost acolo în acea seară delicios de intimă, nu a văzut niciodată cât de dulce este cu ea, nu a simţit niciodată acel nivel de conexiune care există între ei. A început să evite telefoanele lui Eleanor sau să-i răspundă cu mesaje de genul: *Scuze*! *E nebunie aici*! *Xxx*. Şi are încă un motiv să se simtă prost.

Mama lui Gabriel tocmai a apărut, traversează în grabă terenul, cu cheile de la maşină în mână. Lila o priveşte, întrebându-se dacă Gabriel i-a spus ceva despre ea. Trebuie să fie apropiaţi, nu? Oare cu ea se sfătuieşte?

Femeia îi întâlneşte în treacăt privirea în timp ce trece grăbită pe lângă ea, cu Lennie de mână. Lila îi zâmbeşte şi mama lui Gabriel zâmbeşte la rândul ei, dar e acel gen de zâmbet vag pe care-l schiţezi când nu recunoşti o persoană, dar te simţi obligat să răspunzi în acelaşi fel. Lila oftează şi întinde mâna spre Violet, care-i trânteşte ţâfnoasă ghiozdanul, apoi se pregăteşte pentru încă o seară lungă şi agitată.

Estella Esperanza s-a culcat cu doctorul tânăr şi frumos. Dar nu îi este îngăduit decât jumătate de episod de plăcere înainte să descopere că doctorul a fost, de fapt, angajat de Rodrigo ca să o seducă, pentru ca în felul ăsta să poată divorţa de ea pe motiv de infidelitate, ceea ce-i permite să-şi păstreze cea mai mare parte din avere (Lila nu prea ştie cum funcţionează procedurile de divorţ în America de Sud, dar i se pare cam nedrept). De data asta, Estella nu mai este zdruncinată de trădarea unui bărbat. A trecut prin prea multe în ultimele două sezoane pentru asta. Orice femeie care a supravieţuit trădării conjugale, a fost la un pas de înec (a căzut dintr-o şalupă în timp ce-l urmărea pe Rodrigo), aproape că şi-a pierdut un copil şi a fost ţinta unei tentative de asasinat, vizată de un ucigaş plătit costumat într-o omidă gigantică, nu mai poate fi zdruncinată când descoperă că un bărbat atât de tânăr încât abia dacă i-au dat tuleiele în barbă a avut motive ascunse când s-a prefăcut îndrăgostit de ea. Când află de la o soră medicală că, de fapt, nici nu este doctor, ci doar se dă drept unul, îl aşteaptă să vină în separeul pentru tratamente, îi zice dulce că are o problemă la gleznă, îl aşteaptă să se aplece ca s-o examineze, apoi îl loveşte puternic în faţă cu piciorul încălţat într-o pereche de pantofi cu toc cui, marca Yves Saint Laurent. În timp ce tânărul impostor se chirceşte pe podea, gemând şi acoperindu-şi faţa cu mâinile, Estella se lasă să alunece de pe targa de examinare, păşește delicat peste el, îi şuieră: *Data viitoare*, pendejo, *ai grijă pe cine încerci să păcăleşti*! apoi trece elegant pe lângă draperie şi traversează cu capul sus zona de recepţie a spitalului.

Lila priveşte genericul de final până ce se termină, apoi, uşor obosită, stinge lumina şi se culcă.

Eleanor apare la uşa ei a doua zi de dimineaţă, la două minute după ce Bill pleacă la el la atelier. Lila, care tocmai se ducea în biroul ei de la etaj cu o cană de ceai, tresare în clipa în care deschide uşa.

— De ce mă eviţi?

Eleanor trece pe lângă ea şi intră în bucătărie în timp ce-şi scoate pardesiul.

— Nu te evit.

— Ai ratat patru plimbări cu câinele şi nu-mi răspunzi la telefon. Mă eviţi.

Lila vine după ea în bucătărie şi pune ceainicul pe foc. Îşi acoperă faţa cu mâinile.

— Ah! Am făcut o prostie şi ştiu că o să-mi spui că-i o prostie, iar asta o să mă facă să mă simt şi mai prost decât când am făcut prostia.

— Ce?

— Nu sunt în stare să te ascult punându-mă la punct în clipa asta, El.

— Nu am venit să te pun la punct. Am nevoie să vorbesc cu tine.

— Oh!

Lila îşi lasă mâinile să cadă.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

A fost atât de prinsă în propria viaţă, încât nici măcar nu i-a trecut prin minte că prietena ei ar putea avea nevoie de ajutor. Printr-un acord nerostit, conversaţia e pusă în aşteptare până când se face a doua cană de ceai, uşa e închisă şi amândouă stau la masă, cu o cutie de biscuiţi între ele.

— Nu ştiu ce fac cu viaţa mea.

Lila aşteaptă. La urma urmei, această afirmaţie ar putea acoperi un număr vast de potenţiale categorii. Eleanor face o grimasă.

— Chestia cu petrecerile sexuale! Am fost la un eveniment, nu m-am mai simţit la fel de euforică, era cam unsprezece noaptea, mă aflam într-o cameră aglomerată,

mă uitam la doi care se puseseră pe treabă şi ceva în toată povestea asta m-a făcut să mă simt foarte deprimată.

— Şi?

— Şi pur şi simplu mi-am dorit brusc să fiu la mine acasă, cu o cană de ceai şi lângă cineva cu care să discut despre ce este la televizor.

— Pe bune?

— Nu regret ce-am făcut. În primul rând, a părut o aventură, ca şi cum aş fi recuperat timpul pierdut. Dar asta era o petrecere BDSM în vestul Londrei, pereţii erau tapetaţi cu polietilenă, muzica era îngrozitoare, parcă dintr-odată distracţia a dispărut şi totul mi s-a părut… scârbos. M-am uitat la toţi ochii sticloşi şi fundurile păroase şi m-am simţit… Bleah! A fost ca atunci când cineva aprinde lumina din tavan la sfârşitul petrecerii şi brusc toţi nebunii minunaţi cu care ai dansat toată noaptea se dovedesc a fi doar nişte idioţi uşor transpiraţi, cu rimelul scurs pe faţă.

Lila rezistă impulsului de a-i mărturisi lui Eleanor că ea şi-a imaginat fix în acest fel fiecare petrecere pe care i-a descris-o.

— Ce ai făcut?

— Am şters-o franţuzeşte şi am chemat un Über. Jamie şi Nicoletta m-au sunat de două ori de atunci, dar cred că… pur şi simplu nu-mi mai place. Zău, e ca şi cum s-ar fi apăsat butonul de oprire. Nu face faţa asta, Lila! Crezi că am nevoie de terapie hormonală?

— Nu, cred că ai nevoie de o cană de ceai şi de un bărbat drăguţ cu care să te uiţi la televizor.

Eleanor oftează zgomotos.

— Oh, slavă Domnului! Am crezut că acum, când ai început să ai propriile aventuri sexuale, o să-mi spui că mi-am ieşit din formă şi că am nevoie de nişte hormoni în plus… sau ceva de genul ăsta.

— Două. Am avut două. Şi nici nu sunt sigură că au fost aventuri sexuale.

Oftează amândouă şi sorb din ceai.

— M-am culcat cu arhitectul.

— Dar asta e fantastic!

— Şi de atunci e cam rece cu mine.

— Cum adică?

Lila îi povesteşte că nu-i mai trimite mesaje şi îi face promisiuni vagi pe care nu le respectă. Îi împărtăşește secretul ei cel mai întunecat – că se teme că a uitat cum să facă sex, că nu mai e la curent cu ultimele mişcări sau că a făcut ceva plictisitor ori respingător şi l-a determinat pe Gabriel să bată în retragere. A stat aproape o jumătate de oră examinându-şi barba într-o oglindă cu lupa, căutând fire de păr.

— Nu fi proastă! N-ai făcut nimic. E unul din ăia care te duc cu zăhărelul.

— Adică?

— Am citit despre genul ăsta pe internet. Îţi dau doar atât cât să te ţină agăţată, dar nu suficient cât să sugereze cu adevărat o relaţie.

Lila clatină din cap.

— Nu-i aşa. Nu e genul ăsta de bărbat.

Eleanor îşi scoate telefonul şi tastează ceva. Apoi începe să citească:

— *E când fierbinte, când rece*.

— Bine, poate.

— *Foloseşte un nume de alint generic*.

— Mm. Îmi spune *Bella*. Asta nu e chiar generic.

Eleanor o priveşte chiorâş.

— *Dă de înţeles că vrea o relaţie, cu expresii precum*: *„Eşti exact genul meu" sau „Eşti prea bună pentru mine", dar nu face nimic concret*.

Lila începe să simtă un gol în stomac.

— *Evită să-ţi dea prea multe întâlniri*. *Mereu ai senzaţia că ceva nu-i tocmai cum trebuie*.

Lilei îi e uşor greaţă.

— Mi-e un pic cam greu să-l înţeleg. Oh, Doamne! Chiar crezi că aşa este?

— *Îţi prezintă o poveste tristă, ca să te implici emoţional*.

Lila lasă cafeaua jos.

— Soţia lui chiar a murit. Asta e o poveste tristă?

Cad de acord că asta poate fi interpretată în mai multe feluri.

— *Îţi cere fotografii*.

— Fotografii sexy? Nu. Nu face asta.

Se simte pentru câteva clipe copleşită de uşurare.

— Scrie aici că e posibil să nu fie conştient de ce face. Şi poate că Gabriel e sincer. Dar, dacă ai bifat câteva aspecte, probabil n-ar strica să te mai gândeşti.

Lila se gândeşte la conversaţiile pe care le-a avut cu Gabriel. La discuţiile lungi, care au durat aproape toată noaptea. La faptul că ea e singurul părinte din şcoală care a luat-o pe Lennie acasă. La felul în care o priveşte. La felul în care înţelege situaţia ei.

— Nu ştiu. E posibil să fie aşa în parte, dar cu siguranţă e mai mult decât atât. N-aş vrea să-i pun o etichetă proastă doar pentru că a avut o săptămână grea la muncă.

— Atunci n-o face. Dar nici nu te agita în halul ăsta! Haide, Lila! Trebuie doar să porţi o discuţie directă cu el. Ai 42 de ani.

— Ştiam că aici o să ajungem.

— Şi de-asta mă iubeşti.

Rămân aşa o vreme, întinzând pe rând mâna după biscuiţii din cutie.

— La naiba, El, îţi aduci aminte când aveam 16 ani şi credeam că treburile astea o să fie rezolvate până acum? Credeam că o să ştim totul până la 30 de ani.

Lila muşcă dintr-un fursec cu bucăţele de ciocolată un pic cam moale.

— Am o teamă cumplită că o să avem o discuţie relativ pe aceeaşi temă şi la 85 de ani.

— *Şi-a lăsat dantura pe noptiera mea*. *Crezi că asta înseamnă că mă place*?

— *Zâmbeşte întruna altei femei de la azil*.

— *Sunt sigură că i-am văzut căruciorul electric parcat în faţa clubului de dans*.

— *Nu mai poate s-o ridice decât cu paisprezece*

pastile de Viagra şi un catarg. *Asta înseamnă că nu mai sunt suficient de atrăgătoare*?

Încep să chicotească şi, fără să-şi dea seama, se pun pe o criză de râs. Lila nu s-a simţit atât de bine toată săptămâna.

Jensen soseşte la prânz, tocmai când Lila a luat o pauză de la editarea primelor trei capitole. Face asta când scrie, se întoarce la ce a lucrat mai devreme şi ajustează, lustruieşte, înlocuieşte cuvintele dacă-i vin în minte unele mai bune. Este partea care-i place cel mai mult.

Apare în dreptul uşilor de sticlă şi-i face cu mâna în timp ce Lila e în bucătărie şi prepară un ceai, aşa că i se pare nepoliticos să nu-i ofere şi lui. Se aşază afară, în grădină, ca să-l bea. Jensen e îmbrăcat în haine de *negrădinărit* şi e surprinzător de elegant într-un pulover de caşmir bleumarin şi blugi de culoare închisă. Se duce să discute despre o lucrare la marginea Londrei.

— E mult de muncă. Probabil va trebui să mai iau pe cineva cu mine ca să termin totul. Dar este o casă veche foarte frumoasă şi proprietarii vor să restaureze grădina în stilul georgian original, aşa că mi-a făcut plăcere să mă documentez ca să-mi fac o idee despre ce aş putea să le sugerez.

Are la el o mapă cu desene şi îi arată şi ei câteva – diagrame frumoase, precise, cu garduri vii şi poteci geometrice.

Grădina ei e acum terminată, ultimele plante au fost băgate în pământ şi udate, iar în ultima săptămână Lila a stat aici în fiecare seară, cu Truant la picioare, bucurându-se de spaţiu şi de senzaţia de linişte. E ca şi cum casa ei ar fi primit o cameră în plus, un loc în care se poate simţi total diferit; un loc fără o istorie complicată. În mod ciudat, Jensen şi Bill au avut dreptate – când stă pe banca pe care a făcut-o Bill, chiar se gândeşte la mama ei. Dar este un sentiment plăcut, e mai degrabă o amintire caldă decât un gol dureros. Francesca ar fi adorat locul acesta. Ar fi folosit cuvinte de genul *superb* sau *divin* şi ar fi murmurat: *Uită-te numai cum alunecă lumina printre plante, Lila*!

Simţi cum te leagănă cântecul păsărilor?

— Chiar ai făcut o treabă minunată, spune ea, întrerupând tăcerea.

Şi Jensen se fâstâceşte, aşa cum fac oamenii care nu ştiu să primească un compliment.

— Mă bucur că aşa crezi, zice el, apoi scurmă pietrişul cu vârful pantofului. A fost ceva personal.

Îi zâmbeşte vag şi momentul e o idee stânjenitor, dar ochii lui sunt blânzi. Lila simte o uşoară strângere de inimă în prezenţa lui. Faţa lui lată şi deschisă nu ascunde secrete.

— Ei bine, zice ea, nu înseamnă că nu mai poţi să treci pe aici doar pentru că ţi-ai terminat treaba.

— Da? Şi cum să fac: să bat la fereastra ta la ore nepotrivite şi să-ţi cer un ceai?

— Categoric! Dar trebuie să execuţi şi un dans în jurul iazului dacă vrei şi biscuiţi.

— O să încep să lucrez la coregrafie.

Lila se gândeşte cât de deschis a putut să discute cu Jensen despre noaptea pe care au petrecut-o împreună. Cum totul fusese amuzant şi direct – din partea lui cel puţin cum în prezenţa lui nu se simţise neliniştită sau nesigură de ea. Această conştientizare – cu implicaţiile ei – o face să se simtă uşor stânjenită, iar când Truant ţâşnește brusc peste peluză spre bucătărie, aproape că se bucură de întrerupere.

— Mă duc să văd de ce latră, spune ea, ridicându-se.

— Sigur. Oh! De fapt, am venit să te întreb dacă ai putea să-mi faci o copie după factura pe care ţi-am dat-o acum două săptămâni. Se pare că programul meu de contabilitate a luat-o razna şi trebuie să o văd pe ultima ca să pot calcula cât mai e de plată.

Truant e în casă acum şi se pare că se îndreaptă spre uşa de la intrare.

— Sigur, spune ea, nu foarte atentă. Cred că e sus, pe birou, lângă imprimantă. Aştepţi câteva clipe? strigă ea ca să se facă auzită, în timp ce aleargă spre casă.

— Nu-ţi face griji, zice el, din spate. Îmi amintesc

unde e imprimanta. O iau eu.

E o livrare. Pentru vecini. Lila rezistă impulsului de a arăta pur şi simplu cu degetul spre numărul de pe uşa ei, evident la două cifre distanţă faţă de cel din adresa de pe pachet, şi trebuie să îndure un scurt discurs din partea bărbatului în vestă – cât de greu îi munceşte compania de curierat, nu le dă pauze între livrări, motiv pentru care lucrurile ajung la adrese greşite, în timp ce Truant mârâie şi se zbate la picioarele ei, încercând să treacă prin spaţiul îngust al uşii. Apoi curierul se gândeşte că s-ar putea să aibă totuşi ceva pentru ea şi se duce la duba parcată peste drum, de unde se întoarce la pas lejer cu un colet pentru Bill. Lila bănuieşte că e încă un set de partituri. Bill a tot comandat muzică pentru pian ca să aibă piese noi de exersat cu Penelope.

Când în sfârşit închide uşa, alungă câinele şi pune pachetul pe masa din hol, îi ţiuie urechile. Şi poate de aceea nu înregistrează tăcerea preţ de câteva minute. Se duce în bucătărie şi se uită în grădină, dar Jensen a plecat. Lila crede că a ieşit pe poarta din grădină în timp ce ea era prinsă la uşă şi se duce să ia cănile de ceai. Şi-a lăsat dosarul cu desene pe masă. îl ia şi îl duce în casă, hotărând că probabil ar trebui să-l sune şi să-i spună. N-ar fi bine să apară la lucrarea cea nouă fără planuri. Tocmai se pregăteşte să-i formeze numărul, când aude paşi pe scară. Ridică privirea şi îl vede pe Jensen în hol. E negru la faţă şi ţine în mână nişte pagini. O străpunge cu privirea.

— *Aventura mea sexy cu J – sau cum, după douăzeci de ani, m-am urcat iar pe bicicletă*. Ce mama dracului e asta?

Îşi dă seama ce ţine în mână şi o ia ameţeala.

Urmează o scurtă tăcere.

— Jensen, pot să-ţi explic. Nu e tocmai ce…

— *A spus în glumă că are o burtică pufoasă. Ce-i drept, nu e tocmai sculptat ca un zeu din mitologia greacă, dar corpul lui are o familiaritate prietenoasă*. Familiaritate prietenoasă. Ha! Drăguţ!

— Nu eşti chiar tu… se bâlbâie Lila.

— *Mi-a spus că s-a logodit după ce prietena lui i-a scris „Cere-mă sau ia-ţi adio*!” *pe parbriz*. *Se* uită la ea. Nu? Atunci cine este? *Ne-am tăvălit pe podeaua atelierului până ce ne-am umplut de rumeguş*…

Lila are senzaţia că tot trupul i s-a transformat în gheaţă.

— Deci m-ai folosit doar ca… material?

Clatină mută din cap.

— Dar asta *este* pentru cartea ta, nu? Cea despre felul în care-ţi reconstruieşti viaţa? Ăsta e un capitol din cartea ta.

Nu spune nimic. Nu poate să se mişte. Parcă toţi muşchii i s-au lichefiat. Jensen bate cu degetul în paginile luate din imprimantă.

— Ţi-am spus tot. Ţi-am spus prin ce am trecut. Şi tu ai luat noaptea pe care am petrecut-o împreună şi ai… ai vomitat-o în ceva ce intenţionezi să vinzi?

— Pot… Pot să schimb detaliile. Pot…

— Cine dracului eşti, Lila?

O priveşte cu o expresie pe care nu a mai văzut-o la el. Seamănă inconfortabil de mult cu repulsia.

— Mi-ai spus că nu vrei o relaţie pentru că viaţa ta e prea complicată în momentul ăsta. Am crezut că ai avut nevoie de mine. Am înţeles. M-am gândit să stau deoparte, să aştept să se ducă norii şi să vedem ce se întâmplă apoi. Ştii, chiar am crezut că eşti o persoană foarte drăguţă. Doar o persoană drăguţă şi sinceră, cu multe pe cap. Pune foile pe masa din hol şi clatină din cap cu o expresie uluită. S-ar părea că încă nu mă pricep deloc la oameni. Se duce la uşă şi se opreşte în prag. Se întoarce şi trage aer în piept, ca şi cum ar încerca să se controleze. Ştii ceva? Irina a fost o prietenă absolut îngrozitoare. Dar cel puţin nu a pretins niciodată că ar fi altceva.

Îi mai aruncă o ultimă privire usturătoare şi iese pe uşă.

CAPITOLUL 28

Lila nu se aştepta să fie atât de afectată de reacţia lui Jensen; de această nouă versiune a lui, care o găseşte

respingătoare, care vede în ea o persoană pe care nu o mai recunoaşte. Nu şi-a dat seama câtă plăcere îi făcea să aibă în preajmă prezenţa lui blajină decât abia după ce n-a mai fost. Acum îi este imposibil să mai lucreze la carte. Până şi grădina pare întinată – o mustrare verde, imaculată. De fiecare dată când se aşază, îi aude vocea: *Cine eşti, Lila*?

Totul a devenit imposibil de limpede. Oare cum a putut să creadă că poate să scrie în felul ăsta despre viaţa ei, fără să se gândească la impactul asupra celor din jur? îşi aminteşte întrebarea pe care i-a pus-o Celie la pizzerie, îngrijorarea pe care a simţit-o când s-a întrebat cum o să reacţioneze fetele la povestirile ei. Nu a luat nici măcar o clipă în calcul sentimentele lui Jensen. Eleanor, în timpul plimbării cu câinele, o priveşte cu genul ăla de expresie care sugerează că reacţia lui nu e deloc surprinzătoare, chestie care nu o face pe Lila să se simtă mai bine.

— Cred că va trebui să stai de vorbă cu editura, spune Eleanor când Lila îi povesteşte ziua îngrozitoare pe care a avut-o.

— Fără incursiunile sexy, o să anuleze contractul. Şi atunci n-o să am niciun ban.

— Dar de capitolul ăla va trebui să scapi orice-ar fi. Îţi dai seama că n-ai cum să-l mai publici. Nu după asta.

Lila îşi lasă capul în mâini.

— Pe toţi dracii, El! Crezi că sunt o persoană oribilă?

— Nu. Cred că eşti o persoană care a trecut printr-o perioadă grea şi poate că s-a îndepărtat puţin de realitate. Eleanor se opreşte şi-i pune o mână pe braţ. Deşi, m-am întrebat, Lils, cum o să te simţi când o să fie publicate chestiile alea. Când scrii despre viaţa ta sexuală, eşti… expusă. Şi nu ştiu dacă te afli într-un moment potrivit – sau dacă eşti măcar persoana potrivită – ca să faci faţă unei astfel de situaţii. Chiar vrei să fii genul ăsta de persoană? Să-ţi expui viaţa intimă pentru bani? A fost altceva când ai scris că încercai să-ţi salvezi căsnicia – îmi dau seama că aşa ceva are valoare. Dar când scrii despre viaţa ta sexuală, asta nu încurajează până la urmă un fel de voyeurism? Te deschizi spre tot felul de prejudecăţi.

— Spune femeia care şi-a petrecut ultimul an şi jumătate…

— Ştiu, ştiu. Dar petrecerile la care m-am dus eu m-au afectat doar pe mine. Şi nimeni nu ştia cine eram. Nu e ceva care o să mă urmărească o viaţă întreagă.

Lila nu mai poate să vorbească. Aşa că vorbeşte Eleanor, cum fac prietenii buni când înţeleg adâncimea gropii în care te-ai afundat. Eleanor s-a apucat de cursuri de salsa. Se duce într-un loc din Waterloo plin de bărbaţi în vârstă îmbrăcaţi în costume exotice, care nu-şi doresc nimic mai mult decât să o învârtească pe ringul de dans. A început să-şi plătească şi masaje săptămânale, ca să rămână, zice ea, în contact cu trupul ei.

— Doar maseuze de vârstă mijlocie. Şi foarte puternice, care să nu se teamă să-şi folosească şi coatele. Sincer, mă simt minunat după aceea şi mă costă mult mai puţin decât petrecerile sexuale, dacă e să iei în calcul tot echipamentul şi pudra de talc. Ar trebui să încerci şi tu.

— Nu-mi permit, zice Lila.

Una dintre regulile de aur ale Francescăi, pe care o aplica întotdeauna, era ca, atunci când te simţi cuprins de disperare, să te mişti. *Fă ceva, draga mea*! *Fă o plimbare sau goleşte-ţi şifonierul sau sapă ceva în grădină*! *Orice te face să uiţi de gânduri şi să te concentrezi asupra trupului*.

Lila se uită la monitor de o oră şi patruzeci şi cinci de minute. Şi nu a reuşit decât să se cufunde din ce în ce mai adânc în melancolie. Când nu e melancolică, e agitată, iar creierul ei refuză să stea pe loc suficient cât să se poată concentra asupra lucrului. De fiecare dată când citeşte ce a scris, e copleşită de ruşine şi aude vocile furioase ale celor care vor citi.

Cine eşti, Lila?

S-a făcut brusc frig, ca şi cum iarna ar fi venit peste noapte, iar grădina i se pare rece şi neprimitoare înainte să scadă temperatura, aşa că se hotărăşte să-şi organizeze casa. Gene a venit cu trei cutii mari de carton de la Jane şi, fiindcă aşa e el, le-a lăsat pur şi simplu în holul de la intrare. *Fiindcă nu am loc în camera mea*. Faptul că în mod

clar nu e loc nici în holul de la intrare pare să nu aibă importanţă. La fel cum pare foarte firesc să numească acum biroul Lilei *camera mea*. Cu toate cutiile lui Gene şi cu exodul nesfârşit de lucruri pe care Bill le aduce întruna de la el, Lila are senzaţia că locuinţa ei a început să semene cu unul dintre acele magazine uşor excentrice de curiozităţi, în care poţi vedea un cap de elan aşezat pe o oală de noapte şi unde rafturile sunt pline de cărţi pe care nimeni nu o să le citească vreodată.

O să facă loc în pod. Cutiile lui Gene pot sta acolo, în felul ăsta o să facă măcar puţin loc în hol şi o să aibă senzaţia că a realizat ceva. În timp ce coboară, trece pe lângă Bill, care urcă. Tocmai s-a tuns şi arată ciudat, vulnerabil. Are un ziar la subraţ şi în mâna dreaptă o tavă cu două ceşti de ceai. Penelope e în spatele lui. Lila se întreabă în treacăt dacă vor să-şi bea ceaiul în pat.

— Oh, Lila, l-am văzut pe Jensen ieri.

Lila simte cum i se strânge stomacul când îi aude numele.

— S-a purtat foarte ciudat. Ba chiar mi-a cam retezat-o din scurt, sincer să fiu.

— Poate că l-ai prins într-un moment prost, spune Penelope. În mod normal, este atât de prietenos!

— Da, poate că a fost un moment prost.

Bill stă câteva clipe pe gânduri.

— Oh, mi-a spus să-ţi amintesc de copacul din faţă.

Lilei i se strânge inima la gândul că Jensen ar putea fi neprietenos. Pur şi simplu nu e în firea lucrurilor; ca şi cum cascadele ar începe să curgă în sus şi pisicile să latre asemenea câinilor. Şi e numai vina ei.

— O să fac puţină ordine în pod, spune ea, încercând să schimbe subiectul.

— Oh, bună idee! Vin şi eu să te ajut după ce terminăm ceaiul. Se întoarce spre Penelope. Tu oricum plecai în curând, nu-i aşa, draga mea?

Draga mea. Ceva în Lila se strânge când aude aceste cuvinte rostite cu atâta lejeritate şi nu-şi dă seama dacă durerea pe care o simte e din cauza absenţei mamei ei sau

din pricina acestei dovezi de iubire de care se pare că ea, una, nu poate să aibă parte.

— Da. Cameron Williams are mâine un examen de nivel patru şi trebuie să exersăm citirea partiturilor. Dar v-aş putea ajuta o vreme, dacă v-ar fi de folos.

— Eşti foarte drăguţă, dar nu trebuie. Cameron cred că are mai multă nevoie de tine.

Încă murmură ca doi porumbei despre game şi despre arpegii în timp ce Lila trage scara care duce în pod şi dispare deasupra lor.

Lila stă pe podeaua prăfuită şi priveşte în jurul ei, în aerul prea nemişcat, urmărind particulele de praf cum se aşază în lumina difuză, şi se întreabă dacă nu cumva a fost o idee foarte proastă. La urma urmei, podurile au un fel aparte de a-ţi stârni melancolia. Poate din cauza lucrurilor care stau de atâta timp pline de praf, neglijate, neiubite. Poate din cauza atâtor dovezi a unei vieţi de familie care nu mai există. Lila priveşte sumedenia de cutii din jur – vechea colecţie de CD-uri a lui Dan, pe care nu a mai luat-o cu el, măsuţa de cafea pe care a adus-o din casa părinţilor lui când s-au mutat prima oară împreună, sacii cu hăinuţele fetelor de când erau mici, pline de nevoi şi de afecţiune. Sunt şi alte cutii aici: trei pe care scrie *Francesca* şi pe care le-a adus Bill după moartea mamei ei, pline lucruri pe care, a spus, nu mai suporta să le vadă în jurul lui, dar pe care nici nu se îndura să le arunce.

Apoi Lila se gândeşte la cutiile lui Gene, care zac în hol, şi-şi aminteşte că are nevoie să facă totuşi ceva care să-i dea senzaţia că deţine cât de cât controlul asupra vieţii ei. Cel mai uşor o să-i fie să se ocupe de lucrurile lui Dan. Trage cutiile cu CD-uri, începe să se uite prin ele, apoi, copleşită de amintirea melodiilor pe care le ascultaseră împreună la începutul relaţiei lor, schimbă tactica şi începe pur şi simplu să dea cutiile jos din pod, fără să se mai uite în ele. O să-i trimită un mesaj când o să termine ca să-l întrebe dacă le mai vrea şi, dacă nu, o să le ducă pur şi simplu pe toate la un magazin caritabil. Şi cu asta o să scape deja de două cutii. Iar Marja n-are decât să ia

Greatest Hits de la U2 sau albumul *Smiths*, albume pe care a trebuit întotdeauna să pretindă că îi plăceau.

E în pod de aproape o oră când vine Bill. Capul lui grizonant apare prin trapă şi-i întinde o cană de ceai, pe care Lila o acceptă recunoscătoare.

— Vai de mine! zice el, privind în jur. Ce de lucruri!

Ca şi cum nu i-ar fi umplut casa cu ale lui, îşi zice Lila în gând, dar îi mulţumeşte pentru ceai şi trece mai departe, la cutia cu decoraţiuni de Crăciun. În cutia asta sunt globuri pe care le-a cumpărat Francesca şi decoraţiuni din argilă pictate neîndemânatic, făcute de fete la şcoală, pe care nu s-a îndurat niciodată să le arunce. Lila trebuie să facă un efort să nu se gândească prea mult la aceste Crăciunuri, pe care nu o să le mai aibă niciodată. Le sortează, dă la o parte tot ce e prea stricat pentru a mai fi folosit şi aruncă o sacoşă de gunoi plină cu beteală ruptă şi globuri sparte în holul de sub pod, simţind o vagă senzaţie de satisfacţie că a mai eliberat un spaţiu, oricât de micuţ.

Bill e lângă ea şi, în tăcere, ia la mână o cutie cu fotografii vechi. Îi atrage din când în când atenţia, ca să-i arate câte o fotografie cu ea de când era mică sau cu toţi trei în vacanţa din Scoţia, pe vremea când Lila era copil şi Francesca radia – ea radia întotdeauna –, aflată în acea etapă când părul începea să i se transforme din blond în cărunt. Râde înfundat uneori, arătându-i câteva dintre coafurile mai rebele pe care Lila le încercase în adolescenţă şi oftează uşor când dă de fotografii cu el şi Francesca în luna de miere, în Italia.

— Cred că ar trebui să o înrămez pe asta, spune el din când în când.

Fac o pauză la prânz şi Bill o ajută să care o parte din cutii la maşină. În portbagaj nu încap decât două cutii şi trei pungi, dar Lila hotărăşte să continue curăţenia din pod. Nu suportă ideea de a se aşeza în faţa laptopului, cu toate deciziile imposibile pe care le implică acest lucru.

Fetele sunt la Dan în seara asta, ceea ce înseamnă că, teoretic, poate face tot ce vrea, însă o parte din ea îşi

doreşte să fie cu ea – atunci conversaţia lor şi miliardele lor de nevoi şi pretenţii ar mai distrage-o de la tumultul din mintea ei.

Eliberează aproape o latură întreagă a podului – scaune vechi de răchită pe care acceptă, în sfârşit, că n-o să le recondiţioneze niciodată, covoare tocite pe care a crezut că s-ar putea să le mai folosească într-o zi, aparatură electronică stricată sau obiecte cumpărate din impuls (cele mai multe ale lui Dan) şi cutii peste cutii pline cu jucării de plastic, despre a căror existenţă uitase cu desăvârşire. Se uită la jucării întrebându-se dacă ar trebui să le ducă la groapa de gunoi ca să nu ajungă cumva la Dan, dar pare mult prea complicat în clipa de faţă – altă problemă pe capul ei –, aşa că se mulţumeşte să le împingă în partea mai joasă de sub acoperiş. În timp ce mută aceste cutii, dau peste căsuţa de păpuşi, iar Lila şi Bill scot la unison un *Ah*! şi se uită unul la celălalt cu nostalgie.

— Uitasem că e aici, spune Lila încet, trăgând-o mai în faţă ca să o vadă mai bine.

Bill se aşază pe un taburet de plastic de la Ikea.

— Oh, cât mi-a plăcut să o fac! zice el, aplecându-se ca să-şi treacă mâna peste streşinile acoperite de praf. Ai fost atât de încântată când ţi-am dat-o.

— Chiar am fost.

Lila o deschide, scoţând la iveală cele cinci camere dinăuntru. Văd scările micuţe, pe care Bill a lipit bucăţele de covor roşu. Şi cada sprijinită pe picioare în formă de gheare. Piesele de mobilier şi accesoriile au fost îngrămădite în cutii de plastic, pe care le deschid amândoi şi exclamă entuziasmaţi, minunându-se de perfecţiunea fiecărui obiect, de detaliile rafinate, de cât de mic este totul.

— Multe dintre ele sunt comandate de mama tocmai din Germania, spune Bill, examinând un set de farfurii. Era hotărâtă să ia ce e mai bun. S-a distrat grozav aranjând totul pentru tine.

— Cred că este cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată.

Se îmbrăţişează scurt, amândoi uşor stânjeniţi, şi Lila îşi pune capul pe umărul lui, simţindu-se recunoscătoare că există măcar un bărbat în viaţa ei care o consideră o fiinţă umană acceptabilă.

Lila tocmai apasă un întrerupător şi exclamă încântată în clipa în care lumina se aprinde în căsuţă, când capul lui Gene apare în gura podului.

— Hei, hei! Daţi o petrecere?

Pare în toane foarte bune. A fost la o audiţie în dimineaţa asta şi Lila bănuieşte că a mers bine. Când nu e aşa, Gene se retrage, de obicei, în camera lui preţ de câteva ore, ca să urmărească filmări cu el în tinereţe şi să-şi oblojească orgoliul rănit.

— Eliberăm nişte spaţiu, spune Lila. Şi am găsit căsuţa mea de păpuşi.

— Vai, ce frumuseţe! exclamă Gene.

— Bill mi-a făcut-o, zice Lila. Când am împlinit opt ani.

Îi ia câteva clipe să înregistreze schimbarea subtilă de atmosferă. Încă exclamă entuziasmată când se aprinde lumina, testând-o în fiecare încăpere ca să vadă dacă mai merge, când îşi dă seama că expresia cu care Gene priveşte căsuţa nu este una de admiraţie.

— Felicitări, Bill, spune el sec.

Şi urmează câteva clipe încărcate de tăcere.

— Violet n-a vrut s-o ţină în camera ei? întreabă Bill, care nu pare să fi băgat de seamă.

Lila face o grimasă.

— Lui Violet niciodată nu i-au plăcut prea mult păpuşile.

Păpuşile pe care Violet le moştenise de la Celie sfârşiseră mai toate cu tunsori punk sau membre amputate. Când Violet nu păruse prea încântată de ideea de a avea o căsuţă de păpuşi, Lila nu insistase. Nu voia ca această bijuterie să sfârşească precum atelierul lui Barbie.

— Păi, la urma urmei, e doar o căsuţă de păpuşi. Nu se dă în vânt toată lumea după aşa ceva, murmură Gene.

Se uită într-una din cutiile lui.

— Nu vrea toată lumea să se joace de-a casa.

— De fapt, mulţi copii se joacă de-a casa, spune Bill, mutând un vraf de albume de familie. Lilei îi plăcea tare mult când era mică.

— Sigur, dar îi plăceau şi alte lucruri. E în regulă să laşi copiii să facă şi lucruri mai aventuroase.

— E în regulă. Dar nu oricine îşi doreşte aventuri. Cred că Lila s-a bucurat foarte mult de căsuţa ei în timp ce a crescut.

— Ce-ar fi să lăsăm căsuţa şi să ne ocupăm şi de alte cutii? zice tăios Lila.

Se ridică în picioare, uşor aplecată de spate ca să aibă loc sub grinzi, şi se îndreaptă spre nişte cutii de lângă bazinul de apă. Trage una spre ea, dă la o parte capacul şi instantaneu simte cum ceva se rupe înăuntrul ei. E una dintre cutiile Francescăi. Priveşte scrisul de mână familiar, vede cutia de bijuterii a mamei ei şi nu-şi poate înăbuşi un suspin.

— Sunt lucrurile mamei, spune ea, fără să se adreseze cuiva anume.

Urmează o scurtă tăcere. Bill vine în spatele ei.

— Vrem să facem asta acum? întreabă ea, întorcându-se ca să se uite la el.

Bill îi pune blând o mână pe braţ.

— Cred că ar trebui. A trecut destul timp.

— Eu o să mă uit prin cutiile pe care le-a adus Jane, spune Gene din cealaltă parte a podului. Am o grămadă de obiecte de colecţie la care vreau să mă uit. Impresarul meu a spus că se organizează o convenţie a fanilor în curând şi că se gândeşte să includă *Escadronul Stelar Zero*.

Lila nu e sigură dacă o zice doar din diplomaţie sau dacă e cu adevărat interesat de vechile lui prostii cu *Escadronul Stelar*, dar e recunoscătoare.

Ea şi Bill petrec douăzeci de minute în linişte, sortând prin prima cutie. Găsesc diplome şi foi matricole pe care Francesca le-a păstrat de când a fost elevă şi altele păstrate din timpul copilăriei Lilei. Găsesc paşapoarte vechi şi carnete de cecuri expirate, bijuterii pentru

costume şi eşarfe demult demodate. Încearcă să fie nemiloasă, îşi spune că n-ar trebui să păstreze decât lucrurile pe care s-ar bucura să le aibă sau să le arate. Se gândeşte cum ar proceda Francesca. *Oh*, *Lila*, *scumpo*, *sunt doar obiecte*! *Păstrează câteva mai frumoase şi încearcă să te concentrezi asupra viitorului*.

Se opresc când ajung la scrisori. E una pe care Lila i-a scris-o din tabără, în care-i spune, cu scris rotund, de copil, cât de dor îi este de ea – şi ochii Lilei de azi se umplu de lacrimi. Sunt mai multe scrisori de dragoste de la Bill, legate cu o panglică de catifea de culoare închisă, pe care Bill le strânge câteva clipe la piept, apoi le aşază cu grijă lângă el. Apoi ajung la fundul cutiei, la scrisori pe care Francesca le-a trimis propriilor părinţi sau unor prieteni demult uitaţi, câtorva iubiţi din adolescenţă cărora le mărturisea dragostea de la distanţă. Lila găseşte o scrisoare de la cea mai veche prietenă a Francescăi, Dorothy, şi începe să citească despre călătoria mamei ei în Dublin.

— Oamenii nu mai scriu scrisori, dar ar trebui. Sunt minunate! Parcă aud vocea mamei, spune ea, trecându-şi privirea peste text. Oh, ce drăguţ! Povesteşte cum mama i-a cumpărat lui Celie o rochiţă de acolo. Cred că încă o am pe undeva. Era albă cu pătrăţele albastre. Violet n-a vrut s-o poarte.

Bill se întoarce spre ea ca să vadă ce citeşte. Se încruntă.

— Eşti sigură că a scris Dublin? Mi-a spus că a fost o singură dată în Irlanda, în copilărie. Cu siguranţă nu s-a mai dus acolo.

la scrisoarea din mâna Lilei şi o examinează.

— Din ce dată e?

Lila vede data înaintea lui. Cu zece ani în urmă.

— De ce scrie că Francesca a fost la Dublin? Noi nu ne-am dus niciodată acolo.

— E din 2006?

Sunt sigură că a fost minunat în Dublin. *Evident că Gene ţi-a dat întâlnire la The Temple Bar, normal*! *îmi*

imaginez ce vâlvă a făcut în clipa în care a intrat…

Lila încearcă să-i smulgă scrisoarea din mână, dar a citit şi Bill. Se uită la literele scrise de mână, apoi ridică privirea spre Gene.

— Francesca a fost în Dublin… cu tine?

— Hm, păi… A… Pot să iau eu asta?

Gene se apropie şi întinde mâna.

Atmosfera din pod devine încărcată. Parcă tot aerul ar fi fost supt de un vacuum misterios. Gene se uită pe rând la cei doi.

— Aveam o filmare acolo. Lila a venit… să stea câteva zile cu mine. Când nimeni nu zice nimic, Gene îşi masează ceafa. A fost o excursie scurtă. Hei, prietene, ne cunoşteam de mult timp…

Bill îl priveşte lung pe Gene, înţelegând ce înseamnă cuvintele lui fâstâcite, atitudinea lui nefiresc de stânjenită. Gene se uită la Bill, apoi la Lila.

— Nu a însemnat nimic, spune el în cele din urmă.

— Pentru tine! Nu a însemnat nimic pentru tine! A însemnat totul pentru mine!

— A fost doar o dată…

— Oh, în cazul ăsta, e în ordine.

— A fost… Gene scoate un sunet ca şi cum şi-ar drege vocea. Eram amândoi uşor deprimaţi. Eram cu Jane pe atunci, iar lucrurile erau complicate. Chestia cu menopauza… Nu îşi putea controla emoţiile, exagera totul. Iar mama ta, ei bine, ea…

— Ea ce?

— Oh, nu e nevoie să intrăm în amănunte!

Bill este complet rigid.

— Ba este absolut nevoie să intrăm în amănunte.

Gene face o grimasă. Oftează.

— Cred că Francesca era doar o idee… plictisită.

— *Plictisită*?

— Hei, îmi pare rău, a fost doar o… legătură mai veche, ştii? Nu ne-am putut abţine. Cum spuneam, ne cunoşteam de mult. E greu să rezişti în situaţii din astea.

Bill respiră greu. Stă nemişcat, cu privirea fixată pe o

rază de pe podea. Arată precum cineva care tocmai a încasat un pumn dur în stomac şi încearcă să-şi dea seama care dintre organele interne nu-i mai funcţionează. Apoi înghite în sec şi se îndreaptă tăcut şi brusc spre uşa podului. Printre protestele Lilei şi ale lui Gene, începe să coboare scara de metal.

— Bill!

Lila vrea să se ducă după el, dar Bill ridică o mână.

— Bill, unde te duci?

— Am nevoie de spaţiu, spune Bill cu voce joasă şi sugrumată.

Nu-i mai vede decât creştetul când aproape că a ajuns jos.

— Mă duc acasă.

Lila îl urmăreşte coborând cu grijă scările, cu o mână pe balustradă. Câteva momente mai târziu, aude uşa de la intrare închizându-se.

Casa e cufundată în tăcere. Capul Lilei se învârteşte. Se uită la Gene. Acesta ridică mâinile.

— De unde să ştiu eu că o să scrie o scrisoare despre asta?

— Dintre toate femeile din lume cu care puteai să te culci, a trebuit să o iei pe mama? A trebuit să distrugi singurul lucru care-i rămăsese lui Bill de la ea?

Îi tremură vocea. Dintr-odată, Lila erupe. Parcă treizeci şi cinci de ani de durere, frustrare şi pierdere explodează. Vrea să arunce cu cutia plină de scrisori în el. Vrea să-l arunce pe Gene din pod.

— Distrugi totul! Dumnezeule! Te bagi pur şi simplu în vieţile oamenilor fără să te gândeşti o clipă la felul în care o să-i afecteze asta.

— Scumpo, eu…

— Puteai s-o laşi în pace! Nu făcuseşi deja destul rău? îl iubea pe Bill! Şi tu n-ai putut suporta, nu? Ai profitat de singura şansă pe care ai avut-o ca să distrugi şi asta. Dumnezeule, eşti un monstru!

— Lila, scumpo…

— Ieşi! strigă ea. Ar fi trebuit să ştiu că o să distrugi

şi asta. Doar aşa faci tu, nu? Dai buzna, seduci, te plictiseşti şi distrugi fericirea tuturor. Eşti… eşti ca un fel de boală. Pleacă! Du-te! Nu vreau să te mai văd niciodată.

Şi Lila coboară tremurând scara şi fuge, plângând, în baia ei.

CAPITOLUL 29

În următoarele zile, Lila nu-şi poate alunga din minte imaginea lui Bill negru la faţă, felul în care brusc păruse parcă gol pe dinăuntru, ca şi cum piatra de temelie care îl susţinea se surpase brusc, făcându-l să se prăbuşească. Îi simte durerea şi şocul de parcă ar fi ale ei. Şi sunt ale ei, pentru că o vede întruna pe mama ei suindu-se în secret în avion şi ducându-se să facă sex cu singurul bărbat din lume pe care a jurat că nu vrea să-l mai vadă niciodată. Francesca, despre care Lila avusese întotdeauna convingerea că deţine secretele înţelepciunii desăvârşite în buclele ei cărunte şi vesele, făcuse cea mai proastă alegere pe care şi-o putea imagina, iar acum Lila are senzaţia că propria busolă morală a dispărut odată cu a lui Bill.

Gene a plecat. Auzise mişcare prin casă, paşi apăsaţi pe scări, câteva cuvinte murmurate câinelui, dar plângea mult prea tare ca să-i acorde mai multă atenţie. Coborâse din pod după o oră şi-şi găsise biroul eliberat, canapeaua strânsă, cearşafurile împăturite şi pernele aşezate frumos într-o parte. Privise spaţiul în care fusese tatăl ei şi nu simţise absolut nimic, poate doar un regret înciudat că fusese atât de proastă încât să-l primească iar în viaţa ei. Când văzuse biletul pe care scrisese *îmi pare rău*, îl mototolise în pumn şi-l aruncase în coşul de gunoi.

Bill nu-i mai răspunsese la telefon şi îi trimisese doar un mesaj scurt, după al patrulea apel.

Draga mea, ştiu că ai intenţii bune, dar, crede-mă, acum trebuie să fiu singur.

Însă a doua zi, după o noapte de somn agitat şi întrerupt, se dusese acasă la el. Draperiile fuseseră trase şi aşteptase zece minute până când Bill răspunsese la uşă. Când o deschisese, Lila rămăsese şocată de felul în care arăta – mai rău decât când murise Francesca fiind brusc

mai cărunt şi mai fragil. Căsuţa era învăluită într-o atmosferă rece şi goală, ca şi cum prezenţa lui nu mai era suficientă ca să o transforme într-un cămin.

— Te rog, vino acasă! spusese ea, punându-şi mâna peste a lui în timp ce beau un ceai. A plecat.

— Nu pot, draga mea. Trebuie să stau o vreme singur, să diger chestia asta. O să vin să-mi iau lucrurile când o să fiu pregătit.

Venise în schimb Penelope, a doua zi, să-i ia medicamentele. Avea ochii sticloşi, încărcaţi de tristeţe, ca şi cum ea ar fi fost cea ale cărei amintiri fuseseră distruse.

— E atât de trist, spusese simplu, în timp ce-i lua punga de pastile din dulapul de medicamente. Mă simt... neajutorată.

Îi strânsese încheietura Lilei cu mâna ei subţire şi o privise fără niciun cuvânt preţ de câteva momente, înainte să plece.

Două zile mai târziu, Bill venise cu un geamantan gol şi îşi luase o parte din lucrurile şi obiectele personale. Sunase la uşă, ca şi cum ar fi fost un musafir, şi fusese scrupulos de politicos. Lila se simţise ca şi cum ea ar fi fost cumva vinovată, chiar în timp ce îl asigurase că Gene plecase, că locul lui era acolo, că aveau nevoie de el.

— Mama chiar te-a iubit, să ştii, îi spusese, aşezată pe pat în timp ce el îşi împacheta cu grijă lucrurile, împăturind fiecare cămaşă cu o precizie militară. Indiferent de hotărârile stupide pe care le-a luat, trebuie să ştii asta.

Bill scosese un oftat lung şi se aşezase lângă ea, pe pat.

— Ştiu. Tocmai de-asta mi-e imposibil să înţeleg. Ştia că e ridicol. Ştia că o înşelase în repetate rânduri în timp ce fuseseră împreună. Am vorbit despre el de nenumărate ori, despre faptul că nu se putea baza pe el, despre cât de furioasă era pe el... Pur şi simplu nu pot să înţeleg cum s-a lăsat iar păcălită. Apoi Bill tăcuse, cufundat în gânduri. Ştii, am simţit că ceva nu era în regulă. Mi-am amintit, după ce m-am uitat la dată. A existat o perioadă în care a

fost mai distantă. Nu-mi puteam da seama exact ce era cu ea. M-am gândit că, dacă o las în pace, o să-i treacă. Mi-a spus că se duce să stea cu Dorothy, în Nottingham, câteva zile. Nu m-am gândit nicio clipă…

Nu termină fraza.

— Aşa că ai lăsat-o în pace.

— Ştii, eu… nu prea mă descurc când vine vorba de emoţii. Am crezut că era doar o fază pe care avea nevoie să o depăşească. Nu mi-am dat seama că era vorba… *de el*.

Vocea i se încordează când se referă la Gene. Nu-i poate rosti numele.

— Îmi pare atât de rău, Bill! Dar noi tot te iubim. Am vrea tare mult să vii acasă.

— Cred că acolo e casa mea, spusese el încet.

Şi cuvintele o străpunseseră ca un pumnal. O oră şi jumătate mai târziu, observase că el lăsase portretul Francescăi.

Vineri, se duce din nou la Bill. Se hotărăşte să intre în supermarketul din capătul străzii ca să-i ia nişte flori, ca un gest de împăcare, deşi nu e ceva ce ţine cu adevărat de ea. Se plimbă pe culoare, gândindu-se, apoi le alege pe cele mai frumoase pe care le găseşte şi care nu sunt crini – de la moartea mamei ei, crinii îi amintesc de înmormântări: nişte lujeri înalţi, de un roşu aprins. Cercetează găleţile încercând să aleagă cel mai frumos buchet cu putinţă, apoi, din impuls, mai ia unul, ca şi cum ar putea să-i arate, prin simpla cantitate de flori, cât de mult înseamnă pentru ea. Când ridică privirea, vede o femeie lângă ea, care se uită la flori ca şi cum ar încerca să se hotărască pe care să le ia. Chiar în clipa în care înregistrează această scenă, Lila vede că lângă femeie este Jensen, îmbrăcat în echipamentul de lucru. Lila îşi îndreaptă brusc spatele şi roşește, ca şi cum ar fi fost prinsă făcând ceva rău.

— Bună, zice ea, simţindu-şi dintr-odată gura uscată.

— Bună, Lila, spune el, dar nu zâmbeşte.

— Oh, tiveşti Lila!

Vede cum femeia o reevaluează, ca şi cum ar vedea-o

dintr-o perspectivă nouă. Are părul roşu-deschis aranjat într-un bob şic şi poartă un tricou polo negru şi blugi albi. Are aerul unei femei care ştie exact cine este şi nu se teme câtuşi de puţin de părerea celorlalţi.

Lila îi aruncă o privire lui Jensen, care are în mână un coş mic de cumpărături: vin roşu, salată şi un pui, cam ce ar cumpăra cineva care pregăteşte o cină pentru doi.

— Ce mai faci? întreabă ea ezitant, încercând să ignore privirea femeii.

— Bine, răspunde el, dar chipul îi e lipsit de orice expresie.

Nu se poate abţine.

— Îmi pare atât de rău, Jensen, răbufneşte ea.

— Da, spune femeia calm, înainte ca Jensen să poată răspunde. Ar trebui. Hai să mergem acasă!

Sub privirile Lilei, femeia îl ia de cot pe Jensen şi amândoi se întorc cu spatele şi se îndepărtează.

Fetele au fost deosebit de ţâfnoase în timpul cinei, s-au tot certat din cauza unui ursuleţ de pluş care lipseşte şi de care niciuna dintre ele nu-şi amintea înainte ca Lila să-l coboare din pod. Nu sunt impresionate de tentativa ei de a găti cina (pui la tavă, pe care l-a scos din cuptor cu douăzeci de minute mai târziu decât ar fi trebuit) şi devin furioase când le zice că Dan vrea să le aibă la el joi săptămâna asta (el are un eveniment la muncă şi se pare că Marja nu e în stare să se descurce singură cu trei copii). Le-a spus fetelor că Bill o să stea câteva zile la el acasă şi că Gene a plecat la nişte filmări. E prea complicat să le explice adevărul. Când Celie dispare la etaj, în camera ei – trântind uşa, într-un gest tipic de adolescentă – şi Violet se aşază în faţa iPadului, Lila nu are energia necesară de a încerca să le convingă să mai stea. Curăţă în bucătărie, încercând să se concentreze asupra unei emisiuni insipide de la radio, îl plimbă pe Truant pe stradă, apoi, în sfârşit, după ce Violet s-a băgat în pat, îşi umple cada şi se scufundă recunoscătoare în apa fierbinte. Şi apoi, când nu mai suportă tăcerea, îl sună pe Gabriel.

— Hei, Bella! răspunde el numaidecât.

Pare vesel, ca şi cum s-ar bucura să o audă.

— Ce mai faci?

Ar vrea să-i răspundă la fel de vesel, dar e prea greu pentru ea.

— De fapt… Trec printr-o perioadă proastă. Şi m-am gândit că ar fi plăcut să aud o voce prietenoasă.

— Îmi pare rău. Ce s-a întâmplat?

Îi povesteşte despre pod şi despre scrisoarea pe care au găsit-o, iar Gabriel o ascultă cu atenţie, apoi oftează adânc.

— Oh, e urât.

— Nu ştiu ce să fac.

— Nu ştiu, sincer, dacă poţi să faci ceva în momentul ăsta. S-ar putea să fie nevoie să-l laşi pur şi simplu pe tatăl tău vitreg să spumege puţin. Sunt sigur că o să se întoarcă atunci când o să fie pregătit.

— Crezi?

Ea nu e atât de sigură. Bill nici măcar n-a mai trecut pe la ele de când şi-a luat bagajele.

— E o chestiune de mândrie. A fost rănit în orgoliu. Oricât de bătrân ar fi, asta doare. Mai ales când lovitura a venit de la tatăl tău biologic.

Lila nu e convinsă că aşa e. Durerea lui Bill pare mult mai adâncă. Nu e doar orgoliu: a văzut cum structura de rezistenţă a vieţii lui s-a prăbuşit sub ochii ei. Dar e atât de plăcut să stea de vorbă cu Gabriel, încât nu-l contrazice.

— Şi tu ce mai faci?

Îi povesteşte cât de ocupat e la muncă – au venit două proiecte gigantice, un centru de odihnă şi relaxare şi o casă pentru un multimilionar, care se răzgândeşte zilnic în chestiuni majore. Lucrează de acasă în seara asta, din biroul lui din fundul grădinii. Vocea lui e veselă, uşor detaşată. Este, îşi spune Lila cu o senzaţie neplăcută, o conversaţie pe care ar putea să o aibă cu un coleg de la muncă.

— Lennie ce mai face? întreabă ea.

— E bine. Foarte entuziasmată de piesa cu Peter Pan. Deşi se întoarce epuizată de la repetiţii.

Vorbesc o vreme despre şcoală şi despre piesele în care au jucat şi ei (Gabriel a fost de trei ori Robin Hood, Lila a fost un ceainic într-un colaj de poezioare pentru copii mici) şi despre emisiunile TV la care s-au uitat, apoi apa începe să se răcească, aşa că Lila se apleacă şi dă drumul la robinet.

— Ce faci? întreabă el după câteva clipe.

— Oh, am dat drumul la robinet. Se răcise apa. Sunt în cadă.

— Eşti în cadă.

Vocea lui are o notă contemplativă, ca şi cum ar analiza perspectiva. O face să râdă.

— E spaţiul meu sigur.

— Nu ştiu dacă eu i-aş spune un spaţiu sigur. Nu dacă aş fi acolo, în orice caz.

Un fior îi străbate corpul.

— Oh, de ce? Eşti periculos în baie? glumeşte ea.

— Sunt periculos în orice loc în care eşti tu goală.

— Asta e sigur.

Îşi aminteşte dintr-odată de livingul lui, de mâinile şi picioarele lor încălecate, de urgenţa momentului.

— Ai spus că o să mai facem asta, zice ea lejer, flirtând – tonul lui a făcut-o uşor nesăbuită.

— O s-o facem. Dar cred că, până atunci, ar trebui să-mi dai mai multe detalii despre ce faci în baie.

Se pregăteşte să glumească, dar ceva din vocea lui o opreşte.

— Hm, mă gândesc la tine, clar. Şi... înghite în sec. Mă gândesc la tine.

— Şi ce faci când te gândeşti la mine?

A coborât vocea şi asta o ameţeşte uşor.

— Chiar vrei să ştii?

— Da.

— Vrei să avem conversaţia *asta*?

— Oh, categoric vreau să avem conversaţia asta.

Lila nu a avut niciodată conversaţia *asta*. A încercat o singură dată, cu Dan, dar el a fost mai întâi descumpănit şi a spus că nu suna ca ea, apoi, când a încercat iar, a făcut o

glumă proastă şi a spus că suna ca o actriţă ieftină de filme porno, iar Lila s-a supărat atât de tare, încât n-a mai încercat niciodată.

— Asta-i ceva nou, spune ea, precaută.

— Îmi plac lucrurile noi.

Aşa că Lila are conversaţia asta. Îi spune, cu voce joasă, ce face. Sau cel puţin ce face femeia care se pretinde a fi, ţinând cont că Lila stă, de fapt, în apă călâie, sperând din tot sufletul că niciuna din fetele ei nu trage cu urechea la uşa băii. Este încurajată de atenţia lui totală, de vocea lui coborâtă, de răspunsurile lui tot mai scurte, şi-şi lasă imaginaţia să zboare. Când îi spune şi el ce face, se simte ameţită de putere. Se pare că e mai uşor decât credea. Trebuie pur şi simplu să uiţi de orice altceva, să te scuturi de inhibiţii, cuvânt cu cuvânt, să închizi ochii şi să te laşi condusă de acest sine imaginar, mult mai sălbatic şi dezinhibat decât tine. Conversaţia se dovedeşte a fi extrem de eficientă şi are un final sonor şi foarte satisfăcător.

Lila stă întinsă în baie, complet nemişcată, ascultându-l cum respiră.

— Eşti bine? întreabă ea după un minut.

— Sunt… foarte bine, zice el. A fost… neaşteptat. Dar fantastic. Mulţumesc.

Mulţumesc pare un răspuns nepotrivit, dar Lila hotărăşte că e întotdeauna bine să fii politicos. Încă e euforică, nu-i vine să creadă că a reuşit să producă un astfel de răspuns cu doar câteva cuvinte rostite într-un telefon. E şocată de cât de intimă a fost întreaga experienţă, de încrederea pe care o implică. „Tocmai am făcut asta”, repetă întruna o voce din mintea ei. „Tocmai am făcut chestia aia”.

— Tu ai reuşit? întreabă el.

— Da, minte ea.

Şi Gabriel scoate un *hm* care ar putea reprezenta satisfacţie sau poate doar faptul că îi pune la îndoială cuvintele.

— Şi când o să ne vedem? întreabă ea după o pauză.

— Curând. Lasă-mă să scap de săptămâna asta de

coşmar şi o să facem ceva drăguţ împreună!

— Sună bine, spune ea. Nu-mi strică ceva frumos la care să mă gândesc.

Apoi, dintr-odată, Violet deschide uşa băii şi rămâne acolo, în pijamaua turcoaz, încruntată.

— Mamă, am nevoie să fac treaba mare şi Celie e în baia cealaltă, cu o mască idioată pe faţă, şi nu vrea să iasă.

— Trebuie să închid, spune Lila grăbită, apoi încearcă să-şi schimbe expresia îmbujorată şi uşor visătoare în ceva care să semene cât de cât cu preocupare maternă.

CAPITOLUL 30

Interludiul neaşteptat de la telefon cu Gabriel face ca următoarele zile să fie suportabile. Sincer, chiar avea nevoie, pentru că încă simte absenţa lui Bill din casă ca pe o rană deschisă. Şi fetele încep să pună întrebări despre absenţa lui Gene. Lila face eforturi să depăşească fiecare zi, găsind motive să nu se aşeze la birou – face curat, iese la plimbare, îl scoate pe Truant sau o însoţeşte pe Eleanor la sală.

Eleanor e veselă, se pare că lunile precedente au fost deja şterse din mintea ei. S-a înscris pe o platformă de dating pentru vedete de mâna a doua – se pare că meseria ei de make-up artist a ajutat-o să treacă selecţia – şi, de câte ori se întâlneşte cu Lila, este plină de poveşti despre foşti actori de seriale care i-au trimis mesaje în privat sau cântăreţi de pop de prin anii ’90 pe care nu i-a recunoscut.

— Cam jumătate din ei sunt influenced sau DJ de prin Ibiza despre care n-am auzit niciodată, dar e plăcut să vezi că stârneşti interes.

Lila îi povesteşte episodul din baie şi Eleanor e încântată.

— Este fantastic! Atât timp cât nu intenţionezi să scrii despre asta.

— Categoric, nu o să scriu despre asta, zice Lila.

Încă nu ştie ce o să-i spună Anoushkăi. Contractul trebuie să sosească în orice zi şi Lila trebuie să-i spună că nu poate să scrie cartea aşa cum au planificat. A luat în

considerare sute de alternative pe care să le sugereze editurii, dar nici măcar ea nu e prea încântată de ele.

Viaţa merge mai departe după divorţ – o călătorie încărcată de emoţii.

Cum să-ţi găseşti fericirea interioară reorganizându-ţi dulapul de sub scări.

Ce discut dimineaţa cu câinele, după ce copiii au plecat fără să-mi adreseze niciun cuvânt.

Îl sună pe Bill în fiecare zi, însă acesta nu vrea să mai discute nimic legat de mama ei şi conversaţiile devin greoaie după ce epuizează subiectele legate de fete şi de meniul pentru cină. Noaptea, Lila se ceartă în mintea ei cu Francesca: „Cum ai putut să-l răneşti pe Bill în felul ăsta? Cum ai putut să-l alegi pe Gene?” Mama din amintirile ei pare să fi dispărut şi să fi fost înlocuită de o femeie pe care Lila nu o cunoaşte, iar asta e ca şi cum ar fi pierdut-o a doua oară.

Lila se duce să o ia pe Violet de la şcoală cu căşti în urechi. Pare să aibă nevoie să audă în mod continuu cuvinte care să-i acopere gândurile, aşa cum s-a întâmplat imediat după ce a părăsit-o Dan. Nu pare să conteze ce anume ascultă atât timp cât îi alungă vocile din propria minte.

Locul de joacă este ciudat de gol când ajunge. Îi ia câteva minute ca să-şi dea seama. O altă mămică, pe care o recunoaşte din vedere, iese pe uşa şcolii şi, când trece pe lângă Lila, îi zâmbeşte vag.

— Şi tu, ha?

Lila se încruntă şi îşi scoate căştile din urechi.

— Poftim?

— Ai uitat că e repetiţie în seara asta? La fel ca mine?

Repetiţia! Cu toată nebunia din viaţa ei, Lila nu a deschis niciun e-mail de la şcoală săptămâna asta. Dar îşi aminteşte vag că trebuia să fie o repetiţie la un moment dat.

— E azi?

— Mai durează o oră.

— Oh, pentru Dumnezeu!

Lila se uită la ceas. Face douăzeci de minute până acasă şi alte douăzeci înapoi. Acesta este vacuumul temporal maternal, sunt orele nesfârşite pierdute aşteptând, ferestrele de timp care nu sunt niciodată suficient de mari pentru a putea face ceva util. Oftează.

— Da, şi eu. Blestemul mamelor care şi muncesc. Nu reuşesc niciodată să ţin pasul cu e-mailurile.

Femeia are păr blond, tuns într-un bob ciufulit, şi genul de haine care indică o viaţă profesională, cel puţin part-time.

— Cred că mă duc să beau o cafea. Nu are niciun rost să mă duc până acasă doar ca să am de unde să mă întorc, spune ea. Apoi se uită la Lila. Poţi să vii cu mine, dacă vrei.

Oferta e ezitantă, dar aparent sinceră. Lila s-a ţinut întotdeauna oarecum la distanţă de celelalte mămici, dar e destul de sigură că aceasta nu face parte din gloata bârfitoare. A mai văzut-o singură, pândind de la o oarecare distanţă, la fel ca Lila. Şi are o faţă plăcută şi prietenoasă.

— Sigur, spune ea, dintr-odată recunoscătoare că nu trebuie să rămână singură cu gândurile ei. Ar fi minunat.

Cafeneaua este aproape goală la ora asta; se închide la cinci şi înăuntru sunt doar două persoane, cu laptopuri în faţă, fiecare în câte un colţ, care se prefac că nu-i observă pe angajaţii care mătură asiduu pe lângă scaune. Pe femeie o cheamă Jessie, fiul ei e în clasa a şasea şi are un magazin de materiale pentru arte plastice la trei kilometri distanţă. Îşi creşte singură copilul şi şi-a cumpărat un apartament acum doi ani. Când se aşază la masă cu cănile de cafea şi câte o felie de prăjitură de lămâie, se uită la Lila şi spune:

— Trebuie s-o zic. Nu prea cunosc lumea de la şcoală, dar am auzit ce ţi s-a întâmplat şi doar voiam să-ţi spun… că îmi pare rău. Trebuie să-ţi fi fost foarte greu să treci prin asta în fiecare zi.

Nu există nicio notă de prefăcătorie în vocea ei. Nu încearcă în mod subtil să afle mai multe de la ea, nu o judecă. Privirea ei este clară, sinceră şi plină de empatie.

Lila încearcă să-i răspundă la fel de deschis.

— Mda, n-a fost tocmai grozav.

— Fostul meu soţ a dispărut când Hal încă era bebeluş. Se pare că nu era făcut să fie tată. Îşi dă ochii peste cap. Ne ajută totuşi cu bani, aşa că măcar face ceva.

Vorbesc o vreme despre cât de epuizant este să faci totul singură, despre teama că poate greşesc, că, în timp, copiii lor vor fi afectaţi de faptul că nu au o prezenţă paternă în viaţa lor. Despre plăcerea de a nu fi nevoită să te consulţi cu nimeni când iei o hotărâre sau de a nu găsi pantaloni abandonaţi pe podeaua din baie. Lila se întâlneşte atât de puţin cu alte femei în afară de Eleanor, încât a uitat cât de plăcută poate fi o astfel de conversaţie lejeră, în care-ţi împărtăşești cu umor eşecurile şi frustrările, care te face să-ţi dai seama că nu eşti singură. Aplecându-se spre ea, ca şi cum ar vrea să se ascundă de restul încăperii, Jessie îi zice Lilei că, din când în când, inventează câte o întâlnire de afaceri într-un loc îndepărtat doar ca să-şi convingă părinţii să-l ia pe Hal la ei şi să câştige o noapte liberă.

— Serios? Şi ce faci cu ea? întreabă Lila, fermecată de sinceritatea şi de zâmbetul viclean al lui Jessie.

— De cele mai multe ori, mă prăbuşesc pur şi simplu şi rămân aşa. Am o mulţime de idei măreţe – o să petrec o noapte în oraş sau o să mă delectez cu o seară întreagă de răsfăţuri. Dar sincer, de cele mai multe ori, mă trântesc cu nasul în pernă şi deja sforăi la ora nouă.

— Nu ai niciun... prieten bărbat? Scuză-mă, sună foarte aiurea.

Jessie râde ironic.

— Ar fi cineva, dar e complicat. Cel puţin, e complicat pentru mine. Nu mi-e niciodată clar. Tu?

Lila se gândeşte puţin.

— Există cineva, dar suntem la început. O luăm încet, pas cu pas.

Când o spune aşa, aproape că poate să creadă că e cumva planul ei acest ritm inegal, ca şi cum ea l-ar fi orchestrat. Îşi dă seama brusc că ar putea să o placă pe

Jessie; simte o vagă uşurare la gândul că în drumurile viitoare la şcoală o să zărească şi o faţă prietenoasă. Îi face mare plăcere această incursiune neaşteptată în viaţa normală – doar câteva cuvinte banale schimbate într-o conversaţie lejeră cu o persoană care gândeşte la fel.

— Doamne, dar m-am săturat atât de tare de acest pas cu pas! Tu nu? Crezi că există vreun bărbat pe lume care să spună pur şi simplu: *Hei, îmi placi. Hai să facem* asta? Ţin minte că, atunci când eram tânără, chiar credeam sincer că aşa merg lucrurile. Îţi place cineva, lui îi place de tine şi gata! începeţi să vă întâlniţi. Parcă genul ăsta de bărbat a dispărut pur şi simplu de pe faţa pământului.

— Fostul meu soţ era genul ăsta, spune Lila, amestecând în ceai. Până când a plecat cu alta, evident.

Lila refuză să se gândească la Jensen.

— Bărbaţii sunt atât de dificili, nu-i aşa? Tipul ăsta cu care mă văd… Ridică privirea, dintr-odată stânjenită. iartă-mă, este prea mult?

— Câtuşi de puţin! zice Lila.

S-ar putea chiar să-i facă bine să audă altă femeie povestind despre viaţa ei amoroasă complicată.

— Mă văd cu el de ceva vreme. Dar încep să cred că îi este frică de angajamente.

— De ce?

— Nu ştiu exact cum să definesc relaţia noastră. Ieşim din când în când, e foarte drăguţ, sexul e super. Dar nu-mi dă senzaţia că facem vreun progres. Nu prea te poţi baza pe el, e foarte vag când sugerez să organizăm o întâlnire pentru joacă între copii sau chiar să începem să ne vedem ceva mai regulat.

Lila simte o strângere de inimă în clipa în care recunoaşte situaţia.

— Cât de des îl vezi?

— Vorbim mult. Dar de văzut, îl văd cam o dată pe săptămână. Adică în mod serios, la o întâlnire.

— Te duce cu zăhărelul, spune hotărât Lila.

Simte o satisfacţie ciudată în faptul că a reuşit să

recunoască fenomenul.

Jessie se încruntă.

— Mi-a explicat o prietenă, continuă Lila. Există un gen de bărbat care te ţine atârnată, oferindu-ţi mereu firimituri – mesaje, telefoane, câte o întâlnire din când în când –, dar pentru care nu eşti niciodată o prioritate. Aşa e?

— Mă duce cu zăhărelul?

Jessie face o grimasă.

— Nu ştiu. E mai drăguţ decât atât.

— Eleanor mi-a citit o listă întreagă. Cu siguranţă există genul ăsta de oameni.

Lila se simte brusc inundată de solidaritate feminină.

— Acum sunt atât de multe chestii care nu existau când eram noi tinere. Am senzaţia că îmi trebuie un manual ca să învăţ la ce trebuie să fiu atentă.

Jessie mănâncă o bucată de prăjitură. E frumuşică, fiind genul care nu are nevoie de machiaj – piele netedă şi pistruiată, gene lungi, de un maro-deschis. Lila bănuieşte că are maximum 35 de ani.

— Ah! Nu vreau să mă gândesc că ar fi vreun Don Juan. Chiar îmi place. Asta mă enervează. Dă deoparte restul prăjiturii, iartă-mă, n-ar trebui să te plictisesc cu asta.

— Nu, spune Lila plină de zel. E important să vorbim despre astfel de lucruri. Femeile trebuie să se susţină reciproc, nu? Şi tu pari foarte drăguţă. Şi eşti superbă, evident. Sunt sigură că există o mulţime de alţi bărbaţi care să fie mai direcţi. Nu-I lăsa să te facă să-ţi pierzi timpul!

Jessile clatină din cap.

— Nu. Chiar e drăguţ. Nu cred că... nu cred că o face intenţionat. E doar... este...

Oftează şi, dintr-odată, pare uşor sfioasă.

— E posibil să-l fi văzut.

— Poftim?

— Are un copil la noi la şcoală.

O greutate ca de gheaţă se prăbuşește în stomacul

Lilei. Parcă trupul ei ştie dinainte ce o să spună Jessie.

— E tatăl lui Lennie. O fetiţă subţirică, poartă ochelari. El e arhitect. Gabriel.

Lila nu mai e sigură ce face faţa ei din acel moment. E vag conştientă că încuviinţează din cap şi repetă pe un ton neutru:

— Gabriel.

Jessie vorbeşte repede acum, cuvintele ieşind din ea ca într-o spovedanie.

— Am început să vorbim într-o cafenea, anul trecut. Soţia lui a murit, ştiai? Nu sunt sigură că ştiu prea mulţi amănuntul ăsta. Şi la începutul anului şi-a mutat fata la şcoala noastră. Şi e foarte drăguţ. Serios, când suntem împreună, e minunat. De-asta e totul atât de confuz.

În Lila porneşte un adevărat taifun. Totul pare să se învârtească într-un vortex uriaş. Vocea lui Jessie se aude mai tare, apoi mai încet, ca şi cum nu ar mai fi decât pe jumătate acolo, acoperită de un sunet ca de tunet. Îi aude cuvintele – *Sexul e fantastic*. *Avem o conexiune extraordinară*! *Nu vreau să-l forţez, a trecut prin atâtea*… *Nu vrea ca lumea să bârfească despre noi* –, dar asta nu înseamnă că nu ştie ce să spună, mai degrabă are senzaţia că buzele i s-au lipit, ca şi cum cuvintele ar fi un concept abstract, iar ea nu mai este în stare să le formeze.

— Eşti bine?

Se concentrează. Jessie o priveşte cu atenţie.

— Hm, mă doare capul. M-a apucat brusc. Mi se mai întâmplă.

Îşi freacă fruntea.

— Oh, Doamne! Te-ai albit toată. Vrei o pastilă? Să-ţi aduc nişte apă.

Jessie caută prin geantă. Lila încearcă să calculeze cât de repede poate să plece. Fiecare fibră din trupul ei vrea să se repeadă la uşă.

— Ştii, cred că am nevoie de aer. O să… o să mă întorc la şcoală.

— Nu te duce singură! Trebuie să fii cu cineva dacă nu te simţi bine.

Jessie începe să-şi adune lucrurile.

— Nu. Nu, sunt bine. Termină-ţi ceaiul! Lila ridică o mână. Eşti foarte drăguţă. Eu… îmi pare foarte rău. A fost… Mi-a făcut mare plăcere să stăm de vorbă.

Înainte ca Jessie să apuce să se ridice, îşi ia geanta şi-şi face drum printre mesele goale, ieşind în stradă, în lumina puternică a după-amiezii. Abia dacă îi aude vocea lui Jessie – *Poate ne vedem mâine*! – când uşa se închide în spatele ei.

CAPITOLUL 31

Celie

Ceva se întâmplă acasă la tata. Marja stă foarte mult timp pe canapea sau se ascunde în dormitor când Celie şi Violet sunt acolo. Înainte, gătea mereu ceva special în serile în care veneau ele – cratiţe întregi de mâncare asiatică sau boluri uriaşe cu paste şi salate, toate aranjate pe măsuţa lor din bucătărie, urmate de îngheţată sofisticată la desert, ca şi cum ar fi încercat să se folosească de momentul cinei ca să-i facă să se simtă o familie. Acum însă le zice doar să-şi aleagă ceva din meniul de livrări la domiciliu, albă la faţă şi parcă cerându-şi scuze, apoi se retrage. Când e în living, ea şi tata vorbesc aproape mereu în şoaptă. Celie s-a întrebat o vreme dacă era din cauza ei; şi-a petrecut ultimele optsprezece luni dându-i de înţeles Marjei, printr-un milion de moduri subtile, că, deşi e obligată să fie acolo, no să-i considere niciodată pe ea şi pe Hugo *familia* ei. Marja vrea ca toată lumea să uite ce a făcut, cum l-a furat pe tata de la mama, şi să se poarte ca şi cum ar fi o familie minunată de pe Instagram. Are un ton fals prietenos când vorbeşte cu Celie, îi oferă mostre de produse cosmetice şi tot felul de lucruri pe care le-a cumpărat, dar pe care se pare că nu poate să le mai folosească. Dar Celie face eforturi să nu-i vorbească niciodată altfel decât monosilabic şi are grijă ca, imediat ce tata o lasă să se ridice de la masă, să se ducă în camera pe care o împarte cu Violet şi să stea pe telefon. Este enervant, pentru că Hugo vrea mereu ca Violet şi Celie să se joace cu el, iar tata spune mereu: *Hai, fetelor*,

staţi şi cu el jumătate de oră! Dar cine vrea să se joace cu un băiat de şase ani? Dacă voia o bonă, Marja trebuia să-şi angajeze una.

A văzut-o pe Marja transformându-se dintr-o femeie atletică, cu umerii enervant de definiţi şi cu colanţi Lululemon într-o balenă mare şi grasă, iar Celie se întreabă uneori dacă tatii îi pare rău că a lăsat-o pe mama pentru ea acum, când s-a schimbat, dacă asta o să-l îndepărteze de Marja, dar tata pare la fel de fermecat, se învârteşte mereu în jurul ei, o întreabă dacă e bine, îi strânge mâna când crede că Celie nu se uită. E revoltător felul în care sunt atât de drăgăstoşi unul cu celălalt în faţa ei, ca şi cum ea ar trebui să pretindă că nu se întâmplă. Acum însă Marja e aproape tot timpul sus, iar Celie se întreabă dacă încăpăţânarea ei de a nu-i arăta Marjei nicio fărâmă de afecţiune a avut în sfârşit efect. Ce-i drept, se simte oarecum ciudat, ţinând cont de faptul că o să vină un copil. Şi nici măcar nu e sigură că mama l-ar mai vrea pe tata înapoi după tot acest timp. Nu vrea să apară şi alte complicaţii în viaţa ei. Pentru că lucrurile sunt foarte ciudate acasă – Bill încă stă la el, Gene e plecat la filmări şi casa e goală şi foarte tăcută. Şi mama e preocupată, face băi lungi şi iese mereu să plimbe câinele, cu căştile pe urechi. Şi are expresia aia, cu colţurile gurii lăsate în jos, fără să-şi dea seama că-i face buzele să-i pară subţiri. Şi dacă vrei ceva, trebuie să o întrebi de două ori, pentru că nu ascultă cu adevărat. Celie s-a uitat o dată în telefonul ei – parolele mamei sunt penibile, mereu sunt Celiel, Violetl sau ceva de genul ăsta –, dar nu a găsit mare lucru prin mesajele ei, doar câteva în care îl roagă pe Bill să se întoarcă acasă. La început, Celie a crezut că poate s-au certat, dar mama îi tot spune că îl iubeşte, iar el îi repetă că are nevoie de spaţiu. Celie a întrebat-o pe Violet dacă l-a supărat cu ceva pe Bill – şi-a amintit când Violet a folosit hârtia lui specială, cu monogramă ca să deseneze extratereştri –, dar Violet zice că n-a făcut nimic. Aşa că ea şi sora ei îşi petrec viaţa trecând de la o atmosferă ciudată la alta.

A vorbit cu Martin despre asta, când s-au dus împreună la autobuz după ce au fost la Clubul de Animaţie săptămâna trecută. El a făcut un storyboard întreg despre un nou frăţior, pe care şi l-a imaginat ca pe un monstru gigantic care-i mănâncă părinţii, până la ultima fereastră în care l-a înfăţişat ca pe un nou-născut micuţ, care semăna cu un viermişor. A explicat grupului că povestea se baza pe sentimentele lui, pe ce simţise când mama lui rămăsese însărcinată cu tatăl lui vitreg.

— Îţi place fratele tău? îl întrebase ea. Fratele tău vitreg, vreau să zic.

— Mi-e frate pe jumătate, spusese el. Da, e în regulă. E un şmecher mic. Martin se uitase la ea. Nu eram sigur că o să-l plac, fiindcă la început tatăl meu vitreg mi s-a părut un idiot. Dar e ciudat. Când m-am dus prima oară la spital să-l văd, a fost… nu ştiu. O chestie mică. Şi nu am avut niciodată un frate, aşa că presupun că a fost… plăcut? Poate fi foarte enervant uneori şi intră în camera mea când nu are voie. Dar da, îmi plece să-l am în preajmă.

— Eu cred că o să-l urăsc pe copilul lui taică-meu, spusese Celie, aşezându-se pe unul dintre scaunele din staţia de autobuz, care sunt montate înclinat şi ai mereu impresia că aluneci de pe ele. Am senzaţia că totul e numai din vina lui.

— Cum aşa?

— Păi, dacă n-ar fi apărut copilul, poate că tata s-ar fi întors la mama până la urmă. Şi acum… gata!

Martin se gândise preţ de câteva clipe.

— Nu ştiu. Mătuşa mea s-a întors la unchiul meu, deşi a făcut un copil cu altcineva. Uneori, când doi oameni se iubesc foarte mult, găsesc o cale.

Celie încearcă să se gândească dacă mama şi tatăl ei se iubeau foarte mult. Nu şi-i aminteşte să se fi îmbrăţişat prea mult în ultimii ani în care au fost o familie, nici măcar să-şi fi zâmbit prea mult. Mama lucra mereu, tata era mereu plecat şi îşi vorbeau cam tăios, mai puţin când erau în vacanţă.

— Cred că încă sunt supărată pe tata şi pe Marja. Aşa

că probabil o să fiu supărată şi pe copilul lor, spusese ea.

— Ar trebui să vorbeşti cu tatăl tău.

Doar că Celie nu are genul de tată cu care să poţi sta de vorbă. O singură dată îi spusese că nu-i plăcea să vină la el acasă şi el îi răspunsese că nu o să se simtă mereu aşa, iar când ea îi răspunsese că *ba da, n-o să-i placă niciodată*, se enervase şi-i spusese că era *dificilă în mod intenţionat*. Şi că, atunci când o să fie mai mare, o să afle că viaţa e complicată, că lucrurile nu merg întotdeauna aşa cum vrei şi trebuie să te adaptezi. Nu se obosise să-i mai spună ceva după asta. Şi Marja încercase să vorbească cu ea o dată, înainte să rămână gravidă. Se aşezase lângă ea în timp ce îşi mânca micul-dejun şi-i spusese că înţelegea că probabil avea sentimente complicate legate de noua situaţie şi că n-o să încerce să-i ia locul mamei ei. Celie aproape că pufnise în râs. „N-ai putea nici măcar să începi să-i iei locul mamei”, voise să-i spună. În schimb, se lăsase să alunece fără niciun cuvânt de pe taburetul înalt şi-şi luase bolul de cereale sus, în camera ei. Nu vorbeşte cu fetele de la şcoală despre părinţii ei. Ai Sorayei şi ai lui Harriet încă sunt împreună şi are senzaţia că nu ar înţelege cu adevărat. Ar fi vorbit cu Gene, dar el nu se mai oboseşte nici măcar să trimită mesaje de când are de lucru. Nici măcar nu ştie în ce ţară filmează. Bill îi trimite din când în când câte un mesaj foarte politicos, în care-i spune că speră că e bine, că îşi face temele şi că o să se vadă cât de curând, dar e ca şi cum ar primi un mesaj de la un profesor – ciudat de protocolar – şi nu ştie niciodată cum să-i răspundă altfel decât să-i trimită nişte pupici. Bill nu înţelege nici măcar emoticoanele.

Celie se duce pe jos la casa tatălui ei, târându-şi picioarele şi cu ochii în telefon. Mama probabil a dus-o pe Violet acolo direct de la şcoală – de obicei, opreşte în stradă şi aşteaptă în maşină până ce vede că Violet a intrat. Celie, fiindcă e mai mare, a primit o cheie de la casă, dar oricum sună de fiecare dată la uşă, ca să le dea de înţeles că nu consideră locul ăsta casa ei. Stă pe verandă, întrebându-se dacă mama şi-a amintit să-i

împacheteze trusa de toaletă şi să i-o lase când a adus-o pe Violet. Weekends trecut a uitat, iar tata a trebuit să o ducă până acasă la ele ca să o ia, chestie care l-a deranjat foarte tare, deşi n-a trebuit nici măcar să coboare din maşină. Se pare că nu-i place să o lase singură pe Marja, deşi mai sunt câteva luni până se naşte copilul.

Nimeni nu răspunde la uşă. Celie sună din nou, lăsându-şi degetul pe sonerie până ce numără la cinci, deşi ştie că asta o să-l enerveze pe tata. Tot nu răspunde nimeni. În cele din urmă, scoate din geantă cheia pe care i-a dat-o şi-şi descuie singură.

Casa Marjei este întotdeauna imaculat de ordonată, dar astăzi prin living sunt împrăştiate jucăriile lui Hugo, o farfurie cu firimituri, o carte deschisă, o pernă pe jos. Celie rămâne în uşă şi priveşte în jur. Se duce în bucătărie – radioul încă e pornit şi vede pe masă un mesaj scris în grabă.

A trebuit să o duc pe Marja la spital. Sun-o pe mama să vină să te ia!

Tata x

Nici măcar *îmi pare rău*. Doar *Sun-o pe mama să vină să te ia*!

Celie priveşte biletul, simţindu-se iritată de nepăsarea tatălui ei, dar şi vag uşurată că va putea să se ducă acasă în seara asta. Pune biletul înapoi pe masă şi se aşază câteva momente la insula din bucătărie. Apoi se ridică, deschide dulapul unde sunt gustările şi-şi ia o ciocolată scumpă, neagră şi cu alune, despre care ştie că se vinde cu două lire la magazinul din colţ. Lasă ambalajul pe blatul din bucătărie şi urcă la etaj. În casa Marjei, trebuie să-ţi laşi pantofii la uşă; are podea din lemn de culoare deschisă şi covoare crem, dar Celie rămâne încălţată, frecându-şi cu nădejde tălpile de fiecare treaptă, în speranţa că a mai rămas ceva mizerie pe ele.

În dormitorul Marjei, totul e pus la punct: toate hainele sunt frumos împăturite sau atârnate în spatele uşilor închise ale şifonierului încastrat, care nu au nici măcar mânere. Trebuie să le apeşi într-un loc anume ca să

le deschizi. Patul e făcut frumos, cu două pernuţe ton în ton aşezate pe fiecare pernă mare şi una din acele pături care nu sunt pături întinsă la picioarele patului. Celie deschide şifonierul şi se uită la hainele Marjei, care sunt aproape toate crem, negre sau albe. Este, sincer, cel mai plictisitor şifonier pe care l-a văzut vreodată. Deschide sertarele, pregătită să fie oripilată de lenjeria sexy, dar toţi chiloţii Marjei sunt simpli, gri sau negri, cu un singur set de chiloţi şi sutien din mătase, cu ceva dantelă. Marja nu are multe lucruri, nu ca mama, dar are produse de îngrijire şi parfumuri scumpe.

O casetă plină cu machiaje este aşezată cu grijă, alături de o oglindă cu lupă, pe o măsuţă de toaletă din faţa ferestrei. Celie se aşază şi începe să deschidă diferitele tuburi, ca să încerce culorile. Îşi conturează ochii cu rimelul Chantecaille al Marjei, apoi foloseşte paleta de umbre de la Chanel. Pielea Marjei este mai închisă la culoare ca a ei, aşa că fondul de ten nu i se potriveşte, dar foloseşte un blush şi un anticearcăn, apoi îşi examinează cu atenţie faţa în oglinda cu lupă, căutând coşuri sau pori deschişi.

După ce termină cu faţa, miroase parfumurile. Sunt opt sticle diferite şi le încearcă pe toate pe încheietură, până când mirosurile se amestecă şi nu mai poate să le deosebească. Testează crema de mâini pe dosul palmei, frecând-o cu degetul arătător până ce intră în piele, la apoi crema hidratantă, extrem de scumpă, şi o miroase. Are un parfum floral. Priveşte tubul o vreme, apoi se ridică şi se duce în baia adiacentă. Stoarce tubul şi un vierme de cremă albă iese şerpuind din gaură, apoi face acelaşi lucru de două ori, până când tubul e aproape gol. Pune dopul la loc şi trece la parfumuri, deşurubează capacele care se desfac şi varsă lichidul preţios, de culoare aurie, în chiuvetă. Umple apoi sticlele cu apă. Face acelaşi lucru cu demachiantul de lux al Marjei, apoi cu serul pentru riduri. În cele din urmă, clăteşte urmele din chiuvetă şi pune cu grijă sticlele înapoi pe măsuţa de toaletă. Mai priveşte o dată în jur, apoi în sfârşit coboară la parter şi o sună pe

mama.

— Nu pot să înţeleg de ce tatăl tău nu e în stare să-i programeze vizitele la medic în zilele în care sunteţi la mine. Lila clatină din cap în timp ce o duce pe Celie acasă. Mie mi-a trimis mesaj doar cu zece minute înainte să o iau pe Violet de la şcoală.

— Nu mă deranjează, spune Celie.

Lila îi aruncă o privire şi expresia i se înmoaie.

— Îmi pare rău. N-ar trebui să mă plâng de tata în faţa ta. Şi nici pe mine nu mă deranjează, zice ea.

Îi întinde o mână. La urma urmei, staţi o noapte în plus cu mine. Hei, ce-ai zice să comandăm ceva în seara asta? O pizza mare şi nesănătoasă, cu extramozzarella şi orice fel de topping vreţi.

De când a plecat Bill, mâncarea gătită de mama este atât de îngrozitoare, încât Celie se grăbeşte să spună *da* cu mai mult entuziasm decât ar fi vrut să arate. Dar mama nu pare să observe. Nu s-a mai machiat de o săptămână. Părul îi e prins într-o coadă la spate, are cearcăne pronunţate sub ochi şi e a treia oară când poartă acelaşi pulover săptămâna asta. O vreme, mama arătase iar ca înainte, însă acum arată ca un om bolnav, care abia s-a dat jos din pat ca să răspundă la uşă.

— Când se întoarce Gene? întreabă Celie.

Mama îşi păstrează privirea fixată asupra drumului.

— Nu sunt sigură, spune ea. E… e… Cred că filmarea asta o să-l mai ţină departe o vreme.

Celie îşi priveşte genunchii. Simte amestecul de miros de parfum de pe mâini şi i se face uşor greaţă. Crede că ar fi putut să discute cu Gene despre ce a făcut. Nu prea există altcineva căruia să-i poată spune fără să facă o scenă.

— Dar sigur o să se întoarcă?

Mama face faţa aia tipică situaţiilor când ştie ceva, dar nu vrea să spună.

— Nu ştiu, scumpo. O să vorbesc cu el la un moment dat şi o să vedem cum facem.

Mama o roagă pe Celie să o ia pe Violet a doua zi de

la şcoală. Se pare că are o întâlnire importantă şi, deşi Celie se văicăreşte şi spune că şcoala lui Violet e în cealaltă direcţie şi că va trebui să aştepte o veşnicie din cauza repetiţiilor, mama insistă că ea nu se poate duce. Se poartă foarte ciudat. Nu a mâncat mai mult de o felie de pizza la cină şi şi-a dat seama că a vorbit toată noaptea la telefon cu Eleanor, pentru că a auzit-o mormăind chestii de genu *ştiu*. *Ştiu*. *Dar pur şi simplu nu ştiu ce să-i spun*! când a trecut pe lângă uşa închisă a dormitorului ei.

— Celie, foarte rar te rog să faci ceva. Dar azi am nevoie să o iei pe sora ta de la şcoală. Bill o s-o ia mâine, dar el nu poate să ajungă azi, iar tu termini la timp orele ca să te duci după ea.

Ce egoişti sunt părinţii!

Celie ajunge la locul de joacă la cinci fără un sfert, cu cincisprezece minute mai devreme faţă de ora la care termină Violet, şi mănâncă un pachet de Ghipsuri cu sare şi oţet, pe care l-a cumpărat pe drum. Ar fi trebuit să cumpere unul şi pentru Violet, dar, cum n-a făcut-o, trebuie să le mănânce repede şi să arunce punga înainte ca sora ei să o vadă – altfel n-o să mai tacă toată seara şi o să-i spună întruna cât e de rea. Celie s-a simţit vinovată toată ziua pentru treaba cu parfumurile. Nu îşi dă seama ce a apucato cu o zi în urmă şi o parte din ea a aşteptat ca tata s-o sune şi s-o întrebe ce mama dracului a fost în capul ei, să-i spună că e o persoană detestabilă. Dar tata nu a spus absolut nimic. Gândul la ce a făcut a apăsat-o din ce în ce mai puternic întreaga zi, pulsându-i undeva în spatele capului, gata parcă să explodeze. În timp ce aşteaptă, îi scrie un mesaj lui Martin – vârfurile degetelor înroşindu-i-se de frig.

Am făcut o chestie ciudată acasă la taică-meu.

Îi povesteşte despre parfumuri şi despre creme. Urmează o scurtă pauză, apar cele trei puncte, iar Celie crede că o să-i spună că e un monstru sau că nu vrea să mai vorbească niciodată cu ea. Poate că o să facă la fel ca Mina şi ca fetele şi o s-o ignore şi el. Punctele rămân acolo atât de mult timp, încât Celie ajunge să regrete că i-a spus.

Apoi apare mesajul lui Martin:

Când mama s-a cuplat cu tatăl meu vitreg, am umblat în sertarul ei, i-am luat toate anticoncepţionalele şi le-am aruncat pe fereastră, în grădina vecinilor. Cred că mi-am închipuit că în felul ăsta o să-i opresc şi n-o să mai facă nimic. În schimb, m-am ales cu un frăţior. Ha-ha!

P.S. Dar nu am mai văzut niciun pui de vulpe anul ăsta, deci cine ştie ce s-a întâmplat?

O face să râdă şi se simte mai puţin ciudat, dar, peste câteva momente, sentimentul de anxietate revine, ca un nod mare în stomacul ei, ca şi cum s-ar aştepta să se întâmple iar ceva îngrozitor.

E aproape cinci când se deschid uşile şcolii primare şi copiii încep să se reverse afară din clădire, trăgând ghiozdane după ei sau strângând câte o foaie în mână. Locul de joacă s-a umplut între timp de părinţi, iar Celie îşi ţine capul plecat, gluga trasă şi ochii în telefon, ca să nu fie nevoită să vorbească cu cineva care să o ştie de pe vremea când venea aici şi care să comenteze cât de mult a crescut ori să spună alte tâmpenii de-astea de adulţi. Aşa că nu-şi dă seama din prima clipă că Violet, când se apropie, nu este singură. Lângă ea, ţinând-o de mână şi cu un zâmbet larg pe toată faţa, este Gene, care schimbă câteva cuvinte cu doamna Tugendhat. Profesoara îşi apasă o mână pe piept ca şi cum ar încerca să-şi ţină inima să nu sară de acolo. Vorbesc preţ de câteva clipe, iar Gene încuviinţează viguros din cap, apoi îşi pune mâna pe braţul doamnei Tugendhat şi, când în sfârşit pleacă, aceasta îşi atinge braţul, fără să pară măcar că e conştientă de gestul pe care-l face.

— Hei, puştoaice! zice Gene, trăgând-o pe Celie spre el ca s-o îmbrăţişeze.

Mereu face aşa, ca şi cum nici măcar n-ar observa dacă vrei sau nu să fii îmbrăţişat.

— Credeam că eşti plecat la filmări.

Face o grimasă ciudată preţ de câteva clipe. Apoi zâmbetul revine.

— Sunt! Dar am terminat ceva mai devreme şi îmi

era dor de voi, aşa că m-am gândit să trec pe aici şi să vă conduc până acasă. Nu pot să stau mult, trebuie să mă întorc la lucru, dar voiam să vă văd matriţele astea turtite.

Şi, deşi este groaznic de enervant şi poartă tricoul ăla cretin cu Greateful Dead care-l face să pară un hipiot bătrân, Celie simte ceva înăuntrul ei prăbuşindu-se de uşurare.

CAPITOLUL 32

Lila

— Şi? Ce ai de gând să-i spui?

Eleanor şi Lila sunt la lansarea unei noi game de produse de machiaj. Lui Eleanor i se trimit suficiente mostre gratuite cât să-şi poată deschide propriul butic şi Lila e mereu bucuroasă să primească ceva gratis, mai ales că habar nu are ce mai este acum la modă. Se află într-o încăpere în stil georgian, cu ferestre care se întind din tavan până în podea, iar câteva persoane care sunt, evident, modele în afara serviciului împart pahare de şampanie şi apetitive minuscule, cele mai multe imposibil de recunoscut. La marginea încăperii, oamenii stau în faţa unor oglinzi luminate, încercând testerele gratuite pe fundalul unei muzici ambientale. Eleanor combină trei nuanţe diferite de fond de ten pe obrajii Lilei, oprindu-se şi încruntându-se în timp ce Lila priveşte cu jind după porţiile micuţe de peşte cu cartofi prăjiţi în conuri de hârtie care trec prin faţa lor, însă nu suficient de aproape ca să poată ajunge la ele.

A petrecut o săptămână întreagă încercând să se hotărască ce să-i spună lui Gabriel Mallory când o să-l vadă, l-a ignorat mesajele – în ultimele două îi sugera să iasă la cină, iar într-unul îi spunea *dolecezza* – şi a inventat un termen-limită la carte ca să evite să se ducă la şcoală după Violet. S-a simţit îngrozitor timp de două zile, apoi s-a trezit cu mintea limpede, doar cu o furie arzând mocnit în ea. E furioasă pe el, pe duplicitatea lui şi e furioasă pe ea însăşi pentru că nu şi-a dat seama de jocul lui.

— Nu ştiu. M-am gândit puţin la asta (de fapt, numai la asta se gândeşte în fiecare clipă în care e trează) şi cred

că vreau să-l întreb ce şi-a imaginat că face. Cum mama naibii a putut să creadă că eu şi Jessie n-o să ne întâlnim până la urmă şi n-o să vorbim una cu cealaltă?

— Şi Jessie e doar una despre care ştii.

S-a gândit şi Lila la asta. Se tot gândeşte la ce a spus Gabriel despre fosta lui soţie, că „vedea lucruri care nu erau acolo”, la faptul că părinţii Victoriei nu mai vor să stea de vorbă cu el. Aşteaptă ca Eleanor să ia un tampon de bumbac, pe care i-l trece cu atenţie pe sub ochi.

— Mă gândeam să-i scriu o scrisoare. Să-i spun cât de oribil m-a făcut să mă simt şi cum am presupus că eram amândoi prea maturi pentru rahaturi de genul ăsta.

— Vorbeşti precum cineva care nu a intrat niciodată pe un site de dating.

— E chiar aşa de rău? exclamă Lila, clipind îngrozită spre Eleanor.

— E o adevărată junglă. Dacă jungla ar fi populată de personaje duplicitare, ferchezuite şi toxice. S-ar putea să fie de preferat jungla autentică. Oh, nu! Nu nuanţa asta! Arăţi ca Maria Antoaneta.

— Crezi că o scrisoare e o idee proastă?

Eleanor ia un ruj, îi scoate capacul, apoi îl testează pe dosul palmei.

— Problema este că îl tratezi ca pe o persoană care a) o să se obosească să-ţi citească scrisoarea şi b) o să se gândească la ce a făcut. Tot ce mi-ai povestit sugerează că nu e genul nici într-un caz, nici în celălalt. Închide gura!

Lila aşteaptă ca Eleanor să o dea cu ruj.

— Aşa că scapă basma curată?

— Nu. În primul rând, pentru că o să-i spui şi acestei Jessie. Oh, da, ăsta arată mai bine!

Se trage în spate şi dă aprobator din cap.

Asta e partea grea. Lila vrea să-i spună lui Jessie, pe care a plăcut-o din prima clipă. În mod clar, nu are nicio vină în toată povestea asta. Simte un fel de responsabilitate de soră mai mare faţă de această femeie – şi ea e tot mamă singură, şi ea e dusă de nas. Dar dacă Jessie n-o s-o creadă? Dacă o s-o considere pe Lila

vinovată? Pentru că, în mod evident, se întâlnea cu Gabriel dinaintea ei. Dacă povestea asta o să creeze încă o dramă pe terenul de joacă din faţa şcolii? Gândul că toată lumea ar putea afla de această ultimă umilire – că femei precum Philippa Graham sau Marja o să vadă că a fost trădată de încă un bărbat – este prea greu de suportat.

Eleanor îi întoarce scaunul, ca Lila să se poată vedea în oglindă. Arată chiar bine, observă Lila, de undeva, de departe.

— Pur şi simplu… nu ştiu dacă pot.

— De ce? E o nuanţă foarte discretă.

— Nu asta! Să-i spun lui Jessie.

Eleanor îşi dă ochii peste cap.

— Şi aşa se perpetuează patriarhatul.

— Oh! Acum sunt responsabilă pentru oprimarea tuturor femeilor?

— Dacă nu-i spui, eşti responsabilă pentru două dintre ele.

— Ah! Cum ajungem să fim noi responsabile pentru ce lasă în urmă nişte bărbaţi care se poartă ca nişte nenorociţi?

Eleanor nu spune nimic.

— Ce?

— Nu sunt sigură că eşti *complet* lipsită de vină în situaţia de faţă.

— L-am cerut scuze lui Jensen.

Eleanor ridică din umeri.

— Mie, personal, mi s-au părut nişte scuze superficiale.

— Crezi că ar fi trebuit să spun mai mult?

— Hm… *Da*?

Lila se gândeşte la asta în timp ce se întorc spre staţia de metrou. Asta a fost partea cea mai rea – şi probabil motivul pentru care nu s-a simţit atât de distrusă de sfârşitul poveştii cu Gabriel pe cât s-ar fi aşteptat. A fost atât de obsedată de cioara de pe gard, în persoana lui Gabriel Mallory, încât nu s-a mai gândit deloc la vrabia din mână, la bărbatul mult mai bun ale cărui sentimente le-a

călcat în picioare. De câte ori şi-l aminteşte citind capitolul ăla scos la imprimantă, de câte ori revede şocul de pe chipul lui, simte o ruşine atât de profundă, încât îi coboară aproape până în tălpi. E o senzaţie oribilă, care o îngheaţă, ca un frig care-ţi intră în oase în cea mai cumplită zi de iarnă.

— Nu cred că o să stea de vorbă cu mine.

— Atunci trimite-i un mesaj lung, în care îi explici cât de idioată ai fost, asumă-ţi întreaga responsabilitate pentru tot ce-ai făcut şi spune-i că speri că într-o bună zi o să te ierte, mai ales că n-o să mai publici cartea. Se întoarce să se uite la Lila şi se opreşte o clipă. Ai anulat contractul, nu?

Lila face o grimasă.

— Oh, Lila! Pentru Dumnezeu!

Problema e că Lila nu ştie cum s-o facă. Ştie că trebuie să anuleze cartea. Contractul a ajuns în cutia ei poştală, urmat câteva zile mai târziu de un reminder digital care-i amintea vesel să nu uite să-l semneze. îl deschisese, se uitase la suma cu atât de multe zerouri şi-i venise să plângă. Nu are nicio altă cale de a câştiga bani – nu câţi bani îi trebuie ca să întreţină pe toată lumea. A luat în calcul mii de alternative, dar toate ideile care-i vin îi par nepotrivite până şi ei. Dan i-a redus pensia alimentară, economiile ei au ajuns atât de jos încât abia dacă-i mai ajung de benzină şi nu are idee din ce vor putea să trăiască ea şi fetele, l-a trimis săptămâna trecută un cec lui Jensen pentru ultima tranşă de plată la grădină. El nu i-a răspuns ca să-i confirme că l-a primit şi Lila n-a fost surprinsă. Dar au fost ultimii bani pe care i-a încasat din drepturi de autor şi nu s-a simţit în stare să-i ceară lui Bill, ţinând cont că el nici nu mai vrea să locuiască împreună cu ele.

Nu are încotro, îşi spune. Va trebui să vândă casa. Şi cumva acest gând se combină cu furia rece a ultimelor două luni, iar Lila reuşește în sfârşit să găsească energia de a face ceva.

— Bună. Mă întrebam ce mai faci.

Lila a găsit numărul lui Jessie pe grupul de Whats-

App al şcolii. S-a arătat interesată să vină la magazinul ei şi să cumpere materiale pentru lucrări artistice. E o minciună, dar suna mai bine decât „Aş vrea să vin şi să-ţi smulg inima din piept cu mâinile goale”. A ajuns cu patruzeci de minute mai devreme de ora la care trebuie să se ducă să o ia pe Violet şi acum stă în magazinul micuţ, stivuit până-n tavan cu tuburi de vopsea, coli A3 şi materiale pentru arte şi meşteșuguri şi respiră aerul în care se simte un uşor miros de terebentină.

— Mult mai bine, mulţumesc, spune ea, încercând să ignore nodul din stomac.

— Te-ai albit toată în cafenea. Ţi se întâmplă des?

Jessie poartă un şorţ de modă veche, bleumarin. Părul îi este ridicat cu agrafe, are un aer proaspăt şi e foarte drăguţă. Lila o priveşte cu coada ochiului în timp ce serveşte o clientă: o femeie în vârstă, care numără banii pentru două suluri de lână cu degetele chircite, afectate de artrită. Îi e uşor să-şi imagineze cât de atrăgătoare i s-a părut lui Gabriel. Misterul este de ce a mai vrut pe altcineva în acelaşi timp.

— Vrei un ceai? Pot să dau o fugă în spate şi să fac cât timp nu am clienţi.

Lila refuză.

— De fapt, zice ea, trebuie să discut ceva cu tine.

Se pare că Jessie este suficient de perspicace cât să detecteze schimbarea din tonul ei. O priveşte îngrijorată pe Lila preţ de câteva clipe, apoi iese din spatele tejghelei.

— Ce e? întreabă ea, direct.

— E foarte jenant.

— Spune!

Zâmbetul lui Jessie a dispărut.

— Durerea de cap care m-a lovit când… când ne-am cunoscut. N-a fost o durere de cap. A fost…

Lila înghite în sec.

— A fost doar o reacţie în urma şocului în clipa în care ai menţionat numele lui Gabriel Mallory. Pentru că…

Este oribil ce se petrece pe chipul lui Jessie. Parcă ştie deja şi toată faţa ei o imploră pe Lila, fără cuvinte, să

nu o spună.

— Eu… M-am văzut şi eu cu el. Credeam că sunt doar eu.

Preţ de câteva clipe, totul pare să împietrească în magazin.

— Gabriel… Gabriel s-a întâlnit *cu tine*?

Tot sângele i s-a scurs din obraji. Preţ de o clipă, Lila se întreabă dacă aşa a arătat oare şi ea când Jessie i-a spus acelaşi lucru. Totuşi, bănuieşte că ea n-a fost la fel de fotogenică.

— În ce sens te-ai *văzut cu* el?

— Am făcut sex. Şi vorbeam aproape în fiecare seară.

Gura lui Jessie se cască.

— De când?

— De vreo două sau trei luni. Iar chestia cu sexul s-a întâmplat… în ultima lună.

Amândouă tresar în clipa în care se aude clopoţelul de la uşă. Se întorc la unison şi intră un bărbat în cămaşă în pătrăţele şi pantaloni de culoarea somonului, ţinând în mână o listă. O priveşte cu ochi mijiţi, apoi se uită la ele.

— Îmi trebuie nişte *goaşe*. Aşa se pronunţă?

El le zice *goaşe*.

Urmează o tăcere scurtă.

— *Guaşe*, spune Jessie, amorţită. Sunt aici.

Îl conduce pe bărbat până într-un colţ al magazinului, unde toate vopselele sunt expuse în tuburi mici şi albe.

— Să nu vă duceţi până acolo, acelea sunt acuarele.

Se întoarce la Lila. Încă are o expresie rigidă, de şoc.

— Dar ce a…

— Care e diferenţa? bubuie vocea bărbatului din cealaltă parte a magazinului, uitându-se la tuburi.

— Poftim?

— Între guaşe şi acuarele. Se pot amesteca? Sunt pentru soţia mea. Eu nu mă pricep. Dacă mă gândesc bine, nu se pricepe nici ea. Încearcă să-şi găsească un hobby pentru sănătatea mintală, i-am spus că ar fi mai ieftin un Valium, dar se pare că medicul ei este de altă părere. Ha-ha!

E încântat de propria glumă. Jessie clatină încet din cap.

— Hm… Guaşele se aseamănă cu acuarelele, dar sunt mai puţin opace. Au un procent ridicat de cretă, spune ea, ca şi cum ar recita cuvintele.

— Sunt mai ieftine?

— Ce?

— Care sunt mai ieftine?

— Depinde.

Jessie se întoarce brusc spre Lila, cu o expresie uluită.

— Eşti *sigură*?

— Că m-am culcat cu el? Hm, da.

— Care? repetă bărbatul.

Pierzându-şi răbdarea, Jessie îşi îndreaptă din nou atenţia spre el.

— Depinde de marcă. Preţurile sunt afişate la raft.

Stă împietrită în loc, cu mâinile atârnându-i pe lângă ea, aparent încă încercând să digere vestea pe care i-a dat-o Lila.

— Îmi pare atât de rău, zice Lila. Evident, dacă aş fi ştiut că are pe altcineva, nu m-aş fi apropiat de el.

— Nu a spus nimic despre mine?

— Niciun cuvânt.

Şi asta pare să o rănească pe Jessie mai mult decât orice altceva. Lila nu se poate abţine. Ezită o clipă, apoi spune:

— Trebuie să te întreb ceva. Îţi spunea într-un anumit fel? Altfel decât pe nume.

Bărbatul face doi paşi înapoi spre ele.

— Puteţi să-mi spuneţi unde găsesc ocru ars?

Jessie strânge din ochi.

— Este un galben mai portocaliu, spune ea, arătând cu mâna spre un raft din spate. Toate au etichete.

Apoi revine la Lila.

— Îmi spunea *Carina*. Înseamnă *drăguţă*. Era un alint între noi.

— Mie-mi spunea *Bella*. Era alintul meu.

— *Bella*, repetă Jessie.

— Şi cadmiu?

— *Pe raft*! spune Jessie, mai tare de data asta. Apoi, adresându-i-se Lilei: Dar nu înţeleg. Mă văd cu el de aproape un an.

— Îţi jur că nu a spus niciun cuvânt! Am crezut… Am crezut că încă nu a trecut peste moartea soţiei lui.

— Şi eu la fel.

— Mă scuzaţi că vă întrerup conversaţia, dar trebuie să găsesc culorile astea.

— S-a culcat cu noi amândouă în acelaşi timp?

— Aşa se pare.

— Ah!

Chipul lui Jessie e o mască de durere.

— A trebuit… A trebuit să-ţi spun. Evident, eu nu vreau să-l mai văd niciodată, aşa că tu hotărăşti ce vrei să faci, dar n-am putut să te las să mergi mai departe fără să ştii cu cine ai de-a face.

— Dumnezeule! A ales *două mame de la aceeaşi şcoală*?

Vocea lui Jessie se ridică o octavă, pe măsură ce înţelege întreaga situaţie.

— Albastru-închis?

Bărbatul apare lângă ele. Jessie se întoarce ca şi cum abia atunci l-ar vedea pentru prima oară. Îi priveşte intens faţa lată, ca o floare, apoi îi smulge lista din mână. Se duce cu paşi apăsaţi la etajeră şi, aproape fără să se uite, scoate de pe raft douăsprezece culori diferite, atrăgând un *Asta-i culmea*! din partea bărbatului. Se întoarce la casă, le introduce, apoi întinde mâna.

— 59, 45.

— 59 de lire? O grămadă de bani pentru nişte vopsele.

Scoate portofelul cu inima îndoită.

— Gândiţi-vă că e o investiţie în sănătatea mintală a soţiei dumneavoastră. Şi, credeţi-mă, dacă o faceţi fericită atât de uşor, sunteţi un bărbat norocos, zice Jessie, dar nu zâmbeşte.

Bărbatul pare uşor îngrijorat. Îi întinde cardul de credit, acceptă punga oferită şi pleacă. Lila şi Jess rămân în tăcere în magazinul micuţ, urmărindu-l cum se îndepărtează cu pas iute şi privind peste umăr.

— Pe toţi dracii! spune Jessie, prăbuşindu-se şi arătând de parcă ar vrea să plângă.

— Ştiu.

— El ştie că ştii?

— Nu încă. Dar o să afle.

— La naiba! Nu pot să plec de la magazin.

Jessie îşi apasă palmele pe faţă. Umerii ei se scutură o singură dată şi suspinul pare să-i zgâlţâie tot corpul. Lila o compătimeşte sincer.

Apoi Jessie îşi coboară mâinile şi-şi şterge repede ochii.

— Ah, ah… Ridică privirea şi chipul i se dizolvă într-o expresie de dezamăgire. Ştii ce e cel mai rău? Eram bine înainte să-l întâlnesc. Îmi trăiam viaţa; mă trezeam fericită aproape în fiecare zi, doar eu, copilul, magazinul… Eram bine. Şi el m-a dărâmat de pe raftul ăsta. Mă făcea să mă simt în al nouălea cer preţ de cinci minute, apoi să mă întreb tot timpul dacă sunt suficient de bună, parcă eram goală când nu eram cu el. Viaţa mea era ca un roller-coaster – fericită, tristă, nesigură, în al nouălea cer. Se uită la Lila şi clatină din cap. Acum mă simt ca o idioată… Şi pentru ce?

O să scrie o scrisoare, îşi spune Lila. Ba nu, două scrisori. O s-o ia pe Violet, o să se ducă acasă şi o să-i scrie lui Jensen – o să-şi ceară scuze într-un mod mult mai detaliat şi mult mai sincer. Apoi o să-i scrie lui Gabriel, o să-i spună că ştie şi o să-i atragă atenţia că a rănit două femei bune, care-l plăceau sincer şi care nu meritau aşa ceva. O să-i scrie o scrisoare ca să nu fie nevoită să poarte discuţia asta în public, sub privirile Philippei Graham, ale Marjei şi ale celorlalte, apoi n-o să-l mai bage niciodată în seamă, în niciun fel. Dar o să ştie ce a făcut, pentru că Lila n-o să ezite să i le enumere pe toate: durerea ei, durerea lui Jessie, modul oribil şi prefăcut în care s-a purtat şi prin

care le-a scăzut stima de sine.

Merge pe jos cele douăzeci şi trei de minute până la şcoală, calculând în minte ce o să-i spună, alegând cuvintele potrivite, în aşa fel încât să-l facă să-şi analizeze comportamentul, să şi-l pună la îndoială, să se pună la îndoială pe sine însuşi – aşa cum au făcut ele. O să fie ca Estella Esperanza – discretă, concentrată, letală. O să acţioneze fără ca altcineva din jur să-şi dea seama că s-a întâmplat ceva, încă încearcă să găsească cele mai bune cuvinte prin care să-şi exprime dezamăgirea, când deodată se opreşte brusc în clipa în care trece pe lângă Lebăda şi Raţa, localul de lângă farmacie, care are câteva mese afară pe trotuar. E înnorat şi, în perioada asta a anului, doar câteva mese sunt ocupate. Însă cea din capăt îi atrage atenţia Lilei. Pentru că acolo, aşezat lângă o femeie şi cu mâna întinsă lejer pe masă în faţa lui, este Gabriel Mallory.

Ceva înăuntrul ei împietreşte, parcă o face să prindă rădăcini. Îi priveşte o clipă pe cei doi râzând împreună. Femeia are 30 şi ceva de ani, păr negru şi cârlionţat şi un pulover negru, pe gât. îl priveşte cu ochi mari, adoratori, întinde mâna şi-i atinge uşor braţul, ca şi cum nu ar suporta să fie atât de aproape de el fără un contact fizic. Gabriel se uită la ceas şi zice ceva, apoi arată în direcţia şcolii. Iar felul în care arată femeia în timp ce el vorbeşte îi frânge inima Lilei – zâmbetul înţelegător, durerea din ochii ei că trebuie să se despartă. Lila traversează şi se duce la masa lor.

— Bună, Gabriel, spune ea veselă.

Abia dacă tresare un muşchi pe chipul lui. Arată ca şi cum ar fi bucuros că o vede, aşa cum te bucuri, poate, să saluţi un vecin. Se ridică pe jumătate din scaun şi-i pune o mână pe braţ. Poartă puloverul albastru din caşmir care Lilei îi place în mod deosebit.

— Lila! Ce plăcere să te văd!

— Te duci să o iei pe Lennie de la şcoală?

— Da. Tocmai terminam ceva de băut. Am reuşit să termin treaba mai devreme, aşa că m-am gândit să-i fac o surpriză.

Femeia se uită lung la Lila, cu acel zâmbet pe care-l afişezi când nu ţi-e clar ce relaţie este între tine şi persoana pentru care ai făcut o fixaţie.

— Fiica Lilei merge la aceeaşi şcoală cu Lennie, explică Gabriel, întorcându-se pe jumătate spre însoţitoarea lui.

Lila analizează preţ de câteva clipe felul în care tocmai a descris-o.

— Da, eu sunt Lila. Mă bucur să te cunosc, spune ea întinzând o mână pe care femeia i-o acceptă. Iar tu trebuie să fii… *Divina*?

Zâmbetul femeii păleşte.

— Poftim?

— Hm. Stai să ghicesc! Poate *Superbosa*? Există cuvântul ăsta? Poate că e doar o versiune. Frumoasă? Sexy?

Privirea femeii alunecă spre Gabriel, apoi revine la Lila. Zâmbetul lui Gabriel dispare.

— Oh, iartă-mă! Lila clatină din cap ca şi cum ar fi făcut o prostie. Doar că, pentru Gabriel, eu sunt *Bella*. Şi recent am cunoscut întâmplător altă prietenă specială a lui Gabriel, pe *Carina* – asta înseamnă *drăguţă*, apropo. Am stat puţin de vorbă, am schimbat impresii, iar acum suntem curioase să aflăm cine mai face parte din clubul nostru exclusivist. Poate nu chiar atât de *exclusivist* pe cât crezuse fiecare dintre noi. Dar, hei, vă las să vă terminaţi băutura! Face veselă cu mâna şi începe să se îndepărteze, apoi se opreşte brusc şi se răsuceşte pe călcâie, cu un deget ridicat. Coboară vocea şi adaugă în şoaptă: Oh! Şi dacă ai trecut de faza cu mesajele intermitente, poate că n-ar strica să-ţi faci nişte teste. Lui Gabriel nu-i plac deloc prezervativele. Pa!

Se pare că Lila nu are chef să scrie două scrisori. La urma urmei, şi efortul emoţional pe care-l poate depune o femeie are o limită.

CAPITOLUL 33

Jensen.

Am început scrisoarea asta de opt ori şi încă nu sunt

sigură că o să-mi iasă aşa cum aş vrea. Aşa că o să spun pur şi simplu: îmi pare rău. Am făcut o eroare de judecată colosală, am pierdut din vedere cine eram şi nu am avut nici cea mai mică intenţie să te rănesc prin ce am făcut, dar te-am rănit, iar ăsta e un regret cu care va trebui să trăiesc. Înţeleg că ai mers mai departe – sper, sincer, că eşti fericit –, dar cel puţin vreau să ştii că nu o să public ce am scris despre tine. Nimic. Anulez toată cartea. Şi îmi pare rău că modul frivol în care am descris acea noapte, care a fost, de fapt, minunată, ţi-a provocat durere. Tu ai fost atât de bun cu mine şi cu familia mea, iar eu te-am răsplătit în cel mai urât mod cu putinţă.

O să te rog un singur lucru: indiferent ce crezi despre mine, te rog, nu lăsa asta să-ţi afecteze relaţia cu Bill. El nu a avut nicio legătură, trece printr-o perioadă grea şi i-ar prinde bine un prieten. Mai exact, i-ar prinde bine să te aibă pe tine lângă el.

Încă o dată, îmi pare atât de rău!

Lila x

Lilei i-a luat toată ziua să scrie scrisoarea asta. A stat la birou, privindu-şi stiloul, aranjând şi rearanjând cuvintele, şi tot nu sună aşa cum ar vrea. Are senzaţia că lumea e plină de oameni care se trădează unul pe celălalt sau care-şi greşesc unul celuilalt, iar când în sfârşit aşterne cuvintele pe hârtie, o face doar pentru că vrea să simtă că nu e şi ea unul dintre acei oameni. Că ea măcar poate să-şi admită greşelile şi comportamentul îndoielnic şi să-şi ceară scuze. Încearcă să nu se gândească la celălalt motiv: că e bântuită de felul în care Jensen s-a uitat la ea, că îi simte lipsa în orice moment. Că i s-a strâns inima în clipa în care noua lui prietenă i-a cuprins posesiv braţul şi l-a luat de lângă ea. Se simte precum cea mai proastă persoană din univers, dar nu pentru că Gabriel a păcălit-o, ci pentru că a fost prea proastă să vadă ce era chiar în faţa ei: acest om bun, amuzant, cinstit, care o privea ca şi cum ar fi fost senzaţională, care a atins-o ca şi cum ar fi venerat-o. Îşi aminteşte cum i-a fost absolut imposibil să nu fie ea însăşi când era cu el. Cum a făcut-o să râdă.

Sentimentul puternic înrădăcinat că totul era în ordine când el era acolo. Ce a fost în capul ei?

Vântul s-a înteţit în timpul zilei, iar Lila se îndreaptă spre cutia poştală cu rafalele suflându-i în faţă. Ploaia pare să cadă într-un unghi ciudat, aproape orizontal, iar Lila lasă capul în jos, cu senzaţia că vremea este cumva în ton cu starea ei de spirit. Acum, când nu mai e obsedată de infatuarea ei stupidă, a rămas doar cu gândul că i-a făcut ceva îngrozitor unui om bun şi că a pierdut o şansă reală.

I-a citit scrisoarea lui Eleanor înainte să o trimită, iar Eleanor a murmurat *Bine, bine*, aşa cum face un profesor satisfăcut de lucrarea unui elev. Dar un gând tot nu-i dă pace: de ce ar crede Jensen cuvintele ei, când tot prin cuvinte l-a rănit deja atât de puternic? Lui Gabriel i-a fost uşor să-i ofere cuvintele pe care a crezut că le vrea, dar au fost cuvinte goale în cel mai bun caz, înşelătoare în cel mai rău. Şi acesta este adevăratul motiv pentru care i-a trebuit atât de mult timp să scrie o simplă scrisoare: nici ea nu mai e sigură că are încredere în cuvinte – sunt periculoase, au puterea să se inflameze. Tot ce contează cu adevărat este cum te face cineva să te simţi, iar ea l-a făcut pe Jensen să se simtă oribil.

Dan i-a trimis un mesaj cu o seară în urmă, în care i-a spus că Marja a fost internată şi că n-o să poată lua fetele în zilele următoare. Era un text sec, fără detalii. Lila a oftat în sinea ei, dându-şi seama că era doar alt semn că prima lui familie avea să fie de acum înainte pe locul secund. O să le spună fetelor că este foarte ocupat la muncă; nu are rost să ştie şi ele cât de mult au scăzut ca prioritate pentru tatăl lor. O să le apere de asta cât de mult o să poată.

Pune scrisoarea în cutia poştală şi se întoarce spre casă, cu Truant lipit de călcâiele ei. Nu-i place ploaia şi-i aruncă priviri jalnice de la celălalt capăt al lesei.

— Ştiu, dragule, îi murmură ea, ridicându-şi gulerul. Nici mie nu-mi place.

Gabriel, Dan, Gene. Atât efort ca să îndrepte dezastrul lăsat în urmă de orgoliile lor fragile.

Totuşi, vântul are ceva exaltant, îşi dă ea seama în timp ce merge; aduce cu el schimbarea, energia. Lila îşi ridică faţa şi simte înţepături pe obraji, priveşte frunzele alergându-se în cercuri, umbrelele trecătorilor întorcându-se pe dos. Îşi aminteşte ce i-a spus lui Gabriel la terasă, chipul femeii când a numit-o *Superbosa*. Scoate un chicotit involuntar. Eleanor se tăvălise pe jos de râs când îi povestise.

Un coş de plastic alunecă pe trotuar în faţă, iar Lila şi Truant se opresc şi-l lasă să treacă. O să-şi găsească ea calea prin furtuna asta. A trecut prin altele şi mai rele. O să-l convingă pe Bill să vină acasă. O să găsească altă metodă de a câştiga bani şi o să găsească o locuinţă mai ieftină. O să supravieţuiască, aşa cum a supravieţuit întotdeauna. Dacă ultimele lucruri i-au confirmat ceva, acesta e faptul că singura persoană în care te poţi încrede cu adevărat eşti tu însuţi.

Lila îşi îndreaptă umerii, trage încă o dată aer în piept şi, cu o nouă hotărâre în pasul apăsat, se îndreaptă spre casă.

Fetele sunt ciudat de liniştite în seara asta. Poate că furtuna dezlănţuită de afară face ca mica lor casă să li se pară mai primitoare sau poate că au avut o zi rezonabilă şi nu simt nevoia să se plângă de ceea ce e drept şi ce nu este. Celie, care pare uşurată că nu va mai trebui să se ducă la Dan în viitorul apropiat, lucrează la nişte benzi desenate; acoperă lucrarea cu braţul când Lila îi aduce o cană de cacao în cameră, apoi şi-l dă totuşi la o parte şi-i zice că e pentru Clubul de Animaţie. Lila priveşte desenele complicate şi ar vrea să sară în sus de bucurie, însă doar încuviinţează din cap şi spune pe un ton aprobator atent calculat că arată foarte bine şi încearcă să nu pară prea entuziasmată – altfel, fiica ei ar putea să-şi schimbe instantaneu părerea.

Violet e la parter, se uită pe Youtube la un episod vechi din *Escadronul Stelar Zero*. A devorat deja trei sezoane întregi. Lila o priveşte cu coada ochiului în timp ce găteşte, sperând că se uită pentru că îi place serialul şi

nu doar pentru că îi e dor de bunicul ei. Lila nu a mai luat legătura cu Gene de când a plecat. La ce bun? îi cunoaşte prea bine jocul – o să spună că îi pare rău, o să le farmece pe fete, o să-şi facă loc înapoi în casă cât o să-i convină, apoi o să plece iar. Tuturor le e mai bine fără el. Găteşte pui la cuptor cu piure de cartofi – preferatul fetelor –, poate pentru a demonstra şi prin asta că nu au nevoie de altcineva ca să ducă o viaţă bună, şi mănâncă într-o atmosferă plăcută, aşezate în jurul mesei şi ascultând ploaia bătând în geam, iar Celie reuşește să reziste o întreagă jumătate de oră înainte să se ridice şi să se întoarcă în camera ei.

Lila termină de spălat vasele, când sună telefonul. Nu recunoaşte numărul şi, la început, priveşte ecranul, gândindu-se dacă să răspundă sau nu.

— Alo? spune ea în cele din urmă, scoţându-şi mănuşile de cauciuc.

Penelope are vocea întretăiată.

— Oh, Lila! Slavă Cerului! Trebuie să vii cât mai repede la spital! E vorba de Bill.

Lila se învârteşte bezmetică prin casă, încercând să-şi găsească geanta, cheile, o haină, cu Truant pe urmele ei – câinele a simţit schimbarea în atmosferă şi acum este convins că apocalipsa e iminentă. Reuşește să-şi adune toate lucrurile şi bate la uşa lui Celie. Celie încă e absorbită de desenul ei, iar când Lila deschide uşa, ridică privirea ca şi cum ar ieşi dintr-o transă.

— Hm, trebuie să plec puţin. Ai tu grijă de Violet?

— De ce? Unde te duci?

Nu vrea să-i spună fiicei ei. Nu vrea să-i transmită nimic din ce a simţit în vocea lui Penelope – frică, groază. Se suspectează că a făcut atac de cord, i-a spus printre suspine. Se dusese la el pentru că nu-i răspunsese la telefon toată după-amiaza şi îl găsise. Ambulanţa venise prea greu, ajunseseră mult prea târziu la spital.

— Doar să…

— Mamă!

Celie o priveşte fix.

— E vorba de Bill. Penelope s-a dus cu el la spital. Nu am vrut să te sperii. Vede frica pe chipul lui Celie şi momentul în care fiica ei trage aer în piept. Penelope e cu el. Dar cred că ar trebui să fiu şi eu acolo.

— Bine, zice Celie. Du-te! Sună-mă când ajungi!

Ceva din curajul fiicei ei, expresia hotărâtă care-i apare numaidecât pe chip, deşi ochii îi sunt măriţi de îngrijorare, face ca Lilei să-i crească inima în piept. Face un pas în faţă şi o îmbrăţişează strâns pe Celie. Îi simte mirosul părului, simte mâinile fiicei ei cuprinzând-o câteva clipe de talie.

— Şi spune-i că îl iubesc.

— O să-i spun. Sigur că o să-i spun. Te sun imediat ce aflu ceva. O să fii în regulă singură?

Celie se trage înapoi.

— Mamă, am 16 ani.

— Ştiu. Ai grijă să nu deschizi uşa! Nimănui. Dacă e pană de curent, cutia cu siguranţe este sub scări. Sună-mă şi o să-ţi explic ce să faci! Sau, dacă e pană de curent pe toată strada, va trebui să cauţi pe net. Oh, şi sunt lumânări în cutia de sub chiuvetă. Să nu foloseşti cuptorul şi să nu aprinzi…

— Mamă, du-te!

Lila pleacă. O să ia maşina până la spital. Ar fi imposibil să găsească un taxi pe vremea asta. Se roagă doar ca bătrânul Mercedes să pornească. Închide uşa casei, simţind cum vântul îi ridică părul, asurzită de ţiuitul continuu din urechi. Iar când se întoarce, înţepeneşte pe treptele de la intrare. Copacul mare din capătul aleii ei, ale cărui ramuri îi încadrau elegant casa şi despre care Jensen i-a spus că e uscat, e întins la orizontală, blocând complet accesul pe alee. Pare atât de improbabil, încât mintea Lilei nu înţelege de la început ce s-a întâmplat. Ramurile mai lungi atârnă peste acoperişul Mercedesului, acoperind geamurile. Va trebui să sară peste trunchiul copacului ca să ajungă pe trotuar.

Peste creierul Lilei pare să se fi lăsat o ceaţă. „Gândeşte!”, îşi spune. „Gândeşte!” Dan e la spital, cu

Marja. N-o s-o poată ajuta. Eleanor nu are maşină. Încearcă să cheme un Über, dar aplicaţia îi spune că nu există maşini disponibile în zona ei, dar că vor continua să caute. Simte panica urcându-i în piept.

— Pe toţi dracii! strigă, apoi închide strâns ochii şi numără până la cinci.

Şi sună.

— Îţi mulţumesc foarte mult că ai venit. Îmi pare atât de rău! Doar că... nu am avut pe cine altcineva să sun.

— E în regulă.

Jensen nu arată ca şi cum ar fi în regulă. Nu se uită la ea când vorbeşte, îşi ţine privirea aţintită în faţă, în timp ce ştergătoarele de parbriz se mişcă ritmic dintr-o parte în alta. A ajuns în şapte minute după ce l-a sunat, a coborât din camionetă, s-a uitat pieziş la copacul căzut şi i-a deschis uşa din dreapta.

— Ar fi trebuit să chem pe cineva să se uite la copac. Dar, cu toate pe cap, nu m-am mai gândit şi la asta.

Jensen nu spune nimic. Rareori i s-a întâmplat Lilei să vadă pe cineva atât de concentrat la condus.

Telefonul îi arată că o să le ia şaptesprezece minute să ajungă la spital. Are senzaţia că întreg trupul îi vibrează de nelinişte. Aude întruna frica din vocea lui Penelope, îşi imaginează mii de scene în spatele cuvintelor *l-am găsit*.

„Te rog să fii bine, Bill!”, îl imploră ea în gând. „Te rog să fii bine! Putem să rezolvăm totul dacă o să fii bine”.

— Unde sunt fetele? întreabă el în timp ce se apropie de spital.

— Acasă.

— E cineva cu ele?

— Nu. Dar n-o să păţească nimic. Au câinele. Şi Celie a primit instrucţiuni precise să nu deschidă uşa.

Jensen încuviinţează din cap şi trece cu maşina pe lângă bariere, înspre intrarea principală, care străluceşte asemenea unui portal spre o lume a durerii. Încetineşte camioneta şi opreşte. Continuă să privească fix în faţă, ca şi cum n-ar suporta nici să se uite la ea. Lila simte cum i se strânge inima.

— Mulţumesc. Îţi mulţumesc din suflet. Încă o dată, îmi pare rău că a trebuit să apelez la tine, mai ales după… tot.

Jensen clatină din cap.

— Să-mi spui şi mie cum este, zice el. Şi sună-mă dacă ai nevoie să te duc înapoi acasă!

— Nu vreau să te mai deranjez. Deja ţi-am întrerupt…

— Sună-mă, zice el scurt.

Apoi aşteaptă în tăcere ca ea să deschidă portiera şi să coboare din maşină. Lila aleargă spre uşile glisante şi aruncă o privire peste umăr, ca să vadă cum farurile din spate dispar în întuneric.

Bill e singur într-o rezervă de la al treilea etaj. Lilei îi ia ceva timp s-o găsească – aleargă pe coridoare luminate cu benzi de neon, îşi face loc printre medicii care merg în grupuri sau strâng dosare la piept, în sfârşit, îl localizează la Unitatea de îngrijire Coronară şi îl vede mai întâi prin fereastra mică a uşii, întins pe pat, imobilizat, cu o mască pe faţă şi conectat la o sumedenie de fire. Penelope este alături, aplecată asupra lui, cu o expresie încordată pe chipul slăbuţ. Întoarce capul în clipa în care aude uşa şi Lila vede că îi ţine o mână între mâinile ei.

Simte liniştea întreruptă doar de sunetul intermitent al monitoarelor.

— Cum e?

— Stabil, l-au făcut o cate… cateterizare cardiacă? ŞI ECG sau EKG ori ceva de genul ăsta. Oh, nu mai ţin minte! l-au dat multe medicamente.

Vocea îi e joasă şi-i tremură.

Pieptul expus al lui Bill arată îmbătrânit şi e acoperit de tot felul de petice groase din care ies fire încurcate ca nişte spaghete, iar de la brâu în jos e acoperit cu o pătură subţire. Cea mai mare parte a feţei e acoperită de mască şi pare sedat. Degetele îi zvâcnesc uneori într-ale lui Penelope, iar ea îi răspunde de fiecare dată strângându-i mâna.

— Oh, Lila! Am crezut că l-am pierdut. Penelope

începe să plângă, lacrimi tăcute îi curg pe obraji şi încearcă să şi le şteargă cu mâneca. Nici măcar nu vor să-mi spună dacă o să fie bine, pentru că nu sunt… nu sunt membru de familie.

— Bine, spune Lila, încercând să-şi păstreze vocea calmă în timp ce asimilează realitatea îngrozitoare. Bine.

Penelope îşi îndreaptă spatele, face un efort să se adune şi-i priveşte chipul lui Bill.

— Ştiu… Ştiu că toată lumea îl iubeşte. Dar mi se pare atât de crud să-ţi găseşti perechea după ce ai fost atât timp singură, un om pe care îl iubeşti, un bărbat atât de minunat, cu atât bun-simţ, doar ca să-ţi fie luat brusc. Nu pot… Nu pot… Cedează, clatină din cap, apoi îşi revine. Îmi pare atât de rău! Sunt atât de egoistă. Ştiu că eu abia am intrat în viaţa lui, iar tu îl cunoşti şi îl iubeşti de…

Lila îşi pune uşor o mână pe umărul lui Penelope.

— Penelope. E în regulă. Ai voie să simţi ce simţi. Ştiu că şi tu îl iubeşti.

Lila se apleacă şi-i sărută fruntea lui Bill. Omul pe care-l cunoaşte de aproape o viaţă întreagă pare să fie undeva departe de ele, într-un loc foarte îndepărtat. Parcă toate lucrurile care-l definesc pe Bill – spatele drept, aerul hotărât, sentimentul de securitate pe care-l transmitea întotdeauna – s-ar fi evaporat, lăsând în urmă doar o coajă, un bărbat bătrân şi fragil.

— O să găsesc un doctor. Mă duc… Mă duc să caut un doctor. Mă întorc.

Lila iese din încăpere şi închide încet uşa în urma ei. Rămâne nemişcată câteva clipe, simţindu-se copleşită. Apoi se duce la biroul asistentelor. Sunt trei femei acolo; una e aplecată peste un ecran şi introduce ceva la o tastatură, iar celelalte două discută ceva cu vocile coborâte.

— Bună seara, spune Lila. Aş putea vorbi cu cineva despre Bill McKenzie? Atac de cord, rezerva C_3. A fost internat în seara asta. Face o scurtă pauză, apoi zice pe un ton ferm: Sunt fiica lui.

Lila stă câteva ore la spital, timp în care află că Bill e

stabil, că a suferit un infarct miocardic, că durata de timp care a trecut până când a primit tratamentul a fost probabil compensată de faptul că a avut prezenţa de spirit să ia aspirină când a simţit că încep durerile în piept, că aşteaptă rezultatul mai multor teste, inclusiv unul pentru hemoragie craniană, şi că o vor informa de îndată ce apare vreo schimbare. O singură persoană are voie să rămână cu el peste noapte şi Lilei i se pare greşit să o dea afară pe Penelope, mai ales că ea trebuie să se întoarcă la fete, aşa că pleacă în cele din urmă, după ce Penelope îi promite că o să păstreze legătura.

Lila se întoarce acasă puţin după ora unu, amorţită şi secată de orice sentiment. Nu se poate gândi dincolo de următorul pas: recepţia spitalului are o linie directă către o companie de taxi, iar Lila mulţumeşte politicos când i se cheamă o maşină, apoi, când în sfârşit ajunge taxiul, se aşază pe bancheta din spate şi priveşte în gol pe fereastră. Furtuna s-a mai potolit, doar câte o rafală de vânt mai face tufişurile să se legene şi grămezile de frunze să se împrăştie pe trotuare. Abia când se apropie de strada ei îşi aminteşte de copac, dar, cu tot ce s-a întâmplat, asta îi pare o glumă proastă a universului, aşa că îşi spune că, la fel ca multe altele, copacul poate să aştepte până mâine. Pentru că Bill, bărbatul care i-a fost tată aproape întreaga viaţă, Bill, cel mai drăguţ, mai consecvent şi mai bun om din lume, zace pe un pat de spital, fără nicio garanţie că o să-şi revină, iar Lila nu ştie ce să le spună copiilor ei. Asta e tot ce contează.

— Aici, vă rog, spune când ajung în partea ei de stradă şi caută prin geantă nişte bani cu care să plătească şoferul.

Când îi dă banii şi-i zice să păstreze restul, omul se întoarce spre ea, îi zâmbeşte cu bunătate şi îi spune:

— Sper să se facă bine. Oricine ar fi.

Lila ridică privirea spre el.

— Nimeni nu cheamă un taxi la spital la unu fără un sfert noaptea dacă nu a primit o veste proastă, spune el. Îi urez mult noroc!

Lila simte un nod în gât în faţa acestui neaşteptat gest de bunătate. Reuşește să îngaime un *Mulţumesc* şi coboară din taxi. Iar în clipa următoare se opreşte, confuză. Copacul a dispărut. Uşa de la intrare se vede clar, la fel maşina ei. Copacul uriaş care a căzut mai devreme a dispărut cu totul, încât, preţ de-o clipă, Lila se întreabă dacă nu cumva şi-a imaginat totul. Dar nu, în partea dreaptă a casei ei, obturând uşa garajului, este acum o grămadă uriaşă de lemne tăiate, pe care încă se văd urmele de fierăstrău electric. În stânga e o mare movilă de crengi. Când se uită la maşină, abia dacă zăreşte o îndoitură în acoperiş, vizibilă în lumina felinarului de pe trotuar. Lila se uită la cele trei lucruri fără să reuşească să găsească vreo explicaţie, apoi intră în casă.

Truant e primul care o întâmpină – coboară în fugă scările, cu limba atârnată, şi sare pe ea, încântat că s-a întors. Îi ţine capul moale lipit de al ei preţ de câteva clipe, şâșâind ca să-l potolească, dar recunoscătoare pentru prezenţa lui în casa prea nemişcată. Truant se ţine după ea, sărind de bucurie în timp ce se duce în bucătărie, unde vrea să-şi facă o cană de ceai. Ceaiul este răspunsul la orice, îşi spune detaşată. Apă fierbinte şi nişte frunze. Ce ciudat! Dar acum e tot ce-şi doreşte – cu o linguriţă mare de zahăr în el.

Sare ca arsă când Jensen se ridică de pe un scaun.

— Scuze, spune el, frecându-şi faţa. N-am vrut să te sperii. Cred că am aţipit.

Este atât de şocată să-l vadă acolo, încât nu poate să vorbească. Expresia lui e preţ de câteva clipe blândă, necontrolată.

— Nu credeam… M-am gândit că nu e bine ca fetele să fie singure. Aşa că m-am dus acasă să-mi iau drujba şi i-am spus lui Celie că o să fiu afară toată seara, ca să curăţ copacul din drum. Doar ca să… înţelegi, ca să ştie că e un adult prin preajmă. Apoi, când am terminat, m-a rugat să mai stau. Cred că era puţin agitată, cu toată povestea…

— Tu ai făcut asta. Copacul.

Jensen ridică din umeri.

— Nu era chiar cel mai potrivit moment ca să nu poţi să ieşi din casă. Cum e Bill?

Şi în acea clipă Lila simte că o podidesc lacrimile, înghite cu greu în sec, încercând să le reţină.

— Hm, e greu de spus deocamdată. Dar doctorii fac tot ce pot. Ridică privirea spre tavan, într-un efort de a nu se pierde cu firea. Se pare că a fost infarct. Unul grav. Penelope încă e acolo. Lila nu se poate uita la el. Nu se poate uita la nimic. Îşi ţine ochii pironiţi în tavan, clipeşte şi încearcă să-şi stăpânească lacrimile.

— La naiba, îmi pare rău!

Lila clatină din cap, mută, strângând din buze.

Urmează o tăcere scurtă.

— Păi, atunci eu plec, zice el în cele din urmă. Se ridică şi se întinde să-şi ia haina. Nu ştiam cât o să stai şi n-am vrut…

Lila îi aude vocea şi închide ochii, dintr-odată copleşită de bunătatea lui. E prea mult, e picătura care în sfârşit o doboară. Şi îşi pune mâinile pe faţă, începe să plângă şi dă frâu lacrimilor care s-au strâns în ea toată seara, poate chiar toată luna asta absolut îngrozitoare. Îşi înfige încheieturile în orbite şi scoate un vaiet prelung; nu se mai poate stăpâni, nu mai poate suporta, pentru că e prea mult, mereu prea mult, pe toţi dracii, absolut tot timpul, prea mult!

După câteva clipe, simte braţele lui Jensen în jurul ei, la început timide, apoi mai ferme, trăgând-o spre el, iar ea se lasă să se prăbuşească la pieptul lui solid, îl lasă să o ţină în timp ce plânge, pentru Bill, pentru fetele ei, pentru ea însăşi, pentru întreaga situaţie dată peste cap. Plânge şi iar plânge, suspinele îi sună răguşit în propriile urechi, lacrimile îi alunecă necontrolate pe obraji şi nici măcar nu-i mai pasă ce crede el, pentru că oricum totul e pierdut, oricum a stricat totul. Şi Jensen o ţine fără niciun cuvânt, până când hohotele se transformă în suspine, apoi într-un tremur intermitent, apoi, în sfârşit, secole mai târziu, după ce s-a aşezat pe scaun şi şi-a şters în zadar ochii cu o sută de şerveţele, îi pune o cană de ceai în faţă, încuviinţează

din cap înţelegător când Lila încearcă să se scuze, îi spune că o s-o contacteze în legătură cu crengile rămase, apoi în linişte, ca să nu trezească fetele, iese din casă.

CAPITOLUL 34

În următoarele zile, viaţa Lilei intră într-o nouă dimensiune. Petrece cât de multe ore poate la spital, iar în orele în care este acasă se concentrează exclusiv asupra fetelor ei. E nevoie: amândouă au fost foarte afectate de ce i s-a întâmplat lui Bill. Celie se retrage în camera ei, petrece ore întregi desenând şi, când coboară să mănânce, e trasă la faţă. Însă Violet e cea mai afectată, se teme să nu-l piardă pe omul pe care-l consideră bunicul ei în acelaşi mod brusc şi violent în care şi-a pierdut bunica. Are coşmaruri; traversează coridorul în mijlocul nopţii şi se bagă în pat cu Lila, a devenit dependentă de ea şi răbufneşte din cel mai mic motiv. Parcă robusteţea pe care a afişat-o întotdeauna a dispărut odată cu liniştea ei sufletească. Lila face tot ce poate ca să le liniştească – Bill s-a trezit, medicii sunt încrezători că o să fie bine –, dar nu le poate oferi certitudinea pe care o caută. Pentru că Bill e bătrân, se pare că are inima slăbită şi nimeni nu ştie cât de bine – sau pentru cât timp – o să se recupereze.

L-a sunat pe Dan ca să-i spună, i-a relatat totul fără emoţie, dorindu-şi, presupune, ca el să se ofere să o susţină cumva; poate să petreacă mai mult timp cu fetele lui în momentul ăsta, când au nevoie de stabilitate. Dar Marja încă e internată în spital; se pare că e o problemă cu placenta şi este absolut epuizant, spune Dan, să aibă grijă de Hugo şi în acelaşi timp să-şi rezolve problemele de la serviciu. Ea speră că bebeluşul Marjei o să fie bine, nu pentru că ar ţine prea mult la Marja, ci pentru că are nevoie ca Dan să păstreze măcar o urmă de energie emoţională pentru fetele lui. Are nevoie de ceva care să fie normal, pe care să se poată baza.

Eleanor, cea mai bună prietenă pe care o poate avea cineva, sare în ajutor. Şi-a reorganizat de două ori programul ca să vină să o ia pe Violet de la şcoală, îl plimbă pe Truant în fiecare dimineaţă şi trece pe la ea în

fiecare seară, cu mâncare comandată sau pur şi simplu ca să spargă cu prezenţa ei veselă amorţeala neobişnuită care a cuprins casa. Jensen s-a întors într-una din zilele în care Lila era plecată la spital şi a curăţat crengile, aşa că acum nu a rămas decât o grămadă de buşteni frumos aranjată. Parcă nici n-ar fi existat vreodată copacul. Lila îi mulţumeşte profund printr-un mesaj, îi explică în zeci de feluri cât de recunoscătoare îi este pentru generozitatea şi bunătatea de care a dat dovadă, iar el răspunde scurt: *Nicio problemă*. Nu zice nimic despre scrisoarea ei. Lila s-ar simţi prost dacă ar avea energia să mai simtă ceva.

Într-o după-amiază, când se simte deosebit de deprimată, ia cheile şi iese să facă o plimbare cu Mercedesul. Coboară acoperişul, dă muzica tare, aşteaptă o schimbare magică în starea ei emoţională, dar nu reuşește să se simtă decât expusă şi caraghioasă şi ajunge doar până pe High Street, înainte să ridice acoperişul la loc şi să se întoarcă acasă.

Lui Bill i se montează un stent. O să mai stea în spital o săptămână şi, când o să se întoarcă acasă, va trebui să ia o mulţime de medicamente – aspirină, anticoagulante, betablocante şi ceva care să-i scadă colesterolul. Pare colosal de nedrept ca un om care şi-a petrecut întreaga viaţă susţinând o dietă sănătoasă să sufere aşa de tare, dar s-ar părea că e o problemă genetică, spun doctorii, iar corpul este imprevizibil, un mister pe care nu-l înţelegem pe deplin. Consultantul care-i spune asta zâmbeşte amabil, ca şi cum i-ar descrie ceva magic. Bill o să stea cu ea la început, când se întoarce acasă – deopotrivă pentru asistenţă fizică şi psihică, fiindcă se pare că e ceva obişnuit ca pacienţii care au avut atac de cord să treacă printr-o perioadă de anxietate şi depresie. Lila acceptă un vraf de broşuri care recomandă grupuri de susţinere la care Bill poate să apeleze, deşi e convinsă că sunt tot atâtea şanse să se întâmple asta pe cât sunt ca tatăl ei vitreg să înceapă să cânte heavy metal la chitară electrică.

Viaţa Lilei a devenit complet binară, se rezumă la doar două lucruri: să ţină moralul fetelor ridicat şi să îl

ţină pe Bill în viaţă. Aproape că se simte uşurată să renunţe la toate celelalte. Îşi îndeplineşte sarcinile zilnice cu un calm desăvârşit, le duce lui Bill şi lui Penelope mese sănătoase, gătite în casă (Bill e îngrozit de mâncarea pe care o primeşte în spital) şi se întoarce cu veşti încurajatoare pentru fetele ei: „Se plânge că toată lumea din salon se uită tot timpul la televizor. E convins că o să le putrezească mintea înainte să le cedeze corpul”. Există momente în viaţă când tot ceea ce trebuie să faci este să pui un picior în faţa celuilalt. Lila se trezeşte la şase treizeci în fiecare dimineaţă şi face exact asta timp de 16 ore, înainte să se bage înapoi în pat la zece şi jumătate şi să doarmă adânc, epuizată.

— Draga mea! Ce încântare să te aud! Mi-am făcut griji când mi-ai spus că ai o urgenţă de familie. E totul în regulă?

Vocea Anoushkăi răsună puternic din telefonul dat pe difuzor. Lila încearcă să strângă prin bucătărie înainte să plece.

— Hm, o să fie. Bill, tatăl meu vitreg, a făcut infarct. Ne-am speriat foarte tare, dar acum sperăm că o să se facă bine.

Acum poate spune aceste cuvinte cu o uşurinţă exersată, ca şi cum totul i s-ar fi întâmplat altcuiva.

— Oh, Doamne, ce îngrozitor! Putem să-i trimitem flori? *Grade, putem să aranjăm nişte flori pentru Lila*? *Fără garoafe*. *Adu-ţi aminte ce am stabilit*!

— Nu e nevoie, serios.

Lila freacă o pată încăpăţânată de sos de roşii care s-a uscat pe aragaz.

— Ai nevoie de o prelungire de termen? Sunt sigură că putem aranja. Nici măcar nu trebuie să le spunem motivul exact, urgenţă de familie e suficient.

— De fapt, despre asta voiam să vorbesc cu tine.

Anoushka este neobişnuit de tăcută în timp ce Lila trage adânc aer în piept şi-i zice că trebuie să anuleze contractul. Îi spune Anoushkăi că nu poate să scrie cartea aşa cum au stabilit din cauza impactului pe care ar putea

să-l aibă asupra copiilor ei, pentru că viaţa ei nu e de aşa natură încât să-i ofere material pentru pasaje cu escapade sexuale, că e de părere că impactul asupra oamenilor pe care-i iubeşte ar fi prea mare.

— Îmi pare rău, spune ea, în tăcerea care urmează. Chiar nu vreau să dezamăgesc pe toată lumea. Nu ar fi trebuit de la bun început să fiu de acord cu aşa ceva.

Şi ăsta e momentul care o sperie cel mai tare. A dus-o cu vorba pe Anoushka, i-a dus cu vorba pe cei de la editură.

— Vreau în primul rând să-mi cer scuze faţă de tine. Înţeleg perfect dacă n-o să vrei să mă mai reprezinţi. N-ar fi trebuit să te pun într-o astfel de poziţie.

Închide ochii în timp ce rosteşte cuvintele. Aşteaptă explozia. Dar simte şi un crâmpei de uşurare – pentru că e ceva eliberator în a zice lucrurilor pe nume, în a recunoaşte simplu, negru pe alb, ce poţi şi ce nu poţi să faci.

— Oh, draga mea, îi răspunde Anoushka după un moment. Ei bine, asta este. O să le spun. Dar te rog, nu-ţi face griji! Ai destule pe cap. Încă nu s-a dat niciun ban, aşa că totul e relativ simplu. O să spunem doar că circumstanţele tale familiale s-au schimbat şi că acum este imposibil să mai scrii cartea.

— Serios?

— După care o să-ţi găsim altceva de făcut. Evident că n-o să te scot de pe lista mea. Suntem prietene, nu doar partenere de afaceri. Vai de mine! Tu ocupă-te de familia ta! La urma urmei, asta e important.

— Oh, Doamne, Anoushka, mulţumesc! Mulţumesc! Nu-ţi imaginezi ce groază mi-a fost de telefonul ăsta.

— Lila, draga mea, ai fost absolut senzaţională când ai continuat turul pentru *Reconstruieşte*! în ciuda măgăriei pe care ţi-a făcut-o dobitocul de Dan. De data asta s-a întâmplat doar să muşti mai mult decât poţi să mesteci. Se întâmplă. Uită de cartea asta şi mai vorbim când te linişteşti şi eşti gata să vii cu altceva!

Mercedesul valorează cu şapte mii de lire mai puţin

decât a dat Lila pe el. În parte din cauza îndoituri! din acoperiş, unde a căzut copacul, dar se pare că agentul de vânzări care a asigurat-o că valoarea maşinii va creşte în timp a uitat să ia în calcul vicisitudinile normale ale economiei, iar acum pur şi simplu lumea nu cumpără decapotabile vintage. Agentul de vânzări îi spune toate astea cu compătimirea seacă şi neconvingătoare a cuiva care ştie că o să accepţi, de fapt, orice ţi se oferă. Lila se tocmeşte puţin, reuşește să adauge opt sute de lire la suma iniţială şi hotărăşte să nu se gândească dacă faptul că e femeie a contat în momentul în care i s-a făcut oferta. Dar, chiar dacă a ieşit în pierdere, părăseşte salonul de vânzări cu un sentiment de uşurare. O să aibă din nou nişte bani în cont. O mulţime de oameni din oraş supravieţuiesc fără maşină. La urma urmei, sunt doar obiecte. Iar Mercedesul a ajuns mai mult să o întristeze; îl lasă acolo, fără să privească înapoi.

Cu o zi înainte ca Bill să se întoarcă acasă, Lila se duce să-şi facă un masaj. Eleanor i-a făcut rezervare la salonul la care ea se duce de două ori pe săptămână – o locaţie de pe bulevard, unde Lila a presupus întotdeauna că este un bordel, dar care se dovedeşte a fi plin de femei din Europa de Est foarte eficiente, care nu sunt deranjate de grăsimea de pe corp sau de părul existent în locuri nepotrivite şi care nu sunt interesate nici de conversaţie. Aşa că la prânz, cu acea senzaţie de evadare pe care o ai când îţi iei o pauză în mijlocul unei zile de lucru, Lila se aşază cu faţa în jos pe patul cald, acoperit cu un prosop, şi simte cum abandonează controlul, pentru prima oară de când îşi aduce aminte, legănată de senzaţia de masaj şi de uleiurile fierbinţi, de muzica ambientală în surdină, întreruptă doar din când în când de icnetele lui Agnes, maseuza ei, când îi desface nodurile dintr-o parte deosebit de încordată a corpului.

La început, mintea Lilei e asaltată de tot felul de gânduri – nu se simte în largul ei goală, îşi face griji pentru că vine Bill acasă, se întreabă ce o să-i gătească, cum o să reuşească să-l îngrijească suficient de bine, dacă fetele

sunt OK fără ea. Apoi mintea îi încetineşte treptat şi Lila lasă pur şi simplu totul să se întâmple, se lasă în voia atingerii umane de care nu a mai avut parte de atât de mult timp. Şi, o vreme, este absolut minunat să simtă nişte mâini capabile deznodând-o, să-şi simtă trupul relaxându-se după luni şi luni de tensiune, să simtă cum muşchii încordaţi de atâta vreme încep să se detensioneze. Dar, la un moment dat în această stare de relaxare, ceva fierbe în ea, o emoţie eliberată de simpla realitate a altei fiinţe umane care să o atingă, să-i asculte trupul, să-i simtă durerea şi încordarea şi, cu grijă, să i le înlăture; şi dintr-odată, simte ceva care creşte în ea, copleşind-o. Durere? Recunoştinţă? Nu e sigură. Şi îşi dă seama că plânge, suspinele îi străbat trupul, lacrimile cad necontrolate prin gaura în care i se odihneşte capul, aterizând pe podea, şi umerii îi vibrează cu o emoţie pe care nu o mai poate ţine în ea. Agnes încetineşte când îşi dă seama ce se întâmplă. Iar când simte mâinile maseuzei oprindu-se, Lila o roagă fără cuvinte să nu spună nimic. Pentru că nu poate numi ce simte în clipa asta. Nu-şi poate cere scuze. Nu poate spune nimic. Şi poate că Agnes, atât de familiarizată cu trupul uman, înţelege. Pentru că-şi pune pur şi simplu o mână în locul în care gâtul Lilei se uneşte cu umerii şi o lasă acolo – suficient de moale cât să fie blândă, suficient de fermă cât să o asigure de intenţiile ei, poate doar un mesaj tăcut de la o femeie pentru altă femeie: te văd şi înţeleg. Mâna rămâne acolo clipe nedefinite în vreme ce Lila plânge – e o conexiune umană, un gest de bunătate într-o lume de complicaţii şi de durere, iar când în sfârşit se îmbracă şi pleacă, douăzeci de minute mai târziu, şi iese să înfrunte lumea agitată, înfăşurată iar în haina şi eşarfa ei, ştie că nu o să uite niciodată acest moment.

Este uluitor cât de multe hârtii trebuie semnate şi câte proceduri trebuie urmate doar ca Bill să poată ieşi din spital. Sunt consilieri de consultat, formulare de semnat, produse farmaceutice care trebuie preparate şi pentru care se pare că e nevoie să aştepţi mult timp, până când farmacistul specializat se întoarce din pauză. Lila urmează

toţi aceşti paşi cu un ochi pe ceas; Celie are Clubul de Animaţie azi şi nu se poate duce după Violet, iar Violet trebuie luată de la şcoală la trei şi jumătate. Şi-a imaginat că o să vină să-l ia pe Bill la prânz şi o să se ducă direct acasă, dar toată procedura durează deja de mai bine de două ore.

Nu pentru prima oară, Lila îi mulţumeşte lui Dumnezeu pentru Penelope, care are maşină şi care a aşteptat în rezervă cu Bill în timp ce ea a urmat toate procedurile. Penelope şi-a intrat în rolul de asistentă a lui Bill ca şi cum ar fi fost rolul pe care l-a aşteptat întreaga viaţă. Răbdarea, optimismul şi şarmul ei sunt infinite. Când Bill se agită din cauza hainelor de pe el, Penelope apare cu o cămaşă pe care a apretat-o, cu şosetele şi cu sacoul potrivite. Când Bill îşi face griji că n-o să poată ţine minte când şi în ce doze să ia medicamentele, Penelope a scris deja totul într-un carneţel roşu cu un urs panda pe copertă şi îl asigură că totul e rezolvat. Este practic exact omul de care mica ei familie are nevoie în clipa de faţă şi Lila îi este infinit de recunoscătoare.

Lila tocmai se îndreaptă iar spre rezerva lui Bill, cu o pungă mare de hârtie albă plină cu tot felul de sticluţe şi pastile, când îşi dă seama că merge în spatele unei siluete familiare; mai înaltă decât toate cele din jur, cu blugi ce par să fie purtaţi de câteva zile bune şi cu geacă de piele; părul lui are o culoare ciudată, maro-ciocolatiu. Se opreşte să se uite la indicatoare, verifică numerele, apoi apasă butonul pentru C3.

Când se deschide uşa ca să-i permită accesul, Lila se opreşte în spatele lui.

— Gene?

Se întoarce, o vede şi durează o clipă prea mult până ce îi apare zâmbetul.

— Oh, bună, scumpo.

Lila închide uşa în faţa lui.

— Ce cauţi aici?

— Am… am venit să văd cum se simte Bill. Am aflat ce s-a întâmplat. Am vrut doar să mă asigur…

— Că e încă în viaţă? Că nu l-ai omorât?

— Ce…?

— De ce crezi că a făcut Bill infarct, Gene? Să fi avut vreo legătură cu faptul că tocmai descoperise că iubirea vieţii lui fusese sedusă de fostul soţ? Că ai transformat ultimii cincisprezece ani din căsnicia lor într-o farsă?

— Ah, Lila, haide…

— Nu, *tu* haide! Un mic test pentru tine: cine crezi că este ultima persoană pe care tatăl meu ar fi indicat să o vadă în momentul ăsta?

Aici l-a atins. Tresare când o aude folosind cuvântul tată şi o priveşte clipind uluit, ca şi cum n-ar fi crezut-o capabilă de o asemenea cruzime. Dar Lila e cuprinsă de o furie oarbă. Ce tupeu extraordinar să-şi închipuie că poate să apară pur şi simplu aici, fără să se gândească măcar o clipă la răul pe care i-ar putea cauza.

— Am vrut… am vrut doar să mă asigur că e bine. Am fost prieteni, cel puţin o vreme, ştii?

— Nu. Nu ştiu asta. Ştiu că aţi reuşit să vă toleraţi preţ de aproximativ două luni, până când am descoperit cu toţii că eşti o fiinţă umană chiar mai abjectă decât te credeam. Şi standardul era deja destul de coborât. Ţi-am spus să stai departe de familia mea, Gene. Şi acum o să-ţi mai spun o dată, pentru că e evident că nu eşti în stare să ţii seama de părerea altei persoane sau de nevoile altcuiva. Bill are nevoie de linişte şi relaxare – asta ne-au spus doctorii. Trebuie să rămână calm. Ultimul lucru de care are nevoie e să te vadă intrând în camera lui tocmai când se pregăteşte să se ducă acasă. Aşa că, te rog, pleacă! Când Gene nu se mişcă, Lila adaugă: Acum!

Gene clatină din cap.

— Scumpo, nu e aşa cum…

Dar Lila îl întrerupe.

— Nu am de gând să continui această conversaţie. Sincer, nu am suficientă energie. Ai făcut destul. Pleacă odată!

În sfârşit, pare să o audă. Gene o priveşte lung preţ de câteva clipe, apoi îşi strânge buzele, parcă încercând să

nu mai zică nimic altceva. Apoi, în cele din urmă, înclină scurt din cap, se răsuceşte pe călcâie şi o ia în sens invers pe coridorul lung al spitalului. Lila îl priveşte o vreme, ca să se asigure că nu se întoarce din drum, iar când Gene dispare după colţ, deschide uşa rezervei şi, după ce trage adânc aer în piept, intră.

CAPITOLUL 35

Francesca

Francesca McKenzie îşi petrecuse întreaga viaţă având încredere în trupul ei pentru luarea oricărei decizii; simţea lucrurile adânc în stomac, aşa cum îi plăcea adeseori să spună. Atât de mulţi oameni erau deconectaţi de multiplele feluri înţelepte în care trupul putea vorbi cu mintea; din primii ani de viaţă, erau învăţaţi să le ignore: *Nu, n-are cum să-ţi fie foame*! *Dă-i un pupic unchiului Don*! *Hai, nu-ţi fie frică*! *Sari în apă*! Toate aceste sentimente de nelinişte sau rezistenţă trebuiau depăşite. Francesca îşi asculta trupul aşa cum cineva monitorizează o busolă extraordinar de fin calibrată, observându-i cele mai mici mişcări, având încredere că îi va oferi informaţii precise despre locul în care se află. Dar, când se trezise în camera mică de hotel din Dublin şi se uitase la bărbatul care dormea lângă ea, Francesca McKenzie fusese nevoită să admită că, de data asta, trupul ei se înşelase amarnic.

De luni întregi nu se simţea în apele ei; avea o senzaţie de strânsoare în piept, era agitată, dormea prost, simţea un fel de monotonie existenţială aşezându-se asupra ei, atât de diferită faţă de obişnuita ei stare de spirit. „Nu mă simt eu însămi”, îi spusese doctorului, iar acesta păruse chiar o idee enervat, îi spusese că nu avea niciun fel de simptome medicale şi că, ţinând cont de vârsta ei, probabil era o chestiune hormonală; îi recomandase să facă mişcare şi să mănânce sănătos sau poate să-şi găsească un hobby şi rostise chiar şi propoziţia aceea îngrozitoare: „Faceţi plimbări lungi”. Implicaţiile a tot ceea ce spusese erau clare: „Sunteţi o femeie de vârstă mijlocie, probabil încă vă adaptaţi la schimbare, evident că nu vă mai simţiţi ca în tinereţe”. Francesca încercase să

găsească lucruri de care să se bucure, se înscrisese într-un club de înot în aer liber (şi aflase cu această ocazie că detesta să-i fie frig) şi îşi spusese că trecea pur şi simplu printr-o perioadă mai proastă şi încercase să o depăşească. Făcuse plimbări lungi, luase suplimente, făcuse băi lungi, ascultase muzica preferată. Citise cărţi despre psihologie, îşi aranjase grădina, în speranţa că plantele care aveau să crească puteau să-i mai aline nostalgia trezită de trecerea timpului. Dar sentimentele de deconectare şi vagă nefericire nu păreau să dispară.

Bill, dragul de el, nu-i era de prea mare ajutor. El părea atât de mulţumit de viaţa lui şi nu înţelegea cum aceleaşi lucruri care o satisfăcuseră o viaţă întreagă acum nu mai erau îndeajuns.

— Ce-ar fi să mergem într-o vacanţă? îi spusese, după ce încercase încă o dată să-i explice cum se simţea. Am auzit că e foarte frumos în Madeira în perioada asta a anului.

Dar Bill era şi el o parte din problemă: Francesca nu voia să se ducă să se uite la grădini înflorite sau să facă trasee pe dealuri. Bill avea multe calităţi, însă era incapabil să fie spontan, iar Francesca simţea lipsa spontaneităţii din anii ei de tinereţe ca pe un membru amputat. Dar i se părea mult mai bătrân decât ea. „Asta e tot?”, se întreba întruna. Apoi îşi zicea: „De ce nu pot să fiu mulţumită?”. Nu voia să o deranjeze pe Lila cu asta: era clar că ea şi Dan aveau probleme, iar Lila era în permanenţă surmenată şi stresată pentru că încerca să scrie şi în acelaşi timp să aibă grijă de un nou-născut. Prietenii ei erau ocupaţi cu propriile vieţi, iar Francesca fusese întotdeauna cea la care veneau când aveau nevoie de un sfat – i se părea ciudat ca acum să-i întrebe ea ce ar trebui să facă. Dar nefericirea creştea, la fel eforturile pe care le făcea ca să o ascundă, până când a ajuns să simtă că îi era greu să treacă printr-o simplă zi, să zâmbească, să simtă ceea ce în mod evident ar fi trebuit să simtă.

Săptămâna Fără Somn fusese cea care-i pusese până la urmă capac. Francesca, femeia care întreaga viaţă

adormise fără nici cea mai mică problemă, descoperise de luni întregi că, de îndată ce punea capul pe pernă, mintea începea să-i galopeze asemenea unui cal de curse scăpat de sub control, învârtindu-se şi răsucindu-se în gânduri amestecate şi incoerente. Stătea ore întregi întinsă în pat, din ce în ce mai enervată de Bill, care sforăia tihnit lângă ea, simţind cum o cuprindea disperarea când îşi dădea seama că avea să urmeze încă o zi întunecată de epuizare, în care avea să fie ţâfnoasă şi adormită. Părea să fie un cerc vicios: cu cât dormea mai puţin, cu atât mai tare o nelinişte a momentul în care trebuia să se ducă la culcare. Şi totul culminase cu o săptămână în care nu putuse dormi aproape deloc.

În acea săptămână, abia dacă putuse vorbi, avusese senzaţia că avea halucinaţii, se simţise rău, nu avusese energie pentru niciunul din lucrurile care ar fi putut să o facă să se simtă mai bine. Era furioasă pe Bill şi pe ea însăşi pentru că se supăra pe Bill. El părea neputincios în faţa acestei Francesca pe care nu o cunoştea, se purta cu mănuşi şi-i răspundea cu platitudini care o scoteau din sărite. Nu avea la cine să apeleze, nu putea schimba felul în care se simţea. Apoi Gene o felicitase de ziua ei; Gene, care abia dacă putea să-şi amintească ziua fiicei lui, îi trimisese, pe neaşteptate, un mesaj.

Bună, scumpo! *Tocmai mi-am amintit că e ziua ta specială*. *Sunt la filmări în Dublin* – *Doamne*, *băieţii ăştia sunt nebuni*! –, *ceva cu buget redus*, *dar ne distrăm grozav. Îţi trimit dragostea mea şi sper că ai o viaţă minunată*. *O meriţi*.

Prietenul tău, *Gene x*

Prietenul tău! De la bărbatul care-i frânsese inima şi-i distrusese micuţa familie. Un bărbat pe care, atât de mult timp, crezuse că n-o să-l poată uita. La început, această lipsă totală de înţelegere şi de autoapreciere aproape că o făcuse să râdă. În plus, nu era ziua ei – fusese cu o săptămână în urmă. Dar mesajul îi rămăsese în minte, cu aluziile lui la distracţie şi energie, la un alt loc în care ar fi putut fi, chiar la un alt fel de viaţă. Francesca simţise

nevoia de a fi în altă parte ca pe o funie strânsă puternic în jurul ei, care o trăgea fără scăpare prin viaţa de zi cu zi.

Îi spusese lui Bill că se ducea la vechea ei prietenă, Dorothy, din Nottingham, şi Bill păruse aproape uşurat, ca şi cum asta i-ar fi putut schimba dinamica şi, mai important, l-ar fi absolvit de necesitatea de a găsi o soluţie. Fusese deosebit de drăguţ, îi făcuse sandvişuri pentru drum, insistase să o conducă la gară. Îi spusese că era posibil să nu-l poată suna – semnalul la Dorothy era groaznic, în plus, voia să uite de tot şi toate preţ de câteva zile –, iar Bill acceptase acest lucru fără nicio problemă.

— Să-mi spui doar când vrei să vin să te iau, spusese el. Trimite-mi un mesaj şi o să vin!

Acesta fusese momentul în care aproape că se răzgândise. Dar deja se simţea implicată, ca şi cum o forţă magnetică ar fi tras-o în această nouă direcţie. Schimbarea de ritm era aproape inevitabilă: nu mai putea rămâne unde era nici măcar o clipă în plus.

În momentul în care maşina lui Bill ieşise din parcarea gării, îşi cumpărase biletul spre Heathrow.

Se întâlnise cu Gene la Temple Bar, la mică distanţă de hotel. Fusese nemaipomenit de încântat când îi trimisese un mesaj în care-i spusese că – printr-o coincidenţă – trebuia să se ducă şi ea în Dublin, în vizită la o prietenă, şi că puteau să se întâlnească. Gene îi sugerase barul care devenise preferatul lui în cele trei săptămâni de când producţia se mutase acolo. Întreaga echipă era încă acolo când sosise Francesca, amintindu-i brusc cât de mult o enerva chestia asta pe vremea când fuseseră împreună – nevoia lui de a se afla în permanenţă în centrul oricărei petreceri. Dar sentimentul dispăruse aproape la fel de repede cum venise: în clipa în care se confruntase cu realitatea lui, cu realitatea ideii ei nebuneşti, fusese mai degrabă uşurată că erau şi alţi oameni acolo, care să disipeze stânjeneala momentului lor de revedere.

Gene o zărise aproape numaidecât, peste mulţimea de petrecăreţi din bar, îşi desfăcuse larg braţele, îşi făcuse loc spre ea şi o cuprinsese într-o îmbrăţişare ca de urs.

Întotdeauna fusese un bărbat foarte tactil. I se părea deopotrivă străin şi extraordinar de familiar.

— Uitaţi aici! repeta el atât de des încât o făcuse să roşească. E fosta mea soţie! Francie! Priviţi cât e de frumoasă! Cât de norocos am fost, băieţi, să fiu însurat cu fata asta?

Francesca nu mai ştia când i se spusese ultima oară *fată*, însă asta era frumuseţea când te reîntâlneai cu cineva cunoscut în tinereţe – o parte din fiecare avea să şi-l amintească întotdeauna pe celălalt în felul acesta.

— Norocos, dar nu suficient de deştept cât să rămâi însurat cu mine, i-o întorsese ea.

Gene îşi pusese mâinile peste inimă şi spusese:

— Ah! Deja mă omoară!

Dar o rostise cu căldură şi se întorsese imediat ca să-i comande ceva de băut, iar privirile mai curioase ale colegilor lui Gene se îndepărtaseră când aceştia îşi dăduseră seama că nu o să asiste la vreun spectacol, că nu erau decât doi vechi prieteni care se bucurau de moment.

Francesca stătuse în mijlocul grupului preţ de două ore. Majoritatea erau din echipa de filmare: tehnicieni de lumini, sunetişti, băieţi buni la toate. Aceştia erau oamenii în mijlocul cărora Gene se simţise întotdeauna confortabil, nu printre ceilalţi actori (concurenţa!), regizori şi producători (întotdeauna avusese probleme cu figurile care reprezentau autoritatea). Începuse să se relaxeze, cuibărită într-un separeu, lângă el, ascultând zarva din jurul ei pe măsură ce paharele cu băutură soseau iar şi iar la masă şi conversaţia se anima – anecdote vesele despre alte producţii şi despre comportamentul ruşinos al unor actori. Bârfa din lumea filmelor era întotdeauna cea mai savuroasă, iar Francesca era bucuroasă să nu se afle în centrul atenţiei, doar aşezată frumuşel într-o altă lume, bucurându-se de această vacanţă de la ale ei, fără ca nimeni să o judece sau să se aştepte la ceva din partea ei.

La ora nouă începuse să cânte o formaţie şi ajunseseră să danseze pe muzică irlandeză de vioară, cu Gene învârtind-o iar şi iar, până când simţise că se sufoca

de râs, simţindu-i mâinile mari atât de familiare pe talia ei, zâmbetul perpetuu, entuziasmul vesel. Se simţise din nou tânără, aiurită, făcuse glume cu el despre viaţa lor împreună, schimbaseră amintiri cândva dureroase ca într-un spectacol. Oamenii ăştia o plăceau, îşi dădea seama privindu-i cum se aplecau peste masa plină de pahare, auzindu-i cum râdeau odată cu ea când le povestea despre Gene, cât era de orgolios, de bezmetic şi de haotic. Iar Gene râdea cel mai tare, fără să se supere, orice ar fi spus. Unul dintre lucrurile care-i plăcuseră întotdeauna la el fusese totala lui incapacitate de a ascunde ce simţea sau de a purta cuiva pică. Trecutul era trecut şi tot ce conta era că acum erau acolo, doi oameni care fuseseră cândva dragi unul celuilalt, care trăiau clipa.

Grupul începuse să se împrăştie pe la unsprezece, moment în care Francesca nu era beată, dar cu siguranţă era veselă, aşa că Gene o plimbase prin Dublin ca să-i arate oraşul şi se oprise în lumina felinarelor ca să le răspundă oamenilor care-l recunoşteau, să facă glume sau să stea la câte o poză. Parcă spectacolul îi era în sânge. Gene îşi găsise întotdeauna energia în oamenii din jurul lui, iar Dublinul i se potrivea, pentru că aici oamenii îi veneau în întâmpinare, cu viaţa lor, cu glumele lor, cu uşurinţa cu care-şi manifestau afecţiunea. Îi dăduse un plic cu bani – încasări de la filmare – şi-i spusese că îi era dator, apoi Francesca nu voise să accepte, dar Gene insistase. „Acum îmi merge bine. Pune-i într-un cont de economii pentru ea, dacă nu vrei altceva”. Voise să vorbească despre Lila, despre bebeluşul ei, dar Francesca nu dorise să-şi amintească de acea parte a vieţii lor împreună, aşa că schimbase subiectul şi, din fericire, nu trecuseră decât vreo două minute până ce alt grup de petrecăreţi care ieşea dintr-o cârciumă îl recunoscuse şi se oprise să stea de vorbă, iar Gene fusese din nou distras.

Poate că acela fusese momentul în care ar fi trebuit să-i dea la o parte braţul de pe talia ei, dar era atât de plăcut să se sprijine de el, să-şi amintească de fantoma tinereţii pierdute. Se simţea euforică, dornică de aventură.

Nu fusese greu să-i sugereze să se întoarcă la hotelul ei ca să bea ceva, cu râsetele serii încă răsunându-i în urechi. Şi mai uşor fusese ca un pahar să se transforme în două. Apoi, când îl primise în patul ei, nici măcar nu păruse că lua o decizie. Fusese, la urma urmei, tot ce-şi dorea trupul ei.

Francesca stătuse întinsă pe patul din camera de hotel în lumina dimineţii mohorâte, se uitase la spatele lat al lui Gene şi observase că pielea începuse să i se lase, că părul alb i se vedea acolo unde crescuseră rădăcinile; îi auzise sforăitul interminabil şi-şi dăduse seama, simţind un gol imens în stomac, că făcuse o greşeală colosală. Îşi amintea ce-şi spusese: „Dacă ar fi să am o aventură, cine ar fi bărbatul cel mai potrivit pentru asta?” Gene fusese răspunsul evident: pe cine altcineva cunoştea care să-i poată oferi o noapte sau două de distracţie şi romantism şi care apoi să plece fără să privească în urmă? Gene i se păruse cea mai sigură opţiune, bărbatul-copil din vremea când avusese 20 de ani, care să o facă să se simtă din nou splendidă şi tânără, apoi să-şi continue drumul, sărind dintr-o situaţie în alta pentru tot restul vieţii. Şi exact aşa se întâmplase. Sexul fusese minunat – Gene fusese întotdeauna un amant vesel şi lejer –, iar Francesca îşi putea aminti clipa în care simţise din nou cum, dintr-odată, îi ocupa fiecare centimetru, ca şi cum ar fi redevenit persoana de odinioară. „Sunt aici”, voise să strige, surprinsă. „Încă sunt aici!”

Apoi Gene stricase totul.

Abia reuşise să se dea jos din pat, se târâse până la baie şi, în timp ce se spăla pe dinţi, se gândea deja cum să fugă. Avea să facă un duş, sperând că nu avea să-l trezească zgomotul, să-i lase un bilet şi să coboare la micul-dejun, în speranţa că nu avea să-l mai găsească la întoarcere. Şi, când ieşise din baie, în loc să doarmă dus, aşa cum se aşteptase (întotdeauna fusese genul care pica lat după sex, apoi dormea până la prânz a doua zi), deschisese uşa şi-l găsise ridicat în pat, uitându-se fix la ea.

— M-am întrebat întotdeauna, spusese el după o clipă. Şi acum ştiu.

Avea rânjetul ăla caraghios pe faţă şi o expresie tandră.

— Ce te-ai întrebat?

Simţise cum se încordase uşor. O parte din ea ar fi vrut să-i ceară să plece, dar i se părea nepoliticos după ce se întâmplase.

— Dacă o să ne regăsim drumul înapoi unul spre celălalt. Dăduse cearşafurile la o parte, aşteptând-o să urce înapoi în pat, lângă el. N-am mai îndrăznit să sper după tot ce am făcut. Dar, când mi-ai trimis mesajul, parcă s-ar fi aprins o lumină – ca un far în mijlocul oceanului – şi mi-am zis: *Oh*! *Asta este*! *Totul o să fie bine*.

Urcase în pat, uşor stânjenită. Când se sprijinise de spetează, avusese grijă ca trupul ei să nu-l atingă pe al lui.

— Nu cred că înţeleg ce vrei să spui.

— Noi doi. Echipa de altă dată. Din nou împreună. Ochii îi deveniseră blânzi şi lichizi şi-i luase mâna între palmele lui enorme şi i-o sărutase. Am fost un idiot, Francie. Eram tânăr şi impulsiv şi cred că motivul pentru care nu am reuşit niciodată să rămân cu nicio femeie este că mereu am fost îndrăgostit de tine. Ani întregi m-am gândit la asta, că am stricat cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

— Nu fi ridicol! spusese ea râzând şi dându-i mâinile la o parte. Tu eşti un spirit liber. Aşa mi-ai spus întotdeauna.

— Nu. Nu. Ştiu că tu crezi că sunt un idiot care nu ia nimic în serios, dar n-am încetat niciodată să te iubesc. Când te-ai cuplat cu… tipul ăla, am crezut că o să mor. Chiar am luat-o razna o vreme. Ştiam că noi doi eram sortiţi să fim împreună. Nu te-am sunat niciodată pentru că am încercat să-ţi respect hotărârea. Ştiam cât de mult te-am rănit şi ştiam că nu meritam încă o şansă. Dar, când ai spus că vii aici, parcă ceva ce murise în mine s-a trezit brusc la viaţă. Sunt… sunt atât de fericit că mi-ai dat… că *ne-ai* dat *nouă* încă o şansă.

Francesca începuse să simtă cum o cuprindea panica.
— Gene, nu e aşa.
— Cum adică, fetiţe?
— Sunt... încă sunt cu Bill.
Se oprise ca să înţeleagă.
— Încă eşti cu Bill?
— Am venit aici pentru că... Nu ştiu. Eram... împotmolită. Pur şi simplu voiam să simt din nou. Şi a fost minunat. Dar... asta e tot. Se opreşte aici.
Păruse atât de şocat şi de rănit, încât ceva aproape că cedase în ea.
— Adică... asta nu a însemnat nimic?
Francesca clătinase din cap.
— Nu mi-am imaginat nicio secundă că o să simţi ceva pentru mine.
Urmaşe o tăcere lungă, timp în care ochii lui nu-i părăsiseră chipul, ca şi cum ar fi căutat o urmă care să-i spună că nu era adevărat, că doar glumea.
— Dar... ce a fost acum între noi... Ne potrivim, Francie! E vremea noastră.
— Nu, nu este. Văzuse conştientizarea aşternându-i-se încet pe chip şi voise să moară. Îmi pare rău, spusese în cele din urmă. Am făcut o greşeală, nu m-am gândit.
Gene păruse absolut uluit.
— Eu sunt o... *greşeală*?
Plecase la puţin timp după aceea. Partea cea mai proastă fusese comportamentul lui galant. Nu făcuse o criză, nu ţipase la ea, nu o acuzase că îi dăduse speranţe. Păruse cumva mai mic, ca şi cum ar fi supt viaţa din el. Francesca îl privise fâţâindu-se împleticit prin camera de hotel, adunându-şi hainele şi punându-le pe el, iar o parte din ea ar fi vrut să-l ia în braţe şi să-i spună cât de rău îi părea; însă cealaltă jumătate nu voia decât să-l vadă cât mai repede plecat, ca să poată începe îngrozitorul proces de a pretinde că nimic din toate astea nu se întâmplase. Crezuse că avea să încerce s-o îmbrăţişeze înainte să plece, însă Gene rămăsese fâstâcit în uşă şi întinsese o mână, atingând-o uşor pe braţ.

— A fost minunat să te văd, Francie, spusese, încercând să zâmbească. Fii fericită!

Apoi, în timp ce-l privea îndepărtându-se pe holul hotelului, se întorsese, iar Francesca fusese sigură că nu-l mai văzuse niciodată atât de vulnerabil.

— Ştii, îi spusese, dacă te răzgândeşti vreodată…

Ar fi putut să-i dea măcar atât. Ar fi putut să-i spună doar „Ştiu”. La urma urmei, n-ar fi însemnat nimic. În schimb, clătinase încet din cap şi spusese încet, dar hotărât:

— N-o să mă răzgândesc.

Nu mai vorbise niciodată cu Gene. Îi ştersese numărul din telefon şi-şi petrecuse următoarea zi făcând cumpărături aproape ca o maniacă, într-un efort de a se convinge pe sine însăşi că era aceeaşi persoană care fusese cu două zile în urmă. Cheltuise banii lui Gene – două pulovere pe gât din caşmir şi înfiorător de scumpe pentru Bill şi o rochiţă pentru fetiţa Lilei. Le scosese din pungi şi le scosese etichetele cu preţul, ca nimeni să nu-şi dea seama că venise din Irlanda, iar efortul depus pentru această duplicitate o făcuse să se simtă şi mai prost. Mâncase singură, în restaurantul de la parterul hotelului, şi se uitase la televizor tot restul serii. Până când luase avionul înapoi spre casă, aproape că se convinsese pe sine însăşi că fusese singură tot timpul, că nu schimbase decât locaţia iniţială. Şi cine ar fi putut-o învinovăţi pentru asta?

Dar Francesca McKenzie gândise întotdeauna pozitiv. În acele ultime ore petrecute în Dublin, îşi spusese că uneori e necesar să faci o greşeală ca să te convingi de ceea ce este corect, important. Îşi spusese că întreg episodul nu făcuse decât să-i consolideze dragostea pentru Bill. Ştia că nu avea să mai facă niciodată o astfel de greşeală. Avea să fie cea mai bună soţie pentru el. Avea să rămână cu bărbatul acesta dulce, bun şi de încredere pentru tot restul vieţii.

Iar când ajunsese acasă, dormise opt ore neîntoarsă.

CAPITOLUL 36

Lila

Dacă să locuiască cu Bill când fusese un adult funcţional fusese uneori dificil, să locuiască cu Bill acum, după atacul de cord, este cu siguranţă o perspectivă mult mai dură decât anticipase Lila. Îşi face griji în legătură cu orice, cu ce mănâncă, cu starea casei, cu medicamentele pe care le ia, dacă le-a luat în ordinea corectă (le ia pentru că Lila i-a cumpărat un organizator de pastile pe zile şi ore de la farmacia locală şi îl verifică şi Penelope în fiecare zi). Deranjează foarte puţin pentru că nu cere nimic şi face tot ce poate ca să ajute prin casă, dar Lila simte norul de anxietate aşezându-se peste căminul ei ca o ceaţă permanentă. Dacă se oferă se facă vreun lucru pentru el, Bill se opune categoric, insistă că e perfect capabil să se descurce singur. Dar, dacă totuşi strânge prin bucătărie, nu se poate stăpâni şi vine şi curăţă în urma ei, iar dacă Lila îi spune să se oprească şi să se odihnească, stă bosumflat, radiind nemulţumire, sau nu se poate stăpâni să nu-i atragă atenţia că a ratat un loc ori că Truant face prea multă mizerie pe podea.

A făcut tot posibilul să le explice fetelor că Bill are nevoie de linişte, dar există o limită pentru restricţiile pe care le poţi impune unui copil de opt ani cu o pasiune pentru videoclipuri de pe Youtube şi muzică rap sau unei adolescente care este convinsă că orice uşă trebuie trântită ca să transmită un mesaj, iar Bill suportă incursiunile în ceea ce în mod clar consideră că ar trebui să fie liniştea de care are nevoie cu o expresie îndurerată sau îi sugerează lui Penelope să se mute sus, în dormitorul lui, ca „să-şi audă gândurile".

Penelope este la fel de agitată, se învârteşte mereu pe lângă el, încercând să-i anticipeze nevoile – scuzându-se în tot acest timp faţă de Lila pentru că o încurcă. Fetele, după ce l-au primit pe Bill înapoi acasă cu îmbrăţişări şi sărutări venite din inimă, au uitat numaidecât totul şi i-au acceptat prezenţa cu aceeaşi lipsă de interes dintotdeauna. Lila bănuieşte din ce în ce mai mult că le e dor de Gene. Nu vorbesc despre el, dar Gene avea un fel de a fi în preajma lor care părea să le accepte haosul şi emoţiile

bruşte şi să asimileze tot. Nu-i place s-o recunoască, dar, cu el aici, exista o anumită veselie care acum lipseşte din gospodăria lor, unde atmosfera a devenit şi mai posacă odată cu ieşirea lui Bill din spital. Eleanor este iar ocupată la muncă, iar fără ea, fără Jensen şi Gene, din casă lipseşte energia pozitivă pe care aceştia o aduceau cu ei.

Dan continuă să-şi petreacă cea mai mare parte a timpului la spital. Se pare că Marja va rămâne internată până ce o să nască. În conversaţiile scurte pe care le-au avut când i-a dat telefon ca să-i spună, Dan părea chiar mai stresat decât este ea. Lila are senzaţia că este peste puterile ei să-şi exprime compasiunea faţă de situaţia în care se găseşte fostul ei soţ. Doar le cheamă pe fete la parter ca să vorbească cu tatăl lor şi încearcă să nu observe că acum Dan nici pentru ele nu mai are mai mult de câteva minute.

Nu-I poate învinovăţi pe Bill pentru nimic din toate astea – la urma urmei, bietul om a fost la un pas de moarte dar este epuizant să jonglezi cu nevoile a trei generaţii diferite, aşa că după câteva zile Lila începe să obosească.

Jensen nu i-a răspuns la scrisoare. Îşi dă seama că nici nu se aştepta să o facă, l-a trimis un mesaj în care i-a mulţumit din nou pentru că a ajutat-o cu copacul căzut, dar nu a îndrăznit să spună mai multe din cauza noii lui prietene. Îşi spune să renunţe. Să-l lase pe Jensen, aşa cum l-a lăsat pe Gabriel Mallory, în trecut. Se pare însă că, dacă ştii că eşti singurul vinovat pentru ceva ce s-a întâmplat, asta nu te ajută să treci mai uşor peste asta.

Lila i-a promis lui Violet că o s-o ia de la şcoală în după-amiaza asta. Situaţia acasă a fost atât de haotică în ultima vreme, încât simte nevoia să impună o oarecare ordine, să încerce să revină la o rutină. O întreabă pe Penelope dacă poate să stea cu Bill cât timp iese ea, îşi pune haina şi merge pe jos până la şcoală, încercând să-şi amintească tot ce a promis că o să cumpere la întoarcere: soluţie anticalcar (se pare că Bill are senzaţia că baia s-a deteriorat în absenţa lui), macrou pentru sănătatea inimii (fetele o să fie încântate!) şi un exemplar din Radio Times –

acum Bill pare să se fi adaptat la programul TV din timpul zilei (îi place să se uite la emisiuni despre antichităţi şi la concursuri de cultură generală, pufneşte la membrii juriului şi le critică greşelile gramaticale), în timp ce merge, se gândeşte la Jessie. Nu mai ştie nimic despre ea din ziua în care a lăsat-o la magazin şi speră că e bine, l-ar fi plăcut să-i trimită un mesaj, dar bănuieşte că o legătură între ele ar fi prea ciudată, ţinând cont de circumstanţele în care s-au cunoscut. E foarte posibil ca Lila să fie cineva – sau ceva – de care Jessie să prefere să uite. Lila oftează încet la gândul altei situaţii delicate la poarta şcolii şi simte un nou val de iritare faţă de felul în care Gabriel Mallory reuşește să-i creeze probleme şi în mod indirect.

La supermarket e coadă şi Lila întârzie puţin, aşa că locul de joacă este deja plin de părinţi şi copii când ajunge. Se apropie pe vârfuri, încercând să o identifice pe Violet în marea de geci viu colorate şi cutii de mâncare. Îi zăreşte pe câţiva dintre colegii ei de clasă, apoi o vede pe Violet în capătul locului de joacă, căţărată pe o structură, cu hanoracul turcoaz cu negru ieşind în evidenţă deasupra barelor de metal. Începe să traverseze locul de joacă, făcând cu mâna, strigând-o şi încercând să ridice vocea peste hărmălaia din jur.

— Mă mir că ai tupeu să-ţi arăţi faţa aici.

Lila are nevoie de o secundă ca să-şi dea seama că ei îi fuseseră adresate cuvintele. Se întoarce şi în faţa ei este Phillipa Graham, cu gura strânsă într-o linie subţire, acuzatoare, cu bărbia ridicată.

— Poftim?

— Toată lumea din şcoală îşi face partea. Dar nu şi tu. Oh, nu! Tu pluteşti maiestuos ca şi cum ai fi deasupra a tot şi a toate, fără să-ţi pese de felul în care comportamentul tău îi afectează pe ceilalţi.

Lila se opreşte şi clipeşte.

— Despre ce vorbeşti?

— Costumele? Singurul lucru pe care ai fost rugată să-l faci? Pentru piesa copiilor? Dacă într-adevăr nu te puteai ocupa, ar fi trebuit măcar să spui cuiva. Atunci una

dintre noi ar fi putut prelua din sarcini, deşi, sincer, cele mai multe se ocupă deja de mai multe aspecte – pe lângă sesiunile obişnuite cu elevii de clasa întâi!

„Oh, Doamne! Nenorocitele alea de costume!”

— Şi acum spectacolul va fi de toată jena! Numai pentru că tu n-ai catadicsit să te oboseşti.

Lila deschide gura să spună ceva – deşi îşi dă seama că nu există nimic util de zis –, dar o voce de bărbat o întrerupe.

— Las-o mai moale, Philippa!

Se răsuceşte pe călcâie. Dan e în spatele ei. Lipit de coapsa lui, este Hugo, cu haina închisă la nasturi până sub bărbie, strângându-i cu putere mâna.

— Habar nu ai prin ce a trecut Lila. Tatăl ei a suferit un atac de cord masiv. Lila a fost cu el în spital în timp ce avea grijă şi de fetele noastre. Îmi imaginez că nişte costume pentru piesa de teatru a ciclului primar erau foarte jos pe lista ei de priorităţi.

Philippa pare jenată. Se uită de la Dan la Lila.

— Ei, n-am ştiut…

— Exact. N-ai ştiut. Ştii foarte puţine despre vieţile celorlalţi, în afară de ceea ce aleg oamenii să-ţi spună. Aşa că, în loc s-o ataci pe Lila, ai fi putut să începi prin a o întreba dacă poţi să o ajuţi cu ceva. În orice caz, din câte am înţeles, s-au făcut între timp alte aranjamente.

— Ce-i drept, am auzit ceva.

Philippa e genul de femeie care detestă simpla sugestie că ar putea exista vreun aspect al vieţii şcolii de care ea să nu fie conştientă.

— Caz în care nu există niciun motiv ca s-o ataci pe fosta mea soţie, nu?

Dan e tras la faţă şi are cearcăne pronunţate sub ochi. Pare epuizat.

Gura Philippei se deschide şi se închide. Priveşte în spate, căutând susţinere din partea celorlalte mame, dar toate se grăbesc să se îndepărteze. Îşi înmoaie tonul.

— Spun doar că ne-ar fi fost de ajutor să ştim din timp că Lila nu se putea ocupa de costume. Nu cred că

alternativele propuse…

— Pentru Dumnezeu, e *Peter Pan* interpretată de elevi din şcoala primară! Nu *Unchiul Vania* la Old Vic. Sincer, chiar nu cred că vreunul dintre părinţii din public o să dea două parale pe ce poartă plodul lui!

Dan, în mod evident exasperat, îi întoarce spatele Philippei, care rămâne uluită, şi-i atinge braţul Lilei. Se îndepărtează câţiva paşi, simţind privirea arzătoare a femeii aţintită asupra ei.

— Cum se simte? întreabă Dan.

Lila încă este şocată de intervenţia lui şi are nevoie de câteva clipe ca să-şi adune gândurile.

— Hm… bine. Adică nu e bine. Dar e în regulă pentru moment.

— Îmi pare rău că n-am putut să te ajut cu fetele. Lucrurile au fost… Clatină din cap şi oftează adânc înainte să vorbească din nou. E o problemă cu placenta. Practic încearcă să ţină copilul în ea de la o zi la alta, ca să aibă… ca să-i dea o şansă.

Lila se uită la el, la încordarea din maxilarul lui în timp ce vorbeşte, la ochii mari ai lui Hugo, care-i priveşte pe amândoi.

— Îmi pare rău, zice ea. Nu mi-am dat seama că e atât de grav.

— Da, păi… Nu mi s-a părut genul de lucru pe care… aveai nevoie să-l ştii.

Rămân câteva clipe unul lângă celălalt, în tăcere – acest bărbat pe care l-a iubit cândva şi copilul amantei lui. Are o senzaţie stranie, nefamiliară şi pe jumătate uitată. Se gândeşte, spre surprinderea ei, că ar putea fi compătimire.

Apoi Hugo trage de mâna lui Dan.

— Putem să mergem acasă?

Ochii lui Dan alunecă spre ai Lilei, poate pregătindu-se pentru reacţia ei la acest cuvânt, iar când nu vede niciuna, coboară privirea şi încuviinţează din cap, cu buzele strânse.

— Da, spune el. Sigur.

Îşi forţează buzele să se întindă într-un zâmbet care

nu e tocmai un zâmbet, apoi începe să se îndepărteze.

— Transmite-i lui Bill dragostea mea, te rog, spune el, întorcându-se.

Lila încuviinţează din cap.

— Mulţumesc, zice ea scurt. Pentru că mi-ai luat apărarea.

Dan ridică uşor din umeri – un gest ce ar putea însemna o mulţime de lucruri.

— Sper… Sper să fie bine, spune Lila. Apoi adaugă: Şi ea, şi copilul.

Dan încuviinţează iar din cap, fără să spună nimic, apoi se întoarce şi, împreună cu Hugo, se îndreaptă încet spre poarta şcolii.

CAPITOLUL 37

Bill a rezistat douăsprezece zile înainte să se mute înapoi în casa lui. Şi-a anunţat intenţiile pe un ton blând duminică dimineaţă, în timp ce Violet stătea pe canapea în pijama, jucând un joc video care părea să emită fie bipuri, fie explozii la fiecare cinci secunde. l-a explicat că, deşi îi făcea mare plăcere să stea cu ea şi cu fetele, considera că mai importantă era nevoia de a avea un spaţiu al lui, mai liniştit.

— Penelope o să stea cu mine o vreme, spusese când Lila deschisese gura să protesteze.

Şi pe Lila o încercaseră mai multe emoţii amestecate: durere, fiindcă nu reuşise să-i ofere ce avea nevoie, dar şi uşurare, pentru că nu-i putea da lui Bill ceea ce-i trebuia fără să le închidă pe fete în magazie.

— Penelope o să stea cu ochii pe mine. Şi cred că a venit timpul să mă hotărăsc ce să fac cu casa aia. Nu poate sta goală la nesfârşit.

Avea totul planificat. Prietenii polonezi ai lui Jensen aveau să vină peste două zile ca să-i mute lucrurile lui Bill, astfel că lui nu-i rămânea altceva de făcut decât să supervizeze procesul. Penelope se dusese deja acolo şi curăţase temeinic şi încălzise casa. O să continue să le viziteze, o asigurase. Poate chiar o să le pregătească cina din când în când. Totul o să fie bine.

Doar că Lila nu simţea deloc că totul era bine. Se simţea din nou abandonată.

— Îmi pare foarte rău, spusese, ţinându-i mâna. Îmi pare foarte rău că a fost să fie aşa.

Bănuia că era posibil să-l strângă prea tare, dar nu se putuse abţine.

— Nu e vina ta, draga mea. Îşi pusese cealaltă mână peste a ei. Apoi îşi îndreptase spatele. În orice caz, încep să fiu iar ca înainte. Îmi fac exerciţiile. Doctorii sunt foarte mulţumiţi de cum merg lucrurile. Şi, desigur, am mare noroc cu Penelope. O să aibă grijă de mine.

Şi iată că, luni dimineaţă, Lila îi priveşte pe cei doi polonezi solizi chinuindu-se din nou cu pianul aşezat pe mica platformă. (Penelope l-a dus pe Bill în bucătărie pe durata procesului, simţind, pe bună dreptate, că nu ar fi fost indicat pentru tensiunea lui să vadă cum iubitul lui instrument se bălăngănea periculos pe rotiţele minuscule.) Şifonierul i-a fost deja cărat la parter, împreună cu mai multe cutii pline cu haine şi cărţi, şi totul a fost încărcat în duba zgâriată şi albă. Abia acum, când priveşte cum lucrurile lui îi părăsesc casa, Lila îşi dă seama cât de multe s-au terminat aici.

Lila îl ajută să urce în maşina lui Penelope după ce uşile din spate ale dubei se închid pentru ultima oară şi, după un rând de ceai dulce, polonezii sunt gata de plecare.

— Trec să te văd mai târziu, îi spune Lila lui Bill, îmbrăţişându-l. Să-mi spui dacă ai nevoie de ceva. De absolut orice.

— Sunt bine, draga mea, zice el cu un zâmbet menit să o liniştească.

— Totul e sub control, spune Penelope veselă.

A devenit un fel de mantră a ei în ultimele săptămâni, indiferent ce s-ar fi întâmplat în jurul lor: *Totul e sub control*! spune printre dinţi sau cu un zâmbet uşor maniacal. *Totul e sub control*!

— Dar o să vii la piesa lui Violet de vinerea viitoare, da?

Violet a adus acasă şase bilete. Se pare că părinţii

divorţaţi beneficiază de o dispensă specială, iar bunicii spitalizaţi se bucură de privilegii suplimentare din partea doamnei Tugendhat. Lila speră ca asta să însemne că fost iertată pentru dezastrul cu costumele.

— Nu aş rata-o pentru nimic în lume, spune Bill.

Are expresia relaxată a cuiva care nu va mai trebui să-şi pună căşti antifonice ca să se protejeze de vacarmul jocurilor video, al emisiunilor TV pentru adolescente şi al lătratului unui câine nevrotic.

— Oh, draga mea, banca de grădină nu a mai încăput în dubă, aşa că o să vină cineva mai târziu după ea. Sper că e în regulă.

Lila o priveşte pe Penelope scoţându-şi cu grijă Fordul Fiesta de culoare roşie în strada liniştită, semnalizând şi deplasându-se cu o viteză constantă de douăzeci şi cinci de kilometri la oră până la intersecţia cu şoseaua principală, deşi limita de viteză este de cincizeci de kilometri şi nu se vede nicio altă maşină în trafic. Bill e în siguranţă cu ea, îşi spune. Şi asta e ceva.

Abia când se întoarce înapoi în casă, realitatea o izbeşte cu adevărat. În locul în care a fost pianul, a rămas doar o pată pe covor. Cărţile din bibliotecă sau împuţinat şi balansoarul pe care Bill l-a adus de la el de acasă este acum doar un gol mare în mijlocul livingului. Truant dă târcoale încetişor, adulmecând suspicios duşumeaua în locurile din care au dispărut aceste lucruri. În bucătărie, un şir întreg de cărţi de bucate au dispărut de pe raft, împreună cu nişte ustensile pentru gătit, radioul Roberts, bolul albastru de fructe pe care încerca să-l ţină mereu plin, ca să le încurajeze pe fete să mănânce mai sănătos. Lila pune nişte prosoape de hârtie şi două sticle de detergent lichid în spaţiul rămas liber doar ca să nu mai pară atât de gol.

Asta n-o să fie posibil în dormitorul lui Bill. Acolo nu a mai rămas decât un pat gol; toate accesoriile din viaţa lui Bill – covorul, papucii, cuvertura, suportul de prosoape din lemn, teancurile de cărţi de referinţă, ceainicul electric marca Teasmade din anii ’70 şi revistele vechi au dispărut,

împreună cu restul mobilei. Lila stă în uşă şi-şi strânge braţele în jurul taliei, privind multiplele straturi de absenţă din această încăpere. „Aşa e viaţa la vârsta asta, îşi spune, îţi iei de milioane de ori rămas-bun fără să ştii vreodată când va fi ultima oară. Ajungi să le absorbi ca pe nişte minişocuri şi să speri de fiecare dată că o să poţi merge mai departe”.

Singurul lucru pe care Bill l-a lăsat în urmă e portretul mamei ei, pe şemineul în care nu a fost niciodată făcut focul. Lila îl întoarce încet şi priveşte chipul mamei încadrat de rama sofisticată şi încearcă să nu se gândească la golul care este acum în sufletul ei, în locul în care era odinioară amintirea Francescăi. Îi pune întrebarea pe care i-a pus-o de mii de ori de când i-a descoperit scrisoarea:

— De ce te-ai lăsat sedusă de el, mamă? Nu ţi-a păsat cât de mult o să distrugă gestul tău?

Se uită la zâmbetul Francescăi, la expresia senină care n-o să-i dea nicicând un răspuns. Apoi se răsuceşte pe călcâie, închide uşa dormitorului în spatele ei şi coboară la parter.

Celie o ia pe Violet de la şcoală în drum spre casă şi Lila trebuie să pregătească cina.

Jensen apare în timp ce ea strânge masa. Cina a fost tăcută; fetele sunt în mod clar afectate de schimbarea de atmosferă adusă de faptul că sunt din nou doar ele trei. De ceva vreme, n-o mai întreabă când se întoarce Gene. Lila se întreabă dacă au înţeles, la fel ca ea, că Gene este o persoană pe care nu o s-o vadă decât episodic, care o să vină şi o să plece, nu genul de bunic care să fie o prezenţă permanentă în viaţa lor, aşa cum a fost întotdeauna Bill. Abia dacă au ciugulit din spaghete şi adevărul e că nici Lila n-a avut prea multă poftă de mâncare şi le-a dat voie să se ridice de la masă de îndată ce au cerut. Violet s-a retras în living împreună cu Truant, Celie a dispărut în camera ei.

Lila tocmai a terminat de încărcat farfuriile în maşina de spălat vase, când sunetul bătăii în uşă o face să tresară. Faţa lui Jensen apare în spatele ferestrelor franţuzeşti –

are urechile roşii din cauza frigului.

— Am venit după banca lui Bill.

Lila lasă farfuriile şi, simţindu-şi inima bătând cu putere, se duce să-i deschidă. Jensen păşește peste prag, aducând cu el o rafală de aer rece.

— Oh. Sigur. Nu… Nu mi-am dat seama că o să te trimită pe tine.

E dată peste cap de apariţia bruscă a lui Jensen în bucătăria ei, îşi dă seama că e nemachiată şi că poartă o pereche de blugi stropiţi cu noroi.

— Acolo încă n-au terminat de mutat mobila. Am spus că o să fie mai uşor dacă o iau eu în camionetă.

Lila îşi scoate mănuşile de cauciuc, încercând să nu se uite la el.

— Te ajut, zice ea.

Banca, se pare, cântăreşte mai puţin decât crezuse. În doar câteva minute, reuşesc să o urce amândoi în camionetă. Jensen închide uşa din spate şi sunetul are o încărcătură oribilă de finalitate. Lila îşi strânge mâinile la piept în timp ce Jensen asigură încărcătura cu nişte chingi. Rămân câteva clipe în stradă, fără să se uite unul la celălalt. S-ar putea să fie ultima oară când îl vede, îşi spune Lila, acum, după ce a plecat Bill. Şi ceva din sufletul ei nu poate suporta gândul că n-o să aibă niciodată ocazia să-i explice aşa cum se cuvine.

— Poate vrei să rămâi să bei un ceai, spune ea repede. Tocmai… Tocmai mă pregăteam să-mi fac unul.

Jensen îi analizează preţ de câteva clipe oferta, întoarce capul spre stânga, cu mâinile băgate adânc în buzunare. Apoi umerii îi coboară aproape imperceptibil. Sigur, zice el. De ce nu?

Intră înapoi în casă pe uşa din spate şi Lila vede pentru prima oară grădina memorială fără banca lui Bill. Cumva are senzaţia că a dispărut mai mult decât o bancă. Acum pare un colţ pustiu, un spaţiu gol, nu mai există niciun punct de focalizare.

— Cred că ar trebui să iau altă bancă, zice ea, apoi îşi dă seama că vocea îi tremură uşor.

— Da, spune şi Jensen, oprindu-se să se uite la grădină. Cu siguranţă are nevoie de ceva.

Face ceaiul în tăcere şi se aşază amândoi la masa din bucătărie. Lila stă cu spatele spre grădină, simţind că nu vrea să se uite la ea, ca şi cum lipsa băncii simbolizează acum mult mai mult. Jensen îşi lasă geaca pe el, ca şi cum ar fi pregătit să plece imediat ce poate. Poate că a fost doar politicos când a acceptat ceaiul. Lila se simte stânjenită în prezenţa lui. Încearcă să găsească un mod de a deschide discuţia, dar descoperă că deja anticipează orice răspuns, iar asta îi opreşte cuvintele de îndată ce i se formează pe buze.

Jensen îi pune câteva întrebări despre Bill şi asta mai detensionează atmosfera. Lila îi povesteşte ce s-a întâmplat, îi povesteşte despre Penelope, despre fete şi despre sentimentele ei amestecate legate de faptul că a plecat. Jensen o asigură că o să treacă în fiecare zi pe la Bill. Făcea asta destul de des şi înainte de atacul lui de cord, aşa că lui Bill n-o să i se pară nimic nefiresc, iar Lila este recunoscătoare pentru diplomaţia lui.

— Şi Gene unde este?

— A plecat.

Îi explică pe scurt despre scrisoarea găsită în pod. Ar vrea să-i spună mai multe, că simte că şi-a pierdut şi mama odată cu tatăl şi cât de furioasă este pe amândoi, dar i se pare stupid şi copilăros, iar ea probabil mai mult decât oricine a pierdut dreptul de a mai vorbi despre sentimente în faţa lui Jensen.

Ceaiul dispare din căni. Rămân o vreme în tăcere, privindu-l pe Truant schimbându-se agitat dintr-o parte în alta. Nici lui nu-i place schimbarea.

— Am primit scrisoarea ta, zice el.

Lila aşteaptă o clipă înainte să spună:

— Am anulat totul. Nu mai scriu cartea.

Jensen îşi coboară privirea în cana goală.

— A fost o idee stupidă. Chiar voiam să-ţi spun asta, să-ţi spun şi personal cât de rău îmi pare. De atâtea ori… Te-aş fi sunat… dar cu iubita ta…

Jensen ridică brusc privirea.

— A avut dreptate, evident. Nu încerc să-mi caut scuze. Dar era evident ce credea despre mine, e clar că aţi discutat despre… Presupun. Nu am vrut să fac sau să spun ceva care să-ţi cauzeze şi mai multe…

Cuvintele i se tot încâlcesc în gură.

— Care iubită?

Lila clipeşte.

— Femeia de la supermarket? Când expresia lui rămâne goală, Lila adaugă: Roşcata?

Jensen face ochii mari.

— Vrei să spui sora mea?

Lila îl priveşte lung.

— Sora mea. Nathalie. Ţi-am spus despre ea. Ea… Am fost destul de afectat de ce s-a întâmplat. Iar ea… a venit să stea câteva zile cu mine. Ca să se asigure că sunt bine. Cred că se îngrijorează destul de uşor de când cu… ştii tu…

Lila vrea să se scuze din nou, să-şi recunoască partea de vină din durerea lui, dar singurul gând asupra căruia se poate concentra este altul: „Nu e iubita lui!”

— Oh! spune ea. Apoi după o clipă repetă: Oh!

Când ridică privirea, ochii lui sunt fixaţi asupra ei.

— Ai crezut că am o iubită.

— Păi, nu credeam că o să rămâi prea mult singur. Ea schiţează un zâmbet. În mod clar, eşti o partidă bună.

— O partidă.

Jensen ridică din sprâncene. Brusc, pe chip îi apare umbra unui zâmbet. E cel mai frumos lucru pe care l-a văzut Lila în ultimele săptămâni, aşa că începe brusc să vorbească şi cuvintele parcă se revarsă din ea:

— Jensen, îmi pare atât, atât de rău! Am… am stricat totul. Cred că încă eram dată peste cap de toată povestea cu Dan şi cu Marja şi de un milion de alte lucruri, intrasem în panică din cauza banilor şi… şi pur şi simplu nu m-am gândit cât ar fi trebuit. Ştiu că a fost un lucru absolut oribil fie şi numai că m-am gândit să fac aşa ceva. Doar că… eu nu sunt genul ăsta de om. Îmi dau seama cât era de greşit,

înţeleg totul atât de clar. Nu suport gândul că tu crezi că sunt aşa şi nu pot decât să-ţi spun că fac tot ce-mi stă în putere ca să-ţi arăt că nu sunt. Adică am fost un moment, evident, dar eu nu sunt aşa. Nu cu adevărat. Poate că nici eu nu mai ştiu exact cine sunt cu adevărat, dar încerc să mă asigur că sunt mai bună de-atât. Se bâlbâie şi se opreşte. A avut vreo noimă ce am zis?

— Am voie să analizez?

— Nu.

— Bine. Atunci are o noimă perfectă.

Îl priveşte peste cana de ceai.

— Poţi să mă ierţi? Măcar puţin?

Jensen se gândeşte câteva clipe.

— Pot să iert cea mai mare parte. Îşi trece degetul peste masă. Dar nu şi că ai spus că sunt durduliu.

— Dar tu ai spus că ai o burtică pufoasă!

— Da, dar asta are o conotaţie sexy. Un bărbat durduliu e…

El face o grimasă.

— Deloc sexy.

— Nu. Te înşeli.

— Mă înşel.

— Ai drept dovadă noaptea respectivă că nu e deloc aşa. În orice caz, ţi-am spus că am deghizat adevărul. Dacă ar fi fost să scriu despre tine exact aşa cum eşti, evident că aş fi zis că mi-am petrecut noaptea cu sosia lui David Gandy.

Jensen îşi lasă capul într-o parte.

— Ai întors-o frumos.

— În orice caz, mie îmi place un abdomen mai moale. E mult mai sexy decât unul cu pătrăţele.

— Gata, acum ai stricat totul.

— Vorbesc serios. Nu-mi pot imagina nimic mai îngrozitor decât un bărbat care se fâţâie expunându-şi abdomenul. M-ar face să mă simt îngrozitor de neatrăgătoare.

— Nu ştiu de ce. Ai un corp fantastic.

Roşesc amândoi.

Lila îi priveşte mâinile în timp ce stau în tăcere, încercând să nu se gândească la felul în care le-a simţit atingerea pe trupul ei, la cât erau de pricepute, de puternice.

Jensen pare să vrea să spună ceva, apoi se răzgândeşte. Amândoi se cufundă înapoi în tăcere.

— Ei bine, mulţumesc că m-ai lăsat să-mi cer scuze personal, spune ea în cele din urmă. Nu vede ce rost ar avea să nu fie sinceră. La urma urmei, ce mai are de pierdut? îmi… îmi lipseşte prezenţa ta pe aici. Mult. Când el nu vorbeşte, adaugă: Nu încerc să pun presiune asupra ta. Dar voiam să ştii asta. În caz că n-o să te mai văd niciodată.

— Asta-i cam dramatic.

— Ştiu şi eu? Ai putea să te muţi în America de Sud, din câte ştiu eu.

— Ca să-mi vindec inima frântă?

— Gata, acum eşti enervant!

Rânjeşte. Coboară privirea în cană, gândindu-se. Apoi se uită la ea.

— Vrei să ieşim vineri?

Îi ia câteva clipe ca să se asigure că l-a auzit bine.

— Da, spune ea. Apoi adaugă cu un zâmbet larg: Da! După care zâmbetul dispare. Oh, nu. Nu pot.

Vineri e piesa lui Violet. Putem să ieşim sâmbătă?

— Trebuie să mă întorc în Winchester. Mai am vreo zece zile de lucru acolo.

— Joi?

— Le-am promis alor mei că trec pe la ei.

Nu poate să-l piardă. Nu poate! Se gândeşte.

— Atunci… ai vrea… ai vrea să vii la o punere în scenă absolut haotică a poveştii lui Peter Pan? Cu elevi din ciclul primar? Şi poate să mergem după aceea să mâncăm ceva? Bill o să fie supraveghetor oficial, dacă te temi să nu sar pe tine.

— Poţi să te asiguri că o să stea tot timpul între noi?

— Şi el, şi Penelope. O să asigur un întreg zid uman ca să nu ne atingem mai mult decât e cazul.

— Atunci, sună extraordinar! zice el.

Nu o sărută la plecare, deşi fiecare parte din ea ar vrea să o facă. Înţelege că s-au petrecut prea multe între ei şi că va trebui să procedeze cu multă grijă de acum înainte. Dar îi atinge uşor mâna şi-i spune că se bucură că au vorbit.

Lila rămâne în uşă, cu braţele strânse pe lângă corp ca să alunge frigul, încercând să nu-i zâmbească prea larg în timp ce urcă în maşină. Jensen ridică braţul din spatele volanului, în semn de salut, şi îl ridică şi Lila. Aşteaptă ca el să pornească motorul. Apoi Jensen coboară brusc din maşină şi, pe jumătate alergând, se întoarce la ea şi o cuprinde într-o îmbrăţişare strânsă. Şi-i şoptește la ureche încet, ca să audă doar ea:

— Şi tu mi-ai lipsit al naibii de mult!

CAPITOLUL 38

Eleanor împachetează în acel stil rapid şi foarte eficient în care face întotdeauna bagajele: haine rulate în pungi de plastic de la spălătorie, încă pe umeraşe, care vor fi scoase din bagaje şi mutate direct în şifonierul noii locaţii în care va ajunge; două perechi de pantofi fără toc în mici saci speciali, o gentuţă cu obiecte de toaletă – toate aranjate în geamantanul mic cu precizia unui puzzle japonez – şi două trolere uriaşe pline cu produse pentru machiaj. Lilei i-ar lua cel puţin patru ore ca să împacheteze lucrurile pe care Eleanor le strânge în doar douăzeci de minute. Ani de experienţă, spune Eleanor întotdeauna, veselă. Pleacă la Paris a doua zi, la patru şi jumătate, unde o să rămână preţ de şase săptămâni la o filmare, şi este rapidă, concentrată şi uşor distantă, aşa cum este ea întotdeauna când se pregăteşte să ajungă într-o locaţie.

— Ei bine, eu zic că e nemaipomenit! zice ea, împăturind şapte perechi de chiloţi şi două sutiene în hârtie de mătase.

— Chiar aşa? De ce hârtie de mătase?

— E lenjerie scumpă. Nu vreau să se atingă de altceva. Poţi să-mi aduci pasta de dinţi din dulăpiorul din baie?

Lila îi întinde lui Eleanor pasta de dinţi. Este de la firma la care a făcut Gene reclamă, nu cu mult timp în urmă. Asta o enervează puţin, ca şi cum Gene a reuşit să-şi întindă tentaculele şi în jurul lui Eleanor.

— L-am spus lui Jensen că mi-a lipsit. Şi mi-am cerut scuze personal.

Eleanor face o grimasă.

— Ei bine, presupun că e un început. Dar va trebui să faci mai mult de atât. A sosit momentul să ai relaţii mature, o comunicare deschisă. Îşi închide geamantanul cu un icnet, apoi îşi îndreaptă spatele. Serios. Jensen e un bărbat bun, direct. Fii bună şi directă la rândul tău!

— Ar trebui să-i spun ce s-a întâmplat cu Gabriel Mallory? Am senzaţia că poate ar trebui.

Eleanor se încruntă şi-şi împinge geamantanul spre uşă. Se opreşte o clipă să se gândească.

— Nu ştiu. O eroare masivă de judecată ar putea fi considerată ghinion. Două arată a… neglijenţă.

— Altfel spus, sunt o proastă.

— Posibil. Cred că va trebui să iei singură hotărârea asta. Dar, hei, e o veste minunată. Singurul bărat decent din întreaga Londră s-a întors!

— Şi tu te duci la Paris!

— Ca să mănânc tone de brânză şi să accept flirturile deocheate ale francezilor din echipa de filmare!

— Îţi trăieşti visul, El! Lila îşi îmbrăţişează strâns prietena. Să nu îndrăzneşti să te amorezezi pe acolo şi să nu te mai întorci! Ştii că fac alegeri îngrozitoare când nu eşti aici.

Glumeşte, dar există întotdeauna o urmă de teamă. Lila nu e sigură că ar şti ce să facă dacă n-ar avea-o pe Eleanor. O uluieşte în permanenţă să constate cum prieteniile devin din ce în ce mai importante pe măsură ce durează mai mult.

— Va trebui să creşti într-o bună zi, să ştii.

— O să cresc când o să creşti şi tu.

— Păi, dacă o spui în felul ăsta…

Când se întoarce de la apartamentul lui Eleanor, Lila

o găseşte pe Jane aşteptând-o pe treptele de la intrare, cu părul lung şi cărunt fluturându-i în jurul feţei în bătaia vântului. Se întoarce şi o întâmpină pe Lila cu un zâmbet radios. A venit, spune, după lucrurile lui Gene.

— El e la tine? întreabă Lila, deschizând uşa şi liniştindu-l pe Truant, care latră înăuntru.

— A fost. Dar pe Elijah – partenerul meu – a început să-l obosească energia lui, aşa că i-am spus că trebuie să-şi caute altceva.

— Aşa că ai venit să mă întrebi dacă îl primesc înapoi.

— Nu, nu, Lila. Am venit doar să iau două cutii de-ale lui. Spune că sunt marcate clar. Poţi să-mi arăţi, te rog, unde e podul?

Serenitatea lui Jane ar trebui să fie înregistrată, îmbuteliată şi vândută. Lila nu-şi poate imagina niciun eveniment mondial ale cărui consecinţe ar putea să-i provoace acestei femei mai mult de o clătinare din cap şi un zâmbet vag. Face ceva ce se numeşte *masaj holistic*, o chestie care se pare că înlătură grijile emoţionale şi spirituale ale clientului şi are grijă, spune, să rămână închisă şi să nu atragă energia altora.

— Ar fi copleşitor, spune ea pe tonul calm al cuiva care nu se simte niciodată nici pe departe copleşit.

Lila trage scara care dă în pod şi urcă ea prima, privind spre capătul mansardei. Au rămas doar două cutii pe care scrie GENE – probabil le-a luat pe celelalte când a plecat. Le trage până la gura podului şi I le dă lui Jane.

— Cred că astea sunt, zice ea în timp ce coboară scara.

O ajută pe Jane să care cutiile la maşină şi le pune în portbagaj. Sunt mai degrabă voluminoase decât grele. Şi acum nu a mai rămas nimic în casă care să-i amintească de vreunul din cei doi taţi ai ei. E aproape ca şi cum nici n-ar fi fost vreodată aici. Rezistă dorinţei de a întreba ce mai face Gene, cum îi merge. Dar Jane îi spune din proprie iniţiativă că Gene a fost invitat să participe la un Comic-Con. Rosteşte cuvântul cu grijă, accentuând fiecare silabă,

ca şi cum ar fi ceva straniu şi exotic. A reapărut interesul pentru căpitanul Troy Strâng şi actorii din *Escadronul Stelar Zero* – o platformă de streaming a anunţat că o să difuzeze primele trei sezoane –, iar Gene o să se ducă peste două săptămâni la o convenţie la care se va întâlni cu fanii şi spectatorii şi va da autografe. Se pare că lumea se înghesuie să ia bilete, dacă nu cumva şi asta e tot o exagerare de-a lui Gene. Apoi se întreabă dacă oare există într-adevăr un Comic-Con.

— Mulţumesc, Lila. Să-i transmit dragostea ta? Ştiu că ar vrea să te vadă.

Lila închide portbagajul.

— Nu. Mulţumesc oricum.

Jane îşi îndreaptă spatele şi se uită la Lila. Este o experienţă uşor neliniştitoare, ca şi cum cineva ar vedea direct prin tine. Zâmbeşte.

— Nu fi prea dură cu el! Te iubeşte. Şi chiar a iubit-o pe mama ta.

— A avut un mod ciudat de a o arăta.

— Ştii, Lila, tuturor ne place să credem că ştim totul despre părinţii noştri, dar nu-i aşa. Tatăl tău a învăţat multe lecţii prea târziu. Cu siguranţă prea târziu pentru noi doi, dar mi-a rămas în continuare extrem de drag. E un om bun.

Lila face un efort să nu-şi dea ochii peste cap.

— Poate. Dar nu merită să stea aici, Jane. Nu cu noi.

Jane rămâne nemişcată preţ de câteva clipe, poate gândindu-se la vorbele ei.

— Ştii, unul dintre aspectele cu care mă întâlnesc deseori în meseria mea este noţiunea de iertare. Vrei să repeţi greşelile pe care le-au făcut părinţii tăi? Să rămâi cu durerea şi nemulţumirea până la sfârşitul vieţii? Sau vrei să scapi de greutatea asta?

— Jane, cu tot respectul…

— Oh, nu folosi expresia asta! Oamenii spun *cu tot respectul când* sunt ţâfnoşi şi în defensivă.

— Ei bine, poate că sunt ţâfnoasă şi în defensivă când vine vorba de tatăl meu. Tu nu îl cunoşti ca mine.

— Draga mea, timp de cincisprezece ani am trăit cu el – ce-i drept, cu întreruperi. Asta înseamnă probabil mai mult timp decât a petrecut cu tine. Şi o să-ţi spun ceva. Nu ştii ce s-a întâmplat între el şi mama ta. O infidelitate întâmplătoare aş fi putut să o trec cu vederea. Dar măsura în care era îndrăgostit de mama ta, nu. În timp ce Lila încearcă să înţeleagă ce-i spune, Jane adaugă: Mama ta nu a fost o floare fragilă, nicio persoană uşor de convins să facă ceva ce nu voia. Viaţa e lungă şi complicată, Lila, şi toţi greşim. Contează ce facem după aceea. Dar ar fi o greşeală să-ţi transformi ambii părinţi în personaje negative fiindcă tu vei fi până la urmă cea care va avea de suferit.

— Şi tu l-ai iertat aşa, pur şi simplu? Pentru că s-a culcat cu mama?

— Desigur. Am ales să nu mai fiu implicată romantic cu el, dar o să ţin la el întotdeauna şi o să mă bucur că suntem fiecare în viaţa celuilalt. Tu nu ai făcut niciodată o greşeală?

Lila se gândeşte la Jensen, la acel înfiorător prim capitol. Jane pare să observe un licăr de incertitudine.

— Ei bine, dacă ai făcut, sper că ai fost iertată. Sper că celălalt a înţeles că eşti, la urma urmei, doar un om. Ştii, poţi să păstrezi furia şi amărăciunea în suflet întreaga viaţă. Dar nu faci decât să-ţi prelungeşti durerea. Gândeşte-te! Lasă jos greutatea! Pentru tine şi pentru fetele tale.

Lila acceptă sărutul pe care Jane i-l dă pe obraz. Miroase a lavandă şi a paciuli.

— Mi-a făcut plăcere să te văd, Lila. Transmite-le fetelor dragostea mea!

Lila aşteaptă până când porneşte maşina.

— Tot nu se întoarce aici! strigă ea în timp ce Jane se îndepărtează pe alee. Categoric nu se întoarce!

Jane zâmbeşte şi ridică o mână, fluturând-o vesel în semn de rămas-bun, aşa că Lila nu ştie dacă a auzit-o sau nu. Probabil ar fi reacţionat la fel şi într-un caz, şi în altul.

Lila mută mobila când sună Anoushka. A ajuns la

concluzia că are nevoie de un nou început; că poate, dacă mută canapeaua şi fotoliile, o să ascundă ce lipseşte din casă şi o să creeze impresia că a ales în mod conştient un stil minimalist. În cel mai rău caz, o să facă locul să arate mai bine pentru agenţii imobiliari când o să scoată casa la vânzare. A împins şi a tras mobila dintr-un capăt al camerei în altul, a scos o vază şi o carafă dintr-una din cutiile încă nedesfăcute din garaj şi le-a aşezat artistic pe suprafeţele din bucătărie, ca să ascundă absenţa lucrurilor lui Bill. A mutat covoare şi a rearanjat tablouri şi fotografii. Îşi spune întruna că o casă nu înseamnă decât cărămidă şi mortar, că o să creeze un nou cămin, indiferent unde o să ajungă. Că o să se descurce foarte bine doar ea şi fetele.

Este atât de ocupată să tragă bufetul cu televizorul lângă peretele din capăt, încât aproape că ratează apelul şi, când răspunde, respiră greu şi e uşor transpirată.

— Draga mea, ai o clipă?

— Anoushka! Sigur!

Lila se uită în oglinda de pe perete şi observă că are o pată neagră întinsă pe faţă. O freacă, încercând să o şteargă.

— Mi-a venit o idee! Tocmai am avut o întâlnire cu un client nou – o actriţă de mare succes. Vrea să-şi scrie autobiografia. Genul ăsta de cărţi sunt foarte căutate în momentul de faţă, mai ales cele foarte picante. Cred că e minunat!

Lila aşteaptă câteva clipe.

— Credeam că ţi-am explicat deja că nu pot să scriu nimic autobiografic.

— Nu despre tine, draga mea! Mă gândeam că ai putea fi fantoma ei.

— Ce anume?

— Fantoma. Ea nu e în stare să scrie! îţi povesteşte ţie, tu transformi totul într-o carte minunată. Ştim că poţi să scrii şi ai un adevărat talent pentru a da formă anecdotelor. Şi cred că ar fi distractiv – se pricepe ca nimeni altcineva să facă referinţe la persoane celebre. Când Lila nu zice nimic, Anoushka adaugă: Nu se plăteşte

grozav, nu se compară cu ce ai fi primit pentru cealaltă chestie… Şi n-o să ai drepturi de autor. Dar poţi să te foloseşti de succesul pe care l-ai avut cu *Reconstruieşte*! ca să ceri să-ţi fie menţionat numele. Sunt persoane cărora le place asta, mai ales când scriitorul are un oarecare prestigiu. Cred că putem negocia o sumă rezonabilă.

— Ar însemna să scriu autobiografia altcuiva.

— Exact! Te-ar ţine în joc până ce îţi dai seama ce vrei să faci mai departe şi ai avea de lucru preţ de câteva luni. Şi, dacă merge bine, o să primeşti şi alte oferte. Scoţi nişte bănuţi frumoşi, iar viaţa ta personală nu este afectată în niciun fel. Să-i dau numele tău?

— E drăguţă?

— Draga mea, nu trebuie să fie drăguţă. E senzaţională. O să fie un material bun.

E felul Anoushkăi de a spune *e absolut înfiorătoare*.

— Cine e?

Anoushka îi şoptește numele unei bine-cunoscute actriţe de seriale de televiziune, ale cărei lupte cu alcoolul şi relaţii furtunoase au fost bine documentate de presa de scandal.

— N-o să-ţi vină să crezi când o să auzi despre escapadele ei sexuale, spune Anoushka pe un ton care ar putea la fel de bine să transmită şoc sau admiraţie.

Spune ceva despre prinţi arabi, încă ceva despre vedete de filme pentru adulţi, apoi Lilei i se pare că aude cuvântul „cobai”.

— Hm, poate…? zice ea nesigură, după ce a hotărât să nu ceară explicaţii. Presupun că îi poţi da numele meu. O să mă gândesc.

— Oh, ce bine! O să iau legătura cu impresarul ei.

Lila se gândeşte tot restul zilei la oferta primită în timp ce deretică prin casă. Caută pe internet câteva interviuri cu actriţa; subtextul fiecăruia este un adevărat dezastru. Le spune fetelor când vin acasă şi ele îşi exprimă un vag interes, fiecare distrasă de câte un dispozitiv electronic, aşa cum fac de obicei când vine vorba de proiectele de lucru ale mamei lor. Dar, când le întreabă la

cină ce cred despre o posibilă schimbare de locuinţă, răspunsul lor este instantaneu şi dramatic.

— De ce? Nu vreau să mă mut!

Violet face ochii mari şi lasă iPadul să cadă pe masă.

— Păi, mă gândeam… Acum, după ce Bill s-a întors la el acasă şi Gene a… şi Gene o să lucreze în altă parte, poate că n-ar fi rău să cumpărăm o casă mai mică. Ar fi mai… economic. Şi mai uşor de îngrijit. Ştiţi doar câte chestii se strică în permanenţă pe aici.

— Dar unde să ne ducem?

— Am rămâne în zonă. Doar că ne-am lua o locuinţă ceva mai mică. Poate cu trei dormitoare în loc de cinci. Poate ceva mai modernă.

Fetele se uită rapid una la cealaltă şi Lila nu e sigură ce mesaj îşi transmit.

— Ar fi o schimbare plăcută? încearcă ea.

— Îmi place casa noastră, zice Violet.

— Eu nu vreau să plec în altă parte, spune Celie, îmbufnându-se. Asta e casa noastră.

— Nu mai vreau schimbări! zice Violet. Au fost prea multe schimbări.

Vocea îi tremură şi pare că mai are puţin şi o să plângă, iar Lila dă înapoi, spune că era doar o idee, îşi îmbrăţişează fiica şi zice că totul e în regulă, că o să rămână aici, că nimic n-o să se schimbe.

Iar când Anoushka o sună a doua zi ca să-i spună că actriţa este absolut încântată, că *Reconstruieşte*! este una dintre cărţile ei preferate şi că ar vrea să se întâlnească săptămâna următoare ca să discute despre proiect, Lila spune, cu tot entuziasmul de care e în stare, că ar fi încântată. Acum stabilitatea fetelor este cel mai important lucru. La urma urmei, actriţa nu trebuie să fie drăguţă. Şi speră că nu a înţeles ea bine chestia cu cobaiul.

CAPITOLUL 39

Celie

Mama a stat cel puţin o oră în baie ca să se aranjeze. Şi-a făcut părul cu ondulatorul, aşa cum făcea înainte, când se ducea să dea vreun interviu despre cartea ei, şi

poartă costumul cu pantalon roz-închis, din catifea, cel pe care nu-l îmbracă decât la ocazii deosebite, în special pentru că părul lui Truant se lipeşte de material. Nu arată ca şi cum s-ar duce la o piesă pusă în scenă de ciclul primar, dar, când menţionează în treacăt că o să vină şi Jensen, Celie pune piesele cap la cap. Când soseşte el, în blugi noi şi pulover în loc de hainele cu care a lucrat prin grădină, mama îi zâmbeşte timid şi este ciudat de agitată, deşi îi zice lui Celie că nu se petrece absolut nimic. Parcă ar crede că e oarbă! Dar Jensen e în regulă. Nu pare genul de bărbat cu care a ieşit mama lui Martin înainte de partenerul pe care-l are acum, care dădea clar de înţeles că nu-i plac copiii şi ţinea mereu telecomanda la el, în aşa fel încât Martin nu se putea uita la propriul televizor.

Maică-mea scoate mereu un râs stupid şi fals ori de câte ori Jensen spune ceva amuzant. E de-a dreptul jenant!

Martin răspunde imediat.

*Maică-mea vorbea cu o voce foarte preţioasă, îi spun*eam *Majestatea Voastră când era el la noi doar ca s-o enervez*.

Merg cu maşina lui Jensen, care are trei locuri în faţă, chestie chiar tare, nu că Celie le-ar spune vreodată asta. Bill, zice mama, o să vină direct acolo, împreună cu Penelope.

Când ajung la şcoală, Penelope îl ajută pe Bill să coboare din maşină, de parcă ar fi invalid! Poartă costumul de tweed cu vestă, iar Penelope s-a înfăşurat într-un fel de şal chinezesc şi are un pieptăn strălucitor în păr. Într-un fel, e uimitor că nişte oameni atât de bătrâni încă îşi dau silinţa.

Tata i-a trimis un mesaj că vine la piesă, dar i-a spus că o să stea cu mama Marjei, pentru că Marja e încă la spital, iar Hugo nu e tocmai în apele lui. Încă nu a spus nimic despre parfumuri. Celie crede că e îngrijorat în legătură cu copilul şi o parte din ea vrea să-i mulţumească acestui copil încă nenăscut pentru că, fără să ştie, îi distrage atenţia de la ea. Cel mai mult, Celie speră că părinţii ei n-o să înceapă să se certe, aşa cum au făcut la

pantomima de la Crăciunul trecut.

Şcoala e deja plină de oameni, deşi Celie crezuse că au ajuns devreme. Îi vede pe doi dintre foştii ei profesori şi se dă mai în spate ca să nu fie nevoită să stea de vorbă cu ei. Lumea se serveşte cu pahare de vin aranjate pe o masă lungă din spate, apoi se aşază, taţii arătând de parcă ar fi preferat să fi rămas la birou şi mamele încercând să-i controleze pe copiii mai mici. La capătul mesei, sunt pahare de carton cu suc şi biscuiţi pentru copii. Celie ia doi şi-i bagă în buzunar, în caz că o să i se facă foame în timpul spectacolului. E cam enervată pe mama fiindcă a insistat să vină la piesa asta stupidă. Trebuie să-şi termine personajele pentru Clubul de Animaţie – o să-i ia ore întregi şi tot nu e în stare să deseneze nişte mâini care să nu arate ca nişte cârnaţi. îl vede pe tatăl ei în partea dreaptă a zonei pentru spectatori şi, când el se ridică şi le face cu mâna, Celie se duce să-l salute, sperând că mama n-o să observe, pentru că ea şi Jensen îşi caută locuri împreună cu Bill şi Penelope. Deşi mama ar zice că nu are nimic împotrivă să stea cu tata, ştie că probabil s-ar simţi ciudat şi apoi ar începe să se poarte exagerat de vesel, ca şi cum totul ar fi în regulă, dar, de fapt, ar fi şi mai rău. Uneori, simte că o epuizează toate sentimentele care par să escaladeze tot timpul în familia ei.

I se pare ciudat că nu l-a văzut pe tata de atât timp, ca şi cum nici n-ar mai face parte din familia ei. Pare mai bătrân decât când l-a văzut ultima oară şi are mare nevoie de o vizită la frizer. Mama Marjei, care este foarte elegantă pentru o femeie în vârstă şi are părul des şi blond, ca al fiicei ei, se ridică să o îmbrăţişeze şi Celie acceptă, deşi se simte uşor inconfortabil. La urma urmei, nu e ca şi cum ar fi bunica ei. Pe de altă parte, îşi dă seama, nici Bill nu e bunicul ei adevărat. Poate că asta o să fie familia ei de acum înainte – o adunătură nesfârşită de oameni care nu au nicio legătură între ei.

Tata pare recunoscător că ea s-a lăsat îmbrăţişată. O atinge întruna pe umăr şi-i tot spune că se bucură să o vadă şi că-i pare rău că n-a fost mai prezent în viaţa ei.

Celie nu vrea să-i spună că a fost chiar foarte fericită fără el.

Apoi tata o întreabă ce rol joacă Violet, iar Celie spune că nu ştie. Tata zice că Hugo are un rol important şi are mari emoţii ca nu cumva să uite replicile – de parcă lui Celie ar trebui să-i pese iar Celie încearcă să pară interesată, pentru că tata vrea să se poarte mereu ca şi cum Hugo chiar ar fi fratele ei. De fapt, nu-şi doreşte decât să se întoarcă la locul ei, pentru că se teme că mama n-o să-i oprească unul şi atunci o să trebuiască să stea lângă oameni pe care nu-i cunoaşte, aşa că spune că trebuie să se ducă la toaletă, apoi ocoleşte sala prin spate şi reapare pe partea cealaltă doar ca să nu-i rănească sentimentele.

Doamna Tugendhat, care arată exact la fel ca acum cinci ani, când a terminat Celie, vine şi îi spune lui Celie că nu-i vine să creadă cât de mult a crescut (de ce bătrânii spun mereu asta?), apoi o ia pe mama deoparte şi îi zice că tatăl ei este uimitor, că a fost uimitor. Totul va fi uimitor. Mama se uită la Bill şi pare puţin confuză. Celie se uită la ei, încercând să-şi dea seama ce urmează, dar apoi vine cineva şi îi şoptește ceva doamnei Tugendhat, care îşi cere scuze şi se grăbeşte să plece în culise.

Se pare că mama i-a păstrat un loc – chiar lângă ea, cu Jensen în stânga mamei şi cu Bill şi Penelope lângă ei. Sunt cu patru rânduri în spatele tatii şi al mamei Marjei, iar Celie e neliniştită, pentru că mama cu siguranţă o să-i vadă, dar cel puţin Marja nu e acolo. Penelope se tot agită pe lângă Bill, îl întreabă dacă nu-i e frig sau dacă are suficientă apă. Celie îşi dă seama că Bill e uşor iritat de toată această atenţie, dar o bate pe Penelope pe mână şi-i spune că e foarte amabilă şi că, sincer, trebuie să înceteze să-şi mai facă atât de multe griji. Aşa că Penelope începe să-i arate copii cărora le-a dat lecţii de pian, apoi roşește, ca şi cum s-ar mândri cu asta.

Dacă mama şi tata o să se certe iar aici, cred că mă omorlii scrie lui Martin.

Hei, cel puţin n-o să mai fi obligată să te uiţi la o piesă de copii, răspunde el.

Scaunele de lemn sunt exact aceleaşi de pe vremea când Celie venea şi ea la şcoală aici. Are un flashback ciudat în clipa în care se aşază – senzaţia de plictiseală şi de siguranţă pe care o avea întotdeauna în şcoala primară, înainte ca totul să se strice; înainte ca prieteniile ei să se evapore şi înainte ca mama şi tata să se despartă.

Apoi se întâmplă. O aude pe mama spunând *Oh, nu*! Preţ de-o clipă, crede că are legătură cu tata şi cu Marja şi i se strânge stomacul, dar, când ridică privirea şi se uită în direcţia în care se uită mama, îl vede pe Gene la marginea sălii, îmbrăcat în aceeaşi geacă de piele şi cu un tricou uzat, pe care e imprimată poza unui bărbat fumând marijuana. Îşi face drum înspre ei. Mama se uită la Jensen, spune ceva şi apoi se ridică, ceea ce e destul de greu, pentru că aproape toată lumea s-a aşezat până acum. Celie nu i-a spus mamei despre Gene şi simte nodul de nelinişte solidificându-se înăuntrul ei.

— Pleacă! Ţi-am cerut să stai departe de noi! Nu vreau să risc ca Bill să păţească ceva. De ce nu poţi să înţelegi asta?

Celie e la doar patru scaune distanţă de capătul rândului şi poate să audă tot ce spune mama. Bănuieşte că la fel pot auzi toţi ceilalţi părinţi, pentru că zarva s-a mai potolit şi lumea se uită la ei. Întoarce capul spre stânga. Jensen se uită la mama, iar Bill priveşte fix în faţă, dar cu o încordare care trădează faptul că ştie că Gene e acolo.

— Doar vreau să vorbesc cu el!

Ca de obicei, vocea lui Gene e mult prea sonoră.

— În niciun caz!

Aoleu! *îi* scrie lui Martin. *A apărut celălalt bunic al meu şi se ceartă cu mama*. *Acum chiar vreau să mor*.

Martin nu răspunde preţ de un minut, apoi scrise doar atât:

*La drac*u'!

— Scumpo, spune Gene. Trebuie să ştie adevărul.

Acum toată lumea se uită, capetele sunt întoarse, un murmur a cuprins scaunele. Celie se face mică. De ce familia ei este pur şi simplu singura familie din lume care

face aşa ceva? De ce nu poate să aibă o familie normală, în care oamenii să vină, să-şi vadă de-ale lor şi să se înţeleagă?

— Lila, scumpo, lasă-mă să vorbesc cu el!

— Gene, îţi jur! Dacă nu pleci în clipa asta din şcoala copilului meu, chem poliţia să te dea afară!

— Două minute! E tot ce-ţi cer.

Mama e roşie la faţă de furie. Îi şuieră:

— Du-te acasă, Gene! Eu o să mă întorc acum lângă Bill şi tu o să pleci.

La auzul cuvântului *poliţie*, s-a ridicat şi Jensen şi a trecut pe lângă Celie, îndreptându-se spre Gene, ceea ce înseamnă că cei patru oameni din mijloc trebuie să se ridice iar. Minunat! Şi mai multe persoane implicate. Cineva din spate întreabă pe un ton plângăcios ce se întâmplă. Celie ia în calcul să se ducă să se ascundă în toaletă. Mama se întoarce şi se aşază iar lângă ea, se apleacă şi se scuză faţă de Bill:

— O să ne asigurăm că pleacă. Îmi pare atât de rău!

Bill nu spune nimic.

Jensen s-a aşezat în faţa lui Gene, separându-l practic de ei. Gene îi pune o mână pe braţ.

— Jensen, ajută-mă! Vreau să lămuresc ceva.

Sub privirile lui Celie, cei doi bărbaţi poartă o conversaţie în şoaptă. Jensen se apleacă spre Gene şi încuviinţează din cap. Nu arată ca şi cum Gene ar urma să plece prea curând. Oamenii din faţă au început să se întoarcă în scaune ca să vadă ce se petrece. Jensen se întoarce la mama, ceea ce înseamnă că cele patru persoane trebuie să se ridice şi să se aşeze iar. Încep să pară uşor enervaţi. Mama se uită la Jensen cu o expresie încruntată şi furioasă.

— Pleacă?

Jensen vorbeşte încet:

— Vrea să-i spună ceva lui Bill. Zice că poate să-i spună prin mine.

— Ce?

— Nu vrei ca Bill să vorbească cu el. Dar… pot să fiu

eu telefonul fără fir? Sincer, cred că ar putea fi de ajutor.

Lila se uită la Jensen, nevenindu-i să creadă.

— Oh, pentru Dumnezeu! Cum aşa?

— Doar… Ascultă ce are de zis! apoi promite că o să plece.

Mama se uită la Bill, apoi la Gene, care e tot acolo şi îi priveşte. Arată de parcă n-ar şti ce să facă. Expresia i se îmbunează puţin când se uită la Jensen şi spune, coborând vocea:

— O să te opreşti dacă o să consideri că o să înrăutăţească lucrurile? Nu vreau…

Jensen îşi pune o mână peste a ei.

— O să fiu un traducător foarte atent, la nevoie.

Mama se mai gândeşte puţin, apoi oftează şi se întoarce spre Bill.

— Vrei să asculţi ce are de spus Gene? După care promite că pleacă.

Bill priveşte fix în faţă. Mârâie ceva, apoi întoarce capul în cealaltă direcţie şi spune:

— Ar face bine să se grăbească. Nu vreau să fie întreruptă reprezentaţia nepoatei mele.

Au început să vină membrii orchestrei şcolii. Cei micuţi au triangluri şi tamburine, iar cei mai mari au chitare şi un clarinet. Toţi sunt conduşi de mai mulţi profesori la scaunele lor roşii din plastic, aşezate în faţă. Celie are impresia că spectacolul o să înceapă în orice clipă, iar familia ei încă e implicată în propria dramă. Se lasă şi mai jos în scaun. Jensen îi face un semn din cap lui Gene, iar Celie îl priveşte pe Gene tastând ceva pe telefon. Telefonul lui Jensen scoate un sunet sonor, ca de discotecă, ceea ce face ca toţi părinţii aşezaţi în jur să mormăie dezaprobator şi să înceapă să se foiască în scaune. Jensen ridică o mână, scuzându-se. Duce telefonul la ureche şi ascultă preţ de câteva clipe. Apoi se apleacă spre Bill.

— Vrea să-ţi spună că a fost o neînţelegere.

— Nu mă interesează nimic din ce are de spus omul ăsta.

Bill priveşte fix în faţă. Penelope îi ţine strâns mâna, mângâindu-i încheieturile degetelor cu degetul mare. Jensen se uită la Bill, apoi duce telefonul înapoi la ureche.

— Spune că nu-l interesează... Bine... bine.

Ascultă, apoi se apleacă din nou spre Bill.

— Zice că ţi-ai făcut o impresie greşită despre momentele pe care el şi Francesca le-au petrecut împreună. Îşi dă seama că tu crezi că au făcut sex. N-a fost aşa. Doar au stat de vorbă.

„*Au făcut sex*? Ce mai e şi asta? Acum încep să vorbească despre oameni bătrâni care fac sex?" Lui Celie îi vine să vomite numai la gândul că oamenii de vârsta asta se mai pot gândi la sex. Îşi ascunde faţa în mâini. Nu crede că poate fi mai rău de atât.

Jensen vorbeşte în continuare mult prea tare:

— Spune că Francesca doar a vrut să se distreze. Să se simtă din nou tânără. A stat la bar cu Gene şi echipa de filmare, a dansat şi s-a simţit bine, apoi a doua zi n-a mai văzut-o. Crede că s-a dus la cumpărături în Dublin. Sau poate s-a întâlnit cu prietena ei. Dar asta a fost tot.

Bill se întoarce în scaun.

— Atunci de ce naiba a spus că s-a culcat cu el?

— Nu a spus asta, zice mama după un moment. În scrisoare a menţionat doar că s-a întâlnit cu el.

Bill se uită la mama.

— Nu s-a culcat cu Francesca?

Jensen repetă tare în telefon:

— Bill întreabă dacă sigur nu te-ai culcat cu Francesca.

Se uită toţi la Gene, care aşteaptă la capătul rândului de scaune. Gene clatină din cap şi face o grimasă. Spune ceva în telefon. Jensen ascultă şi transmite:

— Zice că mama ta nu s-ar fi uitat niciodată la alt bărbat. Că totul a fost o groaznică neînţelegere.

Bill pare uluit. Aproape în aceeaşi măsură ca părinţii din jur, care nu pot să creadă ce le e dat să audă.

— Eşti absolut sigur? întreabă Bill.

Jensen vorbeşte în telefon.

— Te întreabă dacă eşti sigur.

Jensen încuviinţează din cap la răspunsul lui Gene. Apoi acoperă microfonul cu mâna.

— Bill, prietene, e posibil ca drogurile să-mi fi mâncat o mare parte din materia cenuşie, dar aşa ceva cu siguranţă n-aş fi putut să uit. Scuze, Celie!

— Sincer, nu-i cea mai nasoală parte din conversaţie.

Bill pare transfigurat. Clipeşte preţ de un moment, apoi întreabă:

— Spune adevărul?

— Spui adevărul?

Jensen încuviinţează iar din cap şi se întoarce din nou spre Bill.

— Jură pe onoarea lui de cercetaşi Nu vrea să plece fără să ştii adevărul.

Ceva ciudat se întâmplă cu Bill. Îşi priveşte mâinile. Şi clatină din cap pentru sine. Apoi se uită la Penelope.

— Vai de mine! zice el. Mă simt ca un prost.

„Eu simt că îmi vine să vărs”, îşi spune Celie.

— Nu trebuie să te simţi prost, Bill, spune mama după câteva clipe, cu voce ciudată, parcă liniară. Nu era greu să ajungi la o astfel de concluzie.

Bill zice iar:

— Nu s-a culcat cu ea.

Penelope îi zâmbeşte în felul ăla tâmp al ei.

— Sigur că nu, dragule. Evident că există o explicaţie.

Mama se uită fix la Gene. Bill încă e în stare de şoc.

— Vai de mine! spune el. Vai de mine! S-ar părea că am provocat o mică scenă.

— Nu! îi spune toată lumea. Câtuşi de puţin.

Cineva a stins luminile din tavan. Se aşterne liniştea. Jensen continuă să şoptească tare, ca şi cum nu l-ar putea auzi nimeni:

— Spune că îi pare rău pentru neînţelegerea creată şi că îşi dă seama că ar fi trebuit să-ţi spună că s-au întâlnit în Dublin, dar, sincer, a fost ceva atât de neînsemnat, că nici nu s-a gândit măcar.

Membrii orchestrei au ridicat instrumentele. O profesoară de muzică pe care Celie nu o recunoaşte stă în faţă şi ridică mâinile asemenea unui dirijor.

Bill se uită la Gene.

— Spune-i că îi mulţumesc! îi mulţumesc că a clarificat situaţia. A fost foarte… decent din partea lui.

Oamenii din jur au început să şuiere, să le spună să facă linişte, să-i roage să înceteze odată! Acum sunt aproximativ opt sute de motive pentru care Celie vrea să moară. Jensen se aşază pe scaunul lui, lângă mama, şi se apleacă în aşa fel încât să poată vorbi mai departe cu Bill.

— Spune că e foarte drăguţ din partea ta… Şi că, oricând vreţi să vă vedeţi, el n-are nimic împotrivă.

— Dumnezeule mare! exclamă Bill, dându-şi ochii peste cap. Nu se opreşte niciodată!

Apoi începe muzica. Celie se uită după Gene, dar bunicul ei a dispărut în întuneric. Iar când se uită înapoi la mama ei, Celie observă că are lacrimi în ochi.

CAPITOLUL 40

Lila

Lila nu se poate concentra în primele minute ale reprezentaţiei. Face eforturi să înţeleagă ce s-a întâmplat, motivul pentru care Gene l-a minţit pe Bill, îşi aminteşte întruna vorbele lui Jane: *Infidelitatea* i-aş *fi putut-o ierta, dar nu şi faptul că era atât de îndrăgostit de ea*. Trebuie să mai existe un motiv pentru care Gene a făcut ce a făcut, îşi zice întruna. Gene are întotdeauna motive ascunse.

Jensen, probabil simţind că este preocupată şi nu urmăreşte spectacolul, se apleacă spre ea:

— Eşti bine? murmură el.

— A fost atât de ciudat! îi răspunde în şoaptă. Fiindcă sunt absolut sigură că s-a culcat cu mama.

Jensen se uită la ea.

— Şi de ce ar minţi?

— Nu am nici cea mai vagă idee.

Apoi se aude un *Dar se poate*! exasperat de undeva din spatele lor, iar Jensen se trage înapoi în scaun. Violet a apărut pe scenă. Violet, care poartă o rochiţă argintie care

nu i se potriveşte, dar e plină de încredere în sine, cu care pare să se fi născut, păşește fără nici cea mai mică ezitare în lumina reflectoarelor şi începe să nareze de pe un pergament mare. Copiii din familia Darling sunt în dormitoarele lor, părinţii se pregătesc să iasă în oraş. Lila răsuflă lung, încearcă să-şi alunge din minte ultimele minute şi se aşază mai bine pe scaunul tare, din lemn, aşa cum s-a mai aşezat la atâtea astfel de reprezentaţii şcolare, pregătindu-se pentru amestecul bizar de emoţie şi plictiseală, pentru felul în care, ca părinte, îţi doreşti ca momentul să dureze cinci minute şi în acelaşi timp o viaţă întreagă. În timp ce Violet descrie scena din faţa lor, privirea Lilei trece peste publicul din jur. Cu două rânduri mai în faţă şi la stânga, stă Philippa Graham, lângă un bărbat cu început de chelie şi costum de om de afaceri, care în mod evident a venit direct de la serviciu. Şi-a ascuns al doilea pahar de vin roşu sub scaun. Îi zăreşte silueta lui Gabriel Mallory undeva în faţă, aşezat lângă mama lui. Îşi trece mâna prin părul pleoştit, se uită o clipă la telefon, apoi, simţind poate că este privit, întoarce capul în spate. Lila se asigură că se uită în altă direcţie. În mod ciudat, nu mai simte aproape nimic pentru el, doar o vagă iritare la gândul că va trebui să-l mai vadă vreo câţiva ani la poarta şcolii, ca o mâncare proastă care tot revine. Poate ca să-i amintească de vanitatea şi prostia de care a dat dovadă.

— A spus că trebuie să cresc, dar eu nu vreau să cresc, mamă! exclamă Wendy pe scenă, în timp ce se scarpină pe picior.

— Nimeni nu vrea să crească, Wendy, spune doamna Darling, cu vocea exagerată a unei menajere dintr-o dramă de epocă.

În public se aud murmure de râs.

Apoi, câteva momente mai târziu, printr-o gaură din decorul pictat, în scenă intră Peter Pan. Doar că acest Peter nu poartă colanţi verzi şi tunică asortată. Poartă… o uniformă vişinie din două piese, cu epoleţi argintii şi ceva ce seamănă cu un inel al lui Saturn în partea stângă a

pieptului. Un vuiet de surprindere se aude în public. Uniforma îi pare straniu de familiară. Lila o priveşte intens. Apoi îşi dă seama: este un costum din *Escadronul Stelar Zero*. E cel pe care tatăl ei l-a purtat în serialul de televiziune. Câteva minute mai târziu, apar Băieţii Pierduţi, şi ei în uniforme ale *Escadronului Stelar*.

Când apare, căpitanul Hook e un extraterestru – are capul ca un craniu, cu trompă de elefant. Lila îl recunoaşte numaidecât. Este extraterestrul de la televizor care a înspăimântat-o întreaga copilărie. A fost momentul în care Francesca a insistat să nu se mai uite la emisiunile tatălui ei, dând vina pe ele pentru coşmarurile pe care Lila le avusese până aproape de zece ani. Întreaga producţie, îşi dă acum seama, este făcută cu costume din *Escadronul Stelar Zero*. Scenariul a fost uşor schimbat – căpitanul Hook este acum un extraterestru şi crocodilul e o şopârlă spaţială. Nava piraţilor este o navă spaţială de piraţi şi Ţara de Nicăieri e acum o planetă – reprezentată printr-o fotografie veche a suprafeţei Lunii, cu tot cu cratere şi un steag.

În jur, părinţii din sală râd în timp ce Băieţii Pierduţi, în uniformele lor mult prea mari (dacă priveşti cu atenţie, se pot vedea acele de siguranţă şi cusăturile rudimentare cu care au fost prinse), se luptă cu piraţii spaţiali. Clopoţica este un astronaut zburător şi părul îi e ridicat într-un coc înalt, argintiu, foarte asemănător cu cel al iubitei căpitanului Troy Strâng, Vuleva.

Hugo joacă rolul lui Michael, cel mai mic dintre copiii familiei Darling. Inima Lilei se strânge întotdeauna când îl vede pe Hugo, ca şi cum ar simboliza tot ceea ce ea a pierdut. Nu are replici – sau, dacă a avut, le-a uitat. Rolul lui pare să fie pur şi simplu acela de a fi mânat încetişor de ceilalţi dintr-o parte în alta a scenei, în timp ce restul copiilor îşi declamă replicile în jurul lui sau ascultă ce le suflă doamna Tugendhat din lateral. Din când în când, cineva îi şoptește ceva la ureche, dar Hugo pare să fi împietrit.

Producţia merge şchiopătând înainte, prin Ţara de

Nicăieri, Hook moare ucis de şopârla spaţială (în uralele animate ale spectatorilor), se efectuează un dans cam dezordonat cu cei care ar fi trebuit să fie indieni, dar acum sunt echipajul unei nave spaţiale (uniformele lor sunt aurii şi evident reciclate de prin anii ’70). Sunt şi cântece luate din film, acompaniate de un talmeş-balmeș orchestral, care rareori se nimereşte în aceeaşi notă – micuţii muzicieni se foiesc întruna pe scaune şi se întrerup mereu pentru a le face cu mâna părinţilor. Lângă ea, Jensen râde întruna, uneori în hohote, aparent distrându-se copios pe seama haosului de pe scenă. A fost atât de dornic să vină pur şi simplu cu ea, să participe la moment – bucuros să se plieze pe lumea ei, în loc să aştepte ca ea să orbiteze în jurul lui. Lila se surprinde privindu-l cu coada ochiului, întrebându-se cum a fost posibil să-l găsească vreodată mai puţin atrăgător decât Gabriel Mallory. Acum abia poate să stea lângă el fără să vrea să-l atingă şi, în timp ce privesc piesa, îşi întinde mâna pe întuneric şi o strecoară într-a lui. Degetele lui se strâng instinctiv peste ale ei, iar el se uită la ea şi zâmbeşte, ca şi cum acest gest i-ar fi surprins pe amândoi.

Lila îi ascultă pe părinţii din jur murmurându-şi înduioşaţi câte ceva la ureche, pe bunici exclamând mândri în clipa în care nepotul le apare pe scenă, vede telefoanele ridicate discret pentru fotografii şi simte cum ceva în ea se înmoaie, cum o încordare veche începe să se evapore, iar un sentiment de uimire îi ia locul în faţa naturii trecătoare a lucrurilor şi cum aceasta poate fi minunată şi sfâşietoare în acelaşi timp. Lila o priveşte pe Violet reapărând în repetate rânduri pe scenă pentru a povesti ce o să se întâmple sau pentru a umple un gol în naraţiune; vocea îi e clară şi nu-i tremură deloc, iar Lila se întreabă ce fel de femeie o să ajungă. O să reuşească să-şi păstreze încrederea în sine? Sau viaţa o să i-o alunge, o s-o forţeze să joace un rol pe care nu l-a vrut, aşa cum ni se întâmplă atâtora dintre noi? „Rămâi la fel, draga mea, îi spune în gând. Rămâi aşa cum eşti, cu glumele tale nepotrivite, cu muzica rap şi cu tot restul”.

În scena finală, Wendy, din nou în cămaşă de noapte, îi povesteşte mamei despre aventurile ei.

— Uite, mamă! Vezi ce bine conduce nava spaţială? Se îndreaptă spre altă galaxie!

De data asta, chiar se pare că „Michael” trebuie să vorbească. Se întoarce şi priveşte în mulţime. Fata care joacă rolul lui Mary se întoarce spre Hugo.

— Spune-i mamei – nu-i aşa că am avut o aventură uimitoare, Michael?

Mama aşteaptă, privindu-l cu atenţie, tata e şi el alături şi-şi aranjează mereu mustaţa care-i alunecă întruna de pe faţă.

Nu se întâmplă nimic.

În cele din urmă, Mary îi trage lui Hugo un ghiont zdravăn. Poate că referirea la *mama* declanşează totul. Poate că motivul e lumina reflectoarelor sau faptul că trebuie, până la urmă, să vorbească în faţa a 150 de părinţi care-l privesc cu atenţie. Dar Hugo priveşte în sală, feţişoara i se smochineşte şi Lila vede cum, sub luminile puternice, o lacrimă începe să-i alunece vizibil pe faţă.

Există o anumită tăcere care se lasă într-o sală de şcoală în clipa în care devine evident că un copil se simte traumatizat pe scenă şi nimeni nu ştie ce să facă. Băieţelul stă împietrit într-un fascicul de lumină. Înghite greu şi vizibil un nod mare din gât. „Oh, nu! îşi zice Lila. Bietul copil!” Apoi Celie se ridică dintr-odată lângă ea.

— Haide, Hugo! îi strigă ea. Poţi s-o faci!

Începe să îl aplaude, roşind chiar în timp ce face acest lucru. Hugo ridică privirea şi o vede.

— Hai, Hugo! strigă Celie din nou.

Lila îl vede pe Dan în penumbră, făcându-şi drum stângaci printre scaune în timp ce alţi părinţi se ridică şi-l lasă să treacă. Se ghemuieşte la marginea scenei şi încearcă să-i strige ceva fiului Marjei. Întreaga încăpere se uită la acest copil micuţ pentru care seara asta, poate chiar ultimele săptămâni au fost prea mult.

— Da, Hugo! strigă Celie.

Îi aruncă o privire neliniştită Lilei, evident temându-

se ca gestul ei să nu fie interpretat ca o lipsă de loialitate. Şi ceva în Lila cedează.

Fără să-şi dea seama, se trezeşte în picioare, lângă fiica ei.

— Hai, Hugo! strigă şi ea şi începe să bată din palme. Haide! Poţi s-o faci!

Şi mai mulţi părinţi aplaudă, aclamă şi-i strigă numele. Doi copii urcă pe scenă ca să-l încurajeze, îi murmură ceva, întreaga echipă pare să vrea să-l ajute. Mary face un pas în faţă şi şoptește ceva la urechea lui Hugo. Băiatul se uită la ea, încuviinţează din cap, apoi se întoarce iar cu faţa la public. Se aşterne liniştea. Parcă toată lumea şi-ar ţine respiraţia. Ochii lui Hugo se măresc şi, preţ de-o clipă, pare că e pe cale să plângă din nou. Apoi înghite în sec şi vocea lui subţire, de copil, sparge tăcerea, uşor tremurată:

— *Şti... ştiam că Peter Pan o să ne salveze*!

Apoi Lila aplaudă, Celie aclamă, ridicând pumnul în aer, Jensen se ridică lângă ea şi strigă şi el. Toţi spectatorii bat din palme şi aclamă, iar ultimele cuvinte ale piesei, oricare ar fi fost ele, sunt acoperite de aplauze. Lila simte degetele lui Jensen strângându-se peste ale ei, ceva în pieptul ei explodează şi lacrimile îi umplu ochii. Cu cealaltă mână ia mâna lui Celie, li se întâlnesc privirile şi Lila încuviinţează din cap.

— Bravo! îi şoptește fiicei ei şi, ca niciodată, Celie zâmbeşte şi nu-i dă mâna la o parte.

Se pregăteşte să iasă afară pentru o gură de aer curat, când doamna Tugendhat o opreşte. E roşie la faţă şi-şi apasă o mână pe piept.

— Oh, Lila, ce seară! Tatăl tău a făcut o treabă extraordinară! Ştii ce plăcere le-a făcut copiilor să lucreze cu el?

De data asta, Lila nu mai trebuie să întrebe la ce se referă. Se simte epuizată de evenimentele serii.

— Hm, a fost un spectacol extraordinar, doamnă Tugendhat. Felicitări! îmi pare rău că nu v-am putut ajuta mai mult.

Doamna Tugendhat clatină din cap. În mod evident, e copleşită de uşurare că totul a ieşit aşa cum trebuia.

— Partea bună, draga mea, este că tatăl tău e un profesor înnăscut. Copiii au fost extraordinar de entuziasmaţi să facă asta cu el. Au adorat costumele, chiar dacă unele dintre ele sunt cam mâncate de molii. Nu cred că am avut vreodată un spectacol mai reuşit.

Lila aproape că nu vrea să întrebe.

— De… de cât timp vă ajută?

— Păi, să tot fie patru, cinci săptămâni. A fost foarte drăguţ din partea ta să sugerezi asta, Lila. Şi a fost o binecuvântare că ne-a adus costumele. Dar, sincer, talentul şi entuziasmul lui au adus totul la viaţă. Nu se întâmplă prea des să ai un actor veritabil de la Hollywood într-o producţie şcolară. Şi cu recuzită de la Hollywood! Colegii mei de la şcoala Sf. Mary sunt verzi de invidie, crede-mă! Priveşte peste capetele mulţimii înspre culise. Acum trebuie să mă duc să-l găsesc pe domnul Darling. Se pare că a avut un mic accident. Prea multe emoţii, cred. Sau poate prea mult suc de mere. Scuză-mă!

Bill e obosit după momentul dramatic din timpul spectacolului şi poate încă se gândeşte la ce i s-a spus înainte să înceapă piesa, aşa că, după ce el şi Penelope îşi fac loc cu grijă până în capătul rândului de scaune, îi spune Lilei, strângându-i mâinile, că sau simţit minunat, dar că se duc acasă.

— Te rog, spune-i lui Violet că sunt extrem de mândru de ea! A fost impecabilă. Impecabilă!

Lila îl îmbrăţişează, trăgând în piept mirosul familiar de stofă şi de săpun.

— O să-i spun, Bill. Se va bucura tare mult că ai venit.

În jurul lor, oamenii se îndreaptă spre spatele sălii, luându-şi câte un ultim pahar de vin în timp ce-şi aşteaptă copiii să se schimbe, comparând momente amuzante din timpul spectacolului. Lila e recunoscătoare că familia ei e acolo, că măcar de data asta nu se simte stingheră printre ceilalţi şi are senzaţia că e la adăpost, ferită de persoane

nesuferite precum Philippa Graham sau Gabriel Mallory. îl vede pe Dan împreună cu mama Marjei, o vede şi el şi ridică o mână, poate în semn de mulţumire, poate de salut; nu e sigură. Arată, îşi zice ea, ca un om pe care nici măcar nu-l cunoaşte. Apoi vede clipa în care Dan îl observă pe Jensen lângă ea, vede umbra care-i acoperă o secundă faţa şi-şi dă seama că, poate, de acum înainte, nu mai e singura care va trebui să se adapteze.

Jensen s-a oferit să-i conducă pe Bill şi pe Penelope la maşină, ca să se asigure că ajung cu bine, iar Lila îi spune că se duce în culise ca să o găsească pe Violet. Dar nu doar pe Violet vrea să o vadă.

Ca de obicei, îl aude înainte să-l vadă. E în spatele scenei şi mută piesele de echipament împreună cu băieţii mai mari, dintr-a şaptea şi a opta. Îi felicită pe copii pe măsură ce aceştia trec pe lângă el, îndreptându-şi din când în când spatele ca să bată palma cu ei.

— Hamoud, prietene! Senzaţional cum ai cântat la chitară!

Se opreşte să mângâie pe cap un extraterestru micuţ care trece pe lângă el îmbrăcat într-un costum mult prea mare şi care lasă în spate urme de sclipici.

— Nancy? Ai fost un extraterestru fantastic! Pun pariu că părinţii tăi nici nu şi-au dat seama că erai tu acolo!

Lila rămâne şi îl priveşte – pe omul ăsta care se pare că poate să fie pentru alţi copii ceva ce n-a fost niciodată pentru ea. Trebuie să se dea la o parte când nava spaţială de piraţi e cărată pe lângă ea de doi băieţi înalţi şi un administrator, care gâfâie uşor din cauza efortului. Şi, după ce trece, îl vede pe Gene uitându-se la ea, cu o expresie uşor îngrijorată, ca şi cum n-ar fi sigur ce urmează să se întâmple. Îşi fixează un zâmbet pe faţa lată.

— Scumpa mea! Dacă o cauţi pe Violet, s-a dus să-şi scoată rochia.

Lila face doi paşi spre el.

— L-ai minţit pe Bill, spune ea.

— Ba nu.

— Ba ştiu că da. Nu eşti un actor chiar atât de bun.

Rămân o vreme fixându-se cu privirea, ca doi adversari într-o arenă.

Apoi Lila spune:

— A fost… un gest drăguţ.

Gene lasă capul într-o parte şi-şi freacă urechea cu mâna dreaptă. Se relaxează o idee.

— Ha! Ridică din umeri. De fapt, adevărul este că la vrut doar pe Bill. Mi s-a părut mai corect aşa.

— De cât timp te vezi cu fetele? îmi imaginez că ai venit aici tot timpul.

Gene face o grimasă.

— În fiecare zi. Nu fi prea dură cu ele! E vina mea. Doar că… ştiam că ai multe pe cap. Şi n-am vrut să creadă că le-am părăsit. Dar ar fi trebuit să-ţi spun, îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară.

Se uită la el, la faţa lăsată, pe care se citeşte că îi pare rău. La tricoul pe care scrie *îmi pare rău, cred că eram fumat*. La felul în care se fâstâceşte, neştiind ce să facă cu mâinile şi cu picioarele.

— Dumnezeule, tată! Ea îşi ridică mâinile în aer. De ce nu poţi să mă laşi să te urăsc, ca un om normal?

Chipul lui se crispează puţin.

— Ah, nu mă urî, Lila, scumpo! Mă omori.

Vine spre ea şi-i simte braţele mari cuprinzând-o, siguranţa cu care o strânge. Se simte de parcă ar avea patru ani, înainte să ştie că o să plece, înainte să capete sentimentul că nu se mai putea baza niciodată pe nimeni şi pe nimic. Îşi strânge în braţe tatăl, ignorându-i pe oamenii care se mişcă în jurul lor, strigătele încântate ale copiilor care ies din cabinele de schimb, vocea doamnei Tugendhat care cere insistent cuiva, undeva în depărtare, să se mişte mai repede. Se lasă să se sprijine pe el, îl strânge cu aceeaşi putere cu care o strânge şi el, minunându-se de faptul că în sfârşit, după treizeci şi cinci de ani, este posibil să se fi putut baza pe tatăl ei mai mult decât îşi dăduse seama. În cele din urmă, se trage din braţele lui şi-şi şterge obrajii, încercând să se adune.

— Şi? Am auzit ceva despre un Comic-Con?

Gene se luminează la faţă.

— Oh, da. O să-mi aducă nişte bănuţi şi să sperăm că o să mă scoată iar în faţă. Prima convenţie e în San Diego, peste două săptămâni.

— San Diego? în America? Te întorci în America?

Se uită unul la celălalt, stânjeniţi. Şi gata, s-a dus! Lila simte senzaţia familiară de gheaţă începând să o împresoare, simte carapacea punând iar stăpânire pe ea.

— Păi, da. Sunt bani frumoşi.

— Sigur.

Ochii lui Gene îi cercetează chipul.

— Oh, nu! E doar o săptămână! O să… o să am nevoie de un loc în care să stau când o să mă întorc. În timp ce Lila îl priveşte, Gene continuă: Ar fi ideal să stau în continuare cu voi, cu familia mea… M-aş simţi foarte prost să dispar iar tocmai când am apucat să cunosc pe toată lumea.

Lila se asigură că l-a auzit bine.

— Te întorci?

— Oh, sigur! întâlnirile astea cu fanii sunt doar o dată pe an. Va trebui să-mi găsesc ceva de lucru între timp. Ideal ar fi chiar aici.

Violet apare brusc între ei, îmbrăcată cu hainele ei obişnuite şi radiind. A primit un pachet de chipsuri cu brânză şi ceapă de la cineva şi se îndoapă cu neruşinare.

— Ai fost senzaţională, puştoaico! Vocea lui Gene bubuie iar, plină de încredere. Extraordinar narator! Dacă o ţii tot aşa, va trebui să-ţi găsim un impresar.

Violet, încă mestecând, îi acceptă laudele ca pe ceva absolut firesc şi-i ia mâna cu o posesivitate naturală. O vede pe Lila acolo şi se întoarce spre Gene. Aşteaptă până ce termină de mestecat, apoi spune:

— Vii acasă cu noi?

Gene se uită la Lila. Lila vede expresia nesigură de pe chipul tatălui ei, îşi aminteşte uşurarea lui Bill, priveşte degetele lui Violet în mâna mare a lui Gene şi e copleşită de toată harababura din familia ei.

— Da, zice ea după o clipă. Gene vine acasă cu noi.

Violet îşi aruncă braţele în jurul lui.

— Ura! Putem să ne uităm la episodul ăla din *Escadronul Stelar în* care tu şi Vuleva vă întâlniţi cu extratereştrii sexy. L-am găsit pe YouTube.

Privirea lui Gene alunecă spre a Lilei.

— Hm, poate nu chiar la ăla, scumpo. L-am văzut şi eu şi… nu este, hm, tocmai un episod oficial din *Escadronul Stelar*.

Apoi se grăbeşte să schimbe subiectul şi începe să şteargă sclipiciul întins peste tot.

Este aproape opt şi jumătate când ies în holul mare, unde mai sunt părinţi care-şi aşteaptă copiii rătăciţi şi obosiţi, în timp ce golesc resturile de vin din pahar. Pretutindeni răsună felicitări, exclamaţii, vocile mamelor care încearcă să localizeze haine şi ghiozdane şi, din când în când, câte un tată răzleţ se uită la ceas şi murmură că ar trebui să plece. Lila o vede pe Celie luându-şi rămas-bun de la Dan, care îl duce în braţe pe Hugo, absolut epuizat, şi se ridică pe vârfuri, încercând să vadă peste capetele celor din jur şi să-l găsească pe Jensen.

— Cred că încă e în sală, le spune lui Gene şi lui Violet, dar aceştia discută aprins despre domnul Darling, care a făcut pe el şi nu e sigură că au auzit-o.

Tocmai se pregăteşte să se ducă în sală, când Lila aude zarvă mare în spatele ei, un fel de „Ooo!” la unison şi ceva o face să se întoarcă.

Îşi face loc prin mulţime şi îl vede pe Gabriel Mallory, aplecat în mijlocul unui semicerc de oameni. Îşi şterge vinul roşu de pe faţă. La doar câţiva paşi de el este Jessie, într-o rochie din denim şi cu cizme ascuţite portocalii în picioare.

— Tu, spune ea în mijlocul tăcerii uluite, eşti un mare dobitoc! apoi se întoarce spre mama lui, care o priveşte uluită. Sincer, nu-mi place să învinovăţesc alte femei pentru comportamentul deplorabil al unui bărbat, dar, zău, chiar trebuie să stai puţin de vorbă cu fiul tău!

Apoi Jessie se răsuceşte pe călcâie, îşi pune paharul

gol pe o masă şi-şi face loc înapoi prin mulţime, aparent fără să observe privirile şocate ale celorlalţi părinţi. Abia când ajunge la cuierul cu haine o observă pe Lila, care a rămas cu gura căscată. Ezită preţ de o clipă, ca şi cum ar fi o surpriză foarte plăcută să o găsească acolo.

— Speram să te mai văd. Vrei să ieşim să bem ceva la un moment dat?

Lila închide gura.

— Da, da, chiar vreau, zice ea, încuviinţând din cap. Categoric.

Jessie îi zâmbeşte, apoi întinde mâna după haina din cuier.

— Super! O să te sun.

Apoi pleacă şi se îndreaptă spre culise.

CAPITOLUL 41

E cel mai ciudat lucru: Lila nu se poate opri din zâmbit. Parcă un bizar sentiment de bucurie i-a infestat mica familie; au venit acasă împreună în maşina lui Jensen, cu Violet strivită între ei pe unul din cele trei scaune din faţă, cu Gene în remorca deschisă, sprijinindu-se pe Dumnezeu ştie ce o fi sub prelată, strâmbându-se la fete prin geamul din spate în timp ce se rugau cu toţii să nu se întâlnească cu vreun echipaj de poliţie. Fetele cântă întruna *You Can Fly*! – unul din acele rare momente neforţate de armonie între surori care-i umplu Lilei inima de fericire. Li se alătură şi ea, chiar dacă nu ştie decât jumătate din cuvinte, în timp ce schimbă priviri amuzate cu Jensen, deşi probabil că arată – şi sună – ca o idioată.

Când ajung acasă, Gene se duce să-şi ia lucrurile de la Jane – posibil ca să fie sigur că apucă să se instaleze înainte ca Lila să se răzgândească iar. O ia pe Celie cu el, iar Lila îi priveşte ieşind pe uşa din faţă, discutând bine dispuşi despre animaţie, în timp ce Violet se prăbuşește pe canapea cu un sandviş pe care i l-a făcut Lila. Toată energia s-a scurs din ea ca dintr-o baterie terminată şi priveşte ecranul televizorului fără să vadă nimic, în timp ce Truant aşteaptă la picioarele ei, atent să prindă eventualele firimituri.

Îi spune lui Violet că e extraordinară, că Bill a spus că a fost impecabilă, că toată lumea e foarte mândră de ea, iar Violet încuviinţează din cap, fără să asculte cu adevărat. O să aibă nevoie de o jumătate de oră ca să se liniştească înainte să se ducă la culcare, iar Lila o lasă în cele din urmă şi se duce în bucătărie.

Când priveşte afară, îl vede pe Jensen cărând ceva voluminos pe poarta din spate.

Iese în grădină prin uşile duble de sticlă, iar când Jensen dă prelata la o parte, vede că este o bancă Lutyens, din stejar, pentru două persoane, cu o patină argintie căpătată în timp şi cam zgâriată. Jensen o aşază cu grijă în locul în care a fost banca lui Bill, potrivind-o în aşa fel încât să fie perfect centrată pe piatra de York.

— Ţi-am luat un cadou, spune el, dându-se la o parte ca să-i arate.

Lila se uită la el, la bancă, la grădina care dintr-odată are iar un punct central. Se apropie, îşi trece mâna peste spătar şi simte suprafaţa aspră.

— Nişte clienţi voiau să o arunce. Vor ceva modern. M-am gândit că s-ar potrivi aici. Cel puţin până ce găseşti altceva. Ştiu că nu-i tocmai nouă…

Lila are nevoie de un minut ca să-şi găsească cuvintele.

— E minunată! zice ea. Nu-mi plac lucrurile care arată noi. E perfectă. Se aşază pe bancă în aerul rece al nopţii şi Jensen se aşază lângă ea. Îşi dă seama că probabil asta era în camioneta lui sub prelată. Îşi plimbă întruna degetele peste ea, simte lemnul zgrunţuros, scurgerea timpului întipărită în suprafaţă. Ridică privirea spre el şi clatină din cap, nevenindu-i să creadă. Întotdeauna te gândeşti la ce îmi trebuie.

— Ştiu. Chiar ar trebui să încetez.

— Te rog, nu înceta!

Rămân o vreme aşa, pe bancă, în tăcere, şi Lila simte cum o cuprinde treptat o senzaţie necunoscută – de pace. De luni întregi, poate chiar de ani are senzaţia că a fost în mod continuu încordată, cu umerii lăsaţi, cu mâinile pe

cap, aşteptând următoarea lovitură. Momentele bune au fost rare, inconsecvente şi parcă mereu pe punctul de a se transforma în momente proaste. Acum, pentru prima oară de când îşi aduce aminte, simte… echilibru. Simte un calm care i se strecoară în oase. Se lasă pe spate, îşi priveşte grădina, bucătăria care străluceşte la capătul peluzei şi oftează adânc.

— Ştii, s-a întâmplat un lucru tare ciudat în dimineaţa asta. Mă uitam la Dan în timpul piesei de la şcoală şi mi s-a părut un om pe care nu-l cunoşteam. L-am văzut cu fiul Marjei, i-am văzut părul, hainele, felul în care vorbeşte, m-am uitat la bărbatul ăla şi nu mi-a venit să cred că am fost măritată cu el atât timp. Mi s-a părut pur şi simplu… un străin. M-am gândit la toţi anii în care am fost împreună şi mi-am dat seama că, dacă e să fiu sinceră cu mine însămi, în cea mai mare parte n-au fost prea grozavi. Lila îl priveşte cu coada ochiului şi zâmbeşte amar. Ne ciondăneam mereu, eram în permanenţă iritaţi, uşor nervoşi unul pe celălalt, dar eram prea ocupaţi cu munca sau cu fetele ca să analizăm lucrurile aşa cum ar fi trebuit. Pentru că se presupune că trebuie să treci peste chestiile astea, nu? Iar dragostea şi conexiunea se presupune că stau undeva sub toate astea, aşa ca – nu ştiu – ca iarba sub o stâncă, puţin tuflită, dar gata să crească la loc după ce greutatea se ridică. Apoi Dan a plecat şi am fost atât de rănită şi de furioasă, încât n-am stat o clipă să mă gândesc dacă nu cumva a făcut ceea ce trebuia. Eram absolut convinsă că aveam dreptate să mă simt aşa pentru că ne abandonase, ne transformase pe toate în victime. Destrămase familia noastră. Lila clatină din cap. În seara asta, m-am uitat la el şi m-am gândit că poate am destrămat familia împreună. Pentru că încetasem de mult să mai încercăm. Încetasem de mult să mai fim curioşi, să ne mai intereseze ce se întâmplă cu celălalt. Să mai fim buni unul cu celălalt. Sau poate că eram doar doi oameni care de la bun început nu s-au potrivit prea grozav. Cred că m-am uitat la el în seara asta şi m-am simţit… eliberată. Am simţit că pot să-l las să plece, pentru că probabil n-a

fost niciodată omul potrivit pentru mine. Iar asta se simte… ciudat.

— Ciudat într-un sens bun?

Lila se gândeşte.

— Poate. Încă n-am digerat totul.

Îşi întinde braţele deasupra capului.

— Ştii, cu fiecare zi care trece îmi dau seama că nu ştiu nimic. Am aproape 43 de ani şi, sincer, nu ştiu nimic.

— Asta e partea distractivă, spune Jensen. Să descoperi.

— Hm…

Îl priveşte cu coada ochiului.

— Mă tem puţin că familia mea o să fie prea mult pentru tine. Suntem ceva de groază.

Jensen clatină din cap.

— Îmi place familia ta. Totul e pe faţă. Familia mea pare perfectă privită din afară, dar înăuntru e doar un amestec de resentimente şi nesiguranţă.

— Serios?

— Da. Îmi place ca nebunia să se vadă de la distanţă.

— Ei, a noastră se vede de departe.

Şi a venit momentul, momentul deciziei pe care a luat-o cu câteva zile în urmă, după ce a vorbit cu Eleanor. Lucrul pe care trebuie să-l spună.

Înghite în sec.

— Trebuie să-ţi mai spun ceva. După tot ce a fost între noi… am făcut o mare prostie. Da, încă o mare prostie. Am cunoscut pe cineva şi am crezut că e ceva între noi. Dar…

Jensen o opreşte.

— Lila. Nu trebuie să ştiu totul. Suntem destul de trecuţi prin viaţă ca să ştim că se întâmplă şi chestii din astea.

— Dar trebuie să ştii în ce nebunie te bagi!

Jensen îşi încreţeşte nasul.

— Mda, cred că am deja o idee destul de bună.

— Şi tot vrei să faci asta?

— Se pare că da.

— Pe toţi dracii! Psiholoaga la care te duci are mult de lucru cu tine.

— Aşa îmi spune şi ea. Se întoarce să se uite la ea cu o expresie foarte serioasă. Trebuie să ştiu un singur lucru…

Lila îl întrerupe. Cu inima bătându-i cu putere, îi ia mâna într-a ei şi se apleacă spre el.

— Jensen, îmi doresc foarte-foarte mult să fac asta. Mă simt extrem de norocoasă că mai am o şansă cu tine. Când sunt cu tine, mă gândesc la tot felul de lucruri pe care le-am putea face împreună şi sunt entuziasmată pentru că, sincer, întotdeauna m-am simţit pe cont propriu. Cred că întreaga viaţă am simţit că sunt pe cont propriu. Ştiu că mă pot descurca singură, foarte bine chiar, dar… Dar vreau să fac toate astea împreună cu tine. Tu mă faci să mă simt mai bine din toate punctele de vedere. Mă faci să simt că e în regulă că sunt aşa cum sunt. Chiar cred că este posibil să fii cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată. Aşa că, dacă tu te bagi, fără discuţie mă bag şi eu.

Îl priveşte, aşteptând încordată. Jensen deschide gura, apoi o închide la loc.

— Prea mult?

El clipeşte.

— Nu. A fost… hm, minunat. Eu voiam să te întreb când o să mâncăm ceva. Pentru că sunt lihnit.

Lila îl priveşte lung.

— Vai de mine! O să fii extrem de enervant, nu-i aşa?

— Da. Da, o să fiu.

Începe să râdă, apoi o sărută, o lipeşte de el, o sărută şi râde până când, în pofida voinţei ei, începe să râdă şi ea.

POST-SCRIPTUM

Inevitabil, Gene face senzaţie la convenţia din San Diego. În prima zi, a fost absolut încântat să se trezească în echipă cu Vuleva, care se pare că a rămas o *vulpe sexy*. A divorţat de jucătorul de fotbal american de la Chicago Bulls şi trăieşte la o fermă din Calabasas, cu mai multe animale pe care le-a salvat, toate cu trei picioare, şi nu-şi

doreşte o relaţie serioasă, deşi se pare că nu o deranjează să se bucure puţin de vechiul farmec al lui Gene. Violet îi zice Lilei că bunicul este enervant de vag când îi cere să-i explice care este *vechiul farmec al lui Gene*. Lila îi spune lui Violet că ar fi bine să nu se gândească prea mult la asta.

Gene petrece trei zile participând la conferinţe, pozând pentru fotografii cu fanii şi dând autografe, se simte minunat alături de foştii colegi de echipă (mai puţin regizorul, care este, în mod inevitabil, un dobitoc) şi vine acasă dat peste cap din cauza diferenţei de fus orar, răcit cobză şi cu 34.000 de dolari în cont, dintre care jumătate îi transferă numaidecât Lilei.

— L-ai tu, scumpo! Ştii că o să se ducă numaidecât dacă rămân la mine.

Deja s-a oferit să ajute la următoarea piesă pusă în scenă la şcoală. Va fi o adaptare după *Visul unei nopţi de vară*, iar Gene şi doamna Tugendhat deja au discuţii aprinse în legătură cu cât de mult poate fi modificat scenariul pentru a face aluzii la substanţe halucinogene.

Noul lui impresar, un tânăr de 28 de ani din California, pe nume Glenn, l-a înscris la încă trei convenţii cu fanii în viitorul apropiat, dar Gene, cu toate lucrurile care i-au mai rămas, s-a instalat acum în fosta cameră a lui Bill. Lilei îi place când vine acasă, aducând cu el energia debordantă şi glumele proaste, adorându-le dincolo de orice limită, la fel cum îi plac perioadele când e plecat şi rămân doar ea şi fetele.

Nici măcar n-o mai deranjează să se ducă la şcoală. Gabriel o trimite pe mama lui în cele mai multe zile, iar Jessie vine mult mai des decât înainte şi întotdeauna îi face plăcere să stea de vorbă cu ea.

Bill se mută la Penelope, în casa ei cu trei dormitoare la şase case distanţă de a Lilei. Ştie că lucrurile s-au mişcat cam repede, dar spune că, la vârsta lor, nu are sens să piardă timpul. Vorbeşte cu polonezii să aducă pianul înapoi la Lila, fiindcă Penelope are pianul ei – un model Yamaha, mult mai performant (şi o pianină în living). Lila

priveşte pianul transportat încă o dată pe platformă şi-şi închipuie că polonezii s-au săturat până peste cap să tot fâţâie acel Steinway de colo-colo şi probabil o să refuze dacă o să li se mai ceară să-l mute vreodată.

Penelope pur şi simplu vibrează de fericire. Vine la ei ca să-i dea lecţii gratuite lui Violet şi, ori de câte ori Lila trece pe lângă ele, explodează pur şi simplu şi îi oferă tot felul de amănunte. Bill face uşi pentru şifonierul ei din perete! Sunt absolut minunate, exact ce şi-a dorit întotdeauna! Bill este cel mai bun bucătar, ştiau asta? S-a îngrăşat cel puţin un kilogram! Bill a găsit un expert care i-a acordat pianul absolut senzaţional! Nu a sunat niciodată atât de bine! Lila ascultă, zâmbeşte şi lasă fericirea lui Penelope să se reverse în voie. E înduioşător să vezi o persoană trecută de 60 de ani atât de sincer şi de neaşteptat de fericită. O face să spere că mai există o şansă pentru toţi.

Poate datorită sentimentului de mulţumire romantică al lui Bill, Gene şi Bill par să aibă o nouă relaţie cordială, care se traduce, în cea mai mare parte, prin faptul că Gene îl necăjeşte pe Bill în legătură cu dieta lui sănătoasă (*Ar fi trebuit să rămâi la gogoşi, amice*! *Ţi-am spus eu că nu-ţi folosea la nimic lintea aia*!), iar Bill oftează fără să se supere şi din când în când îi răspunde: *Dacă ai avea ceva mai multă grijă de tine, Gene, poate că ai reuşi şi tu să atragi o tânără drăguţă, aşa ca mine* – ceea ce o face întotdeauna pe Penelope să se fâstâcească.

În fiecare zi de miercuri, Bill găteşte pentru toată lumea, şi este un eveniment haotic, dar vesel, una dintre puţinele seri în care Lila poate fi sigură că Gene o să se întoarcă la timp de la cârciumă şi Celie o să coboare din camera ei. În ultima vreme, pare să deseneze mai mult decât să stea cu ochii în telefon, aşa că Lila încearcă să nu o ia personal. Evenimentul s-a petrecut de patru ori şi toată lumea încearcă să se poarte cât mai frumos, deşi Bill nu se poate abţine să nu comenteze, aparent în treacăt, că exteriorul unei tigăi ar trebui curăţat cu aceeaşi temeinicie ca interiorul, Gene se încăpăţânează să pună ketchup

peste orice a gătit Bill (posibil ca să-l enerveze, Lila nu-şi poate imagina că există cineva pe lume căruia să-i placă sosul de roşii peste budinca de orez cu lapte de cocos) şi este doar o idee prea curtenitor cu Penelope. Lila stă în capul mesei şi se bucură de întreaga scenă, mâncând ceva gătit de altcineva şi privind sforile invizibile reataşându-se în puncte diferite ale familiei ei, la început fragile, dar devenind rapid din ce în ce mai puternice, asemenea unei uriaşe pânze de mătase. Uneori, se gândeşte la mama ei şi se întreabă cum i s-ar fi părut ei totul şi e aproape sigură că Francesca ar fi spus ceva de genul: *Nu este extraordinar, Lils*? *Nu-i aşa că suntem ridicol de moderni*?

Lila s-a întâlnit de două ori cu Nella, actriţa pentru care o să scrie autobiografia. În ambele ocazii, întâlnirile de două ore s-au întins pe toată ziua, în parte pentru că actriţa vorbeşte extraordinar de mult şi trece atât de haotic de la un subiect la altul, încât Lilei îi este greu să ţină pasul şi trebuie să se asigure mereu că a notat toate povestirile spuse pe jumătate, dar şi pentru că, spre surprinderea ei, o place. Nella e strălucitoare, deocheată şi amuzantă, izbucneşte frecvent în râs, iar când te aştepţi mai puţin este înfricoşător de neiertătoare cu duşmanii şi-i place să declame: *Ducă-se dracului, scumpo*! *Ducă-se cu toţii dracului*! *Va* avea mult de editat. Dar Lila e obişnuită să aibă de-a face cu actori şi se simte, în mod ciudat, plină de energie după fiecare întâlnire pe care o are cu Nella, iar ceva din mentalitatea ei de supravieţuitoare o înviorează. Până acum, Nella a încercat să-i dea o haină de blană, o sticlă de Tequila şi o brăţară cu diamante de la un şeic din Arabia Saudită, care s-a dovedit a fi falsă. *Falsă, scumpo, îţi vine să crezi*? *Şi i-am trimis un portofoliu întreg de fotografii nud când mi-a cerut*. *A treia oară când am ieşit cu el, i-am şterpelit un Rolex*. *Oh, sunt sigură că n-a observat, avea vreo treizeci*. *Şi ăla n-a fost fals, crede-mă*! *L-am vândut la Bonhams şi mi-am izolat acoperişul cu banii de pe el*.

Lila îi zice Anoushkăi că autobiografia o să iasă grozav şi că e dispusă să lucreze şi cu alte celebrităţi dacă

o să se ivească ocazia. Nimeni nu a spus absolut nimic de vreun cobai. Deocamdată.

Jensen pleacă în Winchester şi lipseşte zece zile, iar în tot timpul ăsta o sună de două ori pe zi. Lila se gândeşte după aceea că probabil a fost bine pentru amândoi să fie separaţi forţat într-un moment în care ar fi riscat să intre în panică la gândul că se implicase prea tare. Reuşise cumva să-i spună o mulţime de lucruri, ţinând cont că abia începuseră să iasă împreună. Jensen îi povesteşte despre ziua lui, ce plante a plantat şi unde, ce unelte a folosit şi despre deciziile haotice ale proprietarilor (oamenii din Winchester sunt ceva de groază), iar Lila ascultă totul cu atenţie, asigurându-se că el ştie că e acolo, nu cu gândul în altă parte. Uneori, pentru asta trebuie să se închidă în baie şi să-i trimită lui Violet mesaje pe iPad:

Lasă-mă zece minute!

Ştiu că au trecut zece. *Lasă-mă douăzeci*!

Lasă câinele în grădină! *Dacă e solid, ia-l într-un şerveţel şi aruncă-l în veceu*! *Dacă e moale, mă ocup eu când cobor*.

Ba da, poţi. *Eu vorbesc la telefon*.

Când Jensen în sfârşit se întoarce acasă, ea îl lasă pe Gene cu fetele şi petrece noaptea în apartamentul lui – întotdeauna a fost foarte drăguţ cu familia ei, dar orice om are până la urmă nişte limite. S-a dat cu parfum şi şi-a pus o rochie nouă cu nasturi, pe care a cumpărat-o din banii primiţi de la Gene. Apartamentul lui Jensen e drăguţ; uşor rustic, cu camere aerisite şi cu o canapea mare. Nimic nu e crem.

Jensen a gătit cina – nu ceva prea sofisticat, doar pui cu orez şi ciuperci – şi amândoi au recunoscut că se simt ciudat de emoţionaţi. Ca şi cum tensiunea acumulată în timpul absenţei lui ameninţa să explodeze, asemenea unui balon prea umflat. Lila a devenit din ce în ce mai agitată în timp ce mâncau, a început să se bâlbâie şi să se întrebe dacă era cu putinţă ca realitatea să se ridice la înălţimea aşteptărilor pe care le construise în mintea ei sau dacă nu cumva era pe cale să facă altă greşeală colosală. Voia să se

culce cu el şi era îngrozită de ce ar fi putut să însemne asta, i-a spus, din senin, că a citit o statistică în care se spune că aproximativ şaizeci la sută din cei care se căsătoresc a doua oară divorţează, mai ales dacă unul din cei doi are copii. A adăugat pe jumătate în glumă:

— În statistică nu se menţiona nimic despre situaţia în care există şi doi taţi excentrici. Apoi s-a grăbit să adauge: Nu spun că vreau să ne căsătorim. Apoi a zis de teamă să nu pară prea rece: Adică nu zic că, dacă aş vrea să mă căsătoresc, nu ai fi genul de om cu care să vreau să mă mărit.

Şi Jensen a privit-o cu atenţie, lăsase jos cuţitul şi furculiţa, şi i-a zis:

— Mda. Îmi dau seama că va trebui să preiau conducerea.

A ieşit din cameră, a redus lumina şi s-a întors peste câteva minute doar în boxeri, spunând când Lila îl privise şocată:

— Chestia asta a devenit foarte serioasă. Să luăm prima încercare ca pe un test. După care data viitoare o să ne putem relaxa.

Şi-a ridicat braţele în lateral şi i-a zâmbit larg. Posibil să fi spus şi *Ta-da*!

— Lila nu-şi aminteşte. A rămas mută pe moment. Arăta mult mai bine decât ultima oară când îl văzuse dezbrăcat. Corpul lui Jensen nu mai era câtuşi de puţin pufos.

Lila a pus farfuria goală pe masa de cafea. Când a fost în stare să vorbească, i-a zis:

— Sunt impresionată că tu crezi că o să existe o dată viitoare.

Privirea lui s-a pironit într-a ei. Încă zâmbea.

— Oh, a zis. O să existe o dată viitoare.

Şi a existat, într-adevăr, o dată viitoare. Dar testul, i-a spus după aceea în timp ce stăteau amândoi în pat, râzând de curajul lui şi mâncând nişte budincă de mango pe care o uitaseră la cină, a fost un început excelent.

Estella Esperanza îşi ucide în cele din urmă soţul în

episodul 37. îl împuşcă într-un parc de distracţii şi zgomotul e acoperit de ţipetele oamenilor din Roata Mare şi de ţăcănitul care se aude din poligonul din apropiere. Bărbatul se întoarce, vede cine îndreaptă arma spre el şi alunecă în genunchi, strângându-şi cu mâinile pieptul însângerat. Iar în acest moment, sentimentele Estellei par să se schimbe şi începe să plângă amarnic lângă soţul ei, care îşi dă duhul în mod dramatic. După ce acesta moare, Estella anunţă că tot ce a făcut a fost o greşeală, că totul a fost din dragoste, că a fost orbită de nevoia de răzbunare şi că viaţa ei nu mai are rost. Lila priveşte o vreme încruntată ecranul şi hotărăşte să nu se mai uite la serial. E stupid! Se gândeşte să se apuce mai bine de-o carte.

Portretul Francescăi este din nou expus în living. Lila l-a pus înapoi deasupra televizorului, după ce Gene s-a întors să stea la ei (în dormitorul lui, acesta preferă să aibă postere înrămate cu el însuşi în diferite roluri – *Câinele care vorbeşte 3*, *Trădătorul terorii* şi *Tărâmul cowboy-lor spaţiali*). Lila simte că e timpul să readucă prezenţa Francescăi în casă, să-şi aducă aminte că mama ei a fost, dincolo de toate, cel mai grijuliu, mai atent şi mai entuziast părinte pe care l-ar fi putut avea cineva. A început iar să poarte conversaţii cu ea în minte, să-i ceară sfatul şi să-şi imagineze cum ar fi răspuns mama ei. Lila a ales să nu se gândească prea dur la greşelile Francescăi – la urma urmei, cine e ea să o judece? – şi să se gândească doar la cât de norocoşi au fost cu toţii să o aibă pe această femeie vibrantă şi iubitoare în viaţa lor atât timp cât au avut-o. Au trecut trei zile până când Lila a observat că una din fete – probabil Celie – a pictat cu atenţie o pereche de chiloţi bleumarin peste zona pe care Violet încă o numeşte *buzunarul secret al bunicii*.

— Suntem gata?

Lila umple coşul mare de plajă şi-şi trece curelele lungi peste umăr, la un fular cu ea – e frig azi şi bate vântul – şi o aşteaptă pe Violet să-şi găsească haina, în timp ce se tot vaită că a fost forţată să plece din faţa laptopului tocmai când se pare că era pe punctul să atingă

nivelul superior. Gene a ieşit să-l plimbe pe Truant. L-a forţat pe câine să-l iubească, evident, şi-i place să aibă un însoţitor când iese din casă. Uneori, Truant se întoarce mirosind suspect de tare ca duşumeaua de la Leul Roşu, dar pare fericit, aşa că Lila alege să se bucure doar de faptul că nu-şi petrece cea mai mare parte a vieţii făcând crize nevrotice prin casă. Cel puţin a redus substanţial cheltuielile cu vinul pentru vecini.

Celie şi-a tuns părul scurt şi l-a vopsit într-o nuanţă aprinsă de roz. Lila a fost puţin şocată la început, dar acum e chiar plăcut că faţa fiicei ei nu mai este în permanenţă obturată de un nor de păr negru, iar Lila admiră în secret hotărârea şi independenţa pe care o sugerează noul look al lui Celie, aşa că s-a mulţumit doar să-i spună că i se pare că arată super, uşurată în sinea ei că nu merge la o şcoală la care aşa ceva să conteze. Celie şi-a făcut un prieten liniştit, roşcat, pe nume Martin, care apare mereu cu un dosar uriaş plin cu desene şi stau amândoi la etaj, văzându-şi de treaba lor sau lucrând la proiecte de animaţie pe computerul din living. Când Lila a întrebat-o aparent nepăsător pe Celie dacă e ceva între ei doi, Celie a privit-o de parcă ar fi fost un dinozaur şi i-a spus:

— Pe bune, mamă, băieţii şi fetele au voie să fie doar prieteni, să ştii!

Lila crede că e posibil ca Martin să nu vadă lucrurile chiar în acelaşi fel, dar asta o să fie problema lor.

— Violet, hai odată!

Celie e la uşă, nerăbdătoare să plece, probabil ca să se întoarcă mai repede.

— Nu te tot lua de mine! se văicăreşte Violet. Eşti enervantă!

Copilul lui Dan s-a născut cu două săptămâni în urmă; un băiat pe nume Marius. A fost prematur, a cântărit mai puţin decât trebuia în mod normal, a avut icter şi şi-a petrecut primele zece zile din viaţă într-un incubator de la Secţia de Terapie intensivă a spitalului de pediatrie, cu Marja şi Dan petrecând ore întregi lângă o

cutie transparentă de plexiglas, ca o echipă foarte vigilentă. În sfârşit, a fost declarat sănătos şi i s-a dat voie să plece acasă cu o zi în urmă, cu zece zile înainte de Crăciun, iar vocea lui Dan, când sunase, fusese copleşită de uşurare.

— Mănâncă bine. A umplut câteva scutece cu o producţie dezgustătoare şi ne ţine treji toată noaptea, dar e bine.

Jessie a văzut-o pe Marja la supermarket acum patru zile şi a spus că arăta îngrozitor, ca o versiune exagerată a felului în care arată toate proaspetele mame, dar parcă mai epuizată, mai îngrijorată şi cu părul nespălat.

— Doamne, n-aş mai putea să trec prin asta! Tu?

— Nu, spusese Lila. Probabil că nu.

Lila şi fetele ies din casă. Vântul bate tare, aşa că îşi strâng hainele pe lângă corp şi îşi ridică gulerele. Lila ştie suficient de multe despre aceste prime zile ca să-şi fi făcut deja un orar în minte. În coş, pe lângă costumaşul exagerat de scump luat de la un magazin franţuzesc din Hampstead, are un pachet de biscuiţi scumpi, o prăjitură cu fructe şi o cutie de bomboane de ciocolată. Proaspetele mame rareori primesc ceva bun. O să le dea cadourile, o să stea cât să bea un ceai şi să admire bebeluşul, apoi o să-şi spele cănile (proaspeţii părinţi au destule de făcut fără să spele şi cănile musafirilor) şi o să plece. Poate că o să pară ciudat – poate chiar o să simtă un junghi de durere –, dar este important să o facă şi e important ca fetele să-şi vadă părinţii făcând asta. Pentru că acum toţi fac parte dintr-o familie neregulată, cu contururi neclare, cu părţi pe jumătate reconstruite. Şi aşa va fi zeci de ani de acum înainte.

— Eşti gata, mamă?

Celie se uită la ea – privirea ei ascunde o întrebare vagă, iar Lila observă cu surprindere că ochii fiicei ei sunt acum la acelaşi nivel cu ai ei.

— Cu siguranţă sunt, scumpa mea.

În mod neaşteptat, Celie îşi trece braţul prin cel al Lilei. Lila trage aer în piept, îşi potriveşte coşul pe umeri

şi, cu Violet ţopăind în faţă, pornesc împreună spre casa lui Dan.